Christopher Moore

O treabă murdară

Traducere din limba engleză de Sorin Moise

POLIROM 2007

Această carte îi este dedicată Patriciei Moss, care a fost la fel de generoasă în moarte pe cît a fost în a-şi oferi viaţa.

PRECUM ŞI

Asistenţilor de la azile şi tuturor voluntarilor din întreaga lume

.Partea întîi

O afacere de toată jalea

„Viaţa veşnică, pe care o urmăreşti, n-o vei afla.
Cînd zeii au făurit omenirea,
au hotărît oamenilor moartea,
Viaţa veşnică au păstrat-o pentru ei !
Tu, Ghilgameş, deci, cată să-ţi îndestulezi pîntecele,
zi şi noapte bucură-te şi te veseleşte ;
fiece zi să fie o sărbătoare,
zi şi noapte, joacă şi cîntă :
pune-ţi veşminte frumoase,
împodobeşte-ţi părul, spală-te bine cu apă ;
ia aminte la copilul care te ţine de mînă,
iubita să găsească la pieptul tău plăcere :
iată ce li se cuvine muritorilor."

Epopeea lui Ghilgame

şFiindcă n-am
putut opri, cînd
moartea-mi făcu
semn, netrebuindu-i
vreun îndemn, se-opri
El pentru mine

Charlie Asher păşea pe pămînt la fel cum o furnică ar călca pe suprafaţa apei, temătoare că greşeala cea mai mică ar expedia-o cu forţă în străfundurile adînci de sub ea. Binecuvântat cu imaginaţia Masculului Beta, şi-a petrecut o bună parte din viaţă chiorîndu-se în direcţia viitorului spre a desluşi comploturi puse la cale de lume pentru a-1 ucide — pe el ; pe soţia sa, Rachel ; şi acum pe nou-născuta Sophie. Dar, în pofida atenţiei lui, a paranoiei lui, a nesfîrşitei lui agitaţii din momentul în care Rachel a urinat pe testul de sarcină, făcînd să apară o liniuţă albastră, pînă în momentul cînd au dus-o la recuperare, în spitalul St. Francis Memorial, Moartea s-a strecurat printre ei.

— Nu respiră, spuse Charlie.

— Ba respiră cît se poate de normal, spuse Rachel, mîngîind spatele bebeluşului. Vrei s-o ţii ?

Charlie o mai ţinuse pe Sophie cîteva clipe mai devreme în acea zi, după care a dat-o imediat unei sore,

insistînd ca altcineva, mai competent decît el, să-i numere fetiţei degetele de la mîini şi picioare. El o făcuse deja de două ori şi de fiecare dată îi ieşiseră douăzeci şi unu.
Toţi se comportă ca şi cum asta ar fi. Ca şi cum, dacă plodu' are minimum zece degete la mîini şi la picioare, totul va fi cît se poate de bine. Şi dacă are mai multe? Ha ? Un extracredit de degete ? Şi dacă are coadă ?

(Charile era sigur că zărise o coadă în sonograma de la şase luni. Pe naiba cordon ombilical! Drept pentru care a şi păstrat o copie.)

— N-are nici o coadă, domnule Asher, îl lămuri sora. Şi sînt zece şi zece, toate cîte sîntem aici am verificat. Poate că acum ar fi mai bine să mergeţi acasă şi să vă odihniţi puţin.

— Şi totuşi voi continua s-o iubesc, chiar dacă are mai multe degete la mîini.

— E cît se poate de normală.

— Sau la picioare.

— Vă asigurăm că ştim ce facem, domnule Asher. E o fetiţă cît se poate de frumoasă şi sănătoasă.

— Sau coadă.

Asistenta oftă. Era scundă, lată şi avea tatuat pe gamba dreaptă un şarpe vizibil prin ciorapul alb. Patru ore pe zi şi le petrecea masînd nou-născuţi, cu mîinile vîrîte prin găurile incubatorului Lucite, de parcă ar fi operat cu material radioactiv. Le

vorbea, le smulgea bunăvoinţa, le povestea cît de speciali erau şi le simţea inimioara zbă- tîndu-se în pieptul nu mai mare decît bulgăraşul a două şosetuţe făcute ghem. Plîngea desupra fiecăruia, convinsă fiind că lacrimile şi alinturile ei strecurau un strop din propria-i viaţă în micuţele trupuri, ceea ce ei îi făcea tare bine. Avea destulă viaţă. Era asistentă la nou-născuţi de douăzeci de ani şi nu îşi ridicase niciodată ca pînă acum vocea la un proaspăt tată.

— Da' nu e nici o porcărie de coadă, tăntălăule ! Uite !

Trase păturica şi îndreptă funduleţul nou-născutei Sophie
în direcţia lui, ca şi cum ar fi putut slobozi o salvă de obuze clasa răhăţei de care nu mai avusese parte vreodată nici un neprihănit de Mascul Beta.
Charie făcu un salt în spate - subţirel şi sprinten cum era el la treizeci de ani - şi, de îndată ce văzu că fetiţa nu avea nici un adaos, îşi îndreptă reverele hainei de tweed cu un gest de justificată indignare.

__Ai fi putut să-i îndepărtezi coada în sala de naşteri
fără ca noi s-o fi aflat vreodată.

N-avea de unde să ştie. Fusese invitat să elibereze sala de naşteri mai întîi de medic, apoi chiar de Rachel. („Ori el, ori eu", zisese Rachel. „Unul din noi trebuie să plece.")

în rezerva lui Rachel, Charlie spuse :

— Dacă i-au dat coada jos, daţi-mi-o. O s-o vrea cînd o să crească.

— Sophie, tăticul tău nu-i chiar nebun. Pur şi simplu n-a mai dormit de cîteva zile.

— Se uită la mine, spuse Charlie. Se uită la mine ca şi cum i-aş fi făcut praf banii de colegiu la curse şi acum va trebui să se apuce de prostii ca să-şi obţină MBA-ul[1].

Rachel îl prinse de mînă.

— Iubire, nu cred că văd în ochii ei dorinţa pentru aşa ceva ; în plus, e niţel cam prea mică să-şi facă probleme că va trebui să facă prostii pentru a-şi obţine MFA-ul[2].

— MBA-ul, o corectă Charlie. Astăzi ăştia mici încep de foarte devreme. Nici n-o să apuc eu să mă gîndesc cum să mă întorc la curse, că ea a şi crescut. Doamne, ai tăi or să mă urască.

— Şi cum schimbă asta situaţia ?

— Au motive noi. Acum am făcut din nepoţica lor o *shiksa.*

— Ba nu e deloc o *shiksa,* Charlie. Am mai vorbit doar. E fiica mea şi e evreică, aşa cum sînt şi eu.

Charile îngenunche lîngă pat şi prinse una din mînu- ţele lui Sophie între degetele lui.

— Lui tăticu' îi pare rău că te-a făcut *shiksa.*

---

1 Diplomă de master în administrarea afacerilor, (n.t.)

2 Diplomă de master în arte frumoase, (n.t.)

îşi înclină capul, îngropîndu-şi faţa în scobitura unde copilul stătea lipit de Rachel. Rachel îi urmări cărarea din păr cu vîrful unghiei, descriind un U ascuţit de-a lungul frunţii lui înguste.

— Trebuie să te duci acasă şi să te odihneşti.

Charlie mormăi ceva din adăpostul lui. Cînd îşi ridică
privirea, ochii îi erau înecaţi în lacrimi.

— E aşa de călduţă.

— E caldă. Aşa şi trebuie să fie. E ceva normal la mamifere. Are de-a face cu alăptarea. De ce plîngi?

— Sînteţi atît de frumoase.

începu să aranjeze părul negru al lui Rachel pe pernă şi aşează o buclă mare pe capul lui Sophie, pe care o aranjă în forma unei meşe.

— N-o să fie absolut nimic dacă n-o să-i crească păr. O ştii tu pe cîntăreaţa aia furioasă din Irlanda care era cheală, dar arăta bine. Dacă i-am fi avut coada, i-am fi putut face transplant de păr de pe ea.

— Charlie ! Du-te acasă !

— Ai tăi or să dea vina pe mine. *Shiksa* lor nepoţică atît de cheală, care se ţine de şmecherii şi se face manager - şi asta numai din cauza mea.

Rachel apucă soneria de pe pătură şi o ţinu ridicată deasupra capului de parcă ar fi fost un dispozitiv pentru declanşarea unei explozii.

— Charlie, dacă nu te duci chiar acum acasă şi te culci, chem sora şi o pun să te dea afară.

Ameninţarea i-a fost oferită pe un ton serios, dar cu un zîmbet. Lui

Charlie îi plăcea să-i privească zîmbetul. întotdeauna îi plăcuse ; i se părea o aprobare şi o permisiune în acelaşi timp. Permisiunea de a fi Charlie Asher.

— Bine, plec. îşi întinse mîna spre fruntea ei. Ai temperatură? Pari aşa de obosită.

— Tocmai am născut, bursuc !

— Doar că mă preocupă starea ta.

Nici vorbă să fi fost bursuc. Ea îl învinovăţea pe el pentru coada lui Sophie. De-asta i-a spus bursuc, şi nu tăntălăule, la fel ca toţi ceilalţi.

— Dulceaţă, pleacă. Acum. Vreau să mă odihnesc.

Charlie îi înfoie pernele, îi controlă carafa cu apă, îi aranjă pătura, sărută copilul, îi cocoli copilul, apoi începu să aranjeze din nou florile trimise de mama lui, punînd marele crin în faţă, evidenţiindu-1 cu cîteva fire ornamentale de ipcarige...

— Charlie !

__Plec. Ce Dumnezeu ! ?

Verifică rezerva pentru ultima oară, apoi se îndreptă
spre uşă.

— Să-ţi aduc ceva de acasă ?

__Totul e cît se poate de bine. Trusa de urgenţă pe care
mi-ai adus-o e suficientă. De fapt, s-ar putea să nu am nevoie de extinctor.

— Mai bine să-1 ai aici şi să n-ai nevoie de el, decît să-ţi folosească...

— Pleacă ! Vreau să mă odihnesc. Doctorul o s-o consulte pe Sophie şi o s-o luăm acasă dimineaţă.

— Nu e cam devreme ?

— Aşa se procedează.

— Să aduc nişte propan pentru aragazul de voiaj ?

— O să încercăm să facem economie.

— Dar...

Rachel ţinea soneria ca şi cum, dacă doleanţele nu i-ar fi fost împlinite, consecinţele ar fi fost cumplite.

— Te iubesc, îi spuse ea.

— Şi eu te iubesc, îi spuse Charlie. Vă iubesc pe amîn- două.

— Pa, tăticule.

Rachel mişcă mînuţa lui Sophie în semn de la revedere.

Charlie simţi un nod urcîndu-i-se în gît. Nimeni nu-i mai spusese tăticule pînă atunci, nici măcar o păpuşică. (Odată, în timpul unei partide de sex, o întrebase pe Rachel „Cine e tăticu' tău ? ", la care ea a răspuns : „Saul Goldstein", ceea ce 1-a lăsat impotent preţ de o săptămînă, stirnindu-i tot felul de probleme la care nu voia să se gîndească.)

Ieşi din rezervă, protejînd închiderea uşii cu palma, apoi se îndreptă spre coridor, trecînd pe lîngă recepţie, unde sora de la nou-născuţi cu şarpele tatuat îi oferi un surîs pieziş.

De şase ani Charlie era proprietarul unei furgonete pe care o moştenise de la tatăl lui împreună cu magazinul de solduri şi casa la al cărei parter se afla. Furgoneta avea întotdeauna un vag

miros de praf, de naftalină şi deodorant, în ciuda pădurii de copăcei parfumaţi atîr- naţi de Charlie pe fiecare cîrlig, buton sau alte forme de relief. Deschise portiera maşinii şi mirosul nedorit - al mărfurilor de la magazinul de solduri - se năpusti asupră-i.

Chiar înainte să vîre cheia în contact, observă CD-ul cu Sarah McLachlan aflat pe scaunul din dreapta. Păi, lui Rachel o să-i lipsească albumul. Era CD-ul ei preferat, cum să se refacă ea fără el, era de neconceput. Charlie înşfăcă CD-ul, încuie maşina şi o luă înapoi spre rezerva lui Rachel.

Spre uşurarea lui, sora îşi părăsise postul de la recepţie, aşa că nu a mai trebuit să-i îndure acuzaţia îngheţată din priviri sau ceea ce i se păruse lui a fi acuzaţia îngheţată din priviri. îşi alcătuise în minte un mic discurs despre ceea ce însemna a fi un bun soţ şi tată, care includea anticiparea nevoilor şi dorinţelor soţiei, ceea ce includea şi aducerea de muzică - mă rog, îşi va putea ţine discursul în drum spre ieşire dacă ea îl va servi cu aceeaşi privire de gheaţă.

Deschise uşa rezervei lui Rachel încetişor, ca să n-o sperie - anticipîndu-i zîmbetul cald de dezaprobare, numai că ea părea să doarmă, iar lîngă patul ei se afla un

negru foarte înalt, îmbrăcat într-un verde ca menta.

— Ce cauţi aici?

Bărbatul în verde ca menta se întoarse uimit.

__Mă poţi vedea ?

Făcu un gest spre cravata lui ciocolatie, şi Charlie îşi aminti, pentru o clipă, de dropsurile cu mentă puse pe pernă în hotelurile bune.

__Sigur că te văd. Ce faci aici ?

Charlie se apropie de patul lui Rachel, postîndu-se între străin şi familia lui. Micuţa Sophie părea fascinată de bărbatul negru atît de înalt.

__Nu e bine, spuse Verde ca Menta.

__Tu ai greşit adresa, spuse Charlie. Ieşi de-aici !

Charlie se aplecă şi mîngîie mîna lui Rachel.

— Nu e bine deloc, absolut deloc.

— Domnule, soţia mea încearcă să doarmă, şi dumneata ai greşit camera. Şi acum te rog să pleci înainte de...

— Nu doarme, spuse Verde ca Menta. Avea o voce moale, cu un uşor accent sudic. îmi pare rău.

Charlie se întoarse privind spre Rachel, aşteptîndu-se să-i vadă zîmbetul, să o audă spunîndu-i să se calmeze, dar ochii îi erau închişi, şi capul îi atîrna de pe pernă.

— Iubito ? Charlie lăsă CD-ul pe care îl adusese şi o clătină uşor. Iubito ?

Micuţa Sophie începu să plîngă. Charlie pipăi fruntea lui Rachel, o prinse de umeri şi o scuturã.

— Iubito, trezeşte-te ! Rachel !

îşi lipi urechea de inima ei, dar nu auzi nimic.

— Soră !

Charlie înşfăcă soneria, care alunecase din mîna lui Rachel şi zăcea acum pe pătură.

— Soră !

Apăsă pe buton şi se întoarse după bărbatul în verde ca menta.

— Ce s-a-ntîmplat?...

Omul dispăruse.

Charlie dădu buzna în hol, dar acesta era pustiu.

— Soră !

După douăzeci de secunde apăru sora cu şarpele tatuat, urmată după alte treizeci de secunde de o echipă de resuscitare cu o targă.

Nu mai era nimic de făcut

.Tăiş de brici

U

nei noi dureri îi trebuie un tăiş fin, face bine sistemului nervos, te deconectează de la realitate - e multă milă în tăişul de brici. Doar cu timpul, pe măsură ce lama se toceşte, începe cu adevărat durerea.

Aşa şi Charlie, abia dacă şi-a dat seama de propriile-i ţipete din rezerva lui Rachel sau cum a fost sedat, de pelicula electrică de isterie care i-a învăluit fiecare mişcare a acelei prime

zile. După aceea a urmat memoria prăfoasă ieşită parcă din somnambulism, scene filmate din orbita ochiului unui zombi, în timp ce rătăcea atîrnat doar de un fir de viaţă printre explicaţii, acuzaţii, pregătiri şi ceremonii.

— Se numeşte tromboembolism cerebral, a spus doctorul. In timpul travaliului se formează un cheag de sînge în picior sau pelvis, care apoi migrează spre creier, blocînd alimentarea cu sînge. E ceva foarte rar, dar se întîmplă. N-am mai putut face nimic. Chiar dacă echipa de intervenţie ar fi reuşit să o reanimeze, creierul i-ar fi fost iremediabil distrus. N-a simţit nici o durere. Probabil că s-a întîmplat de cum a adormit.

Charlie şopti ca să nu ţipe :

Omul în verde ca menta ! El i-a făcut ceva. El i-a injectat ceva. Se afla acolo si stia că ea murea. L-am văzut cînd i-am adus CD-ul.

I-au arătat casetele serviciului de securitate - asistenta, medicul, administraţia spitalului şi avocaţii -, cu toţii au urmărit imaginile alb-negru cu el plecînd din rezerva lui Rachel, cu holul pustiu, cu el revenind în rezervă. Nici urmă de bărbat înalt îmbrăcat în verde ca menta. Nici măcar CD-ul nu l-au găsit.

Din cauza lipsei de somn, au spus ei. Halucinaţii provocate de extenuare. Traumatizat. I-au dat medicamente să

doarmă, pastile contra anxietăţii, altele contra depresiei, şi l-au trimis acasă cu fetiţa.

Sora mai mare a lui Charlie, Jane, o ţinea în braţe pe micuţa Sophie în timp ce vorbeau despre Rachel, pe care au înmormîntat-o a doua zi. Dar nu îşi mai amintea nimic despre alegerea unui coşciug sau despre aranjamentele pe care le-a făcut. Era mai mult ca într-o transă somnambulică : socrii în negru plimbîndu-se încoace şi-ncolo, ca nişte fantome ambulante debitînd nepotrivitele clişee ale condoleanţelor : *Sîntem atît de mîhniţi. Era atît de tînără. Ce tragedie. Dacă vă putem fi cu ceva de folos...*

Tatăl şi mama lui Rachel îl ţineau pe după umeri, cu capetele lipite în vîrful trepiedului de trupuri. Podeaua din foaierul pompelor funebre era stropită de lacrimile lor. Ori de cîte ori Charlie simţea umerii bătrînului zguduiţi de un suspin, i se frîngea din nou inima. Saul cuprinse obrajii lui Charlie cu mîinile şi spuse :

— Nu-ţi poţi închipui, pentru că nici eu nu-mi pot închipui.

Dar Charlie îşi putea închipui pentru că el era un Mascul Beta, şi imaginaţia era chiar blestemul lui ; şi îşi putea imagina, pentru că o pierduse pe Rachel, şi acum avea o fiică, micuţa străină care dormea în braţele surorii

lui. Şi-1 imagina pe omul în verde ca menta luîndu-i copilul.

Charlie privi podeaua pătată de lacrimi şi spuse :

— De-asta cele mai multe saloane de pompe funebre au covoare. Cineva ar putea să alunece.

—Sărmanul băiat, spuse mama lui Rachel. O să stăm cu tine la *shiva,* desigur.

Charlie traversă întreaga sală, îndreptîndu-se către sora lui, Jane, care purta un costum bărbătesc la două rînduri, din gabardină neagră cu dungi fine, care, în combinaţie cu frizura radicală de star pop al anilor '80 şi cu bebeluşul pe care îl ţinea înfăşurat în păturica roz, o făcea să pară nu atît androgină, cît derutată. Charlie gîndi că, de fapt, costumul arăta mai bine pe ea decît pe el, dar, oricum, ar fi trebuit să-i ceară permisiunea de a-1 purta.

— Nu pot s-o fac, spuse el.

Se înclină pînă cînd peninsula sa teşită de păr negru atinse geluita ei frizură A Flock of Seagulls. Părea cea mai bună postură pentru împărtăşirea suferinţei, aşa, cu fruntea plecată, şi îi amintea cum e să stai beat mort lîngă un pisoar prăbuşindu-te tot mai mult, pînă cînd fruntea ţi se pocneşte de perete. Disperare.

— Tfe descurci bine, îi spuse Jane. Nimeni nu e bun la aşa ceva.

— Ce mama dracului e *shiva ?*

— Am impresia că e un zeu indian cu toate braţele alea.

— Nu prea cred. Goldstein-ii or să stea la chestia asta cu mine.

— Rachel nu te-a învăţat cum e să fii evreu ?

— N-am prea fost atent. Am crezut că o să mai avem timp.

Jane o poziţionă pe micuţa Sophie pe unul din braţe, iar mîna liberă şi-o puse pe ceafa lui Charlie.

— O să te descurci, puştiule.

Şapte, spuse doamna Goldstein. *Shiva* înseamnă „şapte". Şapte zile stăteam pe jos, jelindu-ne morţii şi rugîndu-ne. Asta era după litera legii. Acum cei mai mulţi oameni stau numai trei.

Au stat la *shiva* în apartamentul lui Charlie şi Rachel, din care se vedea linia tramvaiului de la colţul lui Mason Street cu Vallejo. Clădirea de patru etaje din cărămidă în stil edwardian (din punct de vedere arhitectonic, fără formele îndrăzneţe, de mare curtezană, specifice epocii victoriene, dar altfel un amestec de şic şi vulgaritate în stare să dea pe spate şi un marinar care mai ştie cîte ceva despre tangaj), ridicată după cutremurul şi focul din 1906, echilibrase întreaga zonă a ceea ce era acum North Beach, Russian Hill şi Chinatown. Charlie şi Jane moşteniseră întreaga clădire, împreună cu magazinul de solduri de la parter, la moartea tatălui lor, cu patru ani înainte. Charlie se alesese cu afacerea, marele apartament dublu în

care crescuseră şi întreţinerea bătrînei clădiri, în timp ce Jane obţinuse jumătate din venitul reprezentat de chirii şi unul dintre apartamentele de la ultimul etaj, cu vedere spre Bay Bridge.

Conform instrucţiunilor domnului Goldstein, toate oglinzile din casă au fost drapate cu pînză neagră, şi pe măsuţa din mijlocul livingului a fost pusă o luminare mare. Ar fi trebuit să stea pe nişte băncuţe joase ori perniţe, dar cum Charlie nu avea nici unele, nici altele, a coborît, pentru prima oară de la moartea lui Rachel, în magazinul de solduri în căutarea a ceva pe care să se poată şedea. Scara din spate cobora dintr-o cămară aflată după bucătărie şi ducea la depozitul unde Charlie îşi avea biroul, printre lăzile cu mărfuri care aşteptau să fie depozitate, preţă- luite şi aşezate în magazin.

In magazin era beznă, cu excepţia luminii filtrate prin vitrina din faţă de la felinarele de pe Mason Street. Charlie rămase lîngă scară cu mîna pe întrerupător, scrutînd întunericul. Printre rafturile cu bibelouri şi cărţi, maldărele de radiouri vechi, vrafurile de haine, toate întunecate, umbre scămoase în noapte, văzu obiecte licărind roşu mat, aproape pulsînd, ca nişte inimi care bat. Un pulover pe raft, o broască de porţelan într-o casetă ciudată, în dreptul vitrinei o

tavă Coca-Cola, o pereche de pantofi - toate licărind roşii-

Charlie apăsă pe întrerupător, tuburile fluorescente care traversau tavanul reveniră la viaţă, pîlpîind la început, si magazinul se lumină. Licărirea roşie dispăru. „Buuun", îsi spuse el calm, de parcă totul era acum cît se poate de bine. Stinse luminile. Aceeaşi licărire roşiatică. Pe tejghea, aproape de locul unde se afla el, era un portecuson din alamă de forma unui cocor, cu licăriri de un roşu mat. îl studie preţ de o clipă, doar ca să se asigure că nu exista vreo sursă de lumină roşie din afară care să se reflecte prin cameră şi care să-1 nelinişteascâ fără nici un motiv. Păsi în magazinul cufundat în beznă, privi cu atenţie, se aplecă deasupra cocorului de alamă. Aş, hotărît lucru, alama pulsa cu o lumină roşie. Se întoarse şi o luă la fugă pe scări cu toată viteza.

Aproape că o dărîmă pe Jane, care stătea în bucătărie, legănînd-o cu blîndeţe pe Sophie în braţe şi vorbindu-i în şoaptă.

— Ce? spuse Jane. Ştiu că ai nişte perne mari pe undeva în magazin.

— Nu pot, spuse Charlie. Sînt drogat.

Se lipi cu spatele de frigider, de parcă l-ar fi ţinut ostatic.

— Mă duc eu după ele. Ia ţine copilul.

— Nu pot. Sînt drogat. Am halucinaţii.

Jane îşi puse copilul în scobitura braţului drept şi îşi luă fratele pe după umeri cu cealaltă mînă.

— Charlie, eşti îndopat cu antidepresive şi sedative, nu cu droguri. Uită-te niţel prin casa asta. Nu-i nimeni pe aici care să nu aibă vreun medicament la bord.

Charlie privi pe culoarul bucătăriei : femei în negru, cele mai multe de vîrstă mijlocie sau şi mai în vîrstă, clătinînd din cap, bărbaţi cu înfăţişări solemne, stînd în zona livingului, fiecare cu o stacană zdravănă de tărie, cu ochii pierduţi în gol.

— Vezi, toţi sînt pulbere.

— Dar mama ?

Şi Charlie arătă spre mama lor, care se remarca printre femeile cărunte în negru, pentru că ea era drapată în bijuterii de argint navaho şi era aşa de bronzată, că părea să se topească în straiele ei demodate cînd sorbea din pahar.

— Mai ales mama, spuse Jane. Mă duc să caut ceva pe care să stăm la *shiva.* Nu înţeleg de ce nu poţi folosi canapelele. Şi acum ia-o pe fie-ta.

— Nu pot. Nu mi-o lăsa pe mînă, nu sînt în stare.

— Ia-o, ticălosule ! îi strigă Jane în ureche — mai curînd o şoaptă printre dinţi.

încă de mult fusese hotărît care din ei doi era Masculul Alpha, şi nu Charlie era. îi puse copilul în braţe şi o tăie spre scări.

— Jane ! strigă Charlie după ea. Să te uiţi niţel în jur înainte de a aprinde lumina. Să fii atentă dacă nu vezi ceva ciudat, da ?

— Aha. Ciudat.

îl lăsă stînd în picioare în bucătărie, studiindu-şi fiica, gîndindu-se că avea capul cam lunguieţ, dar, cu toate astea, semăna niţel cu Rachel.

— Mămica ta a iubit-o pe mătuşa Jane, spuse el. Se uneau cu toţii contra mea la Risk şi Monopoly - şi cînd era vorba de certuri - şi la gătit.

Se prelinse pe uşa frigiderului şi rămase cu picioarele întinse pe jos, cu faţa îngropată în păturica lui Sophie.

Pe întuneric, Jane îşi juli piciorul de o cutie de lemn plină cu telefoane vechi.

Ah, ce prostie, îşi spuse ea şi aprinse lumina. Nimic ciudat. Apoi, pentru că Charlie era aşa şi pe dincolo, dar nu nebun, stinse iar luminile, doar să se asigure că nu-i scăpase nimic.

— Aha. Ciudat.

Nu era nimic ciudat în magazinul ăla, afară de faptul că stătea în beznă, frecîndu-şi piciorul julit. Dar apoi, chiar înainte de a fi aprins iar lumina, văzu pe cineva privind înăuntru prin vitrina din faţă, cu mîna streaşină la ochi pentru a vedea prin lumina reflectată de felinarele străzii. Vreunul fără casă sau vreun turist beat, îşi spuse ea începu să meargă prin magazinul cufundat în beznă, strecurîndu-se

printre coloanele de reviste cu benzi desenate aşezate pe jos, spre un punct aflat în spatele unui raft cu haine, de unde putea să vadă mai bine vitrina, care era plină cu aparate de fotografiat ieftine, vaze, catarame si toate obiectele pe care Charlie le considerase demne de interes, dar care, evident, nu meritau riscul unui jaf prin efracţie.

Tipul părea înalt şi nicidecum un om al străzii, bine îmbrăcat, cu haine într-o culoare deschisă, poate galbene, gîndi ea, dar era greu de apreciat în lumina felinarelor. Putea fi şi un verde-deschis.

— E închis, spuse Jane, destul de tare pentru a se face auzită prin vitrină.

Omul privi în jur, dar nu o putu zări. Făcu un pas în spate şi atunci ea văzu că era într-adevăr înalt. Foarte înalt. Lumina felinarului îi dezvălui obrazul în timp ce se întorcea. Era cît se poate de subţire şi negru.

— îl căutam pe proprietar, spuse bărbatul înalt. Am ceva pe care aş vrea să i-1 arăt.

— Avem un deces în familie, spuse Jane. O să fie închis toată săptămîna. Puteţi reveni peste o săptămînă ?

Bărbatul înalt dădu din cap, privind în acelaşi timp de-a lungul străzii. îşi flexă un picior gata să o rupă la fugă, dar se opri ca un sprinter încordat la start. Jane nu se clinti din loc. întotdeauna erau oameni pe stradă şi

nici nu era chiar aşa de tîrziu, dar tipul era prea agitat faţă de situaţia generală.

Dacă aveţi nevoie de o evaluare...

Nu, i-o tăie el. Nu. Spune-i doar că ea... nu, spune-i să caute un pachet la poştă. Nu sînt sigur cînd.

Jane zîmbi. Tipul ăsta avea ceva - o broşă, o monedă, o carte -, ceva ce credea el că valora bani frumoşi, probabil ceva ce găsise în odaia bunicii. I se întîmplase de atîtea ori. Cu toţii se purtau de parcă ar fi descoperit dispărutul oraş Eldorado - îşi făceau apariţia cu obiectul acela vîrît în haină sau împachetat într-o sută de foi de hîrtie lipite cu scotch. (Cu cît era mai mult scotch, cu atît era, de regulă, mai lipsit de valoare obiectul - dar se vede că exista un echilibru pe undeva.) In nouă cazuri din zece se dovedea un rahat. îşi urmărise adesea tatăl încercînd să le şlefuiască egoul, mînîndu-i cu blîndeţe pe proprietari spre dezamăgire, convingîndu-i că valoarea sentimentală a obiectului îl făcea inestimabil şi că el, un proprietar de second-hand fără pretenţii, nu îşi putea îngădui să îl evalueze. Pe de altă parte, Charlie le spunea pur şi simplu că nu se pricepea la broşe sau monede sau ce mai aveau ei pe acolo, lăsîndu-i pe alţii să le dea vestea cea proastă.

— Bine, o să-i spun, îl asigură Jane din ascunzătoarea ei din spatele hainelor.

Cu asta bărbatul înalt dispăru în salturi mari de călugăriţă. Jane ridică din umeri, se întoarse şi aprinse luminile, apoi începu să caute pernele printre grămezile de lucruri.

Era un magazin mare, ocupînd aproape în întregime parterul clădirii, dar nu prea bine organizat, aşa cum orice sistem adoptat de Charlie părea să se prăbuşească după doar cîteva săptămîni sub propria-i greutate, şi rezultatul nu era atît un ghiveci de sisteme organizatorice, cît o grădină plină de mormane rău asortate. Lily, gotica fată cu părul castaniu, care lucra pentru Charlie trei după-amiezi pe săptămînă, spunea că faptul de a nu găsi niciodată nimic era dovada cea mai vie a teoriei haosului în plină activitate, ca apoi să iasă pe culoar mormăind să fumeze o ţigară şi să se holbeze în Abis. (Deşi Charlie a remarcat că Abisul semăna al dracului de mult cu un Container de Gunoi.)

Zece minute i-au trebuit lui Jane să navigheze printre rafturi pentru a găsi trei perne care păreau suficient de mari si de groase pentru a fi numai bune de *shiva,* şi cînd s-a întors în apartamentul lui Charlie, îşi găsi fratele ghemuit într-o poziţie fetală în jurul micuţei Sophie, dormind pe podeaua din bucătărie. Ceilalţi bocitori uitaseră cu totul de el.

__Hei, tăntălăule. îi împinse umărul cu vîrful piciorului şi el se rostogoli pe spate, cu fetiţa în braţe. Astea-s bune?

__Ai văzut ceva care licărea?

Jane trînti vraful de perne pe duşumea.

— Ce?

— Ceva care licărea roşu. Ai văzut în magazin lucruri care licăresc, parcă ar pulsa ?

— Nu. Dar tu ?

— Cam aşa ceva.

— Renunţă.

— Ce?

— Medicamentele. Ia dă-mi-le. E clar că sînt mult mai bune decît m-ai lăsat să cred.

— Dar ai spus că sînt doar contra anxietăţii.

— Renunţă la doctorii. O să văd eu de copil cît stai tu la *shiva.*

— N -ai cum să te ocupi de fata mea dacă eşti drogată.

— Grozav. Predă-mi copilul şi du-te să stai.

Charlie îi dădu copilul lui Jane.

— Va trebui s-o ţii pe mama la distanţă.

— O, nu, nu fără medicamente.

Sînt în dulăpiorul din baia mare.

Raftul de jos.

Acum stătea pe podea şi îşi freca fruntea, de parcă ar fi vrut să-şi întindă pielea peste durere. Ea îl lovi cu genunchiul în umăr.

. ~ Hei, puştiule, îmi pare rău. Hai, ştii doar. Nu-i aşa? Nici nu mai e nevoie să-ţi spun. Corect ?

— Da.

Ii oferi un zîmbet veşted.

Jane ţinu copilul lîngă obraz, apoi îl privi plină de adoraţie. Ceva gen Maica Domnului.

— Ce zici? Aşa ceva mi-ar trebui şi mie.

— Poţi s-o împrumuţi pe-a mea de cîte ori vrei.

— Nu, ar trebui să fie chiar al meu. Deja mi-a picat prost că ţi-am împrumutat nevasta.

— Jane !

— Glumeam ! Ha. Uneori eşti aşa un păMpălău. Hai, du-te să stai la *shiva.* Du-te. Du-te. Du-te.

Charlie adună pernele şi se duse în living ca să sufere alături de socrii lui, nelinişţit că singura rugăciune pe care o ştia era *înger, îngeraşul meu* şi nu era sigur că va fi de-ajuns pentru trei zile.

Jane uită să-i spună de tipul înalt de la magazin

.Sub roţile autobuzului patruzeci şi unu

Astea s-auîntîmplat cu două săptămîni înainte ca Charlie să fi ieşit din casă pentru a se duce la bancomatul de pe Columbus Avenue, unde a omorît prima dată un tip. Arma aleasă a fost autobuzul patruzeci şi unu, aflat în traseu de la gara Trans Bay, via Bay

Bridge, spre Presidio după Golden Gate Bridge. Dacă vrei să fii lovit de un autobuz în San Francisco, alege-1 pe patruzeci şi unu pentru că aşa îţi poţi face o idee cît de frumoasă poate fi panorama de pe pod.

Cu siguranţă că Charlie nu plănuise uciderea cuiva în dimineaţa aceea. Spera să facă rost de nişte bancnote de douăzeci pentru casa de marcat de la magazin, să-şi verifice bilanţul şi, eventual, să ia nişte muştar galben de la coloniale. (Charlie nu făcea parte din categoria mâncătorilor de muştar maro. Muştarul maro era echivalentul aruncatului cu paraşuta - era perfect pentru şoferii de formula unu şi ucigaşii în serie, dar pentru Charlie muştarul galben dulce era condimentul recomandat.) După înmormântare, prietenii şi rudele i-au lăsat în frigider un munte de aperitive reci, singurul lucru pe care 1-a mâncat m ultimele două săptămîni, dar acum ajunsese la şuncă, orez negru şi lapte praf pentru bebeluşi, şi nimic nu se putea mînca fără muştar galben. îşi procurase sticla galbenă din plastic şi se simţea în siguranţă cu ea în buzunarul hainei, dar cînd autobuzul 1-a izbit pe tip, muş- tarul a dispărut complet din mintea lui Charlie.

Era o zi călduţă de octombrie, cînd lumina se lăsase blîndă şi autumnală peste oraş, cînd ceaţa verii îşi încetase încăpăţînata expansiune din golf spre oraş în fiecare dimineaţă, şi briza bătea atît de slab încît puteai să crezi

că vasele cu pînze care punctau apa pozau pentru un pictor impresionist. In frîntura de secundă cînd victima lui Charlie şi-a dat seama că va fi strivită de autobuz, se poate să nu fi fost prea fericită că i se întîmpla aşa ceva, dar de ales o zi mai frumoasă nici că se putea.

Numele tipului era William Creek. Avea treizeci şi doi de ani şi lucra ca analist de piaţă în districtul financiar, către care se şi îndrepta în dimineaţa aceea cînd s-a hotă- rît să se oprească la bancomat. Purta un costum uşor din lînă şi pantofi sport, pantofii de serviciu fiind împachetaţi într-o geantă de piele pe care o ţinea sub braţ. Mînerul umbrelei telescopice se ivea din buzunarul lateral al genţii, şi tocmai acesta îi atrăsese atenţia lui Charlie, pentru că, deşi mînerul umbrelei părea dintr-o imitaţie de nuc, avea o licărire de un roşu mat de parcă fusese încins într-un cuptor.

Charlie rămăsese la coadă lîngă bancomat încercînd să nu bage în seamă, încercînd să pară total dezinteresat, dar nu se putea abţine să se holbeze. Licărea, ce mama mă- sii, chiar nu vedea nimeni?

William Creek aruncă o privire peste umăr chiar în clipa cînd introducea cârdul în aparat şi îl văzu pe Charlie uitîndu-se la el, apoi încercă să-şi transforme sacoul într-un fel de aripi de liliac pentru a bloca privirea lui Charlie în timp ce forma PIN-ul.

Creek smulse cârdul şi banii expectoraţi de aparat, se întoarse şi o porni grăbit spre colţ.

Charlie nu mai rezistă nici o clipă. Mînerul umbrelei începuse pîlpîitul roşu, ca o inimă care bate. Chiar cînd Creek ajunse la bordură, Charile spuse :

— Scuzaţi-mă. Scuzaţi-mă, domnule !

Cînd Creek se întoarse, Charlie spuse :

— Umbrela dumneavoastră...

în acel moment, autobuzul patruzeci şi unu îşi făcu apariţia prin intersecţia Columbus cu Vallejo, cu aproximativ cincizeci de kilometri pe oră, apropiindu-se de bordură pentru următoarea staţie. Creek privi la geanta pe care o ţinea la subsuoară şi spre care arăta degetul lui Charlie în timp ce călcîiul pantofului său sport se prinse într-o uşoară denivelare din bordură. începu să-şi piardă echilibrul, genul de întîmplare prin care putem trece cu toţii în orice zi în timp ce mergem prin oraş, să ne împiedicăm într-o crăpătură din asfalt şi să facem cîţiva paşi rapizi pentru a ne recîştiga echilibrul, dar William Creek făcu doar un pas. în spate. De pe bordură.

Aţi putea descrie în vreun fel mai drăguţ situaţia ? Aţi putea? Autobuzul patruzeci şi unu 1-a făcut terci. A zburat prin aer vreo douăzeci de metri înainte de a se izbi de luneta unui SAAB ca un sac mare de gabardină plin cu carne, după care a ricoşat

înapoi pe caldarîm şi a început să picure tot felul de fluide. Lucrurile lui - geanta, umbrela, un ac de cravată din aur, un ceas Tag Heuer - împrăştiate pe stradă, ricoşînd în cauciucuri, pantofi, guri de canal, unele zvîrlite la distanţă de o clădire.

Charile rămăsese pe bordură încercînd să respire. Se auzea un fel de sirenă, de parcă cineva ar fi tras semnalul unui tren de jucărie - era tot ce putea să audă, apoi cineva 1-a împins şi şi-a dat seama că era sunetul scîncetelor sale. Tipul - tipul cu umbrela - tocmai fusese şters de pe faţa pămîntului. Oameni veneau în fugă, se adunau în jur, vreo şase dintre ei ţipau în celulare, şoferul auto-buzului aproape că 1-a doborît la pămînt cînd se năpustea spre carnagiul de lîngă trotuar. Charlie o luă împleti- cindu-se după el.

— Tocmai voiam să-1 întreb...

Nimeni nu se uita la Charlie. Avusese nevoie de toată voinţa, ca şi de o boscorodeală bună din partea soră-sii, ca să plece de acasă, şi uite ce s-a-ntîmplat.

— Tocmai voiam să-i spun că îi luase foc umbrela, spuse Charlie, de parcă ar fi dat explicaţii acuzatorilor lui.

Dar nimeni nu-1 acuza. Alergau pe lîngă el, cîţiva se îndreptau spre cadavru, alţii se distanţau de el - se loveau de Charlie şi priveau în urmă, şocaţi, ca şi cum s-ar fi lovit de un

curent puternic de aer sau de o stafie în loc de un om.

— Umbrela, spuse Charlie căutînd dovada.

Apoi o zări, aproape de celălalt colţ, trîntită lîngă rigolă, încă lucind roşie, pulsînd ca un neon obosit.

— Acolo ! Uite !

Dar oamenii se adunaseră în jurul victimei într-un mare semicerc, cu mîinile la gură, şi nimeni nu acorda vreo atenţie slăbănogului înspăimîntat, bolborosind prostii în spatele lor.

îşi croi drum prin mulţime pînă la umbrelă, hotărît să-şi confirme convingerea, mult prea şocat ca să-i mai fie frică. Cînd ajunse la numai zece paşi de ea, privi de-a lungul străzii pentru a se asigura că nu mai venea alt autobuz înainte să se aventureze spre mijlocul străzii. Privi în faţă chiar cînd o mînă neagră ca o bucată de cărbune se ivi din canal şi înşfăcă umbrela de pe stradă.

Charlie se dădu înapoi, uitîndu-se în jur să vadă dacă mai observase cineva ce văzuse el, dar nimeni nu fusese martor la aşa ceva. De fapt în jur nu mai era nimeni. Un poliţist tropăi pe lîngă el, şi Charlie îl apucă de mînecă, dar cînd poliţistul se întoarse nedumerit, holbîndu-se aparent îngrozit la el, Charlie îl lăsă să plece.

— Scuze, spuse. Văd că aveţi o treabă de făcut. Scuze.

Poliţistul se cutremură şi se împinse în mulţimea de privitori, facîndu-şi loc spre trupul stîlcit al lui William Creek.

Charile începu să alerge, traversă Columbus, îndrep- tîndu-se spre Vallejo, pînă cînd gîfîitul şi bătăile inimii, care îi pocneau în urechi, acoperiră toate zgomotele străzii. La numai o stradă de propriu-i magazin, se lăsă deasupră-i o umbră uriaşă, ca a unui avion aflat la mică altitudine sau a unei păsări enorme, şi Charlie simţi un fior de gheaţă zbîrnîindu-i pe tot spatele. îşi vîrî capul între umeri, agitîndu-şi braţele în aer, şi dădu colţul lui Mason Street chiar în clipa cînd trecea tramvaiul plin cu pasageri zîmbitori care se uitau direct la el. îşi ridică privirea doar o secundă şi i se păru că a văzut ceva deasupra dispărînd după acoperişul clădirii victoriene cu şase etaje de vizavi. Apoi se năpusti în magazinul său prin uşa din faţă.

— Hei, şefu', spuse Lily.

Avea şaisprezece ani, un chip palid şi un funduleţ care atîrna cam greu - formele ei de femeie menţinîndu-se încă între aspectul durduliu al unui bebeluş şi acela al unei viitoare mămici. Din întîmplare părul ei era azi de culoarea levănţicii : coafura ca un coif a soţiilor din anii '50 ambalată într-o culoare pastelată, asemeni celofanului din coşul de Paşte.

Charlie rămăsese cocoşat, sprijinit de o cutie plină cu rarităţi de lîngă

uşă, sorbind cu înghiţituri hîrîitoare aerul cu un iz de mucegai al magazinului de solduri.

— Cred-că-tocmai-am-omorît-un-tip, turui el sufocîndu-se.

— Excelent, spuse Lily, ignorînd în egală măsură atît mesajul, cît şi comportamentul lui. O să avem nevoie de mărunţiş pentru casă.

— Cu un autobuz, spuse Charlie.

— Hay a trecut pe aici, spuse ea. (Ray Macy era cel de-al doilea angajat al lui Charlie, un burlac de treizeci şi nouă de ani, cu o lipsă nesănătoasă a graniţei dintre internet şi realitate.) Zboară la Manila pentru a se întîlni cu femeia visurilor lui. Domnişoara „Iubesc pe tine mult şi bine". Ray e convins că sînt suflete-pereche.

— Era ceva în canal, spuse Charlie.

Lily îşi examină o unghie, observînd că i se cojise oja neagră.

— Aşa că am chiulit de la şcoală să-i ţin locul. Şi o tot fac de cînd eşti tu plecat. O să am nevoie de un bilet de la tine.

Charlie se îndreptă de spate şi o porni spre tejghea.

— Lily, ai auzit ce am spus ?

O apucă de umăr, dar ea se eliberă din strînsoarea lui.

— Au! La dracu'! Ţine-ţi mîinile acasă, Asher, ciudat sado ce eşti. Asta e un tatuaj nou. Il lovi tare peste mină şi se retrase frecîndu-şi umărul. Te-am auzit. Mai termină cu bîţîiala, *s'il vous plaît.*

In ultima vreme, de cînd descoperise *Les fleurs du mal* într-un vraf de cărţi uzate din camera din spate, Lily îşi condimenta discursul cu fraze franţuzeşti.

— Franceza exprimă cel mai bine profunda *noiritudine* a existenţei mele, spunea ea.

Charlie îşi puse ambele mîini pe tejghea pentru a le opri tremurul, apoi vorbi încet şi apăsat, de parcă s-ar fi adresat cuiva pentru care engleza era o limbă străină.

— Lily, am avut o lună tare proastă şi apreciez că ai renunţat la propria educaţie ca să vii aici şi să mă ţii departe de clienţi, dar, dacă nu te aşezi şi nu-mi arăţi naibii un strop de înţelegere, va trebui să te concediez.

Lily se aşeză pe scaunul din crom şi vinilin de la casă şi îşi scoase lungul breton roşiatic din ochi.

— Deci vrei să-ţi tratez cu toată atenţia mărturisirea crimei? Să iau notiţe, eventual să iau un casetofon vechi din raft şi să înregistrez totul pe bandă? Vrei să spui că, prin încercarea mea de a trece cu vederea tragedia ta evidentă, pe care, pînă la urmă, tot va trebui s-o aduc la cunoştinţă poliţiei, pentru a mă face personal vinovată de trimiterea ta la camera de gazare, mi se fîlfîie ?

Charlie se cutremură.

— Of, Lily!

Era încontinuu uimit de rapiditatea şi precizia simţului ei pentru tot ce era

sinistru. Era ca un copil minune din punctul ăsta de vedere. Dar, dacă era să privească spre latura luminoasă a lucrurilor, atitudinea ei extrem de sumbră îl făcea să înţeleagă că, probabil, nu va fi gazat.

— Nu a fost genul ăla de crimă... Mă urmărea ceva şi...

— Tăcere ! Lily îşi ridică mina. Cel mai bine ar fi să nu-mi arăt recunoştinţa ca angajată, imprimînd fiecare amănunt în memoria mea fotografică pentru ca faptele să fie amintite mai tîrziu la tribunal. Voi spune doar că te-am văzut, dar păreai normal cuiva care nu fusese avertizat.

— Tu nu ai o memorie fotografică.

— Ba da, şi e un adevărat blestem. Nu reuşesc niciodată să uit inutilitatea...

— Ai uitat să scoţi gunoiul de cel puţin opt ori luna trecută.

— Ba n-am uitat.

Charlie inspiră adînc. Familiaritatea certurilor cu Lily avea un efect calmant asupra lui.

— Bun, atunci, fară să te uiţi, ce culoare are cămaşa ta ?

îşi săltă o sprinceană de parcă la faza aia o prinsese pe

Lily descoperită.

Lily zîmbi şi, preţ de-o clipă, el văzu că sub tot machiajul ei şi atitudinea fioroasă nu era decît o puştoaică drăguţă şi copilăroasă.

— Neagră.

— Ai zis-o la plesneală.

— Doar ştii că nu port decît negru. Mă bucur că nu m-ai întrebat ce culoare are părul. Azi-dimineaţă m-am vopsit.

— Asta nu-ţi face bine, doar ştii. Vopseaua conţine toxine.

Liliy îşi săltă peruca de culoarea levănţicii pentru a-şi dezvălui bulclele mărunte de dedesubt, apoi o puse la loc.

— Sînt toată cît se poate de naturală. Se ridică şi bătu uşor cu palma scaunul înalt pe care stătuse. Ia loc, Asher. Mărturiseşte. Plictiseşte-mă.

Lily se sprijini de tejghea şi îşi înclină capul pentru a privi cu atenţie, dar cu fardul negru şi părul violet, părea mai curînd o marionetă cu o sfoară ruptă. Charlie trecu de cealaltă parte a tejghelei şi se aşeză pe scaun.

— Eram la coadă, chiar în spatele unui tip, William Creek, şi i-am văzut umbrela strălucind...

Şi Charlie îi depănă toată povestea - umbrela, autobuzul, mîna ivită din canal, goana spre casă urmărit de umbra gigantică de deasupra acoperişurilor, şi, după ce ajunse la final, Liliy întrebă :

— Bun, dar de unde ştii cum îl cheamă ?

— Ha ! făcu Charlie. Uite ce poate să mă-ntrebe din toată povestea asta groaznică, fantastică ! De ce tocmai asta?

— Cum de ştii numele tipului ? repetă Lily. Abia dacă i-ai spus ceva înainte s-o mierlească. I-ai văzut numele pe vreo chitanţă sau ce ?

— Nu, eu... Habar n-avea de unde îi ştia numele, dar dintr-odată în minte i se strecură o idee scrisă cu litere mari, groase. Sări de pe scaun. Trebuie să plec, Lily.

O zbughi pe uşă în depozit şi de acolo sus pe scări.

— Am nevoie de un bilet de la tine pentru şcoală, strigă Lily în urma lui, dar Charlie zbura prin bucătărie, pe lîngă o rusoaică supradimensionată care îi legăna fetiţa în braţe, de acolo în dormitor, unde înşfăcă o agendă pe care o ţinea pe noptieră lîngă telefon.

Acolo chiar el scrisese cu litere pătrăţoase numele William Creek şi sub el numărul 12. Se trînti pe pat, ţinînd agenda ca pe o grenadă gata să explodeze.

In spatele lui se auzeau paşii greoi ai doamnei Korjev, care venea după el în dormitor.

— Domnule Asher, ce întîmplat? Alergaţi ca un urs în flăcări.

Şi pentru că Charlie era un Mascul Beta şi pentru că în decursul cîtorva milioane de ani fusese elaborat un răs-puns standard Beta pentru lucruri inexplicabile, el zise :

— Cineva îşi bate joc de mine.

Lily tocmai îşi ajusta oja cu un marker negru cînd pe uşa magazinului intră Stephan, poştaşul.

— Care-i treaba, Darque ? spuse Stephan, începînd să caute în vraful de scrisori din tolbă.

Avea patruzeci de ani şi era scund, musculos şi negru. Purta ochelari de soare circulari, care îi stăteau tot timpul pe creştet, peste părul împletit în codiţe strînse. Lily avea sentimente contradictorii faţă de el. II plăcea pentru că o numea Darque, prescurtarea de la Darquewillow Elventhing, numele sub care primea corespondenţa la magazin, dar pentru că era vesel şi părea să-i placă oamenii, categoric, nu avea încredere în el.

— Trebuie să semnezi, spuse Stephan oferindu-i un registrator electronic, pe care ea mîzgăli un *Charles Baudelaire* cu multe înfloriturі, şi fără măcar să se uite.

Stephan trînti corespondenţa pe tejghea.

— Iar munceşti de una singură ? Unde e toată lumea ?

— Ray e în Filipine. Charlie e traumatizat. Oftă. Şi toată povara lumii a căzut pe mine...

— Sărmanul Charlie, spuse Stephan. Se spune că asta ar fi cea mai grea încercare prin care poate trece un om, să-şi piardă soţia.

— Da, e şi chestia asta. Azi e traumatizat că a văzut un tip izbit de un autobuz pe Columbus.

— Am auzit şi eu ceva. O să-şi revină?

— Pe dracu', Stephan, 1-a lovit autobuzul.

Lily îşi ridică ochii de pe unghii pentru prima dată.

— Vorbeam despre Charlie, spuse Stephan făcîndu-i cu ochiul în ciuda tonului ei aspru.

— Exact, despre Charlie.

— Ce mai face copilul ?

— Evident, emană substanţe nocive.

Lily îşi duse markerul la nas, vrînd parcă să se ferească de mirosul de prunc copt.

— Toate bune atunci, zîmbi Stephan. Cam asta ar fi pe ziua de azi. Tu ai ceva pentru mine?

— Am luat nişte pantofi cu talpa groasă ieri. Mărimea patruzeci şi unu.

Stephan colecţiona haine de proxenet din anii '70. Lily trebuia să fie atentă la tot ce intra în magazin.

— Cît de groasă?

— Doisprezece centimetri.

— Altitudine mică, spuse Stephan ca şi cum asta explica totul. Ai grijă, Darque.

Lily îşi flutură markerul spre el în timp ce pleca şi începu să caute prin corespondenţă. Cele mai multe erau note de plată, doi fluturaşi şi un plic gros şi negru care părea o carte sau un catalog. Ii era adresat lui Charlie Asher, „prin bunăvoinţa" magazinului de solduri Asher's, şi purta ştampila

poştei de la Night's Plutonian Shore, care, evident, se afla în oricare din statele care începeau cu *U.* (Lily găsea geografia nu numai plicticoasă pînă la exasperare, dar, în era internetului, irelevantă.)

Ce, nu e scris acolo prin bunăvoinţa magazinului de solduri Asher's? medită Lily. *Şi nu era ea, Lily Darquewillow Elventhing, stăpîna tejghelei, unica angajată, ba chiar managerul* de facto *al numitului magazin de solduri ? Şi nu era dreptul ei, ba chiar responsabilitatea ei, să deschidă plicul pentru a-l scuti pe Charlie de nervii pe care i-arfi avut din cauza acestei sarcini ? înainte, Elventhing ! Destinul ţi-a fost liotărît, şi chiar de n-ar fi vorba de destin, cu siguranţă poţi să muşamalizezi toată chestia, cum se spune în limbaj politic.*

Scoase de sub tejghea un cuţitaş incrustat cu pietre (pietre evaluate la peste şaptezeci şi trei de cenţi), tăie plicul, scoase cartea şi se îndrăgosti.

Coperta era lucioasă, ca aceea a unei cărţi de poveşti pentru copii, cu ilustraţia colorată a unui schelet rînjitor, cu omuleţi înţepuiţi în vîrful degetelor lui, cu toţii părînd a se distra cum n-o mai făcuseră niciodată pînă atunci, ca şi cum ar fi savurat o cavalcadă carnavalescă ce din întîmplare presupunea şi prezenţa unei găuri căscate în mijlocul pieptului. Atmosfera era festivă - o mulţime de flori în culori primare executate în

stilul artei populare mexicane. *Marea, grandioasa carte a morţii* era titlul scris în partea de sus a copertei cu litere vesele de forma unui femur.

Lily deschise cartea la prima pagină, unde se afla un bilet prins cu o agrafă de hîrtie.

Asta ar trebui să explice totul. îmi pare rău.

MF

Lily dezlipi biletul şi deschise cartea la capitolul unu : „Deci acum eşti Moartea : iată de ce vei avea nevoie". Şi nici nu avea nevoie de altceva. Probabil era cea mai tare carte pe care o văzuse vreodată. Şi, cu siguranţă, Charlie nu avea cum s-o aprecieze la adevărata sa valoare, mai ales în faza lui de nevroză acută. Vîri cartea în rucsă- celul ei, apoi rupse plicul şi biletul în bucăţele şi le îngropă în fundul coşului de hîrtii

.Masculul Beta în mediul său natural

— Ţane, spuse Charlie, sînt convins, ţinînd cont de

ÇJ evenimentele din ultimele săptămîni, că forţe abjecte sau persoane infame - neidentificate, ceea ce nu le face cu nimic mai puţin reale - ameninţă viaţa aşa cum o cunoaştem noi şi, de fapt, au intenţia de a dărîma întregul eşafodaj pe care se sprijină existenţa noastră.

— Şi de-asta trebuie eu să mănînc muştar galben?

Jane stătea la tejgheaua din bucătăria lui Charlie,
mîncînd crenvurşti Little Smokies direct din ambalaj şi vîrîndu-i într-un fel de plăcintă-muştar. Micuţa Sophie stătea pe tejghea în portbebeul ei de forma caschetei unui soldat imperial de asalt.

Charlie măsura bucătăria, plimbîndu-se cu un cren- vurşt în mînă, folosit pentru a puncta cu el în aer claritatea ideilor sale în timp ce vorbea.

— Mai întîi, a fost individul din rezerva lui Rachel, care a dispărut în chip misterios de pe casetele serviciului de securitate.

— Pentru că tipul n-a dat niciodată pe acolo. Ia uite, lui Sophie îi place muştarul galben, ca şi ţie.

— In al doilea rînd, continuă Charlie în ciuda indiferenţei persistente a soră-sii, toate lucrurile din magazin luceau de parcă erau radioactive. Nu-i băga aia în gură!

— Doamne, Charlie, Sophie e hetero. Ia uite cum îşi face de lucru cu cîrnatul ăsta.

— Şi în al treilea rînd, tipul ăla, Creek, a fost călcat de autobuz ieri pe Columbus. Eu îi ştiam numele, iar el avea o umbrelă care pîlpîia roşu.

— Sînt aşa de dezamăgită, spuse Jane. Abia aşteptam să o văd intrată în echipa fetelor - oferindu-i avantajele

pe care eu nu le-am avut niciodată, dar uite ce face din cîrnatul ăla. Copilul ăsta are un talent înnăscut.

— Scoate-i aia din gură !

— Calmează-te, doar nu-1 poate mînca. Nici măcar n-are dinţi. Şi nu-i nici un Teletubby plîngăcios la celălalt capăt. Drace, voi avea nevoie de o groază de tequila ca să-mi iasă imaginea asta din minte.

— N-are voie să mănînce porc, Jane. E evreică ! Ai de gînd să faci o *shiksa* din fiică-mea ?

Jane smulse crenvurştul din gura lui Sophie şi îl examină în timp ce fibra optică a firului de salivă rămase lipită de guriţa copilului.

— Nu cred că voi mai putea să mănînc vreodată aşa ceva, spuse Jane. îmi va aduce întotdeauna în minte imaginea nepoatei mele sugîndu-i-o unei păpuşele de pluş.

— Jane !

Charlie îi smulse cîrnatul din mînă şi îl aruncă în chiuvetă.

— Ce?!

— Mă asculţi ?

— Da, da, ai văzut un tip călcat de autobuz, aşa că acum ţi se dărîmă eşafodul. Deci ?

— Deci cineva îşi bate joc de mine.

— Şi ce-i aşa mare chestie, Charlie ? Ai crezut că cineva are ceva cu tine de cînd aveai opt ani.

— Probabil că aşa a şi fost. Dar de data asta e adevărat. Ar putea fi adevărat.

— Ştii ceva ? Cîrnaţii ăştia sînt din carne de vită, aşa că Sophie nu e deloc shikă.

— *Shiksa !*

— Ce-o fi.

— Jane, nu-mi eşti de nici un ajutor cu problema mea.

— Ce problemă? Tu ai o problemă?

Problema lui Charlie era provocată de curba descendentă a imaginaţiei lui de Mascul Beta, care săpa în el ca aşchiile de bambus pătrunse sub unghii. în timp ce Masculii Alfa sînt adesea dăruiţi cu atribute fizice superioare - mărime, forţă, viteză, frumuseţe - selectate datorită superiorităţii celor mai puternici supravieţuitori de-a lungul eonilor şi, în mod esenţial, prin cucerirea tuturor fetelor, gena Masculului Beta a supravieţuit nu atît prin confruntarea cu greutăţile şi înfrîngerea lor, cît mai cu seamă prin anticiparea şi evitarea lor. Cu alte cuvinte, cînd Masculii Alfa se războiau cu mastodonţii, Masculii Beta au putut să anticipeze că atacul asupra a ceea ce era în esenţă un buldozer blănos şi furios cu o bîtă ascuţită ar fi putut fi o variantă păguboasă, aşa că preferau să rămînă în tabără pentru consolarea văduvelor îndurerate. Cînd Masculul Alfa se punea pe cucerit triburile învecinate, contabilizînd loviturile reuşite şi smulgînd căpăţîni, Masculul Beta prevedea că, în eventualitatea unei victorii, afluxul de sclave o să lase un

surplus de femei neîmperecheate şi părăsite în favoarea trofeelor feminine mai tinere, care nu vor avea altceva de făcut decît să pună căpăţînile la saramură şi să îndosarieze nenumăratele lovituri, în timp ce altele îşi vor găsi alinarea în braţele oricărui Mascul Beta suficient de isteţ să supravieţuiască. în cazul unei înfrîngeri, păi, rămînea povestea cu văduvele. Rareori Masculul Beta e cel mai puternic sau cel mai rapid, dar, pentru că poate anticipa cu uşurinţă pericolul, e într-o cantitate mai mare faţă de rivalul Mascul Alfa. Lumea e condusă de Masculii Alfa, dar maşinăria lumii se învîrte pe rulmentul Masculului Beta.

Problema (problema lui Charlie) e că imaginaţia Masculului Beta a devenit superfluă în faţa societăţii moderne. Aidoma colţilor-sabie ai tigrului sau testosteronului Masculului Alfa, există un surplus de imaginaţie în cazul
Masculului Beta care se întoarce împotriva lui. în consecinţă, o mulţime de Masculi Beta au devenit ipohondri, nevrotici, paranoici sau dependenţi de pornografie şi jocuri video.

Deoarece, în timp ce imaginaţia Masculului Beta a evoluat în sensul evitării pericolelor, ca efect secundar, ea îi şi permite accesul doar în vis la putere, bani, modele cu picioare pînă-n gît care, în realitate, nu le-ar da nici măcar un şut în rinichi ca să

strivească o gînganie de pe pantof. Preaplinul imaginaţiei Masculului Beta poate deborda peste realitate cu efecte de autoamăgire aproape geniale. De fapt, mulţi Masculi Beta, în ciuda oricărei evidenţe empirice, se cred Masculi Alfa şi se iluzionează că au fost înzestraţi de creatorul lor cu o avansată carismă secretă, care, deşi e foarte mişto în concept, e cu totul nedetectabilă de către femeile neconfecţionate din fibră carbonică. Ori de cîte ori un supermodel divorţează de soţul ei star rock, Masculul Beta se bucură în secret (sau, ca să fim mai exacţi, se simte cuprins de valuri de nejustificată fericire) şi, de fiecare dată cînd o frumoasă starletă se căsătoreşte, Masculul Beta trăieşte sentimentul ocaziei ratate. întregul Las Vegas - opulenţa de plastic, comoară pentru acaparator, turnurile vulgare şi chelneriţele cu sîni neverosimili - e construit pe autoamăgirea Masculului Beta.

Şi autoiluzionarea Masculului Beta n-a jucat un rol minor atunci cînd Charlie i-a făcut prima dată avansuri lui Rachel, în acea zi ploioasă de februarie, cu cinci ani în urmă, cînd a zbughit-o în librăria Un loc curat, bine luminat pentru cărţi, ca să scape de furtună, iar Rachel i-a oferit un zîmbet timid peste un teanc de Carson McCullers pe care îl aşeza pe raft. Imediat, a fost convins că era din cauza farmecului băieţesc care

mustea din el, cînd totul se datora faptului că pur şi simplu mustea de apă.

— Eşti ud leoarcă, i-a spus ea.

Avea ochi albaştri, piele albă şi bucle negre lăsate libere, care îi încadrau obrazul. îi aruncă o privire piezişă - suficientă atenţie pentru a-i impulsiona egoul de Mascul Beta.

— Da, mulţumesc, spuse Charlie, făcînd un pas spre ea.

— Să-ţi aduc un prosop ?

— Nu, sînt obişnuit cu apa.

— II umpli pe Cormac McCarthy de apă.

— Scuze.

Charlie şterse *All The Pretty Horses* cu mîneca încer- cînd în acelaşi timp să vadă dacă fata arăta bine pe sub puloverul lălîu şi pantalonii largi.

— Vii des pe aici ?

Lui Rachel îi luă o secundă să răspundă. Avea un ecuson metalic cu numele şi funcţia şi era convinsă că îl mai văzuse pe tipul ăsta şi altă dată în magazin. Deci nu era idiot, era deştept. într-un fel. Şi, pentru că nu se putu abţine, rîse.

Umerii lui Charlie se ridicară uzi şi acesta zîmbi.

— Sînt Charlie Asher.

— Rachel, spuse Rachel.

Şi îşi dădură mîna.

— Rachel, ai vrea să ieşim cîndva împreună la o cafea ?

— Depinde, Charlie. Mai întîi ar trebui să-mi răspunzi la nişte întrebări.

— Desigur, spuse Charlie. Şi, dacă nu te deranjează, am şi eu nişte întrebări.

Cum arăţi goală? se întrebă el şi *Cît de repede pot să văd?*

— Excelent.

Rachel puse jos *The Ballad of the Sad Café* şi numără pe degete.

— Ai slujbă, maşină şi un loc unde să stai ? Şi ultimele două sînt cumva acelaşi lucru?

Avea douăzeci şi cinci de ani şi rămăsese singură de o vreme. învăţase să-şi verifice pretendenţii.

— Păi, da, da, da şi nu.

— Excelent. Eşti homo?

Nu mai fusese cuplată cu nimeni de ceva vreme în San Francisco.

— Te-am invitat în oraş.

— Asta nu înseamnă nimic. Am cunoscut tipi care habar n-aveau că erau homo pînă cînd am ieşit de cîteva ori împreună. Se pare că asta e specialitatea mea.

— Ua, glumeşti.

O măsură din cap pînă-n picioare şi hotărî că sub hainele încăpătoare se ascundea ceva grozav.

— înţeleg dacă s-ar fi întîmplat invers, dar...

— Răspuns corect. Bun, o să ies cu tine la o cafea.

— Nu te grăbi. Cum rămîne cu întrebările *mele ?*

Rachel se propti într-un şold, îşi dădu ochii peste cap şi

oftă.

— Bun, hai, dă-i drumul.

— De fapt n-am nici o întrebare, dar n-am vrut să crezi că merge aşa de uşor cu mine.

— M-ai invitat în oraş la treizeci de secunde după ce m-ai cunoscut.

— Şi sînt de condamnat? Uită-te la tine, ochi, dinţi - păr uscat şi cărţi bune în mînă...

— întreabă-mă !

— Crezi că am cea mai mică şansă, ştii tu, după ce o să ne cunoaştem, să-ţi placă de mine ? Vreau să zic, îţi poţi imagina aşa ceva ?

Nu conta că Charlie plusa - indiferent dacă era şmecher sau numai stîngaci, ea se simţi dezarmată în faţa farmecului său de Mascul Beta, farmec Iară carismă, drept pentru care îi răspunse :

— Nici o şansă, îl minţi ea.

— Mi-e dor de ea, spuse Charlie, mutîndu-şi privirea de la soră-sa, de parcă în chiuvetă s-ar fi aflat ceva care trebuia neapărat studiat.

Suspinele îi cutremurară umerii, şi Jane veni lîngă el şi îl îmbrăţişă în timp ce el se lăsa în genunchi.

— Mi-e aşa de dor de ea.

— Ştiu.

— Urăsc bucătăria asta.

— Sînt cu tine, puştiule.

Ce soră bună era.

— Văd bucătăria asta şi îi văd chipul şi nu mai pot.

— Ba da. Vei putea. Totul o să fie bine.

— Poate că ar trebui să mă mut sau cine ştie.

— Cum crezi că ţi-ar face bine, dar durerea poate să te urmeze destul de uşor.

Jane îi masă umerii şi gîtul, de parcă durerea ar fi fost un nod fixat într-un muşchi şi nu-i trebuia decît un masaj bun.

După cîteva minute îşi revenise în funcţiune, stînd la masă, între Sophie şi Jane, bîndu-şi cafeaua.

— Crezi că doar mi-am imaginat toate astea, nu-i aşa?

Jane oftă.

— Charlie, Rachel a fost centrul universului tău. Oricine v-a văzut împreună a ştiut-o. Viaţa ta se învîrtea în jurul ei. Acum, că Rachel nu mai e, parcă ţi-ai pierdut centrul de gravitaţie, nu mai e nimic care să te pună pe picioare, te clatini şi ţi-ai pierdut echilibrul. Dar nu uita că ai un centru.

— Da?

— Eşti chiar tu. Nu o mai am pe Rachel şi nimeni ca ea nu se mai iveşte la orizont, dar eu, una, nu mă mişc browninan.

— Deci, zici tu, eu trebuie să-mi fiu propriul centru, aşa cum îţi eşti tu ?

— Cred că asta sînt. Ţi se pare că din cauza asta aş fi un om rău?

— îţi pasă ?

— Bine zis. Ai de gînd să-ţi revii? Vreau să cumpăr cîteva DVD-uri cu yoga. încep mîine un curs.

— Păi, dacă tot începi un curs, la ce mai ai nevoie de DVD-uri ?

— Trebuie să las impresia că ştiu ce fac, altfel nimeni n-o să mai vrea să iasă cu mine. Ai de gînd să-ţi revii?

— O să-mi revin. Doar că nu pot să intru în bucătărie sau să mă uit la lucrurile din casă, sau să mă uit la televizor, sau să ascult muzică.

— Perfect, atunci distracţie plăcută, spuse Jane, ciupind năsucul fetiţei în drum spre uşă.

După plecarea ei, Charlie rămase la masă uitîndu-se la Sophie. Destul de ciudat, dar ea era singurul lucru de acolo care nu-i amintea de Rachel. Era o străină. Se uita la el - cu ochii ăia mari şi albaştri - cu o privire stranie, sticloasă. Nu cu adoraţia sau uimirea la care te-ai fi aşteptat, mai curînd de parcă avea de gînd să bea un păhărel şi să plece de îndată ce îşi găseşte cheile de la maşină.

— îmi pare rău, spuse Charlie luîndu-şi ochii de la grămada de facturi neplătite de lîngă telefon.

Simţea copilul urmărindu-1, întrebîndu-se, îşi imaginä el, cu cîte păpuşele de pluş trebuia să se culce ca să se aleagă cu un tată ca lumea. Mai verifică o dată dacă era bine prinsă în portbebe şi se duse să adune rufăria ne- strînsă, pentru că, de fapt,

chiar avea de gînd să fie un tată adevărat.

Masculii Beta sînt mai întotdeauna taţi buni. Tendinţa lor e de a fi constanţi şi responsabili, tipul de bărbat pe care o fată (în cazul în care s-a hotărit să se descurce fără un salariu din şapte cifre sau fără o piscină cu trambulină) şi l-ar dori ca tată pentru copiii ei. Sigur că pentru asta ar prefera să nu fie nevoie să se culce cu el, dar, după ce ai fost lepădată ca o zdreanţă de cîţiva Masculi Alfa, ideea de a te trezi în braţele unui tip care te va adora, chiar dacă doar din recunoştinţă că faci sex cu el, şi care va fi mereu cu tine, chiar şi cînd deja nu-i mai suporţi prezenţa, e un compromis confortabil.

Pentru că un Mascul Beta, dacă nu altceva, e cel puţin loial. E un soţ excepţional şi un prieten minunat. Te ajută să te mişti şi îţi aduce supa cînd eşti bolnavă. întotdeauna delicat, un Mascul Beta mulţumeşte femeii după partida de sex, tot aşa cum îşi cere întotdeauna scuze. Este un tip foarte casnic, mai cu seamă dacă nu eşti prea ataşată de animăluţele de companie. Un Mascul Beta e demn de încredere : prietena ta e mai întotdeauna pe mîini sigure cu un Mascul Beta care ţi-e amic, cu excepţia cazului cînd ea e o paraşută ordinară. (De fapt *paraşutele ordinare* ar putea fi de-a lungul istoriei exclusiv responsabile pentru supravieţuirea

genei Masculului Beta, pentru că, oricît o fi el de loial, Masculul Beta e neajutorat în faţa unor sîni reali şi provocatori.)

Şi, în timp ce Masculul Beta are potenţialul de a fi un tată şi soţ desăvîrşit, mai are încă de învăţat şi cum să o facă. Deci, în următoarele cîteva săptămîni, Charlie s-a îngrijit aproape exclusiv de micuţa străină din casa lui. Era cu adevărat o invadatoare - o maşinărie mîncăcioasă, căcăcioasă şi plină de draci - şi habar n-avea de nimic legat de specia căreia îi aparţinea. Dar, pe măsură ce se apropia de ea şi îi vorbea şi îşi pierdea nopţile cu ea, o îmbăia, îi supraveghea somnul şi o certa pentru substanţele dezgustătoare pe care le elimina şi le vomita, a început să se îndrăgostească de ea. Intr-o dimineaţă, după o noapte extrem de activă în domeniul hrănitului şi schimbatului de scutece, se trezi cu ea holbîndu-se caraghios la jucăria atîrnată deasupra pătuţului ei, şi, cînd 1-a văzut, a zîmbit. Şi asta a fost de-ajuns. La fel ca şi mama ei înainte, îi hotăra destinul cu un suris. Şi aşa cum s-a întîmplat cînd cu Rachel în acea dimineaţă ploioasă în librărie, sufletul i s-a luminat. Circumstanţele atît de stranii în care murise Rachel, lucrurile cu licăriri roşietice din magazin, chestia înaripată care plutise deasupra străzii, totul a trecut în planul al doilea

în comparaţie cu noua lumină din viaţa lui.

N-a înţeles că ea îl iubea necondiţionat - aşa că, atunci cînd se trezea în toiul nopţii să o hrănească, îşi punea o cămaşă, se pieptăna şi verifica să vadă dacă nu-i mirosea respiraţia. La cîteva minute după ce 1-a pălit iubirea pentru fiica lui, a început să se teamă amarnic pentru siguranţa ei, teamă care, în cîteva zile, înflori într-o nouă grădină a paranoiei.

— Parc-am fi la nebuni aici, a spus Jane într-o după- amiază cînd a venit cu facturile de la magazin şi cecurile pe care Charlie trebuia să le semneze.

Charlie capitonase toate colţurile ascuţite din casă cu spumă cauciucată şi bandă protectoare, izolase toate întrerupătoarele cu învelitori de plastic, pusese lacăte pentru protecţia copilului la toate sertarele, instalase noi detectoare de fum, monoxid de carbon şi alte emanaţii şi activase sistemul de blocare al televizorului, aşa că acum îi era imposibil să mai urmărească vreun program care nu prezenta pui de animale sau învăţarea alfabetului.

— Accidentele sînt cauza numărul unu a morţii infantile în America, spuse Charlie.

— Dar nici pe burtică nu poate să se rostogolească încă.

— Vreau să fiu pregătit. Toate materialele pe care le citesc spun că

acum îi alăptezi şi mîine te trezeşti cu ei terminând facultatea.

Tocmai schimba copilul pe măsuţă şi folosise deja zece şerveţele pentru bebeluşi, asta dacă Jane numărase corect.

— Cred că e vorba de o metaforă. Ştii tu, se referă la cît de repede cresc.

— Păi odată ce începe s-o ia de-a buşilea, s-a terminat.

— De ce nu-i faci un costum din cauciuc, unul mare de tot? Ar fi mai uşor decît să capitonezi toată casa. Charlie, te apucă groaza cînd vezi ce e aici. Nici nu poţi să aduci o femeie în casă, ne-ar crede nebuni.

Charlie o privi lung pe sora lui fără să spună un cuvînt, părea că îngheţase acolo, în mînă cu un scutec de unică folosinţă, în timp ce degetele celeilalte mîini cuprindeau ca o foarfecă gleznele fiicei lui.

— Cînd vei fi pregătit, turui Jane mai departe. Adică, nu vreau să spun că o să aduci femei aici.

Perfect, pentru că nici nu o voi face

— .Sigur că nu. Nici nu spun aşa ceva. Dar trebuie s^ pleci din casă. Cel puţin trebuie să te duci jos, în magazia Ray a transformat computerul contabil într-un fel de agendă de întîlniri şi cei de la şcoală au căutat-o de trei ori p$_e$ Lily. Şi nu mai pot să-i dau înainte cu socotelile şi conduc prăvălia şi să-mi fac şi treaba,

Charlie. Tata ţi-a lăsat afacerea cu un scop.

— Dar n-am pe nimeni care să se ocupe de Sophie.

— Le ai pe doamnele Korjev şi Ling chiar aici, în clădirea asta. Alege-o pe una din ele să aibă grijă de copil. La dracu', seara o să mă ocup şi eu de ea cîteva ore, dacă asta va fi de vreun folos.

— Seara nu mă duc. Atunci totul devine radioactiv acolo.

Jane puse vraful de hîrtii pe măsuţă, lîngă capul lui

Sophie, şi se retrase cu mîinile încrucişate.

— Derulează în minte ce mi-ai spus şi mai ascultă o dată. Ce zici ?

Charlie se execută, apoi ridică din umeri.

— Bine, chestia asta sună cam trăsnit.

— Hai, du-te şi fă-ţi apariţia în magazin, Charlie. Doar cîteva minute, cît să încerci marea cu degetul şi să bagi un pic groaza-n Ray şi Lily. Bine ? Şi o să termin eu schimbatul puştoaicei.

Jane se strecură printre sofa şi măsuţă, înghiontindu-şi fratele din drum. în trecere, trînti scutecul murdar pe podea, şi acesta se desfăcu.

— O, Doamne !

Jane simţi că se sufocă şi îşi întoarse capul.

— încă un motiv să nu mănînci muştar maro, nu ? spuse Charlie.

— Ticălosule !

Charlie făcu un pas în spate.

— Bine, cobor. Eşti sigură că ai totul sub control ?

— Du-te ! spuse Jane făcîndu-i semn cu o mînă, în timp ce cu cealaltă se ţinea de nas.

15 Întunericul întrece măsura

— Ţ Tei. Ray, spuse Charlie în timp ce cobora scările

X X depozitului.

întotdeauna facea mult zgomot cînd era pe scară şi de obicei lansa un „salut" tare şi din timp pentru a-şi avertiza angajaţii că vine. Mai avusese cîteva slujbe înainte să preia afacerea de familie şi experienţa îl învăţase că nimănui nu-i plăcea un şef care nimerea cînd nu te aşteptai.

— Salut, Charlie, răspunse Ray.

Ray era în faţă şi stătea pe un scaun în spatele tejghelei. Se apropia de patruzeci, înalt, cu început de chelie, trecînd prin lume fără să întoarcă măcar capul. Nu putea. Ca poliţist în San Francisco, se alesese acum şase ani cu un glonţ în gît de la membrul unei bande de cartier şi aia a fost ultima oară cînd s-a mai putut uita în spate fără ajutorul unei oglinzi. Ray trăia dintr-o generoasă pensie de handicapat de la primărie şi lucra

pentru Charlie în schimbul scutirii de chirie pentru apartamentul lui de la etajul patru, fară însă ca tranzacţia să fie trecută în acte.

Se răsuci pe scaun să-1 vadă pe Charlie.

— Hei, ăă, tocmai voiam să spun, ştii tu, în legătură cu situaţia ta. Adică, cu pierderea pe care ai suferit-o. Toată lumea o plăcea pe Rachel. Ştii, dacă pot fi cu ceva de folos...

Era prima oară cînd Charlie îl vedea pe Ray de la înmormîntare, aşa că trebuia să suporte stîngăcia unei a doua serii de condoleanţe.

— Ai făcut mai mult decît era nevoie ţinîndu-mi locul La ce lucrezi acum?

Charlie făcea eforturi disperate să nu se uite la diferitele lucruri din magazin care aveau o licărire de un rosy mat.

— A, la chestia asta. Ray se răsuci şi se trase ca Charli$_e$ să vadă ecranul computerului, pe care erau expuse şiruri cu poze ale unor tinere zîmbitoare din Asia. Se cheamă Filipineze disperate.com.

— Aici ai dat peste domnişoara „lubesc pe tine mult si bine"?

— Nu aşa o cheamă. Lily ţi-a spus ? Puştoaica asta are probleme.

— Da, bine, copiii ăştia, spuse Charlie, observînd dintr-odată o respectabilă femeie în tweed care inspecta rafturile de curiozităţi din partea din faţă a magazinului.

Ţinea în mînă o broască de porţelan care avea licăriri de un roşu mat.

Ray selectă una dintre poze şi deschise o prezentare biografică.

— Ia uită-te la asta, şefu'. Cică ar da la rame.

Se răsuci iar pe scaun săltîndu-şi sprîncenele spre Charlie.

Charlie îşi smulse atenţia de la femeia cu broasca- licurici şi se uită la ecran.

— Adică face canotaj, Ray.

— Nici vorbă. Ia uite, zice că în colegiu ţinea cîrma.

Şi iarăşi îi oferi o privire victorioasă zvîcnind din sprîn-

cene.

— Tot canotaj, spuse Charlie, lăsîndu-1 pe fostul poliţist nedumerit. Cel de la capătul bărcii care ţipă la vîslaşi e numit cîrmaci.

— Zău? făcu Ray dezamăgit.

Fusese căsătorit de trei ori şi tot de atîtea ori părăsit de cele trei soţii, pentru că nu era în stare să manifeste abilităţi sociale specifice adulţilor. Ray reacţiona faţă de **lume ca** un poliţist şi, în timp ce multe femei găseau **chestia asta** atractivă la început, sperau ca pe parcurs să renunţe **la** această atitudine, odată cu predarea armei la **rastel** atunci cînd se ducea acasă. Dar nu era aşa. Cînd a **venit prima oară** la magazinul de solduri Asher's, două luni **i-au trebuit lui** Charlie să-1 dezobişnuiască să le mai ordone clienţilor „Circulaţi, nu e nimic de

văzut acolo". **Ray îşi petrecea o** bună parte din timp simţindu-se deza**măgit de** sine **şi de** omenire în general.

— **Dar, frate, chiar** dă la rame ! spuse Charlie încercînd **să împace lucrurile.**

îi plăcea fostul poliţist în ciuda stîngăciei lui. Ray era în fond un tip bun, sufletist şi loial, muncitor, punctual **şi,** lucrul cel **mai** important, chelea mai rapid decît **Charlie.**

Ray oftă.

— **Poate că ar trebui** să caut un alt site. Ce cuvînt e ăla **care înseamnă că** standardele tale sînt jalnic de scăzute?

Charlie citi în **josul** paginii.

— **Femeia asta e** licenţiată în literatură engleză la **Cambridge, Ray. Şi** uită-te la ea. E superbă. Şi are nouă**sprezece** ani. **De ce e** disperată?

— **Stai** o clipă. Licenţiată la nouăsprezece ani ! Fata **asta e prea** deşteaptă pentru mine.

— **Nici vorbă. Minte.**

Ray se răsuci pe scaun de parcă Charlie l-ar **fi** pocnit în **ureche cu un creion.**

— **Nu!**

— **Ray, uită-te la ea.** Arată ca unul dintre modelele **alea asiatice din reclamele** la specialităţi din calamar cu **aromă de măr.**

— **Au şi aşa ceva ?**

Charlie arătă spre partea din stînga a vitrinei.

Ray, aş vrea să-ţi prezint Chinatown. Chinatown, ţi-1 prezint pe Ray. Ray, Chinatown

.Ray zîmbi jenat. Era un magazin două străzi mai sus, care nu vindea decît bucăţi uscate de rechin şi avea vitrinele pline de poze cu chinezoiace frumoase care ţineau spline şi ochi de rechini de parcă tocmai li se înmînase un Oscar.

— Păi, ultima femeie pe care am întîlnit-o prin site-ul ăsta avea cîteva greşeli şi omisiuni în profil.

— Cum ar fi ?

Charlie se uita după femeia cu broasca lucitoare, care se apropia de casă.

— Păi, spunea că are douăzeci şi trei de ani, 1,70 înălţime, 50 de kilograme, aşa că mi-am spus „Bun, mă pot distra de minune cu o minionă". Ca în realitate să aibă 105 *kile.*

— Păi, tu la ce te aşteptai?

Zîmbi cînd văzu femeia apropiindu-se, simţind cum îl cuprinde panica. Avea de gînd să cumpere broasca !

— Şi 1,50 înălţime. Lată ca o cutie de scrisori. Aş fi putut să trec şi peste asta, dar nici măcar douăzeci şi trei de ani nu avea. Avea şaizeci şi trei. Unul dintre nepoţii ei a încercat să mi-o vîndă.

— îmi pare rău, doamnă, dar nu e de vînzare, îi spuse Charlie femeii.

— Am mai auzit expresia asta - „E-n stare să-şi vîndă şi bunica", zise Ray, dar foarte rar dai peste cineva care chiar încearcă să-şi vîndă bunica.

— De ce? întrebă femeia.

— Cincizeci de dolari, spuse Ray.

— Dar e scandalos, zise femeia. Pe etichetă scrie zece dolari.

— Nu, cincizeci e pentru bunicuţa cu care se întîlneşte Ray, spuse Charlie. Broasca nu e de vînzare, doamnă. îmi pare rău. Are un defect.

— Atunci de ce o ţineţi pe raft ? De ce e pusă la vînzare [9] Nu văd nici un defect.

Era clar că nu vedea că broasca de porţelan nu numai că lucea în mîinile ei, dar chiar începuse să pulseze. Charlie se întinse peste tejghea şi i-o smulse din mînă.

— E radioactivă, doamnă. îmi pare rău. Nu o puteţi cumpăra.

— Nu i-am dat nici o întîlnire, spuse Ray. Pur şi simplu am zburat în Filipine să o văd.

— Nu e radioactivă, spuse femeia. Nu încerci decît să-i ridici preţul. Bun, îţi dau douăzeci pe ea.

— Nu, doamnă, e vorba de siguranţa publică, spuse Charlie încercînd să pară preocupat, în timp ce ţinea broasca la piept de parcă ar fi vrut să-şi protejeze clienta de energia ei periculoasă. Şi e de-a dreptul ridicol. Veţi observa că broasca asta cîntă la un banjo care are doar două coarde. E clar vorba de o făcătură. De ce nu

vreţi să vă arate colegul meu o maimuţă care cîntă la ţambal? Ray, eşti aşa de amabil să-i arăţi tinerei domnişoare ceva cu o maimuţă, te rog ?

Charlie spera ca „tînăra domnişoară" să-i aducă nişte puncte.

Femeia se dădu înapoi de la tejghea şi îşi puse geanta în faţă ca pe un scut.

— Nu cred că vreau să cumpăr ceva de la voi, scrîn- tiţilor.

— Hei, protestă Ray, de parcă ar fi vrut să spună că de serviciu era doar un scrîntit, şi nu era el ăla.

Şi atunci o făcu. Se duse repede la un raft cu încălţăminte şi luă o pereche de bascheţi roşii, mărimea patruzeci şi doi. Şi ăştia pîlpîiau.

— Pe ăştia-i vreau.

— Nu. Charlie îi aruncă broasca peste umăr lui Ray, care o prinse cu greutate, mai s-o scape. Nici ăia nu sînt de vînzare.

Femeia în tweed o porni spre ieşire, ţinînd bascheţii la spate. Charlie o luă tiptil după ea pe culoar şi înşfăcă perechea.

— Dă-mi-i.

Cînd femeia se lovi cu fundul de uşă, şi clopoţelul de la intrare începu să sune, ridică privirea, şi Charlie se puse în mişcare, prefăcîndu-se că o ia spre stînga, după care o luă spre dreapta, rotindu-se în jurul ei şi prinse şireturile bascheţilor, plus o porţie bună din fundul învelit în tweed. Se

întoarse în fugă spre tejghea, îi aruncă bascheţii lui Ray, apoi luă o poziţie de luptător sumo pentru a o provoca pe femeia în tweed.

Ea mai era încă la uşă şi în privire i se citea nehotărîrea dacă să fie îngrozită sau dezgustată.

— Ar trebui să fiţi duşi la ospiciu. O să vă reclam la protecţia consumatorului *şi* la asociaţia comercianţilor. Iar dumneata, domnule Asher, să-i spui domnişoarei Severo că o să mă întorc.

Şi cu asta ieşi pe uşă şi dusă a fost.

Charlie se întoarse spre Ray.

— Domnişoarei Severo? Lily? A fost aici s-o vadă pe Lily?

— E de la şcoală, se interesează de absenţe, spuse Ray. A mai fost de vreo două ori.

— Ai fi putut să-mi spui.

— N-am vrut să pierd vînzarea.

— Deci Lily...

— O zbugheşte pe uşa din spate cînd o vede venind. Femeia a mai vrut să verifice cu tine dacă scutirile pentru absenţele lui Lily erau reale. Eu am asigurat-o că sînt.

— Bun, Lily se întoarce la şcoală, tot aşa cum eu mă întorc la treabă.

— Grozav. Astăzi am primit oferta asta - de la o proprietate din Pacific Heights. O mulţime de haine frumoase de damă. Ray bătu cu degetul într-o bucată de hîrtie de pe tejghea. Dar eu n-am competenţa pentru aşa ceva.

— O să mă ocup eu, dar mai întîi avem o mulţime de făcut. întoarce plăcuţa cu „închis" şi încuie uşa din faţă, te rog, Ray.

Ray nu se clinti din loc.

— Sigur, dar... Charlie, eşti sigur că te poţi întoarce la muncă ?

Arătă cu capul spre bascheţii şi broasca de pe tejghea.

— A, despre astea e vorba. Cred că ceva nu e în regulă. Nu vezi nimic neobişnuit la ele ?

Ray le mai privi o dată.

— Nu.

— Sau că, în clipa cînd i-am luat broasca, s-a şi repezit la nişte încălţări care nu erau mărimea ei ?

Ray puse în balanţă adevărul şi slujba tihnită pe care o avea aici, cu un apartament şi un venit la negru şi cu un şef băiat de zahăr şi, înainte de a fi ajuns la 51/50, spuse :

— Da, era ceva ciudat cu ea.

— Aha, făcu Charlie, chiar voiam să ştiu de unde pot face rost de un contor Geiger.

— Am eu unul, spuse Ray.

— Zău?

— Sigur, vrei să-1 aduc?

— Poate mai tîrziu, spuse Charlie. Acum încuie, te rog, şi ajută-mă să adun mărfurile astea.

în următoarea oră, Ray îl supraveghe pe Charlie la mutatul unui set care părea compus din articole alese la întîmplare din prăvălie în depozit, atrăgîndu-i atenţia ca, sub nici un motiv, să nu le aducă înapoi

sau să le vîndă cuiva. Apoi îşi luă contorul Geiger de care făcuse rost în schimbul unei rachete de tenis supradimensionate fără racordaj şi testă fiecare articol, aşa cum fusese instruit de Charlie. Şi, bineînţeles, erau cît se poate de inerte.

— Şi nu vezi nimic care să lucească sau să pulseze sau altceva în toată grămada asta? spuse Charlie.

— îmi pare rău. Ray clătină din cap, simţindu-se puţin stînjenit că trebuia să vadă asa ceva. E de-abia prima zi de muncă, spuse Ray, încercînd s-o dreagă. Poate că ar fi cazul s-o şi închei, să vezi ce face copilul şi ce-i cu oferta aia mîine dimineaţă. O să ambalez marfa asta şi o s-o marchez ca Lily să n-o scoată la vînzare.

— Bine, spuse Charlie. Dar să n-o arunci. Vreau să înţeleg ce se întîmplă.

— Stai liniştit, şefu'. Ne vedem dimineaţă.

— Da, mulţumesc, Ray. Poţi să pleci acasă cînd termini.

Charlie se întoarse în apartamentul lui şi tot drumul
îşi cercetă mîinile să vadă dacă ceva din strălucirea grămezii de obiecte nu se luase pe ele, dar totul părea în ordine. O trimise pe Jane acasă, o hrăni şi îmbăie pe Sophie şi îi citi cîteva pagini din *Abatorul cinci* ca să o adoarmă, apoi se culcă devreme şi adormi zvîrcolindu-se. A doua zi se trezi cu mintea tulbure, apoi se ridică în capul oaselor în pat, cu ochii larg deschişi şi inima bâ- tîndu-i nebuneşte cînd văzu biletul pe noptieră. încă

unul. Apoi observă că de data asta nu mai era scrisul lui, iar numărul era cu siguranţă unul de telefon şi oftă. Era întîlnirea pe care i-o fixase Ray. O pusese pe noptieră ca să nu uite. *Dl. Michael Mainheart,* citi el ; şi mai departe : *recondiţionează îmbrăcăminte de damă* şi *blănuri,* cu dublă subliniere. Numărul de telefon avea centrală locală. Ridică biletul şi descoperi sub el un al doilea bilet, avînd pe el acelaşi nume, scris cu propria-i mînă, şi sub el numărul 5. Nu-şi amintea să fi scris aşa ceva. în clipa aceea, ceva mare şi întunecat trecu prin dreptul ferestrelor de la etajul doi, dar, cînd îşi ridică privirea, dispăruse.

Peste golf se lăsase o pătură de ceaţă şi dinspre Pacific Heights marile turnuri portocalii ale podului Golden Gate străpungeau ceaţa ca morcovii de pe feţele adormite a doi oameni de zăpadă siamezi. în Heights soarele dimineţii deschisese deja cerul, şi muncitorii se grăbeau, trebăluind prin curţile şi grădinile din jurul vilelor.

Cînd ajunse la casa lui Michael Mainheart, primul lucru pe care-1 observă Charlie era că nimeni nu-i observa prezenţa. Cei doi tipi care lucrau în grădină şi cărora Charlie le făcu un semn cu mîna nu i-au răspuns la salut. Apoi poştaşul, care ieşea de pe veranda mare, îl împinse de pe alee în iarba udă de rouă fără măcar să-i fi aruncat un „scuze".

__Scuze, spuse Charlie sarcastic, dar poştaşul avea
căşti la urechi şi asculta ceva care îl făcea să dea din cap ca un porumbel care ciugulea amfetamine, aşa că omul ţopăi înainte.

Charlie era pe punctul de a urla ceva devastator de inteligent, dar se răzgîndi, pentru că, deşi trecuseră deja cîtiva ani buni de cînd auzise despre un lucrător poştal care o pusese de un masacru, atîta vreme cît expresia „a te apuca pandaliile"[3] se referea şi la cei care-şi alegeau cariera în domeniul transportului de scrisori, simţi că nu era bine să întindă coarda.

Făcut scrîntit de o persoană complet necunoscută într-o zi şi împins cu umărul de pe alee de un funcţionar public a doua zi : oraşul ăsta se transforma într-o junglă.

Charlie sună şi aşteptă lîngă uşa masivă din plumb şi sticlă înaltă de vreo patru metri. Un minut mai tîrziu auzi paşi uşori, nesiguri, apropiindu-se, şi o siluetă măruntă se ivi în spatele sticlei. Uşa se deschise încet.

— Domnule Asher, spuse Michael Mainheart. Vă mulţumesc că aţi venit.

Bătrînul purta un costum în carouri pe care trebuie să-1 fi cumpărat cu treizeci de ani în urmă, cînd era cu mult mai robust. Cînd dădu mîna cu Charlie, pielea îi era ca de hîrtie

---

3 Joc de cuvinte : *to go postal* — „a face o criză violentă de nervi" şi „a se angaja în poştă", (n.t.) (în engl. în orig.)

creponată, rece şi uşor prăfoasă. Charlie încercă să nu se cutremure cînd bătrînul îl conduse într-o rotondă mare din marmură cu rame din plumb la ferestrele ce ajungeau pînă la tavanul boltit, înalt de vreo cinci metri, şi o scară circulară care ducea la un palier de la care se ajungea la cele două aripi de sus ale casei. Charlie se întrebase adesea cum ar fi să ai o casă cu aripi. Cum ţi-ai mai putea găsi cheile de la maşină ?

— Pe aici, îl invită Mainheart. O să vă arăt unde-şi ţinea nevastă-mea hainele.

— îmi pare rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o, spuse Charlie automat.

Mai fusese la o groază de vînzări de felul ăsta. *Doar tiu vrei să pari un vultur,* obişnuia să-i spună tatăl lui. *întotdeauna să lauzi marfa ; s-ar putea să fie un rahat pentru tine, dar s-ar putea ca ei să-şi fi pus în ea o grămadă de suflet. Laudă, dar nu te arăta prea înfocat. Poţi scoate un profit şi în acelaşi timp să nu afectezi mîndria nimănui.*

— Sfinte Sisoe, spuse Charlie in timp ce îl însoţea pe bătrîn într-o debara foarte încăpătoare de mărimea propriului apartament. Vreau să zic... soţia dumneavoastră avea un gust desăvîrşit, domnule Mainheart.

Erau şiruri peste şiruri de haine de colecţie, totul de la rochii de seară pe umeraşe, aşezate pe două niveluri, la costume tricotate, aranjate după

culori şi croială - un curcubeu bogat de mătase şi pînzeturi şi lînă. Pulovere de caşmir, haine, cape, scurte, fuste, bluze, lenjerie. Debaraua avea forma unui T, cu o masă mare de toaletă lîngă peretele din fund şi accesorii pe fiecare aripă (pînă şi debaraua avea aripi !), pantofi pe una din laturi, centuri, eşarfe şi poşete pe cealaltă. O întreagă aripă plină cu pantofi, italieneşti şi franţuzeşti, confecţionaţi manual din pieile unor animale care se bucuraseră de o viaţă liberă, ferită de neajunsuri. Oglinzi pe toată lungimea peretelui flancau masa de toaletă din capătul debaralei şi Charlie îşi zări propria imagine şi pe a domnului Michael Mainheart reflectate în oglindă, el în costumul lui la mîna a doua cu dungi, şi Mainheart în costumul lui în carouri care nu i se potrivea deloc, două schiţe în gri şi negru, ţepene şi lipsite de viaţă în această grădină vibrantă.

Bătrînul se duse la scaunul din dreptul mesei de toaletă şi se aşeză scîrţîind şi hîrîind.

— Cred că o să ia ceva timp să le evaluaţi, spuse el.

Charlie rămase în mijlocul debaralei şi se uită în jur

cîteva clipe înainte să-i răspundă.

— Depinde, domnule Mainheart, la ce lucruri vreţi să renunţaţi.

— La toate. Pînă la ultimul. Nu mai suport să-i simt prezenţa aici. Vocea i se frînse. Vreau să dispară.

îşi mută privirea de la Charlie la aripa cu pantofi, încercînd să-şi ascundă lacrimile.

— Vă înţeleg, spuse Charile neştiind cum să continue.

Colecţia aceea îl depăşea.

— Nu, nu înţelegi, tinere. N-ai cum să înţelegi. Emily a fost viaţa mea. Dimineaţa mă trezeam pentru ea, mă duceam la muncă pentru ea. Am pus pe roate o afacere pentru ea. Abia aşteptam să ajung seara acasă ca să-i povestesc ce făcusem peste zi. Dormeam cu ea în acelaşi pat şi o visam noaptea. Ea a fost pasiunea mea, soţia mea, cel mai bun prieten al meu, dragostea vieţii mele. Şi într-o zi, fără nici o veste, a plecat pustiindu-mi viaţa. N-ai cum să înţelegi.

Dar Charlie înţelegea.

— Aveţi copii, domnule Mainheart ?

— Doi copii. Au venit aici la înmormîntare, apoi au plecat acasă, la familiile lor. S-au oferit să facă tot ce le stătea în puteri...

— Dar n-au putut, încheie Charlie gîndul în locul bă- trînului. Nimeni nu poate.

Bătrînul îşi ridică privirea spre el. Obrajii îi erau la fel de lipsiţi de viaţă şi uscaţi ca ai unui baset mumificat.

— Singurul lucru pe care mi-1 doresc e să mor.

— Nu spuneţi asta, zise Charlie, pentru că asta se spune de obicei. Sentimentul ăsta o să treacă.

Şi îi spunea asta pentru că toată lumea i-o spusese şi lui. Din cîte îşi dădea seama, nu făcea decît să debiteze clişee ordinare.

— Ea a fost...

Vocea lui Mainheart fu străpunsă de lama unui suspin. Un om puternic, răpus de suferinţa lui şi jenat totodată de faptul că şi-o trăda.

— Ştiu, spuse Charlie gîndindu-se la locul pe care Rachel îl ocupa încă în inima lui, şi cum intra el în bucătărie să-i spună ceva şi ea nu era acolo, tăindu-i respiraţia.

— Era...

—• Ştiu, îl întrerupse Charlie încercînd să-i dea bătrî- nului un răgaz, pentru că ştia ce simţea Mainheart.

Ea a fost sensul şi ordinea şi lumina, şi acum, cînd nu mai e, haosul apasă totul ca un nor negru de plumb.

— Era fenomenal de proastă.

— Cum?

Charlie îşi ridică privirea aşa de repede, că auzi cum îi pocneşte o vertebră de la gît. Nu se aşteptase la aşa ceva.

— Curva aia idioată băga în ea gel siliconic, spuse Mainheart înfuriat, dar şi plin de o suferinţă cumplită.

— Ce?

Charlie îşi scutură capul energic, de parcă ar fi vrut să scape de ceva care i-1 înfăşură.

-— Gel siliconic.

— Ce?

— Gel siliconic ! Gel siliconic ! Gel silicinic, idiotule !

Charlie simţi că ar fi trebuit să-i strige şi el numele unei substanţe ultrasecrete : *Simanticon ! Simanticon ! Simaiiticon, tembelule* ! Dar nu spuse decît :

— Chestia aia din care se fac sînii falşi ? Aşa ceva mînca ?

Imaginea unei baborniţe bine îmbrăcate îndopîndu-se cu porcărie din aia pentru ţîţe artificiale îi străbătu lobii creierului ca un coşmar zguduitor.

Mainheart se ridică în picioare.

— Nu, pacheţelele care se pun cînd împachetează echipamentele electronice şi aparatele de fotografiat.

— Chestia aia pe care scrie *A nu se mînca ?*

— Exact.

— Dar e scris chiar pe pachet - asta mînca ea?

-— Da. Furnizorul a pus pachetele cu chestia asta în blănurile ei atunci cînd a instalat dulapul ăla.

Şi Mainheart arătă cu degetul.

Charlie se întoarse şi văzu în spatele uşii de la debaraua mare unde intraseră un dulap luminat cu pereţi de sticlă - înăuntru fiind agăţate vreo zece blănuri. Dulapul avea, probabil, propria-i instalaţie de aer condiţionat şi control de umiditate, dar nu asta observă Charlie. Chiar sub tuburile fluorescente din dulap, una dintre haine licărea roşu şi pulsa. Se întoarse încet spre Mainheart, încercînd să nu

se dea în spectacol, fără să ştie sigur ce înseamnă în cazul acela „a se da în spectacol", şi încercă să pară calm, dar refuzînd să se lase tras pe sfoară.

— Domnule Mainheart, înţeleg prin ce treceţi, dar se ascunde ceva în spatele acestei afaceri de care nu mi-aţi zis nimic ?

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Adică, spuse Charlie, de ce, dintre toţi comercianţii de haine uzate din zona golfului, m-aţi găsit tocmai pe mine? Există oameni mult mai calificaţi care să se ocupe de o colecţie de asemenea dimensiuni şi calitate.

Charlie se repezi spre dulapul cu blănuri şi deschise uşa. Se auzi un şuierat ca zgomotul produs de dispozitivul de etanşeizare al uşii frigiderului cînd e deschisă. Înşfăcă haina licăritoare ce părea din blană de vulpe.

— Sau ăsta a fost motivul ? Invitaţia dumneavoastră a avut cumva de-a face cu chestia asta ?

Charlie scutură haina de parcă ar fi agitat arma crimei în faţa unui acuzat. *Pe scurt,* se gîndi el să adauge, *îţi baţi joc de mine ?*

— Sînteţi primul comerciant de haine la mîna a doua din cartea de telefon.

Charlie lăsă blana să-i cadă din mînă.

— Magazinul de solduri Asher's?

— începe cu A, spuse încet, calculat, Mainheart - facînd eforturi vizibile să reziste tentaţiei de a-1 mai face o dată idiot pe Charlie.

— Deci nu are nici o legătură cu haina asta?

— într-un fel are. Aş vrea s-o luaţi de aici împreună cu toate celelalte.

— O, făcu Carlie încercînd să-şi revină. Domnule Mainheart, apreciez invitaţia dumneavoastră, şi asta e cu certitudine o colecţie frumoasă, uimitoare, zău, dar nu sînt echipat pentru preluarea unui asemenea inventar. Şi vreau să fiu sincer cu dumneavoastră, chiar dacă tatăl meu s-ar răsuci în mormînt că v-o spun, probabil că în debaraua asta sînt haine în valoare de un milion de dolari. Poate chiar mai mult. Şi, dat fiind spaţiul şi timpul necesare pentru revindere, ar valora probabil un sfert din sumă. Şi eu nu am banii ăştia.

— Putem găsi noi ceva, spuse Mainheart. Numai să le văd ieşite din casă...

— Aş putea lua o parte din ele în regim de consignaţie. Presupun că...

— Cinci sute de dolari.

— Ce?

— Daţi-mi cinci sute de dolari, luaţi-le mîine de aici şi totul e al dumneavoastră.

Charlie dădu să obiecteze, dar simţi că stafia tatălui său se va ridica să-i ardă una-n cap cu o scuipătoare dacă nu se abţinea. *Noi asigurăm servicii*

de calitate, fiule. Sîntem un fel de orfelinat al artelor şi meşteşugurilor, pentru că sîntem gata să ne ocupăm de obiectele nedorite şi să le dăm valoare.

— N-aş putea face aşa ceva, domnule Mainheart. E ca şi cum aş profita de pe urma suferinţei dumneavoastră.

Of, pentru numele lui Dumnezeu, ratat tîmpit, nu eşti fiul meu. Eu n-am nici un fiu. Oare fantoma tatălui lui Charlie îşi zornăise lanţurile prin capul lui ? Atunci de ce avea vocea şi vocabularul lui Lily? Putea fi lacomă o conştiinţă ?

— Mi-aţi face o favoare, domnule Asher. O favoare imensă. Dacă nu le luaţi, următorul meu telefon va fi la o organizaţie de caritate. I-am promis lui Emily că, dacă i se întîmplă ceva, n-o să-i arunc lucrurile aşa, pur şi simplu. Vă rog !

Şi vocea bătrânului se arătă atât de îndurerată, încît Charlie a trebuit să-şi ferească privirea. Suferea pentru bătrân pentru că âl ânţelegea cu adevărat. Nu-1 putea ajuta cu nimic, el nu-i putea spune *Totul va fi bine,* aşa cum toţi îi spuneau lui. Nu va fi deloc bine. Şi tipul ăsta avea un plus de cincizeci de ani în care să-şi îngroape speranţele sau, în cazul lui, propria-i istorie.

— Să mă mai gîndesc. Să verific stocul. Şi dacă mă pot descurca, vin mîine. Ce ziceţi, e bine ?

— V-aş fi recunoscător, spuse Mainheart.

Apoi, fără nici un motiv, Charlie zise :

— Aş putea lua haina asta cu mine? Ca o mostră de calitate a acestei colecţii în cazul în care va trebui să o împart cu alţi comercianţi.

— Ar fi cît se poate de bine. Să vă conduc.

Pe cînd intrau în rotondă, o umbră trecu peste ferestrele ferecate în plumb, cu trei etaje mai sus. O umbră uriaşă. Charlie se opri pe trepte şi aşteptă ca bătrînul să reacţioneze, dar el tropăi mai departe pe trepte, lăsîndu-se cu toată greutatea pe balustradă. Cînd Mainheart ajunse la uşă, se întoarse spre Charlie, întinzînd mîna.

— îmi pare rău de izbucnirea pe care am avut-o acolo, sus. Dar nu mai sînt în apele mele de cînd...

în timp ce bătrînul deschidea uşa, se ivi o siluetă prin geam aruncînd o umbră de pasăre cît statul unui om.

— Nu!

Charlie se repezi înainte, împingîndu-1 pe bătrîn într-o parte, şi trînti uşa în capul uriaşei păsări al cărei cioc negru pătrunse înăuntru acţionînd ca lamele unei foarfece de grădină, răsturnînd un stativ de umbrele şi împrăş- tiindu-i conţinutul pe marmura podelei. Faţa lui Charlie se afla la cîţiva centimetri de ochiul păsării în timp ce împingea uşa cu

umărul, încercînd să-i împiedice ciocul să-i reteze mîna. Ghearele păsării rîcîiră geamul şi sparseră unul din pătratele groase în timp ce animalul se zbătea să se elibereze.

Charlie îşi izbi şoldul de uşorul uşii, alunecă pe el, zvîrli haina de blană şi înşfăcă una din umbrelele de pe jos. O înfipse în penele de pe gîtul păsării, dar o scăpă în uşă - una din ghearele negre se strecură prin deschizătură şi i se lăsă apăsat pe braţ, pătrunzînd prin haină şi mînecă, după care se înfipse în carne. Charlie se opinti în umbrelă împingînd capul păsării înapoi prin deschidere.

Corbul cîrîi şi îşi luă zborul, scoţînd un şuierat ascuţit cu aripile. Charlie rămase întins pe spate, fără suflu, uitîndu-se fix la pătratele de geam fixate în plumb, de parcă s-ar fi aşteptat ca în orice clipă umbra giganticului corb să se întoarcă, apoi se uită la Michael Mainheart, care zăcea ghemuit ca o marionetă scăpată din sfori. Chiar lîngă capul lui se afla un baston cu mîner de fildeş modelat în forma unui urs polar, căzut de pe stativul umbrelelor. Bastonul licărea roşu. Bătrînul nu respira.

— Ei bine, chestia asta nu e deloc normală, spuse Charlie

.Eroii vitezei variabile

In aleea din spatele magazinului lui Asher, împăratul oraşului San Francisco îşi hrănea trupele cu pîine italienească şi măsline, încercînd să împiedice balele cîinilor să-i pîngărească micul dejun.

— Răbdare, Bummer, îi spuse împăratul terierului de Boston care ţopăia spre pîinea veche de o zi ca o minge lă- ţoasă la Super Ball, în timp ce Lazăr, solemnul labrador, stătea la coadă, aşteptîndu-şi dreptul.

Bummer mîrîi un răspuns nerăbdător (de aici şi balele). II apucase o foame de lup pentru că micul dejun îşi făcuse apariţia mai tîrziu în ziua aceea. împăratul dormise pe o bancă în apropierea Muzeului Marinei, şi în timpul nopţii genunchiul lui artritic se strecurase din haina de blană în frigul umed, transformînd plimbarea pînă la North Beach şi la brutăria italiană care le oferea o pîine pe gratis într-un calvar lent şi dureros.

împăratul oftă şi se aşează pe o cutie goală de lapte, împăratul era un om mare cît un urs, cu umeri laţi, dar puţin căzuţi de la căratul poverii oraşului. O încîlceală de păr şi barbă dădea roată feţei lui ca un nor de furtună. Din cîte îşi mai amintea, el şi

trupele lui patrulaseră pe străzile oraşului dintotdeauna, dar, dacă stătea el să se gîndească mai bine, s-ar fi putut să fie de joi. Nu era pe deplin sigur.

Împăratul se hotărî să le citească trupelor o proclamaţie referitoare la importanţa compasiunii în faţa mareei de cumplită ticăloşie şi a iuţelii mînăriilor politice în regatul vecin al Statelor Unite. (Descoperise că auditoriul era cel mai atent la proclamaţiile lui cînd pîinile împănate cu carne erau încă înfundate în buzunarele paltonului său şi imediat ce un ardei şi o bucată de parmezan se tolăneau înmiresmate în adîncurile lînoase, dulăii regali erau fascinaţi.) Dar, chiar cînd îşi dregea glasul pentru a începe, o furgonetă de marfă apăru scrîşnind de după colţ, se ridică pe două roţi, măturînd un şir de pubele şi se opri derapînd la mai puţin de cincisprezece metri. Portiera şoferului se deschise şi un bărbat subţirel îmbrăcat în costum sări de la volan, ţinînd în mînă un baston şi o haină de blană pentru femei şi o porni ţintă spre uşa din spate a magazinului Asher's. Dar, înainte de a fi făcut doi paşi, bărbatul se prăbuşi la pămînt de parcă ar fi fost izbit în spinare, se rostogoli pe spate şi începu să lovească aerul cu bastonul şi haina. împăratul, care îi ştia aproape pe toţi, îl recunoscu pe Charlie Asher.

Bummer izbucni într-un lătrat furios, dar mult mai echilibratul Lazăr mîrîi doar o dată şi o porni spre Charlie.

— Lazăr ! strigă împăratul, dar labradorul îşi continuă înaintarea însoţit acum de camaradul cu ochi sîngerii.

Charlie revenise deja pe propriile-i picioare şi bîţîia bastonul de parcă s-ar fi duelat cu o fantomă, folosindu-se de blană ca de un scut. Ducîndu-şi viaţa pe străzi, împăratul văzuse destui luptîndu-se cu demoni nevăzuţi, dar se pare că Charlie Asher depăşea cîteva recorduri. Bastonul scotea un zgomot tăios izbindu-se de ceea ce părea a fi aer în toată puritatea lui - dar nu, era ceva acolo, un fel de umbră?

împăratul se ridică în picioare şi o luă şchiopătînd spre zona de conflict, dar, înainte de a fi făcut doi paşi, Lazăr îşi executase deja săritura şi, din cîte se părea, îl va ataca pe Charlie, dar făcu un salt deasupra lui şi se năpusti asupra unui punct aflat deasupra capului său - rămînînd atîrnat acolo, cu fălcile înfipte în gîtul material al aerului pur.

Charlie profită de momentul de zăpăceală, sări înapoi si îşi răsuci bastonul deasupra labradorului auriu aflat în levitaţie. Se auzi o pocnitură, şi Lazăr renunţă, dar acum Bummer se năpusti la inamicul invizibil. Rată acel ceva aflat acolo şi îşi încheie prestaţia

aterizînd cu un *slamdunk* canin într-o pubelă.

Charlie mai făcu o tentativă de a ajunge la uşa de oţel a magazinului, care era însă încuiată, şi, în timp ce se scotocea după chei, ceva îl apucă din spate.

— Renunţă, bulangiule, scîrţîi umbra.

Haina de blană pe care o ţinea Charlie păru să-i fie smulsă din mînă şi zvîrlită în sus, peste clădirea de patru etaje, după care se făcu nevăzută.

Charlie se întoarse ţinînd bastonul în poziţie de atac, dar acel ceva, indiferent ce fusese, dispăruse cu desăvîrşire.

— N-ar trebui să stai deasupra uşii, să croncăneşti *nevermore* şi să fii poetic şi mai ştiu eu ce ? ! ţipă el privind spre cer. Şi, ca o măsură în plus, adăugă : Jigodie afurisită !

Lazăr lătră, apoi schelălăi. Un lătrat ascuţit şi metalic se înălţă din pubela lui Bummer.

— Aşa ceva nu se vede chiar în fiecare zi, spuse împăratul în timp ce se apropia şchiopătînd de Charlie.

— Ai văzut ?

— Păi, nu, nu chiar. Mai curînd o umbră. Dar am văzut că era ceva acolo. Ceva *era* acolo, nu-i aşa, Charlie?

Charlie dădu din cap în timp ce încerca să-şi recapete suflul.

— O să se întoarcă. M-a urmărit prin tot oraşul. Scotoci prin buzunar în

căutarea cheilor. Voi, băieţi, ar trebui să vă adăpostiţi în magazin, cu mine, Maiestate.

Sigur că Charlie îl ştia pe împărat. Nu era om în San Francisco să nu îl ştie pe împărat.

împăratul zîmbi.

— Tare drăguţ din partea dumitale, dar vom fi în deplină siguranţă. Deocamdată trebuie să-mi eliberez protejatul din temniţa lui galvanizată.

Uriaşul aplecă pubela şi Bummer ţîşni fornăind şi scu- turîndu-şi capul de parcă ar fi fost gata să facă praf orice tur de pantalon sau animal suficient de tîmpit să-i iasă în cale (şi ar fi făcut-o dacă inamicul ar fi fost mărunţel, cam pînă la genunchii unui om sau şi mai mic).

Charlie avea încă probleme cu cheia. Ştia că ar fi trebuit să schimbe broasca, dar mergea încă dacă ştiai cum s-o păcăleşti puţin, aşa că nu făcuse niciodată o prioritate din asta. Cui dracu' i-ar fi dat prin gînd că va trebui să intre rapid ca să scape de un păsăroi cît toate zilele? Apoi auzi un ţipăt şi se întoarse ca să vadă nu unul, ci doi corbi uriaşi apărînd pe deasupra acoperişului şi năpustindu-se spre alee. Cîinii sloboziră o salvă de lătrături frenetice la adresa intruşilor aviari, şi Charlie puse atîta suflet în vîrîrea cheii în broască încît simţi spasmele unui muş- chiuleţ vlăguit smulgîndu-i şoldul din loc.

— S-au întors. Acoperă-mi retragerea.

Charlie îi aruncă bastonul împăratului şi se pregăti sufleteşte pentru atac, dar în clipa cînd bastonul atinse braţul bătrînului, păsările dispărură. Aproape că auzeai zgomotul aerului umplînd spaţiul pe care îl ocupaseră ele. Cîinii se încurcaseră în zgărzi ; Bummer scînci.

— Ce s-a-ntîmplat? spuse împăratul. Ce e?

— Au dispărut.

împăratul îşi îndreptă privirea spre cer.

— Eşti sigur?

— Deocamdată da.

— Eu am văzut două umbre. Pe bune că le-am văzut de data asta, spuse împăratul.

— Da, de data asta au fost două.

— Dar ce sînt?

— Habar n-am, dar cînd ai pus mîna pe baston - ei bine, au dispărut. Chiar le-ai văzut?

— Sînt sigur. Cum mă vezi şi cum te văd.

în cele din urmă, cheia se răsuci în broască, şi uşa din spate a magazinului Asher's se deschise.

—Ar trebui să intraţi. Să vă odihniţi puţin. O să comand ceva de mîncare.

— Nu, nu, oamenii mei, în frunte cu mine, trebuie să îsi facă rondul. Am hotărît să dăm o declaraţie în dimineaţa asta şi trebuie să văd şpaltul. O să ai nevoie de ăsta.

împăratul îi oferi bastonul lui Charlie, de parcă îi în- mîna o sabie imperială.

Charlie făcu un gest să i-1 ia, dar se gîndi mai bine.

— Maiestatea Voastră, cred că ar fi mai bine să-1 păstraţi. Din cîte se pare, chiar sînteţi în stare să-1 mînuiţi.

Charile arătă spre genunchiul beteag al împăratului.

împăratul se ţinea bine de baston.

— Ştii că nu sînt un adorator al lumii materiale ?

— Pe asta o înţeleg.

— Cred cu fermitate că dorinţa e sursa celor mai multe din suferinţele oamenilor şi nici o vină nu e mai cumplită ca dorinţa de cîştig material.

— Iată principiul care stă la baza modului în care îmi conduc afacerea. Şi totuşi insist să luaţi bastonul - ca o favoare acordată mie, dacă veţi binevoi.

Charlie se trezi imitînd limbajul ceremonios al împăratului, de parcă el însuşi fusese luat la o curte imperială, unde nobilul se distingea prin firimiturile de pîine din barbă, iar garda imperială era gata oricînd să-şi lingă boaşele.

— Ei, dacă e vorba de o favoare, o accept. E o adevărată operă de artă.

— Dar, mai înainte de orice, vă va permite să vă faceţi rondul la vreme.

împăratul îşi trădă dorinţa inimii lăsînd să-i fluture pe buze un zîmbet larg, şi strînse bastonul la piept.

— E foarte frumos, într-adevăr. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva, dar

trebuie să-mi acorzi credulitatea datorată unui om care tocmai ce a văzut alături de un prieten umbrele a doi corbi uriaşi.

— Bineînţeles, zîmbi Charlie, deşi cu un moment înainte ar fi zis că zîmbetul i se pierduse în lunile care trecuseră.

— Sper să nu mă consideri josnic, dar, în clipa cînd am atins chestia asta, mi s-a părut că am aşteptat momentul ăsta toată viaţa mea.

Apoi, dintr-un motiv pe care nu şi l-ar fi putut explica, Charlie spuse :

— Ştiu.

Cu doar cîteva minute mai înainte, în magazin, Lily căzuse pe gînduri. Nu era felul ei obişnuit de a medita, reacţia faţă de o lume în care toţi erau nişte proşti şi viaţa nu avea nici o noimă, şi simplul act de a trăi era inutil, mai ales dacă mama uita să-ţi aducă o cafea la magazin. De data asta era o meditaţie ceva mai precisă, care se declanşase cînd ajunsese la serviciu, iar Ray i-a atras atenţia că era rîndul ei să poarte tiara şi a insistat că, dacă va purta tiara, să dea şi cu aspiratorul prin magazin. (De fapt îi plăcea să poarte tiara cu strasuri pe care Charlie, dintr-o pornire de ingeniozitate burgheză, hotărîse să o poarte oricine ar fi dat cu aspiratorul şi ar fi măturat în fiecare zi, şi nu altă dată. De fapt, ea obiecta împotriva măturatului şi datului cu aspiratorul. Se simţea manipulată, folosită şi, în

general, exploatată, şi nu într-o manieră prea veselă.) Dar azi, după ce şi-a scos tiara şi a pus aspiratorul deoparte şi în cele din urmă şi-a turnat cîteva ceşti de cafea în sistem, meditaţia s-a pus iar pe treabă, clădind în ea o spaimă la dimensiuni reale, cînd în minte i s-a strecurat ca o rază de lumină faptul că va trebui să-şi clarifice povestea cu colegiul, pentru că, în ciuda celor spuse în *Marea, grandioasa carte a morţii,* nu ea fusese aleasă drept creatura întunecată ce va aduce cu sine distrugerea. Futu-i !

Rămăsese în camera din spate, uitîndu-se la toate lucrurile pe care Charlie le îngrămădise cu o zi înainte : pantofi, veioze, umbrele, bibelouri din porţelan, jucării, cîteva cărţi, un televizor vechi alb-negru şi un clovn pictat pe o bucată de catifea neagră.

— Spunea că lucrurile astea strălucesc ? îl întrebă ea pe Ray, care stătea în uşa magazinului.

— Da. M-a pus să le controlez pe toate cu contorul Geiger.

— Ray, de ce dracu' ai nevoie de un contor Geiger?

— Lily, de ce porţi în nas o ţintă în formă de liliac ?

Lily nu băgă în seamă întrebarea şi ridică broasca de
porţelan din noaptea precedentă, care acum avea ataşat un bileţel pe care scria A NU SE VINDE SAU EXPUNE, cu literele meticuloase ale lui Charlie.

— Ăsta a fost unul din lucruri ? Asta ?

— Asta a fost prima din cauza căreia a luat-o razna, zise Ray liniştit. Tipa aia de la şcoală a încercat s-o cumpere. De aici a început totul.

Lily era şocată. Se apropie de biroul lui Charlie şi se aşează pe scaunul turnant din stejar care scîrţîia.

— Ray, tu vezi ceva care să lucească sau să pulseze ? Ai văzut vreodată aşa ceva?

Ray clătină din cap.

— E foarte stresat din cauza morţii lui Rachel şi a faptului că trebuie să aibă grijă de copil. Poate că trebuie să-l ajute cineva. Numai eu ştiu cum mi-a fost după ce a trebuit să ies din poliţie...

Ray făcu o pauză.

Din alee răzbăteau larmă, lătrat de cîini şi ţipete, apoi cineva vîrî o cheie în broasca uşii din spate. Charlie intră o secundă mai tîrziu, cam fără răsuflare, cu hainele murdare de funingine şi una din mînecile sacoului smulsă şi pătată de sînge.

— Asher, spuse Lily. Eşti rănit.

Ii eliberă scaunul rapid, în timp ce Ray îl prinse pe Charlie de umeri şi îl aşează pe scaun.

— Sînt bine, spuse Charlie. Nu e nimic grav.

— Aduc imediat trusa de prim ajutor, spuse Ray. Scoate-i haina, Lily.

— N-am nimic, spuse Charlie. Nu mai discutaţi despre mine de parcă n-aş fi aici.

— Delirează, spuse Lily, încercînd să-1 smulgă pe Charlie din haină. Ai vreun calmant, Ray?

— N-am nevoie de calmante, spuse Charlie.

— Ia mai taci, Asher, că nu sînt pentru tine, i-o tăie automat Lily, apoi se gîndi la carte, povestea lui Ray, biletele de pe toate lucrurile din camera din spate şi se cutremură.

Se părea că Charlie Asher nu era chiar un cretin nefericit, aşa cum îl crezuse ea.

— îmi pare rău, şefule. Lasă-ne să te ajutăm.

Ray îşi făcu apariţia din partea din faţă a magazinului cu o trusă de prim ajutor din plastic. Suflecă mîneca lui Charlie şi începu să-i cureţe rănile cu tifon şi peroxid.

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Nimic, spuse Charlie. Am alunecat şi am căzut pe nişte pietriş.

— Rana e chiar curată — nici urmă de pietriş în ea. Cine ştie ce căzătură grozavă ai tras.

— E o poveste lungă, oftă Charlie. Au !

— Ce era cu zgomotul ăla de pe alee? întrebă Lily, care simţea o nevoie acută de a fuma, dar nu putea să se smulgă de acolo.

Nu era în stare să-şi imagineze că Charlie Asher era alesul. Cum de

putea fi chiar el? Că doar era aşa de, de *mototol.* El nu înţelegea partea întunecată a vieţii, aşa cum o făcea ea. Şi totuşi el vedea obiectele strălucind. Era dată pe spate.

— Erau cîinii împăratului, care s-au luat după un pescăruş în container. Mare brînză. Am căzut de pe o verandă din Pacific Heights.

— Vînzarea, spuse Ray. Cum a mers treaba?

— Nu prea bine. Soţul era dărîmat de durere şi a avut un atac cît am stat eu acolo.

— Nu zău ! ?

— Zău, se necăjise rău de tot gîndindu-se la nevastă-sa şi s-a prăbuşit. I-am făcut masaj cardiac pînă a venit ambulanţa şi 1-a luat.

— Deci, spuse Lily, ai - of - ai luat ceva mai special ?

— Ce? Charlie făcu ochii mari. Ce vrei să spui cu „special" ? Nu era nimic deosebit.

— Calmează-te, şefu', voiam doar să întreb dacă o să luăm ţoalele bunicii ?

El e, îşi spuse Lily. Barosanu'.

Charlie dădu din cap.

— Nu ştiu. E aşa de ciudat. Toată povestea asta e aşa de ciudată.

Vorbele îl făcură să se cutremure.

— Cum adică ciudat? spuse Lily. Ciudat la modu' mişto şi misterios sau ciudat pentru că tu eşti Asher şi eşti mai tot timpul paralel cu toate?

— Lily ! i-o tăie Ray. Du-te în faţă şi şterge şi tu praful.

— Tu nu eşti şeful meu, Ray. Tocmai îmi manifestam îngrijorarea.

— E-n ordine, Ray.

Charlie părea să mediteze cum să definească exact *ciudat,* şi nu reuşea să găsească nimic util. în cele din urmă spuse :

— Păi, pentru început, bunurile acestei femei nu se potrivesc cu ce avem noi. Soţul ei mi-a spus că m-a contactat pe mine pentru că sîntem primul magazin de solduri din cartea de telefon, dar nu părea genul de om care să se ia după aşa ceva.

— Dar asta nu e deloc ciudat, spuse Lily.

Hai, mărturiseşte, îşi spuse ea.

— Spuneai că 1-a copleşit durerea, zise Ray, care punea antibiotic unguent pe rănile lui Charlie. Poate că omu' face lucrurile în alt fel.

— Da, şi mai era şi furios pe nevastă-sa. Pentru felul în care a murit.

— Cum? întrebă Lily.

— Mînca gel siliconic.

Lily se uită la Ray în căutarea unei explicaţii, pentru că „gel siliconic" părea ceva cunoscut de un tocilar obsedat de tehnologie, şi fix un asemenea tocilar era Ray. Ray spuse :

— E substanţa absorbantă pe care o pun la electronice sau alte obiecte fără rezistenţă la umiditate.

— Chestia aia pe care scrie „A nu se mînca" ! ? spuse Lily. O, Doamne, dar e aşa de stupid. Toată lumea ştie că nu trebuie să mănînci chestiile pe care scrie „A nu se mînca".

— Domnul Mainheart era de-a dreptul distrus, spuse Charlie.

— îmi dau seama, spuse Lily. S-a căsătorit cu una complet futardată.

— Lily, nu e deloc un limbaj potrivit, spuse Charlie strîmbîndu-se.

Lily ridică din umeri şi îşi dădu ochii peste cap. Nu-i plăcea cînd Charlie îşi asuma rolul de dădacă.

— Mă rog, mă rog, eu ies să fumez o ţigară.

— Nu ! Charlie sări de pe scaun şi se puse între Lily şi uşă. în faţă. De acum, dacă vrei să fumezi, te duci în faţă.

— Dar mi-ai spus că arăt ca o curviştină minoră cînd fumez în faţă.

— Am reanalizat situaţia. Te-ai maturizat.

Lily îşi închise un ochi în speranţa că va pătrunde mai bine în sufletul lui ca să descifreze ce era cu adevărat acolo. îşi netezi fusta neagră de vinilin, care chiţăi torturată.

— Vrei să spui că am ditai curu', nu-i aşa ?

— Sub nici o formă nu spun aşa ceva, insistă Charlie. Pur şi simplu că prezenţa ta în faţa magazinului e cît se poate de preţioasă şi că, probabil, va atrage turiştii din tramvai.

— O, perfect.

Lily înşfăcă cutia de cuişoare de pe masă şi se îndreptă spre tejghea, de unde trecu spre ieşire pentru a medita, supărată toată, pentru că, deşi sperase atîta, nu ea era Moartea. Cartea era a lui Charlie.

în seara aceea Charlie era de serviciu şi se întreba de ce si-o fi minţit angajaţii, cînd văzu o rază roşie trecînd prin fata vitrinei. în secunda următoare o roşcovană şocant de palidă intră în magazin. Purta o rochie scurtă şi neagră şi nişte pantofi decupaţi de vampă. Se deplasă printre rafturi de parcă ar fi venit să dea probe pentru un videoclip. Părul îi învăluia umerii cu cascada buclelor lungi, care i se lăsau pe spate ca un voal roşcat. Ochii îi erau de un verde-smarald şi, cînd îl văzu privind-o, se opri şi zîmbi la cîţiva paşi de el.

Charlie simţi o vibraţie aproape dureroasă, care părea să emane de undeva din zona inghinală şi, după o secundă, îşi dădu seama că era vorba de un răspuns automat declanşat de libido. Nu mai simţise aşa ceva de la moartea lui Rachel şi se simţea oarecum ruşinat.

Ea îl examină, aruncîndu-şi privirea asupră-i ca şi cum ar fi examinat o rablă. Era sigur că roşise.

— Bună, spuse Charlie. Cu ce vă pot fi de folos ?

Roşcata mai zîmbi o dată, doar niţel, şi îşi vîrî mîna

într-o geantă micuţă, neagră, pe care el nu o observase.

— Am găsit asta, spuse ea arătîndu-i o tabacheră de argint.

Ceva ce Charlie nu avea ocazia să vadă prea des, chiar şi în afacerea cu obiecte de mîna a doua. Era strălucitoare şi licărea ca lucrurile din camera din spate.

— Am fost prin cartier şi ceva m-a făcut să cred că ar putea fi de aici.

O porni spre tejghea şi puse tabachera în faţa lui Charlie.

Charlie abia dacă reuşi să schiţeze un gest. Se holba la ea fără măcar să-şi fi dat seama că, pentru a-i evita privirea, rămăsese cu ochii înfipţi în decolteul ei, în timp ce ea, cel puţin aşa se putea crede, îi privea capul şi umerii de parcă ar fi urmărit nişte insecte care bîzîiau în jurul lui.

— Atinge-mă, spuse ea.

— Ha?

îşi ridică privirea şi văzu că vorbea serios. îşi întinsese mîna spre el ; avea unghiile manichiurate şi vopsite în acelaşi roşu-aprins ca şi buzele. îi luă mîna.

în momentul cînd îl atinse, ea se retrase.

— Eşti cald.

— Mulţumesc.

în aceeaşi clipă, îşi dădu seama că ea nu era la fel. Degetele îi erau ca gheaţa.

— Deci nu eşti de-al nostru.

încercă să-şi dea seama despre care „al nostru" ar putea fi vorba. Irlandez? Tensiune scăzută?

Nimfoman? De ce s-o fi gîndind de fapt la aşa ceva ?

— De-al nostru? Cum adică „de-al nostru"?

Ea făcu un pas în spate.

— Nu. Nu-i mai iei pe cei slabi şi pe cei bolnavi. Nu-i aşa? Iei pe oricine.

— Iau? Ce vrei să spui cu „iau"?

— Habar n-ai, nu-i aşa?

— Habar n-am ce ?

Charlie îşi pierduse calmul de-a binelea. Ca Mascul Beta, i se părea destul de greu să funcţioneze sub privirile unei femei frumoase, dar asta era ciudată de-a binelea.

— Numai o clipă. Tu vezi cum luceşte chestia asta?

Şi ridică tabachera.

— Nu luceşte. Am crezut doar că e de aici, spuse ea. Cum te cheamă?

— Charlie Asher. Şi ăsta e magazinul meu.

— Bun, Charlie, din cîte se pare, eşti un băiat de treabă şi nu prea ştii bine ce eşti şi nici nu arăţi că ai şti. Nu ştii, nu-i aşa?

— Am trecut prin nişte schimbări, spuse Charlie mi- rîndu-se de ce s-ar fi simţit obligat să facă asemenea confesiuni.

Roşcata dădu din cap de parcă şi-ar fi confirmat ceva.

— Bun. Ştiu cum e cînd, ăă, te trezeşti pus într-o situaţie în care forţe aflate mai presus de voinţa ta te transformă în cineva, ceva pentru care nu ţi s-a dat manualul cu

instrucţiunile de folosire. înţeleg cum e să nu ştii. Dar cineva, undeva ştie. Cineva îţi poate spune ce se întîmplă.

— Ce tot spui ?

Dar el ştia ce spunea ea. Ceea ce nu ştia era cum de era posibil ca ea să ştie.

— Tu provoci moartea oamenilor, nu-i aşa, Charlie ?

I-o zisese cu aerul că îşi adunase tot curajul ca să-i
spună că avea nişte spanac între dinţi. Ii făcuse mai cu- rînd un serviciu decît să-1 fî acuzat.

— Cum de... ?

Cum de putea ea...

— Pentru că mă ocup cu aşa ceva. Nu ca tine, dar cu asta mă ocup. Găseşte-i, Charlie. Dă roata înapoi, Charlie, şi vezi cine era acolo cînd lumea ta s-a schimbat.

Charlie se uită la ea, apoi la tabacheră şi din nou la roşcată, care nu mai zîmbea, dar care se îndrepta cu spatele spre uşă. Sforţîndu-se să rămînă în contact cu realitatea, îşi concentră atenţia asupra tabacherei.

— Presupun că aş putea să-i fixez un preţ...

Auzi clopoţelul de la intrare şi, cînd îşi ridică privirea, ea dispăruse.

Nu o văzu trecînd de-o parte sau cealaltă a vitrinei ; pur şi simplu dispăruse. Alergă spre uşă şi ieşi în stradă. Tramvaiul tocmai urca pe Mason Street, spre California Street şi îi auzi claxonul, o ceaţă subţire se

înălţa dinspre golf, învăluind neoanele cu halouri colorate, dar pe stradă nu mai era nici o roşcată şocantă. Se duse pînă la colţ şi privi în sus, pe Vallejo Street, dar nici urmă de roşcată. Doar împăratul, care stătea cu spatele sprijinit de un zid, înconjurat de cîinii lui.

— Bună seara, Charlie.

— Maiestate, aţi văzut vreo roşcată trecînd pe aici ?

— Cum să nu. Chiar am vorbit cu ea. Şi, din cîte mi-a spus, Charlie, nu cred că ai vreo şansă. Şi m-a avertizat serios să mă ţin cît mai departe de tine.

— De ce ? Ţi-a spus de ce ?

— Mi-a spus că tu eşti Moartea.

— Şi sînt? spuse Charlie. Chiar sînt? Rămase cu respiraţia întretăiată în timp ce ziua i se derula în faţa ochilor. Şi dacă sînt?

Tu ştii cel mai bine, fiule, spuse împăratul. Nu sînt un expert cînd e vorba de sexul frumos, dar poate că vrei să păstrezi doar pentru tine această informaţie pînă la a treia întîlnire, după ce femeia a apucat să te cunoască un pic mai bine

.Thanatoaster

In timp ce imaginaţia de Mascul Beta a lui Charlie ar fi putut prea adesea să-1 încline spre timiditate şi chiar paranoia, cînd era vorba să accepte

inacceptabilul, funcţiona ca hîrtia de toaletă Kevlar - antiglonţ, ce-i drept, niţel cam neplăcută la aplicare. Dar nu inabilitatea lui de a crede în tot ce e de necrezut îl va duce la ruină. Charlie Asher nu va fi niciodată o insectă strivită pe parbrizul aburit al imaginaţiei.

Ştia că lucrurile care i se întîmplaseră în ultima vreme depăşeau limita posibilităţilor celor mai mulţi oameni şi, cum singurul lui martor era un om care se credea împăratul oraşului San Francisco, Charlie ştia că nu ar fi fost în stare să convingă pe cineva că fusese urmărit şi atacat de corbi gigantici, cu ciocurile spurcate, ca apoi să fie declarat ghid prin ţara nedescoperită, de către un oracol în pantofi de vampă.

Nici chiar Jane nu l-ar fi crezut. O singură persoană ar fi facut-o, ar fi putut s-o facă, şi pentru a mia oară simţi cum absenţa lui Rachel îi căsca în piept o gaură neagră miniaturală. Şi astfel deveni Sophie aliata lui.

Micuţa, îmbrăcată cu o salopetă Elmo şi ghetuţe Doc Martens pentru bebeluşi (mulţumită mătuşii Jane), stătea [s]Prijinită în portbebe pe masa unde se servea micul dejun, chiar lîngă acvariul cu un peştişor auriu. (Charlie îi cumpărase şase caraşi aurii mari cam la vremea cînd ea a început să observe lucrurile în mişcare. O fată are nevoie de un animăluţ de

companie. Dăduse numele peştilor după avocaţi din seriale TV. Tot timpul Matlock alerga după Perry Mason, încercînd să hăpăie firicelul de excremente ieşit din găoaza lui Perry.)

Lui Sophie începuse deja să-i crească un păr negru, ca al mamei ei şi, dacă Charlie nu se înşela, afişa aceeaşi expresie de afecţiune amuzată (plus o dîră de salivă).

— Deci eu sînt Moartea, spuse Charlie în timp ce încerca să clădească un sandvici cu ton. Tăticu' e Moartea, scumpo.

Controlă pîinea prăjită, pentru că nu avea încredere în mecanismul toasterului - fabricanţilor le place uneori să-şi bată joc de tine.

— Moartea, spuse Charlie în timp ce deschizătorul de conserve alunecă julindu-i mîna bandajată. La dracu' !

Sophie gînguri şi apoi scoase un rîs fericit de copil, care pentru Charlie însemna *Nu zău, tati ? Te rog, zi mai departe, te implor.*

— Nici nu mai îndrăznesc să ies din casă de teamă să nu mă trezesc cu vreun mort la picioare. Eu sînt Moartea, puişor. Sigur, acum rîzi, dar n-o să ajungi niciodată la vreo grădiniţă bună cu un tată care-i trimite pe oameni să facă nani pe vecie.

Sophie suflă o bulă de scuipat în semn de simpatie. Charlie scoase felia de pîne prăjită cu mîna. Era cam nefăcută, dar, dacă o împingea la loc, s-ar fi ars, dacă n-ar fi urmărit-o clipă

de clipă şi nu ar fi scos-o iar cu mîna. Aşa că se va infecta probabil cu un microb rar de la pîinea neprăjită. Boala pîinii nebune ! *Mama lor de şarlatani, cu toasterele lor.*

— Asta-i pîinea prăjită a Morţii, domnişoară. îi arătă felia de pîine. Pîinea prăjită a Morţii.

Puse felia pe masă şi se duse să atace conserva de ton.

— Poate că vorbea metaforic? Adică, poate că roşcata a vrut să spună că o plictiseam de moarte. Desigur, asta nu poate explica toate ciudăţeniile care s-au întîmplat. Tu ce crezi? o întrebă el pe Sophie.

încercă să găsească răspunsul, în timp ce copilul afişa zîmbetul rachelesc şmecher (mai puţin dinţii). Se distra pe seama suferinţelor lui şi, destul de ciudat, lucrul acesta îl făcea să se simtă mai bine.

Deschizătorul de conserve alunecă iar, împroşcîndu-i cămaşa cu sos de ton şi expediindu-i felia de pîine ca din puşcă pe jos ; acum era plină de praf. Praf pe felia lui de pîine ! Praf pe felia de pîine a Morţii. La ce dracu' te ajută că eşti Stăpînul Lumii Subterane cînd felia ta de pîine prăjită e plină de praf.

— Futu-i !

înşfacă felia de pîine de pe jos şi o expedie pe lîngă Sophie în living. Copilul o urmări cu privirea, apoi îşi privi tatăl cu un ţipăt încîntat, de parcă ar fi spus : *încă o dată, tati. încă o dată !*

Charlie o săltă din suportul ei şi o strînse tare, inspi- rîndu-i mirosul dulce-acrişor de copil, şi lacrimile i se prelinseră pe salopeta ei. S-ar fi descurcat dacă Rachel ar fi fost acolo, dar nu putea, nu va reuşi fără ea.

Pur şi simplu nu voia să iasă în oraş. Asta era soluţia. Singura posibilitate de a-i feri pe oamenii din San Francisco de pericol era ca el să rămînă în casă. Aşa că următoarele patru zile rămase în casă cu Sophie, trimiţînd-o pe doamna Ling, care stătea la etaj, la băcănie. (Şi aşa se alese cu o largă colecţie de legume pentru care nu avea vreun nume sau idee cum să le prepare, deoarece doamna Ling, indiferent ce ar fi trecut el pe listă, se tîrguia întotdeauna prin pieţele din Chinatown.) Şi după două zile, cînd pe agenda de lîngă pat se ivi un nou nume, reacţia lui Charlie a fost să ascundă agenda sub cartea de telefon, într-un sertar din bucătărie.

S-a întîmplat în ziua a cincea, cînd a văzut umbra unui corb proiectată pe acoperişul clădirii de vizavi. La început nu şi-a dat seama dacă era vorba de un corb uriaş sau de un corb de dimensiuni normale care arunca o umbră imensă, dar, cînd realiză că era amiază şi că orice umbră normală ar fi fost proiectată vertical, micuţul corb al negării se făcu nevăzut la orizont. Trase storurile şi se încuie în dormitor cu Sophie, o cutie de scutece, un coş cu legume, un set de şase pacheţele

de lapte praf şi suc de portocale, stînd ascuns acolo pînă cînd a sunat telefonul.

— Ce crezi că faci ? se auzi o voce bărbătească profundă la celălalt capăt al firului. Nu eşti în toate minţile?

Charlie fu luat prin surprindere. Se aştepta să fie vorba de o greşeală.

— Tocmai mîncam chestia asta, cred că e pepene sau dovlecel.

Se uită la chestia verde cu gust de pepene, dar care semăna mai curînd cu un dovlecel ţepos. (Doamna Ling îl numise „taci-şi-mănîncă-bun-pentru-tine".)

Omul spuse :

— Ai dat-o-n bară. Ai ceva de făcut. Fă ce-ţi cere cartea, altfel tot ce contează pentru tine îţi va fi luat. Nu glumesc.

— Ce carte? Cu cine vorbesc? întrebă Charlie.

Vocea i se părea cunoscută şi imediat îl alertă dintr-un
anumit motiv.

— îmi pare rău, dar nu-ţi pot spune. Zău că regret.

— Telefonul meu poate detecta numărul de la care mă suni, idiotule. îl ştiu deja.

— Hopa, spuse omul.

— Ar fi trebuit să te gîndeşti la aşa ceva. Ce fel de putere prevestitoare a întunericului te crezi dacă nu eşti nici măcar în stare să blochezi sistemul de identificare ?

Micul aparat de pe telefon afişă *Fresh Music* şi un număr. Charlie formă numărul, dar nu răspunse nimeni. Fugi în bucătărie, scoase cartea de telefon din sertar şi căută Fresh Music. Era un magazin de discuri de pe Market Street, în cartierul Castro.

Telefonul sună din nou şi Charlie smulse receptorul asa de violent, că aproape îşi ciobi un dinte.

— Ticălos inuman! scrîşni Charlie în telefon. Poţi să îti dai seama prin ce trec, monstru fără inimă ?

— Te bag undeva, Asher ! spuse Lily. Ce, înseamnă că nu am nici un pic de simţire dacă sînt doar un copil ?

După care închise. Charlie sună iar.

— Magazinul de solduri Asher's, răspunse Lily, proprietatea unei familii de burghezi rataţi de mai bine de treizeci de ani.

— Lily, îmi pare rău. Am crezut că e vorba de altcineva. De ce ai sunat ?

— Moi? spuse Lily. *Je me fous de ta gueule, espèce de gaufre de douche.*

— Lily, termină cu franceza. Am spus că-mi pare rău.

— E aici un poliţist care vrea să te vadă, spuse ea.

Charlie o prinsese pe Sophie la piept cu nişte curele ca pe o bombă-bebeluş cînd coborî pe scara din spate. Ajunsese să-şi poată ţine capul drept, aşa că o fixase cu faţa spre lume ca să se poată uita în jur. Felul în care i se mişcau mîinile şi picioarele în ritmul

mersului lui Charlie o făcea să semene cu un paraşutist care se folosea de un slăbănog fară gust vestimentar drept paraşută.

Poliţistul stătea la tejgheaua din faţa lui Lily şi arăta ca desprins dintr-o reclamă la coniac, într-un costum italienesc la două rînduri din mătase indigo pură, cu o cămaşă galbenă de olandă şi cravată galbenă. Avea înjur de cincizeci de ani, arătînd hispanic, zvelt, cu trăsături ascuţite şi cu aspectul unei păsări de pradă. Avea părul pieptănat peste cap, şi şuviţele cărunte de la tîmple îl făceau să pară că vine spre tine chiar şi cînd stătea.

— Inspector Alphonse Rivera, spuse poliţistul întin- zîndu-şi mîna. Vă mulţumesc că aţi coborît. Domnişoara mi-a spus că eraţi la muncă lunea trecută, seara.

Luni. Ziua în care înfruntase păsările pe alee, ziua în care palida roşcată intrase în magazin.

— Nu trebuie să-i spui nimic, Asher, îi zise Lily cu intenţia clară de a-şi arăta loialitatea, în ciuda faptului că îl considera un burghez ratat.

— Mulţumesc, Lily, de ce nu iei o pauză şi te duci să vezi cum stau lucrurile în zona abisală?

Ea bombăni, apoi scoase ceva din sertarul de sub casa de marcat, probabil ţigările, şi se retrase prin uşa din spate.

— De ce nu e la şcoală? întrebă Rivera.

— E un caz special, îl lămuri Charlie. Are profesori particulari, înţelegeţi.

— De asta e aşa de veselă?

— Luna asta învaţă despre existenţialişti. Acum o săp- tămînă a cerut ca temă de studiu cum să omoare un arab pe plajă.

Rivera zîmbi, şi Charlie se mai destinse puţin. Scoase o fotografie din buzunarul de la piept şi i-o arătă lui Charlie. Sophie făcu un gest de parcă ar fi vrut să o ia. Era poza unui domn în vîrstă, îmbrăcat la patru ace, stînd pe treptele unei biserici. Charlie recunoscu catedrala Sfinţii Petru şi Pavel, aflată foarte aproape de Washington Square.

— L-aţi văzut cumva pe omul ăsta luni seara? Purta un pardesiu negru şi o pălărie în seara aceea.

— Nu. îmi pare rău, dar nu l-am văzut, spuse Charlie. Ceea ce era adevărat. Am stat aici, în magazin, pînă pe la zece. Am avut cîţiva clienţi, dar nu şi pe el.

— Sînteţi sigur? îl cheamă James O'Malley. Nu e prea sănătos. Cancer. Soţia lui spune că a ieşit pe înserat luni şi nu s-a mai întors.

— Nu, îmi pare rău, spuse Charlie. Pe vatmanul tramvaiului l-aţi întrebat?

— Am vorbit deja cu tipii care lucrează acolo chiar în seara aceea. Credem că s-a prăbuşit pe undeva şi nu l-am găsit. Lucrurile nu stau prea bine după ce a trecut atîta timp-

Charlie dădu din cap, încercînd să pară preocupat. Era asa de uşurat că poliţistul nu venise pentru ceva legat de el, că era aproape buimac.

— Poate că ar fi mai bine să-1 întrebaţi pe împărat - îl ştiţi, nu-i aşa? Se pricepe la misterele şi dispariţiile din oraş mult mai bine decît oricare dintre noi.

Rivera se cutremură cînd auzi de împărat, dar se re- laxă imediat şi zîmbi.

— Bună idee, domnule Asher. Să văd dacă-i pot da de urmă. Apoi îi dădu lui Charlie o carte de vizită. Dacă vă aduceţi aminte de ceva, daţi-mi un telefon. Bine ?

— Sigur că da. A, domnule inspector, spuse Charlie, şi Rivera se opri la cîţiva paşi de tejghea. Cazul ăsta de rutină nu trebuia investigat de un inspector.

— Da. în mod normal, cazul ar fi trebuit preluat de un ofiţer în uniformă, dar acum ar putea fi vorba de altceva. Şi cum eu mă ocup de el, aveţi parte de mine.

— A, perfect, spuse Charlie. Apropo, aveţi un costum foarte frumos. N-am putut să nu-1 remarc. Cu asta mă ocup.

— Mulţumesc, spuse Rivera, privindu-şi manşetele uşor nostalgic. Acum ceva timp am avut o scurtă perioadă mai norocoasă.

— îmi pare bine, spuse Charlie.

— Dar a trecut, spuse Rivera. Drăguţă fetiţa. Să aveţi grijă amîndoi.

Şi cu asta ieşi din magazin.

Charlie se întoarse cu gîndul de a urca scările, cînd se ciocni de Lily. Stătea cu mîinile încrucişate sub cuvintele „Iadul sînt ceilalţi" imprimate pe tricoul ei şi îl privea ceva mai critic decît de obicei.

— Deci, Asher, ai ceva să-mi spui?

— Lily, n-am timp să...

Lily ţinea tabachera de argint adusă de roşcată. încă avea o strălucire roşie. Sophie întinse mîna după ea.

— Cum? spuse Charlie.

O fi văzut-o Lily? S-o fi luat după lucirea asta ciudată.

Lily deschise tabachera şi o înfipse sub nasul lui Charlie.

— Citeşte ce e gravat.

James O'Malley, stătea scris cu litere ornate.

Charlie făcu un pas în spate.

— Lily, nu pot - habar n-am de bătrîn. Uite, trebuie s-o pun pe doamna Ling să aibă grijă de Sophie, şi eu să mă duc în Castro. îţi explic eu mai tîrziu, bine? Promit.

Rămase o clipă pe gînduri, uitîndu-se la el acuzator, ca şi cum l-ar fi surprins hrănind cu cereale Froot Loops animăluţul ei, *la bête noire.* Apoi se îmbună.

Du-te, spuse ea

.Un tramvai numit confuzie

Charlie Asher se avinta spre periferia cartierului Castro cu un străvechi baston-sabie luat din magazin, pus pe scaunul de lîngă el al furgonetei, cu falca ascuţită ca o baionetă, întreaga lui figură părînd o schiţă în creion de o fioroasă intensitate. Cu jumătate de stradă, jumătate de stradă, jumătate de stradă tot înainte - spre Valea Barurilor cu Preţuri Umflate şi Străinele Meleaguri ale Frezelor Simandicoase - călătorea onestul Mascul Beta. Şi vai de mama nechibzuitului nevolnic care a îndrăznit să se pună cu negustorul lui de moarte la mîna a doua, pentru că amărîta lui viaţă va fi ţintuită pe taraba tocmelilor. *Va avea loc o revoltă în Gay Town,* îşi spuse Charlie, *şi eu voi apăsa pe trăgaci pentru dreptate.*

Mă rog, nu chiar *apăsa pe trăgaci,* de vreme ce avea o sabie ascunsă într-un baston, nu o armă de foc - mai mult o *cotonogeală* pentru dreptate -, care de fapt nici nu avea conotaţiile îngerului răzbunător pe care le căuta el ; era furios şi gata să tragă nişte şuturi în cur, asta era tot. Aşa că păzea, cum se spune. (Din întîmplare *Cotonogeală pentru dreptate* era titlul

aflat pe al doilea loc ca popularitate la Castro Video Rentals, foarte aproape de *S-a născut o stea* Şi depăşit doar de *Poliţai în chiloţi,* numărul unu cu lauri.)

Charlie întoarse pe Market Street şi după colţul cu Noe Street văzu : Fresh Music, cu litere mari din sticlă colorată, simţind cum i se zbîrleşte părul de pe ceafă şi o mare presiune in băşică. Tot corpul îi intră în starea dă-i-şi-luptă şi pentru a doua oară în acea săptămînă, mergea contra naturii lui de Mascul Beta alegînd lupta. Păi, atunci bine, îşi spuse el. Aşa să fie. Se va confrunta cu torţionarul lui şi îl va lăsa lat de îndată ce va găsi un loc de parcare - ceea ce nu s-a întîmplat.

Dădu roată străzii, oscilînd între cafenele şi baruri, aflate din abundenţă în Castro. Merse în jos şi în sus pe străzile laterale, trecu pe lîngă şiruri de case în stil victorian întreţinute exemplar (la preţuri exorbitante), dar nu găsi nici un loc pentru credinciosul lui armăsar. După o jumătate de oră de orbitare prin cartier, se îndreptă spre centru şi găsi un loc într-o parcare de la Fillmore, apoi luă străvechiul tramvai înapoi spre Market Street din Castro. Un tramvai drăguţ, micuţ şi verde, în stil italian, numai bun de vîndut ca antichitate, cu scaune din stejar, bare din alamă şi ramele geamurilor din mahon - un clopoţel cu glas vrăjit şi o viteză maximă de treizeci şi cinci de

kilometri pe oră: cam aşa s-a avîntat Charlie Asher în bătălie. încercă să se vadă atacat din flancuri de o hoardă de huni, fluturîndu-şi săbiile neiertătoare şi împroşcîndu-1 cu săgeţi în timp ce treceau pe lîngă frescele din cartierul Mission, sau poate călăreţi vikingi, cu scuturi fixate pe lateralele tramvaiului, toba mare bătînd în timp ce jefuiau anticariatele, barurile pentru sado-masochişti, barurile cu sushi, barurile pentru masochişti cu sushi (nu puneţi întrebări) şi galeriile de artă din Castro. Şi aici pînă şi formidabila imaginaţie a lui Charlie se epuiză. Coborî din tramvai la intersecţia lui Castro cu Market şi o luă înapoi o stradă, pînă la Fresh Music, apoi se opri în faţa magazinului, întrebîndu-se ce dracu' îi mai rămînea de făcut.

Şi dacă cel care-i telefonase împrumutase telefonul ? Şi dacă în spatele ţipetelor şi ameninţărilor nu se afla decît un puşti zăpăcit? Dar, cînd privi pe uşă, văzu în spatele tejghelei, stînd de unul singur, un bărbat negru extraordinar de înalt îmbrăcat complet în verde ca menta şi în acel moment Charlie îşi pierdu minţile.

— Tu ai omorît-o ! urlă Charlie, care năvălise în magazin printre rafturile cu CD-uri spre omul în verde.

îşi scoase sabia din fugă sau încercă s-o facă, sperînd să o tragă dintr-o singură mişcare fluidă din teaca bastonului şi să o înfigă în gîtul

ucigaşului lui Rachel. Dar bastonul-sabie zăcuse multă vreme în camera din dosul prăvăliei lui Charlie şi, cu excepţia celor trei ocazii cînd Abby, prietena lui Lily, încercase să plece cu el (o dată cînd încercase să îl cumpere, dar Charlie refuzase să i-1 vîndă, şi încă de două ori cînd încercase să-1 fure), sabia nu mai fusese trasă de ani de zile. Micul cui de bronz care trebuia apăsat pentru a elibera lama se înţepenise, aşa că, atunci cînd Charlie aplică lovitura mortală, răsuci tot bastonul, care era mai greu şi mai lent decît ar fi fost doar sabia. Omul în verde ca menta - rapid pentru dimensiunile lui - se eschivă, şi Charlie doborî un rînd întreg de CD-uri cu Judy Garland, se dezechilibră, ricoşă în tejghea, se învîrti şi mai încercă o dată mişcarea scoate-şi-împunge pe care o văzuse de atîtea ori în filmele cu samurai şi pe care o tot repetase în minte în drum spre Castro. De data asta sabia ieşi din teacă şi descrise un arc mortal la doar un metru de faţa omului în verde ca menta, decapitînd complet un afiş în mărime naturală cu Barbra Streisand.

— Aşa o vizită mai rar, tună prăjina.

în timp ce se reechilibra, pregătindu-şi o lovitură de rever, Charlie văzu ceva mare şi negru venind în zbor spre el şi, în ultima clipă, recunoscu în acel obiect vechea casă de marcat care îi fusese aruncată

în cap. Urmă un fulger, un ding şi totul deveni întunecat şi greţos.

Cînd Charlie îşi reveni, se trezi legat de un scaun în camera din spate a magazinului de discuri, care semăna surprinzător de mult cu aceea din prăvălia lui, cu excepţia faptului că toate cutiile erau pline cu discuri şi CD-uri în loc de tot felul de vechituri. Deasupra lui stătea omul negru şi înalt, şi Charlie crezu la început că se va prăbuşi iar în ceaţa şi fumul de pînă atunci, apoi îşi dădu seama că privirea lui percepea imagini pîlpîitoare, apoi durerea i se aprinse în cap ca o lumină stroboscopică.

— Au!

— Ce-ţi face gîtul? îl întrebă lunganul. Cum ţi-1 simţi, rupt? Iţi simţi picioarele?

-— Hai, omoară-mă, laş împuţit! spuse Charlie zbătîn- du-se pe scaun, încercînd să-1 atace pe cel care îl prinsese şi simţindu-se niţel asemenea Cavalerului Negru din *Monty Python şi Sfintul Graal* după ce îi fuseseră tăiate mâinile şi picioarele. Dacă tipul ar mai fi făcut un pas spre el, l-ar fi putut izbi cu capul în boaşe. De asta era sigur.

Lunganul îl călcă pe picioare — era vorba de nişte mocasini din piele mărimea patruzeci şi şase, deasupra cărora se înălţau cele o sută treizeci de kilograme ale negustorului de moarte şi discuri uzate.

— Au ! Charlie ţopăi cu tot scaunul într-un cerculeţ al durerii. Fir-ar al dracului ! Au !

— Deci îţi simţi picioarele ?

— Hai, termină odată! Dă-i drumul!

Charlie îşi întinse gîtul de parcă şi-ar fi oferit gîtlejul la tăiere. Strategia lui consta în a-1 atrage pe cel care îl prinsese în raza lui de acţiune, apoi să secţioneze artera femurală a lunganului cu dinţii, apoi să privească plin de lăcomie cum sîngele i se va revărsa peste pantalonii verzi- mentă şi pe podea. Charlie ar fi rîs lung şi sinistru ui- tîndu-se cum viaţa se scurgea din nenorocitul ăla ticălos, apoi ar fi ţopăit cu scaunul pînă în stradă, la tramvaiul din Market, şi s-ar fi transferat în autobuzul patruzeci şi unu la Van Ness, ar fi ţopăit jos la Columbus şi ar mai fi ţopăit pe cele două străzi pînă acasă, unde s-ar fi găsit cineva care să-1 dezlege. Avea un plan - şi un abonament de autobuz valabil încă patru zile -, aşa că nenorocitul ăsta nu-şi alesese prea bine omul cu care să se pună rău.

— Nu vreau să te omor, Charlie, spuse lunganul păs- trînd o distanţă protectoare. îmi pare rău că a trebuit să te pocnesc cu casa de marcaj. Pur şi simplu nu mi-ai lăsat altă variantă.

— Ai fi putut să ai parte de înţepătura fatală a spadei mele!

Charlie se uită în jur după bastonul-sabie, doar în eventualitatea că tipul îl lăsase în raza lui de acţiune.

— Sigur că da, era şi posibilitatea asta, dar m-am gîndit s-o aleg pe cea fără pete de sînge şi funeralii.

Charlie încercă să se elibereze din sfoară, care, după cum îşi dădea seama abia acum, era făcută din pungi de plastic pentru clienţi.

— Te pui cu Moartea, ştii ? Eu sînt Moartea.

— Da, ştiu.

— Nu zău ?

— Sigur.

Lunganul răsuci un alt scaun şi se aşează pe el cu faţa la spetează, uitîndu-se la Charlie. Genunchii îi ajungeau la coate şi semăna cu o broască verde, uriaşă, gata să se năpustească asupra unei insecte. Charlie observă pentru prima dată că avea ochi aurii, ficşi, contrastînd cu pielea lui tuciurie.

— La fel sînt şi eu, spuse funestul om-broscoi în verde ca menta.

— Tu? Tu eşti Moartea?

— O Moarte, nu Moartea. Nici nu cred să existe MOARTEA. Oricum, nu în ziua de azi.

Charlie nu mai înţelegea nimic, aşa că începu să se zbată şi să se clatine pînă cînd lunganul trebui să-1 prindă şi să-1 liniştească pentru a nu se răsturna cu scaunul.

— Tu ai omorît-o pe Rachel.

— Nu.

— Te-am văzut acolo.

— Da, aşa e. Asta e problema. Eşti aşa de amabil să nu te mai zvîrcoleşti?

Zgudui scaunul lui Charlie. Dar n-am fost implicat in moartea lui Rachel. Noi nu mai facem aşa ceva. Absolut deloc. Chiar nu te-ai uitat în carte?

— Ce carte? La telefon mi-ai spus ceva despre o carte.

— *Marea, grandioasa carte a morţii.* Ţi-am trimis-o la magazin. I-am spus unei femei de la tejghea că am trimis-o şi am primit şi bonul de expediere, aşa că ştiu că ai primit-o.

— Care femeie - Lily? Nu e femeie, e un copil.

— Nu, asta era o femeie cam de vîrsta ta, cu o coafură *new wave.*

— Jane? Nu. Nu mi-a spus nimic, iar eu n-am primit nici o carte.

— Rahat. Acum înţeleg de ce şi-au făcut apariţia. Şi tu nu ştiai nimic.

— Cine? Ce?

Moartea Verde ca Menta oftă apăsat.

— Am impresia că o să mai stăm aici un timp. Mă duc să fac o cafea. Tu vrei?

— Sigur că da. încerci să-mi adormi vigilenţa, ca pe urmă să ataci.

— Doar eşti legat, idiotule. N-am nevoie să te droghez şi să-ţi torn rahaturi. Ai început să fuţi ordinea existenţei umane şi cineva a trebuit să-ţi tragă una-n cur.

— Sigur că da, acuma fă-o pe *negrul* cu mine. Scoate din mînecă atuul etnic.

Verde ca Menta se ridică în picioare şi o porni spre uşa magazinului.

— Vrei şi frişcă ?

— Şi două cubuleţe de zahăr, te rog, adăugă Charlie.

— Ce mişto e, de ce o dai înapoi? spuse Abby Normal.

Abby era cea mai bună prietenă al lui Lily, şi stăteau pe jos în camera din spate a magazinului de solduri Asher's, răsfoind *Marea, grandioasa carte a morţii.* Numele adevărat al lui Abby era Alison, dar ea nu mai putea sub nici o formă să tolereze ruşinea a ceea ce numea ea „numele ei de sclavă diurnă". Toată lumea se arăta mult mai afectuoasă cînd o chemau pe numele ales de ea, faţă de cum reacţionau la cel ales de Lily, Darquewillow Elventhing, care trebuia mereu silabisit.

— Se pare că e Asher, nu eu, spuse Lily. O să fie tare sucărit dacă se prinde că i-am luat-o. Şi el e Moartea acum, aşa cred, aşa că aş putea da de belea.

— O să-i spui că i-ai luat cartea ? Abby îşi atinse păianjenul de argint fixat în sprinceană ; era un *piercing* proaspăt, care încă se vindeca, şi nu se putea abţine să-1 zgîndărească. Abby, ca şi Lily, era îmbrăcată în negru, de la ghete la păr, singura diferenţă fiind că ea avea pe pieptul tricoului ei negru clepsidra roşie a văduvei negre şi era mai subţire şi mai spectrală în calitatea ei de ciu-dată lugubră.

— Nu, o să spun doar că s-a făcut o expediere greşită. Că doar se întîmplă des.

— Cît timp ai crezut că e vorba de tine ?

— Cam o lună.

— Dar visele şi numele, şi lucrurile despre care e vorba în ea, n-ai avut nici o idee, nu-i aşa?

— Am crezut că-mi stă în putere. Am întocmit o grămadă de liste cu oamenii pe care doream să-i văd duşi.

— Da, şi eu fac la fel. Şi abia ieri ţi-ai dat seama că e vorba de Asher.

— Da, spuse Lily.

— Ce chestie naşpa, spuse Abby.

— Viaţa e naşpa, spuse Lily.

— Şi acum? întrebă Abby. Te duci la colegiu?

Dădură amîndouă din cap triste şi se uitară în străfundul ojei de pe unghii, pentru a evita să împartă umilinţa aceleia din ele care parcursese drumul de la o zeiţă a întunericului la fraiera găştii cît ai clipi din ochi. îşi trăiau viaţa în speranţa că un lucru mare şi tenebros şi supranatural li se va întîmplă, şi cînd s-a întîmplat, l-au luat mult mai în serios decît ar fi fost sănătos. De fapt, teama e un mecanism de supravieţuire.

— Deci toate obiectele astea conţin suflete ? întrebă Abby, cît de voioasă îi permitea integritatea ei. Arătă spre vraful de lucruri pe care Charlie scrisese „Nu sînt de vînzare !". Arată astea de parcă ar fi sufletul cuiva în ele?

— Conform cărţii, spuse Lily. Asher zice că le vede strălucind.

— îmi plac bascheţii ăia roşii.

— Ia-i, sînt ai tăi, spuse Lily.

— Pe bune ?

— Da, spuse Lily. Luă bascheţii de pe raft şi i-i întinse. N-o să le simtă lipsa.

— Marfă. Am o pereche perfectă de ciorapi-plasă roşii cu care să-i port.

— Or fi avînd în ei sufletul vreunui tip asudat obsedat de sport, spuse Lily.

— Se poate prosterna la picioarele mele, spuse Abby făcînd o piruetă şi un arabesc (rămăşiţe, alături de o dereglare digestivă, a zece ani de şcoală de balet).

— Deci sînt un ajutor al Morţii, cum sînt ajutoarele lui Moş Crăciun? spuse Charlie, fluturîndu-şi ceaşca de cafea.

Lunganul îi dezlegase o mînă să-şi poată bea cafeaua, şi Charlie boteza la fiecare mişcare podeaua cu nişte cafea franţuzească. Domnul Fresh se încruntă.

— Ce dracu' tot spui, Asher?

Fresh se simţea destul de prost că îl pocnise pe Asher cu casa de marcat şi că îl legase, şi acum se întreba dacă lovitura nu îi afectase cumva creierul.

-— Vorbesc despre Moş Crăciunul de la Macy's, Fresh. Cînd eşti copil şi descoperi că Moş Crăciunul de la Macy's are barbă falsă şi că mai sînt cel puţin vreo şase Moşi Crăciuni de la

Armata Salvării care lucrează în Union Square, îţi întrebi părinţii ce se întîmplă, şi ei îţi spun că adevăratul Moş Crăciun e la Polul Nord şi că e tare ocupat, şi că toţi tipii ăştilalţi sînt ajutoarele lui Moş Crăciun, care ies pe teren să-i dea o mină de ajutor. Asta spui şi tu, că sîntem un fel de ajutoare de Moş Crăciun în slujba Morţii ?

Domnul Fresh, care stătuse la biroul lui, se aşezase acum iar lîngă Charlie ca să-1 privească în ochi. Şi spuse abia auzit :

— Charlie, doar ştii că nu e adevărat. Nu-i aşa ? Mă refer la ajutoarele lui Moş Crăciun.

— Sigur că ştiu că nu există Moş Crăciun. Vorbeam metaforic, tembelule.

Domnul Fresh profită de ocazie, îşi întinse mîna şi îi arse una lui Charlie peste ceafă. După care îşi regretă imediat gestul.

— Hei!

Charlie îşi puse jos ceaşca şi îşi frecă ţeasta prin părul rărit, care se înroşise din cauza loviturii.

— Nepoliticos, spuse domnul Fresh. Hai să nu fim nepo- liticoşi.

— Deci după tine există Moş Crăciun? spuse Charlie, ghemuindu-se în aşteptarea unei noi lovituri. O, Doamne, cît de departe merge conspiraţia asta?

— Nu, nu există nici un afurisit de Moş Crăciun. Vreau doar să spun că nu ştim cine sîntem. Nu ştiu dacă există

vreo Moarte, cu M mare, deşi din carte reiese că ar fi fost. Vreau doar să spun că sîntem mulţi, pe vreo doişpe îi ştiu eu chiar aici, în oraş - cu toţii alegem suflete şi avem grijă să ajungă pe mîinile care trebuie.

— Şi asta se bazează pe alegerea la întîmplare a unuia care intră la tine în magazin să cumpere un disc?

Şi Charlie făcu ochii mari în clipa cînd îşi dădu seama. CD-ul lui Rachel cu Sarah McLachlan.

— Tu l-ai luat?

— Da.

Fresh îşi înfipse privirea în podea, nu pentru că i-ar fi fost ruşine, ci pentru că nu voia să vadă durerea adunată în ochii lui Charlie.

— Unde e? Vreau să-1 văd, zise Charlie.

— L-am vîndut.

— Cui? Găseşte-1. O vreau pe Rachel înapoi.

-— Nu ştiu. Unei femei. Nu ştiu cine e, dar sînt sigur că ei îi era destinat. O să-ţi dai singur seama.

— Da? Şi de ce, mă rog? întrebă el. De ce eu? Eu nu vreau să omor oameni.

— Noi nu omorîm oameni, domnule Asher. E o idee greşită. Pur şi simplu facilităm înălţarea sufletului.

■— Păi un tip a murit pentru că i-am spus ceva, iar un altul a avut un atac de cord tot din cauza mea. Practic, o moarte care survine din cauza ta e de fapt o crimă, afară de

cazul cînd eşti om politic. Corect? Aşa că de ce eu? N-aş putea spune că sînt un expert în mînării de-astea. Aşa că de ce eu?

Domnul Fresh analiză cuvintele lui Charlie şi simţi cum ceva sinistru i se tîra pe şira spinării. In toţi anii de cînd era în branşă, nu îşi amintea ca vreuna dintre acţiunile lui să fi avut ca rezultat direct moartea cuiva şi nici nu auzise să i se fi întîmplat ceva asemănător vreunui alt Negustor al Morţii. Sigur că ocazional se mai întîmplă să-ţi faci apariţia chiar în momentul cînd cineva era pe ducă, dar era ceva cu totul accidental şi niciodată cauza decesului.

— Ei? făcu Charlie.

Domnul Fresh ridică din umeri.

— Pentru că s-a întîmplat să mă vezi. Cu siguranţă, ai observat că nimeni nu te vede cînd ieşi pe teren pentru a mai ridica un receptacul al sufletului.

— Niciodată n-am făcut aşa ceva.

— Ba da, şi o s-o mai faci, cel puţin aşa ar trebui. Trebuie să te integrezi în program, domnule Asher.

— Da, mi-ai mai spus-o. Eşti - ăă - invizibil cînd ieşi la cules de suflete?

— Nu chiar invizibil, ca să zic aşa, doar că nimeni nu ne poate vedea. Poţi să intri de-a dreptul în casa omului fară ca el să vadă că stai chiar lingă el, dar, dacă te adresezi cuiva de pe stradă, te vede, chelneriţele îţi vor lua comanda, taxiurile opresc să te ia - mă

rog, nu e cazul meu, eu sînt negru, dar în rest n-ar fi o problemă. Cred că e o chestie care ţine de voinţă. Am verificat-o eu. Animalele ne pot vedea. Apropo, va trebui să fii atent la cîini cînd extragi un suflet.

— Deci aşa ajungi... cum ni se spune?

— Negustorii Morţii.

— Hai, lasă-mă, chiar aşa?

— Asta nu mai scrie în carte. Mi-a venit mie.

— Foarte tare.

— Mulţumesc. Domnul Fresh zîmbi, uşurat pe moment că nu mai trebuia să se gîndească la gravitatea tranziţiei absolut unice a lui Charlie la stadiul de Negustor al Morţii. De fapt cred că e vorba despre un personaj de pe coperta unui album, un tip aflat în spatele unei case de marcat, cu ochii de un roşu strălucitor, dar nu mai ştiu cînd mi-a venit ideea.

— Păi are o logică perfectă.

— Da, aşa mi-am zis şi eu, spuse domnul Fresh. Mai vrei cafea?

— Te rog. Charlie îi întinse ceaşca goală. Deci te-a văzut cineva. Aşa ai devenit Negustor al Morţii?

— Nu, tu ai devenit în felul ăsta. Cred că tu, poate... Fresh nu voia să-1 inducă în eroare pe sărmanul Charlie, dar, pe de altă parte, nu ştia ce se întîmplase. S-ar putea ca tu să fii altfel decît noi. Nimeni nu m-a văzut. Lucram în serviciul de pază al unui cazinou din Vegas cînd mi s-a luat -

am avut o problemă cu justiţia. Şi aşa am ajuns la San Francisco, unde am deschis magazinul ăsta de discuri la mîna a doua şi CD-uri, mai ales jazz la început. Şi după un timp s-a întîmplat pur şi simplu. Receptacule cu suflete care străluceau, oameni care intrau aici cu ele şi pe care le lăsau aici la vînzare. Nu ştiu cum sau cînd, dar pur şi simplu s-a întîmplat şi n-am spus nimănui nimic. Apoi am primit cartea prin poştă.

— Iar cartea. N-ai cumva încă un exemplar?

— Nu există decît unul. Cel puţin aşa ştiu eu.

— Şi tu l-ai expediat?

— L-am trimis cu confirmare de primire ! se răsti Fresh. A semnat cineva de la magazinul tău. Cred că eu mi-am făcut datoria.

— Bun, scuze, zi mai departe.

— In fine, cînd am ajuns eu aici, Castro era un loc foarte trist. Singurii tipi pe care îi vedeai pe stradă erau ori foarte bătrîni, ori foarte tineri, iar cei de la mijloc erau ori morţi, ori bolnavi de SIDA, mergînd în bastoane, cu cilindri de oxigen după ei. Moartea era peste tot. Era ca şi cum ar fi trebuit găsită o soluţie pentru suflete, şi eu stăteam pur şi simplu şi vindeam discuri. Apoi mi-a parvenit cartea prin poştă. Se anunţa sosirea unei mulţimi de suflete. In primii ani am adunat suflete în fiecare zi, uneori chiar de două sau de trei ori pe zi. Nici n-ai

idee cîţi homosexuali au pus suflet în muzică.

— Şi le-ai vîndut pe toate?

— Nu. Intră şi ies. Există întotdeauna o evidenţă.

— Dar cum eşti sigur că sufletul potrivit ajunge la persoana potrivită?

— Asta nu mai e problema mea, nu ?

Domnul Fresh ridică din umeri. La început fusese îngrijorat în privinţa asta, dar apoi totul se desfăşurase exact cum trebuia şi aşa a început să aibă încredere în mecanismul sau forţa care guverna această afacere.

— Păi dacă ai atitudinea asta, la ce-o mai faci ? Eu nu vreau slujba asta. Eu am slujba mea şi un copil.

— Trebuie s-o faci. Crede-mă că după ce am primit cartea, am încercat să n-o fac. Cu toţii am trecut prin asta. Cel puţin cei cu care am discutat. Cred că ai văzut deja ce ţi se întîmplă dacă refuzi. La început o să auzi voci, apoi apar şi umbrele. Cartea le numeşte Subteranii-

— Corbii uriaşi? Ei?

— Pînă să fi apărut tu, nu erau decît voci şi nişte umbre neclare. Dar ceva se întîmplă. Ceva ce a început cu tine şi continuă cu tine. Le-ai dat voie să ia un suflet, nu-i aşa?

— Eu ? Doar mi-ai spus că sînt o groază de Negustori ai Morţii.

— Ceilalţi ştiu cum se face. E vorba de tine. Tu ai dat-o-n bară. Mi s-a părut mie că l-am văzut pe unul zburînd pe la începutul săptămînii. Apoi azi.

Tocmai eram pe stradă şi vocile erau rele. De-a dreptul rele. Atunci te-am sunat. Tu ai răspuns, nu-i aşa ?

Charlie dădu din cap.

— Habar n-am avut. De unde era să ştiu?

— Deci au luat unul ?

— Două, spuse Charlie. A ieşit o mînă din canal. Asta s-a întîmplat în prima mea zi.

— Asta e, spuse Fresh cu capul proptit în palmă. Pot spune că sîntem futuţi de-acum.

— Ştiu şi eu ? spuse Charlie încercînd să descopere latura luminoasă a lucrurilor. Poate am fost futuţi mai dinainte. Adică avem magazine de solduri pentru morţi, mai *futuţi* de-atît nu prea se poate.

Domnul Fresh îşi ridică privirea.

— In carte se spune că, dacă nu ne facem treaba, totul s-ar putea cufunda în beznă, ca Lumea Subterană. Nu ştiu cum e pe acolo, domnule Asher, dar am avut ocazia să văd cîteva filme de acolo, aşa că nu mă interesează deloc să descopăr cum e. Dar pe tine?

— Poate că e vorba de Oakland ?

— Ce e cu Oakland ?

— Lumea Subterană.

— Oakland nu e Lumea Subterană.

Domnul Fresh sări în picioare ; nu era un om violent, nici nu aveai de ce cînd erai de mărimea lui, dar...

— Dar Tenderloin[4] ? sugeră Charlie.

---

4 Cartier din San Francisco, plin de baruri şi cazinouri, renumit pentru afacerile ilegale care se practică acolo, (n.t.)

— Nu mă face să te plesnesc. Nici unul din noi nu vrea aşa ceva, nu-i aşa, domnule Asher?

Charlie scutură din cap.

— Am văzut corbii, spuse el, dar n-am auzit nici o voce. Ce voci ?

— Iţi vorbesc cînd eşti pe stradă. Uneori, auzi o voce venind prin supapa de aerisire, dintr-un canal de scurgere, uneori, dintr-un hidrant. Ei sînt. Voci de femei, zeflemitoare. Au trecut ani fără să le aud, aproape că le uitasem, apoi am ieşit după un suflet şi m-am auzit strigat. Le mai telefonam şi celorlalţi negustori, să-i întreb dacă au mai făcut ceva, dar am renunţat.

— De ce ?

— Pentru că am ajuns să credem că telefoanele astea ni le aduceau pe cap. Noi lucrăm fără contacte. Aşa că ne-a luat ceva timp să ne prindem. N-am găsit decît şase dintre comercianţi în oraş atunci şi noi luam masa împreună o dată pe săptămînă, discutînd despre ce ştiam, comparîndu-ne notiţele - asta a fost cînd am văzut prima umbră. De fapt, pentru siguranţa amîndurora, asta e ultima oară cînd ne mai întîlnim.

Domnul Fresh dădu iar din umeri şi începu să-1 dezlege pe Charlie, spunîndu-şi : *Totul s-a schimbat din ziua aia la spital. Tipul ăsta a schimbat totul şi îl trimit în lume ca pe un miel la tăiere - sau poate că el va stîrni măcelul. Poate că el e alesul...*

— Stai, habar n-am de nimic, insistă Charlie. Nu-mi poţi da pur şi simplu drumul fără să mă pui mai mult în temă. Ce se va întîmplă cu fiica mea? De unde să ştiu cui să vînd sufletele? Era cuprins de panică şi încerca să pună toate întrebările înainte de a fi lăsat să plece. Ce reprezintă numerele de după nume? Aşa primiţi numele ? Şi cît va trebui să fac treaba asta ? De ce te îmbraci mereu în verde ca menta ?

In timp ce domnul Fresh îi dezlega o gleznă, Charlie încerca s-o lege pe cealaltă la loc.

__Numele meu, spuse domnul Fresh.

__Pardon? făcu Charlie oprindu-se din autolegare.

— Mă îmbrac în verde ca menta pentru că numele meu mic e Minty.

Charlie uită complet de problemele lui.

— Minty ? Te cheamă Minty Fresh[1] ?

Charlie făcu o mutră de parcă ar fi vrut să-şi înăbuşe un strănut, dar izbucni într-un hohot de rîs. Şi imediat îşi vîrî capul la cutie.

Proaspăt ca menta, (n.t.) (în engl. în orig.)

Dragonul, ursul şi peştele

La mijlocul coridorului de la etajul trei al casei lui Charlie avea loc o şedinţă a celor două mari puteri ale Asiei : doamna Ling şi doamna Korjev. Avantajul strategic al doamnei Ling decurgea din ţinerea lui Sophie la piept, în timp ce doamna Korjev, care era exact de două ori cît doamna Ling, poseda ameninţarea masivei forţe represive. Ceea ce le unea, pe lîngă faptul că erau văduve şi imigrante, era marea lor dragoste pentru Sophie, o cunoaştere precară a englezei şi o pasională lipsă de încredere în capacitatea lui Charlie Asher de a-şi creşte singur fata.

— El supărat cînd plecat azi. Ca un urs, spuse doamna Korjev, care era posedată de o pornire atavică spre comparaţii ursine.

— Zice fără poc, spuse doamna Ling, care se limita la folosirea verbelor englezeşti doar la prezent, în semn de devotaţiune faţă de credinţa ei budistă, sau cel puţin aşa pretindea. Cine dă poc la fată?

— E foarte bine dai copilului porc. Ajută să crească voinică, spuse doamna Korjev, adăugînd imediat: Ca un urs.

— El spune că o schimbă în *shih tzu. Shih tzu* e cîine. Ce tată crede că fetiţa schimbă în cîine?

Doamna Ling era cît se poate de protectoare faţă de fetiţe, deoarece crescuse într-o provincie a Chinei unde în fiecare dimineaţă îşi făcea apariţia un om cu o căruţă şi aduna trupurile fetiţelor care se născuseră peste noapte şi fuseseră aruncate în stradă. Ea avusese noroc pentru că mama ei se ascunsese cu ea pe cîmp şi a refuzat să se întoarcă acasă pînă cînd noua fiică nu a fost acceptată de familie.

— Nu *shih tzu,* o corectă doamna Koijev. *Shiksa.*

— Mă rog, *shiksa.* Cîinele e cîine, spuse doamna Ling. E iresponsabil.

Nici urmă de r în pronunţia doamnei Ling a cuvîntului *iresponsabil.*

— E cuvînt evreiesc pentru fată nu-evreică. Rachel e evreică, ştii.

Madam Korjev, spre deosebire de majoritatea imigranţilor ruşi aflaţi în cartier, nu era evreică. Ai ei veniseră din stepele Asiei, iar ea era o descendentă a cazacilor - care, în general, nu erau consideraţi prietenii evreilor. Şi acum ispăşea păcatele strămoşilor protejînd-o pînă la ferocitate (destul de asemănător cu o mamă ursoaică) pe Rachel, şi acum pe Sophie.

— Trebuie udate florile azi, zise doamna Korjev.

La capătul coridorului erau un bovindou mare care dădea spre clădirea de vizavi şi o jardinieră plină de năprasnice roşii. In fiecare după-amiază cele două mari puteri asiatice obişnuiau să stea pe coridor, să admire florile, să discute despre preţuri şi să se plîngă de disconfortul crescînd al pantofilor lor. Nici una nu îndrăznea să-şi facă propria jardinieră cu năprasnice, ca să nu se spună că furase ideea de la cei de vizavi, aşa că, în compensaţie, începu o es-caladare a conflictului legat de jardinieră, care s-ar fi putut termina într-o vărsare de sînge. In mod tacit au căzut de acord să admire - dar să nu rîvnească - florile roşii.

Doamnei Korjev îi plăcea roşul lor pur. Fusese întotdeauna furioasă pe comunişti că cooptaseră culoarea aceea, care altfel îi evoca întotdeauna copilăria ei neîngrădită. Dar, oricum, sufletul rusesc, condiţionat de o mie de ani de spaime, nu era într-adevăr echipat pentru o fericire neîngrădită, ceea ce probabil că era cel mai bine.

Doamna Ling era şi ea vrăjită de roşul năprasnicelor, pentru că în cosmologia ei roşul reprezenta norocul, prosperitatea, viaţa lungă. Porţile templului erau vopsite în acelaşi roşu, aşa că florile roşii reprezentau una dintre multele căi spre *wu,* eternitatea, iluminarea — în esenţă, universul într-o floare. în plus,

era convinsă că dădeau un gust grozav supei.

Sophie descoperise culoarea de curînd, şi stropii roşii pe grinzile cenuşii îi aşterneau pe feţişoară un zîmbet fără dinţi.

Deci cele trei se bucurau de frumuseţea florilor roşii, cînd pasărea neagră izbi geamul, producînd o rozetă de crăpături ca o pînză de păianjen. Dar, în loc să se fi prăbuşit, pasărea păru să se scurgă prin crăpături şi se risipi ca o cerneală neagră pe pereţii holului.

Şi marile puteri ale Asiei o zbughiră spre scară.

Charlie îşi masa încheietura mîinii stîngi, de care îi fusese legată o pungă de plastic.

— Cum, mama ta te-a botezat după o apă de gură?

Domnul Fresh, care părea oarecum vulnerabil pentru
un om de mărimea lui, spuse :

— Pastă de dinţi, de fapt.

— Serios?

— Da.

— Scuze, n-am ştiut, spuse Charlie. Dar ai fi putut să-1 schimbi, corect?

— Domnule Asher, poţi fi împăcat cu gîndul că eşti cel care eşti atîta vreme. Şi în final te hotărăşti să te laşi pe mîna sorţii. Pentru mine lucrul ăsta a însemnat să fiu negru, să fiu înalt de peste doi metri - şi totuşi să nu joc în MBA, să mă cheme Minty Fresh şi să

fiu recrutat ca Negustor al Morţii. îşi ridică o sprinceană de parcă l-ar fi acuzat pe Charlie. Am învăţat să accept toate aceste lucruri.

— Am crezut că o să spui homo, zise Charlie.

— Ce? Un bărbat nu trebuie să fie homo ca să se îmbrace în verde ca menta.

Charlie cîntări costumul verde-mentă al domnului Fresh - cu aspect creponat şi mult prea subţire pentru anotimpul în care erau - şi simţi o ciudată atracţie pentru atît de răcoritorul nume de Negustor al Morţii. Deşi nu o ştia, Charlie recunoştea semnele unui alt Mascul Beta. (Sigur că sînt şi Masculi Beta homosexuali : Masculul Beta e superapreciat ca iubit în comunităţile gay pentru că îl poţi învăţa cum să se îmbrace, deşi poţi fi sigur că nu-i va apărea vreodată vreun simţ special pentru modă şi nu va fi mai şic decît tine.) Charlie spuse :

— Cred că ai dreptate, domnule Fresh. îmi pare rău dacă m-am lansat în presupuneri. Scuze.

— E-n regulă, spuse domnul Fresh. Dar acum chiar că ar trebui să pleci.

— încă nu pricep cum de ştii către cine se duc sufletele. Adică, vreau să spun că, după ce mi s-a-ntîmplat, prăvălia mea era plină de suflete şi eu habar n-aveam. De unde ştiu că nu le-am dat cuiva care avea deja unul? Şi dacă cineva are un set întreg ?

— Imposibil. Cel puţin din cîte ştim noi. O să afli tu. Poţi să mă crezi pe cuvînt. Cînd oamenii sînt gata să primească sufletul, îl iau şi gata. Ai studiat vreodată religiile orientale?

— Stau în Chinatown, spuse Charlie şi, deşi, din punct de vedere tehnic, era destul de corect, ştia să spună exact trei lucruri în mandarină : *Bună ziua ; Apretaţi-le, vă rog* şi *Sînt un ignorant alb,* toate învăţate de la doamna Ling. El credea că ultima expresie se traducea prin „vă doresc o dimineaţă superbă."

— Lasă-mă să reformulez, spuse domnul Fresh. Ai studiat vreodată religiile orientale ?

— A, religiile orientale, spuse Charlie, prefăcîndu-se că interpretase greşit întrebarea. Doar chestiile de pe Discovery Cannel — ştii tu, Buddha, Shiva, Gandalf - barosanii.

— Ştii ce înseamnă conceptul de karma? Cum problemele fară soluţii îţi sînt re-prezentate într-o altă viaţă ?

— Sigur că da. Ce mare chestie ?

Charlie îşi dădu ochii peste cap.

— Deci imaginează-ţi că eşti un agent de redistribuire a sufletelor. Sîntem agenţii karmei.

— Agenţi secreţi, spuse Charlie gînditor.

— Şi cred că nici nu mai e nevoie să spun, zise domnul Fresh, că nu poţi să destăinui nimănui ce eşti, deşi, da, cred că *sîntem* agenţi secreţi ai

karmei. Păstrăm un suflet pînă cînd cineva e gata să-1 primească.

Charlie îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să-şi scuture apa din urechi.

— Deci, dacă cineva îmi intră-n prăvălie şi cumpără un suflet, pînă atunci a trecut prin viaţă fără suflet? Dar e groaznic.

— Zău? spuse Minty Fresh. Tu ştii dacă ai suflet?

— Sigur că ştiu.

— De ce spui asta ?

— Pentru că eu sînt eu, se bătu Charlie în piept. Iată-mă.

— Ceea ce se vede e doar un trup, spuse Minty, şi abia dacă se poate spune şi asta. Ai putea fi un receptacul gol şi habar n-ai avea de diferenţă. Poate că nu ai atins acel punct în viaţă cînd primeşti un suflet.

— Ha?

— Sufletul poate fi mult mai evoluat decît eşti tu acum. Dacă un copil ratează clasa a zecea, îl pui să repete toate celelalte clase?

— Nu, cred că nu.

— Nu, îl pui să ia clasa a zecea de la început. La fel e şi cu sufletele. Nu pot decît să se înalţe. O persoană primeşte suflet cînd îl poate duce la nivelul următor, cînd e gata să mai înveţe o lecţie.

— Deci, dacă vînd vreunul din obiectele astea strălucitoare cuiva, înseamnă că acel om a trecut prin viaţă fară suflet?

— Asta e teoria mea, spuse domnul Fresh. Am citit cît se poate de mult despre acest subiect de-a lungul anilor. Texte din toate religiile şi culturile, şi asta e cea mai bună explicaţie pe care am găsit-o.

— Deci în cartea pe care mi-ai trimis-o nu scrie chiar totul.

— Acolo găseşti doar instrucţiunile practice. Nu găseşti explicaţii. E simplu ca bună ziua. Ţi se spune să iei un calendar şi să ţi-1 pui lîngă pat, şi numele îţi vor veni în minte. Nu ţi se spune cum o să le găseşti sau care e obiectul, doar că trebuie să le găseşti. Să-ţi iei o agendă pe zile. Asta folosesc eu.

— Dar numărul? Cînd dădeam peste un nume scris lîngă pat, era întotdeauna şi un număr lîngă el.

Domnul Mint încuviinţă din cap şi zîmbi sfios.

— înseamnă numărul de zile pe care îl ai pînă la recuperarea sufletului.

— Vrei să spui că asta arată cît mai are de trăit omul ăla? Nici nu vreau să aud aşa ceva.

Nu, nu cît mai are de trăit, cît mai ai pînă la recuperarea sufletului, cîte zile au mai rămas. Am tot studiat chestiunea asta, şi numărul nu trece niciodată de patruzeci şi nouă. Am crezut că ar avea o semnificaţie, aşa că am început să caut în literatura referitoare la moarte şi a muri. Din întîmplare, patruzeci şi nouă e numărul

zilelor de *bardo,* termenul folosit în *Cartea tibetană a morţilor* pentru tranziţia dintre viaţă şi moarte. într-un fel, prin noi, Negustorii Morţii, aceste suflete se pun în mişcare, dar trebuie să ajungem acolo în cuprinsul celor patruzeci şi nouă de zile. Cam asta ar fi teoria mea. Să nu te mire dacă persoana e moartă de cîteva săptămîni înainte ca tu să-i fi aflat numele. Mai ai încă numărul zilelor rămase din *bardo* ca să iei sufletul

— .Şi dacă nu ajung la timp? întrebă Charlie.

Pe faţa lui Minty Fresh se instauré jalea.

— Umbre, corbi, rahaturi întunecate răbufnind din Lumea Subterană - cine ştie? Treaba e că trebuie să te descurci la timp. Şi o vei face.

— Cum, cînd n-ai nici o adresă sau instrucţiuni, cum ar fi „e sub preş"?

— Uneori - de cele mai multe ori - vin ei la tine. Fiecare situaţie îşi are soluţia ei.

Charlie se gîndi la roşcata aceea trăsnet care îi adusese tabachera de argint.

— Ai spus că uneori ?

Fresh ridică din umeri.

— Uneori trebuie chiar să faci cercetări, să găseşti persoana, să mergi acasă la ea - odată chiar am angajat un detectiv să mi-1 găsească pe unu', dar asta a declanşat vocile. Poţi să-ţi dai seama dacă te apropii verificînd dacă poţi fi văzut de ceilalţi.

— Dar trebuie să-mi cîştig existenţa. Am un copil...

— O s-o faci şi pe asta, Charlie. Banii vin ca parte a slujbei. O să vezi.

Şi Charlie văzu. O văzuse deja : vînzarea articolelor de îmbrăcăminte Mainheart - ar fi scos zeci de mii dacă le-ar fi obţinut.

— Acum trebuie să pleci, spuse Minty Fresh. întinse mîna pentru a o strînge pe a lui Charlie şi un zîmbet îi tăie faţa ca o lună în creştere pe cerul nopţii. Charlie luă mîna lunganului, în timp ce a lui dispăru în strîngerea Negustorului Morţii.

— Sînt sigur că mai am întrebări. Te pot suna ?

— Nu, răspunse Verde-Mentă.

— Bine. Plec, spuse Charlie fără să se mişte din loc. Sîntem cu totul la cheremul forţelor din Lumea Subterană şi chestii din astea.

— Ai grijă, spuse Minty Fresh.

— Habar n-am ce dracu' fac, continuă Charlie, luînd-o timid spre uşă. Toată povara lumii pe umerii mei.

—- Da, ai grijă să-ţi faci înviorarea de dimineaţă, spuse uriaşul.

— Apropo, zise Charlie, care pierduse ritmul cu văicăreala lui, eşti homo ?

— Cert e, spuse domnul Minty Fresh, că sînt singur. Complet şi în întregime.

-— Bine, spuse Charlie. Scuze.

— în regulă. Şi eu îmi cer scuze că te-am pocnit în cap.

Charlie încuviinţă, înşfăcă bastonul-sabie din spatele

tejghelei şi ieşi din Fresh Music într-un San Francisco apăsat de nori.

Ei, nu era el chiar Moartea, dar nici ajutorul lui Moş Crăciun nu era. Nu conta că nimeni nu l-ar fi crezut dacă ar fi povestit ce i se întîmpla. Negustor al Morţii suna puţin cam fioros, dar îi plăcea ideea de a fi agent secret. Un agent KARMA - Karma : Apreciere, Recuperare a Morţilor şi Altele - bun, asupra acronimului se mai putea gîndi, dar tot agent secret era.

De fapt, deşi nu o ştia, Charlie era dotat pentru a fi agent secret.

Pentru că funcţionează sub nivelul radarului, Masculii Beta pot fi spioni excelenţi. Nu genul de spion „James Bond, într-un Aston Martin cu rachete, care i-o trage frumoasei rusoaice, specialistă în armament, pe un pat învelit în blană de hemelină" - mai curînd genul „birocrat ciufulit, bine deghizat, pescuind documente pătate cu cafea dintr-un container de gunoi". înfăţişarea lui lipsită complet de ameninţare îi permitea accesul în locuri unde nu pătrundeau Masculii Alfa, mustind de testosteron. **Masculul** Beta poate fi de fapt periculos nu atît în sensul de „Jet Li folosindu-şi întregul corp ca pe o armă mortală", ci mai curînd de „beat pe cositoare întreprinzînd un asalt *a la* Luke Skywalker asupra şopronului cu sculele de grădinărit".

Deci, în timp ce se îndrepta spre staţia de tramvai de P^e^ Market

Street **şi îşi verifica mental ţinuta de agent** secret, simţindu-se destul de bine, chiar cînd trecea pe lîngă o gură de canal, auzi un glas de femeie şoptindu-i aspru :

— Punem noi mîna pe micuţă. O să vezi tu, ageamiule. Curînd, curînd.

De cum intră Charlie în magazin, venind dinspre alee, Lily năvăli în camera din spate ca să-1 vadă.

— Poliţistul a fost iar aici. Tipul ăla a murit. Tu l-ai omorît ? După care adaugă : Aă, domnule ?

Apoi salută, făcu o reverenţă şi îşi împreună mîinile în stilul unei rugăciuni japoneze.

Charlie era şocat rău de tot, venind într-un suflet, panicat din cauza fiicei lui, ceea ce îl făcuse să traverseze oraşul ca un apucat. Era sigur că gesturile de respect erau doar un paravan tenebros pentru obţinerea unei favori sau pentru a-i fi iertată o prostie sau, aşa cum se întîmpla de cele mai multe ori, tînăra îşi bătea joc de el. Aşa că se aşeză pe unul dintre scaunele înalte de lîngă birou şi spuse :

— Poliţist? Tip? Ce vrei să spui? Şi n-am omorît pe nimeni.

Lily inspiră adînc.

— Poliţistul care a fost ieri aici s-a întors. Tipul pe care te-ai dus să-1 vezi săptămîna trecută în Pacific Heights - se uită la ceva scris cu cerneală roşie pe mînă - Michael Mainheart - s-a

sinucis. Şi ţi-a lăsat un bilet. în care îţi spune să iei hainele - pe ale lui şi ale nevesti-sii - şi să le vinzi - şi iar se uită la cerneala roşie de pe mînă. Ce anume din „Vreau doar să mor" n-ai înţeles ?

Lily îşi ridică privirea.

— Asta a zis după ce l-am reanimat, spuse Charlie.

— Şi pînă la urmă l-ai omorît ? Sau spune-i cum vrei. Mie poţi să-mi zici.

Făcu o altă reverenţă, care îl zăpăci şi mai tare pe Charlie. Cu mult timp în urmă, definise relaţia lui cu Lily ca bazîndu-se pe un puternic dispreţ plin de afecţiune, şi acum totul era dat peste cap.

— Nu, nu l-am omorît. Ce fel de întrebare mai e şi asta?

— L-ai omorît pe tipul cu tabachera ?

— Nu! Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăla.

— îţi dai seama că sînt micuţa ta de încredere, spuse Lily, adăugînd la asta o nouă plecăciune.

— Lily, ce dracu'te-a apucat?

— Nimic, nu m-a apucat nimic, domnule Asher... ăă, Charles. Preferi Charles sau Charlie ?

— Acuma mă întrebi ? Ce a mai spus poliţistul ?

— Voia să vorbească cu tine. Cred că l-au găsit pe tipul ăla, pe Mainheart, îmbrăcat în hainele nevesti-sii. Nu se întorsese de la spital de mai mult de o oră cînd a ex- pediat-

o pe asistentă, îmbrăcat tot în haine de damă, după care a luat un pumn de calmante.

Charlie dădu din cap, amintindu-şi cît de hotărît fusese Mainheart să se vadă scăpat de hainele nevesti-sii. Se folosea de orice mijloc doar să se simtă mai aproape de ea, dar nu reuşea. Şi, cînd nici purtatul hainelor ei nu şi-a mai făcut efectul, s-a luat după ea urmînd singura cale pe care o ştia, unindu-se cu ea în moarte. Charlie înţelegea. Dacă nu ar fi fost Sophie, ar fi încercat şi el să se alăture lui Rachel.

— Ce pervers, nu? spuse Lily.

— Nu ! strigă Charlie. Nu e, Lily. Nu e deloc vorba de aşa ceva. Nici să nu te gîndeşti la asta. Domnul Mainheart a murit de durere. O fi părînd altceva, dar ăsta a fost motivul.

— Scuze, spuse Lily. Tu eşti expertul.

Charlie rămăsese cu ochii pe uşă, încercînd să dea lucrurilor **un** sens, întrebîndu-se dacă faptul că pierduse **haina de blană,** care era receptaculul sufletului domnului **Mainheart,** nu însemna că acel cuplu nu se va mai întîlni niciodată. Din cauza lui.

— A, da, adăugă Lily. Doamna Ling a coborît îngrozită toată şi urlînd de zor în chineză despre o pasăre neagră care a izbit geamul...

Charlie sări de pe scaun urcînd treptele cîte două o dată.

— E la tine în apartament, strigă Lily după el.

Cînd Charlie intră în apartament, văzu că toţi avocaţii de la televizor pluteau în acvariul portocaliu. Puterile asiatice erau în bucătărie, doamna Korjev o ţinea strîns pe Sophie la piept, în timp ce bebeluşul practica înotul virtual încercînd să se salveze din canionul protector, dintre balcoanele masive şi buretoase ale cazacei. Charlie îşi înşfăcă fata în timp ce dispărea pentru a treia oară în decolteu şi o ţinu strîns.

— Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Urmă o rafală de cuvinte în chineză şi rusă, împănată cu vorbe răzleţe în engleză, ca *pasăre, geam, spart, negru,* şi *făcut pe mine.*

— Gata ! Charlie îşi ridică mîna liberă. Doamnă Ling, ce s-a întîmplat?

Doamna Ling îşi revenise după incidentul cu pasărea care izbise fereastra şi goana nebună pe scări, dar acum dădea dovadă de o timiditate cu totul necaracteristică, temătoare că Charlie ar fi putut să observe pata umedă de pe buzunarul şorţului ei, unde recent decedatul Barnaby Jones zăcea portocaliu, aşteptînd să fie prezentat unei porţii de găluşte, unui mănunchi de ceapă verde, unui pliculeţ cu cinci condimente şi oalei ei de ciorbă. „Peştele tot peşte rămîne", îşi spusese ea cînd îşi pusese ticălosul la păstrare pentru zile mai bune. In acvariu mai erau, pînă la urmă, încă cinci avocaţi morţi, deci cui i-ar mai fi păsat de încă unul?

— A, nimic, spuse doamna Ling. Pasăre sparge geam şi sperie pe noi. Acum nu mai aşa rău.

Charlie se uită spre doamna Korjev.

— Unde?

— La etajul nostru. Vorbim în hol. Discutăm despre ce ar fi mai bun pentru Sophie, cînd *bum,* pasăre sparge geam şi cerneală neagră pătrunde prin fereastră. Noi dăm fuga aici şi încuiem uşa.

Ambele văduve aveau chei pentru apartamentul lui Charlie.

— O s-o repar mîine, spuse Charlie. Dar asta e tot? Nimic - nimeni n-a intrat ?

— E etajul trei, Charlie. Nimeni nu intră.

Charlie se uită spre acvariu.

— Aici ce s-a mai întîmplat ?

Ochii doamnei Ling se dischiseră larg.

— Trebuie să plec. Mah-jong diseară la templu.

— Noi intrat aici, încuiat uşa, explică madam Korjev. Peştii sînt bine. Pus Sophie în scaunul ei, aşa cum facem întotdeauna, apoi uitat pe coridor văd dacă totu' e-n ordine. Cînd doamna Ling uitat înapoi, peştii morţi.

— Nu eu ! Rusoaica vede peşti morţi, spuse doamna Ling.

— E-n ordine, spuse Charlie. Aţi văzut vreo pasăre, ceva negru, în apartament ?

Cele două femei clătinară din cap.

— Doar la etaj, spuse doamna Ling.

— Hai să ne uităm, zise Charlie mutînd-o pe Sophie spre şold şi apucînd bastonul-sabie.

Le conduse pe cele două femei la micul lift, aprecie din ochi dimensiunile doamnei Korjev în comparaţie cu cele ale cutiei de lemn şi le conduse la etaj. Cînd văzu geamul plesnit al bovindoului, simţi că-1 lasă genunchii. Şi nu atît din cauza geamului, cît din pricina a ce era pe acoperişul de vizavi. Reflectată de o mie de ori în cioburile pînzei de păianjen, se vedea umbra unei femei proiectată pe clădire. Dădu fetiţa doamnei Korjev, se apropie de fereastră şi facu o gaură în sticlă să vadă mai bine. în timp ce scotea bucata de geam, umbra alunecă pe una dintre laturile clădirii, de-a lungul trotuarului, apoi dispăru în gura de canal, lîngă locul unde vreo doisprezece oameni coborîseră din tramvai. Nici unul nu părea să fi văzut ceva. Tocmai trecuse de unu şi soarele proiecta umbrele aproape vertical. Privi înapoi la cele două ferestre.

— Aţi văzut ?

— Te referi la geamurile sparte? spuse doamna Ling apropiindu-se încetişor de geam şi uitîndu-se prin gaura făcută de Charlie. O, nu.

— Ce? Ce?

Doamna Ling privi în urmă, spre doamna Korjev.

— Ai dreptate. Florile trebuie udate.

Charlie privi pe gaura din geam şi văzu că doamna Ling se referea la o jardinieră plină cu năprasnice înnegrite şi moarte.

— Grilaje de fier la toate geamurile. Mîine, spuse Charlie.

Nu prea departe, cam pînă unde ar zbura un corb, pe sub Columbus Avenue, într-o joncţiune de conducte, unde se întîlnesc mai multe canale, Orcus, Străbunul, mergea adus de spate, împovărat parcă de o cocoaşă, şi ţepii mari care îi ieşeau din umeri se frecau de pereţii conductei, aruncînd scîntei cu miros de turbă arsă.

— O să-ţi fuţi ţepii dacă mai mergi aşa, spuse Babd.

Ea era ghemuită într-una din conductele laterale mai
mici, alături de surorile ei, Nemain şi Macha. Cu excepţia lui Nemain, al cărei trup prinsese un contur vag, cenu- şiu-metalic, ca al penelor de pasăre, erau complet lipsite de relief, absenţe absolute ale luminii, negrul definitiv chiar şi în filtrajele cenuşii ale gurilor de canal - umbre, siluete de-a dreptul, mai întunecatele strămoaşe ale mai modernelor luptătoare din mîl. Umbre : delicate şi feminine şi fioroase.

— Stai jos. Mănîncă ceva. La ce bun să vrei Sus dacă în final arăţi ca dracu'?

Orcus mîrîi şi se răsuci spre Morrigan, cea întreită.

— De prea multă vreme fără aer. Prea multă.

Din coşul care îi atîrna de centură, săltă cu o gheară un craniu uman, şi-1 vîrî în gură şi îl ronţăi.

Cele trei Morrigan rîseră, un rîs care semăna cu vîntul şuierînd prin ţevi, mulţumite că el se bucura de cadoul lor. îşi petrecuseră o bună parte din zi pe sub cimitirele din San Francisco săpînd după cranii (lui Orcus îi plăceau decoşciugate), pe care le curăţaseră de mizerie şi resturi pînă cînd străluciră ca porţelanul chinezesc.

— Am zburat, spuse Nemian. Se opri un moment să-şi admire formele de pană neagră-albăstruie de pe suprafaţă. Deasupra, adăugă ea fără nici un rost. Sînt peste tot, ca vişinele care aşteaptă să fie furate.

— Nu furate, spuse Orcus. Gîndeşti ca o cioară. Sînt deja ale noastre.

— O, da, fie, unde ai fost? Eu am adus astea.

Umbra ridică umbrela lui William Creek într-o mînă şi
haina de blană pe care o şterpelise de la Charlie Asher în cealaltă. Mai aveau încă strălucirea roşie, care însă se stingea repede.

— Din cauza ăstora am fost eu Sus. Am zburat. Şi, pentru că nimeni nu reacţionă, Nemain adăugă : Sus.

— Şi eu am zburat, spuse Babd timidă. Niţel.

Era oarecum conştientă că nu avea nici un model de pene şi nici volum.

Orcus îşi plecă măreţul cap. Cele trei Morrigan se apro- piară de el şi începură să-i mîngîie ţepii mari, care fuseseră cîndva aripi.

— Cu toţii vom fi Sus curînd, spuse Macha. Asta nou habar n-are ce face. Da' o să reuşească şi atunci vom fi cu toţii Sus. Ia uite ce departe am ajuns - si acum sîntem asa de aproape. Două Sus într-un timp atît de scurt. Pifanul ăsta, ignorantul ăsta, poate că e exact ce ne trebuia.

Orcus îşi săltă capul de taur şi rînji, dezvăluindu-şi ferăstrăul dinţilor.
Vor fi ca fructele gata de cules

— .Vezi, spuse Nemain. Exact cum am spus. Ştiai că Sus poţi vedea cu adevărat pînă departe? La kilometri întregi. Şi mirosurile alea minunate. Nici nu mi-am dat seama cît de rece şi umed poate fi aici, jos. O fi vreun motiv pentru care nu putem avea un geam ?

— Ia mai taci ! mîrîi Orcus.

— Ei, haide, scoate-mi ochii acuma.

— Nu-mi da idei, spuse Moartea cu cap de taur.
Se ridică şi conduse celelalte Morţi, pe Morrigan, prin conductă, spre districtul financiar, pînă la epava de pe vremea goanei după aur unde îşi făcuseră sălaş

.Partea a doua

Suflete de mîna a doua

„Nu căuta moartea. Moartea te va găsi pe tine. Dar caută calea care din moarte face o împlinire."

Dag Hammarskjôl

*d*Moartea iese la plimbare

I

A. n fiecare dimineaţă Charlie făcea o plimbare. La ora şase, după un mic-dejun matinal, o lăsa pe Sophie în grija doamnei Koijev sau Ling (căreia din ele îi venea rîndul) şi ieşea la o plimbare adevărată, străbătînd oraşul cu bastonul-sabie, devenit parte a tabietului zilnic, încălţat cu pantofi uşori din piele moale şi neagră, purtînd un costum scump, la mîna a doua, care fusese recroit la curăţătoria lui din Chinatown. Deşi pretindea că ar fi fost mînat de un motiv anume, Charlie se plimba doar pentru a-şi îngădui un timp de gîndire, pentru a se imagina în rolul Morţii şi pentru a-i privi pe toţi oamenii întîlniţi pe stradă la acea oră. Se întrebă dacă fata de la florărie, de la care cumpăra adesea cîte o garoafă pentru butonieră, avea suflet sau dacă şi l-ar fi dat în timp ce

el se uita la ea cum murea. Il privi pe băiatul din North Beach care făcea cappuccino strîmbîndu-se în timp ce punea frunze de ferigă în spumă şi se întrebă dacă un asemenea tip putea să funcţioneze fără suflet sau dacă se punea praful pe sufletul lui aflat acolo, în camera din spate a magazinului său. Erau atîţia oameni de văzut şi atît de mult de gîndit.

Aflîndu-se printre oamenii oraşului cînd tocmai se puneau în mişcare, întîmpinînd o nouă zi, pregătindu-se pentru ea, începuse să simtă nu doar responsabilitatea noului său rol, dar şi puterea şi, în final, ceea ce îl scotea pe el din rînd. Nu conta că habar n-avea ce face sau că se putea să-şi fi pierdut iubirea vieţii lui numai ca astfel aşa ceva să devină posibil ; el fusese ales. Şi, dacă tot a înţeles-o, într-o zi cînd se plimba pe California Street spre Nob Hill, în drum spre districtul financiar, unde se simţise întotdeauna pus în inferioritate şi în afara contactului cu lumea, pe cînd brokerii şi bancherii treceau grăbiţi pe lîngă el, răstindu-se în celularele lor la Hong Kong, Londra sau New York, fără să se fi uitat vreodată înjur, se trezi nu atît plimbîndu-se, cît călcînd ţanţoş. în acea zi Charlie Asher se urcă în tramvaiul de pe California Street pentru prima oară de cînd fusese copil şi se agăţă de bară, aplecîndu-se deasupra străzii cu bastonul-sabie întins, de parcă s-ar fi luat la luptă cu

Hondele şi Mercedesurile care zburau pe lîngă el, trecînd razant pe sub braţul lui. Coborî la capăt, îşi luă un *Wall Street Journal* de la un automat, apoi se apropie de cea mai apropiată gură de canal, deschise ziarul pentru a-şi feri pantalonii de petele de ulei, se lăsă pe coate şi genunchi şi strigă tare printre barele canalului :

— Eu am fost ales, aşa că nu vă puneţi cu mine !

Cînd se ridică, văzu lumea adunată acolo aşteptînd
schimbarea semaforului. Şi toţi se uitau la el.

— Trebuia s-o fac, spuse Charlie fără să se scuze, doar lămurindu-i.

Bancherii şi brokerii, directorii executivi, şefii de la resurse umane şi femeia gata să atace tocana de scoici cumpărată de la Boudin Bakery dădură cu toţii din cap, fără să ştie exact de ce, cu excepţia faptului că lucrau cu toţii în districtul financiar şi era de la sine înţeles să fie cu toţii frecaţi la melodie, şi în suflet, dacă nu şi în minte, înţeleseră că Charlie urla în direcţia corectă. îşi împături ziarul, şi-1 puse sub braţ, apoi se întoarse şi traversă strada împreună cu ceilalţi cînd semaforul se făcu verde.

Uneori, Charlie străbătea străzi întregi cînd se gîndea doar la Rachel şi se înfunda atît de tare în amintirea ochilor ei, a zimbetului ei, a mîngîierilor ei, încît intra de-a dreptul în oamenii din jur. Alteori dădeau

oamenii buzna peste el fără ca măcar să-i salte portofelul sau să spună „scuze", ceea ce în New York ar fi fost ceva firesc, dar în San Francisco însemna că se apropiase de un suflet care trebuia recuperat. Găsise unul sub forma unui vătrai aruncat pe lîngă o bordură de pe Russian Hill. Altă dată, zărise o vază strălucitoare expusă în bovindoul unei case în stil victorian din North Beach. îşi adună tot curajul şi sună, iar cînd o tînără deschise uşa şi ieşi pe verandă să vadă cine era vizitatorul şi fu uluită cînd nu văzu pe nimeni, Charlie se strecură pe lîngă ea, înşfăcă vaza şi plecă înainte ca ea să fi intrat în casă, cu inima bătîndu-i ca o tobă de război, cu adrenalina zbîrnîindu-i prin vene ca într-un montaigne-rousse hormonal. Pe cînd se îndrepta spre magazin în acea dimineaţă, îşi dădu seama, fără ca spiritul ironic să i se fi veştejit cîtuşi de puţin, că, de cînd devenise Moartea, nu se simţise niciodată mai viu.

în fiecare dimineaţă, Charlie încerca să-şi îndrepte paşii în altă direcţie. Luni îi făcea mare plăcere să se ducă în Chinatown chiar după crăpatul zorilor, cînd se descărcau mărfurile - lăzi pline cu zarzavaturi, morcovi, lăptuci, broccoli, conopidă, pepeni şi vreo zece feluri de varză, aduse de băieţii latino din Central Valley şi consumate de chinezii din Chinatown, după ce, în prealabil, se lipiseră şi de

mîinile anglo-saxone, exact cît trebuia să stoarcă din ele nutritivul ban. Luni companiile piscicole îşi livrau marfa proaspătă - de regulă italieni puternici ale căror familii se ocupau de afacere de mai bine de cinci generaţii, predînd captura insondabililor negustori chinezi, ai căror strămoşi cumpăraseră peşte de la căruţele trase de cai ale italienilor cu vreo sută de ani în urmă. Tot felul de vieţuitoare şi peşti pînă nu demult vii se comercializau de-a lungul trotuarelor: peşti mari oceanici şi scrumbii, bibani, mihalţ de mare şi cod, raci din Pacific fară cleşti, crabi Dungeness, lugubrii peşti-călugări cu dinţii ca nişte pumnale şi cu un fir lung, osos, care le ţîşnea din cap, din care se deşira o dîră luminoasă, capcana în care le cădea prada, la o adîncime aşa de mare încît acolo nu ajungea niciodată strălucirea soarelui. Charlie era fascinat de făpturile apelor adînci, calamarii cu ochi mari, sepiile, rechinii orbi care îşi localizau prada cu ajutorul impulsurilor electromagnetice - creaturi care nu vedeau niciodată lumina. Ele îl făceau să se gîndească la ce fel de fiinţe l-ar fi putut privi din Subteran, deoarece, chiar de cînd îşi intrase în ritm, tot găsind nume lîngă pat şi suflete în tot felul de locuri şi de cînd cu apariţia corbilor şi a umbrelor aferente, le putea simţi prezenţa sub stradă ori de cîte ori trecea pe lîngă un canal. Uneori, le putea auzi şoptind între ele, înăbuşindu-şi repede vocile

în rarele momente cînd strada devenea tăcută.

Plimbarea prin Chinatown în zorii zilei avea să devină parte dintr-un dans periculos, pentru că nu existau uşi dosnice sau pasarele pentru încărcatul mărfii şi tot comerţul se făcea pe trotuare şi, deşi lui Charlie nu-i plăceau nici pericolul, nici dansul, îi plăcea s-o facă pe partenerul de dans al miilor de bunicuţe chinezoaice micuţe în papucii lor negri sau pantofi de plastic în culori fistichii, care alergau de la un negustor la altul, storcind, mirosind şi ciocănind, căutînd ce era mai proaspăt şi mai bun pentru familiile lor, fonfăind ordine şi întrebări comercianţilor în mandarină, tot timpul la o secundă sau un pas de a fi strivite de ciolane de vită, de rasteluri cu gîscă proaspătă sau de hîrdaie pline cu broaşte-ţestoase vii. Charlie trebuia încă să recupereze un suflet într-una din plimbările lui în Chinatown, dar mai întîrzia încă pentru că turbionul timpului şi al mişcării avertiza că într-una din acele dimineţi ceţoase bunicuţa cuiva avea să zboare din pan- tofiorii ei.

într-o luni dimineaţă, doar ca să se distreze, Charlie puse mîna pe o vînătă spre care se avînta o bunicuţă teribil de veştejită şi care, în loc să i-o smulgă din mînă cu vreo sofisticată mişcare de kung-fu, aşa cum se aşteptase el, îl privi doar în ochi şi

dădu din cap - doar o mişcare abia perceptibilă -, poate că era vorba doar de un tic, dar a fost cel mai elocvent gest cu putinţă. Şi Charlie îl descifră : *„Diavol alb, tu nu vrei să-mi furi mie vînăta asta, pentru că eu am în spate patru mii de ani de strămoşi şi civilizaţie faţă de tine : bunicii mei au construit drumurile de fier şi au săpat în minele de argint, şi părinţii mei au supravieţuit cutremurului, incendiului şi unei lumi care considera ilegal pînă şi faptul de a fi fost chinez ; sînt mama a zece copii, bunica a o sută, stră-străbunica unei legiuni ; am născut şi i-am spălat pe cei morţi; eu sînt istorie şi suferinţă şi înţelepciune; sînt o Buddha şi un dragon, aşa că ia-ţi dracului mîna de pe vînăta mea înainte să rămîi fără ea.*

Şi Charlie şi-o luă.

Şi ea zîmbi, doar puţin. Cu trei dinţi.

Şi se întrebă dacă era chiar datoria lui să recupereze sufletul unei asemenea babe a lui Cronos sau dacă ar fi fost măcar în stare să îl ridice. Şi zîmbi şi el drept răspuns.

Şi îi ceru numărul de telefon, pe care i-1 dădu lui Ray.

— Părea aşa de drăguţă, îi spuse Charlie. Matură.

Uneori plimbările lui Charlie îl duceau prin Japantown, unde trecea pe lîngă cea mai misterioasă prăvălie din oraş, Cizmăria pentru încălţăminte invizibilă. Chiar intenţiona să intre într-

o bună zi, dar încerca încă să facă pace cu uriaşii corbi, inamicii lui din Subterană şi, fiind un Negustor al Morţii, nu era sigur că era gata de acum pentru pantofi invizibili, ca să nu mai punem la socoteală şi pantofii invizibili care trebuiau reparaţi ! Adesea încercase să vadă dincolo de personajele japoneze din vitrina prăvăliei în timp ce trecea prin dreptul ei, dar nu reuşea să vadă nimic, ceea ce nici nu însemna mare lucru. Pur şi simplu nu era încă gata. Dar era un *pet shop* în Japantown (Casa cu peştişori şi şoricei simpatici), unde se dusese iniţial să cumpere peştii pentru Sophie şi unde revenise să-i înlocuiască pe cei şase avocaţi TV cu şase detectivi TV, care s-au sinucis în masă o săptămînă mai tîrziu. Charlie a fost distrus să-şi vadă fetiţa salivînd în faţa unui acvariu în care pluteau mai mulţi detectivi morţi decît la un festival al filmului negru şi după ce i-a aruncat la closet pe toti şase, avînd nevoie de o sondă ca să-i desprindă pe Magnum şi Manix de pe pereţii acvariului, Charlie şi-a jurat că data viitoare va găsi nişte amici mult mai rezistenţi pentru fetiţa lui. Tocmai ieşea într-o după-amiază de la PF&G cu o cuşcă Habitrail în care se afla o pereche de hamsteri zdraveni, cînd dădu nas în nas cu Lily, care se ducea la o cafenea de pe Van Ness, unde avea întîlnire cu amica ei, Abby,

pentru o partidă de bîrfa pe fugă la o ceaşcă de cafea asezonată cu lapte.

— Hei, Lily, ce mai faci ?

Charlie se căznea să pară cît mai natural, dar constată că stînjeneala dintre el şi Lily ivită în ultimele luni nu slăbea doar pentru că ea îl vedea pe stradă cu o cuşcă de plastic cu rozătoare.

— Ce frumoşi sînt şoarecii ăştia, spuse Lily.

Purta o fustă ecosez ca a elevelor de la institutul catolic, ciorapi negri şi pantofi Doc Martens, şi o bustieră neagră din vinilin care o strîngea pînă la albire - făcînd-o să se reverse din ea ca o cutie cu umplutură de biscuiţi lovită de marginea tejghelei. Culoarea părului la ora aceea era albastru-indigo, deasupra umbrelor violete ale ochilor, care se asortau cu mănuşile de mătase violet pînă la cot. Se uită de-a lungul străzii şi, dacă văzu că nu era nimeni cunoscut, se alătură lui Charlie.

— Nu sînt şoareci, spuse Charlie. Sînt hamsteri.

— Asher, tu îmi ascunzi ceva ?

îşi aplecă uşor capul, fără să-1 privească în timp ce-i vorbea, uitîndu-se înjur, încercînd să descopere pe cineva care ar fi recunoscut-o mergînd alături de Charlie şi aşa s-o oblige să-şi facă sepuku.

— Uite, Lily, sînt pentru Sophie ! spuse Charlie. I-au murit peştişorii,

aşa că îi iau alte animăluţe. In plus, toată povestea asta cu rozătoarele e doar un mit urban...

— Să ştii că am vorbit serios cînd am zis că eşti Moartea, spuse Lily.

Lui Charlie aproape că îi căzură hamsterii din mînă.

— Ha?

— Aşa o prostie - continuă Lily, care îşi văzu mai departe de mers şi după ce Charlie se oprise, aşa că acum trebui să se grăbească să o prindă din urmă. Aşa o greşeală să te fi ales pe tine. Dintre toate dezamăgirile pe care le poţi avea în viaţă, aş spune că asta le întrece pe toate.

— N-ai decît şaisprezece ani, spuse Charlie, care se mai clătina încă din cauza naturaleţii cu care discuta fata asemenea probleme.

— Aha, acum aruncă-mi-o şi pe asta în obraz. Mai am încă şaisprezece ani doar două luni, după care ce? Intr-o singură clipită frumuseţea mea devine hrană pentru viermi, şi eu, un suspin uitat într-o mare de nimicnicie.

— Ziua ta e peste două luni ? Păi o să-ţi luăm un tort frumos, spuse Charlie.

— Nu schimba subiectul, Asher. Ştiu totul despre tine şi rolul tău de Moarte.

Charlie se opri iar şi se întoarse să se uite la ea. De data asta se opri şi ea.

— Lily, ştiu că m-am purtat cam ciudat de la moartea lui Rachel şi-mi

pare rău că ai probleme la şcoală din cauza mea, dar încerc să le rezolv pe toate, şi copilul, şi afacerea. Stresul de la toate astea...

— Eu am *Marea, grandioasa carte a morţii,* spuse Lily. Şi prinse hamsterii lui Charlie cînd îi căzu cuşca din mînă. Ştiu despre suflete, despre puterile întunecate care apar cînd ai dat-o-n bară, toată povestea asta - totul. Cred că am aflat de ea înainte ca tu să o fi descoperit.

Charlie nu ştia ce să spună. Se simţea speriat, dar şi uşurat în acelaşi timp - speriat pentru că Lily aflase, dar uşurat pentru că măcar un singur om ştia şi credea şi mai văzuse şi cartea. Cartea!

— Lily, mai ai cartea ?

— E la magazin. Am ascuns-o în vitrina unde ţii toate lucrurile de valoare pe care n-o să le cumpere nimeni niciodată.

— Nimeni nu se uită acolo.

— Nu zău?! Dacă ai fi găsit-o vreodată, ţi-aş fi spus că era dintotdeauna acolo.

— Trebuie să plec. Se întoarse şi o luă în direcţia opusă, dar îşi dădu seama că se îndreptau spre cartierul lui şi se întoarse iar. Tu unde mergi?

— La o cafea.

— Vin cu tine.

— Ba nu.

Lily se uită iar înjur, temîndu-se că i-ar fi putut vedea cineva.

— Dar, Lily, eu sînt Moartea. Asta ar trebui să fie o chestie tare de tot.

— Da, aşa ai crede, dar cînd vine vorba de tine, nu mai e deloc tare să fii Moartea.

— Ua, ce nasol.

— Bun venit în lumea mea, Asher !

— N-ai voie să vorbeşti cu nimeni despre povestea asta, ştii?

— De parcă îi pasă cuiva ce faci tu cu şobolanii tăi.

— Hamsteri ! Nu...

— Ajunge, Asher, chicoti Lily. Ştiu eu ce vrei să zici. N-o să spun nimănui - afară de Abby, care ştie - dar ei nu-i pasă. Mi-a spus că a întîlnit un tip care e stăpînul ei tenebros. A ajuns în faza cînd crede că o sculă e bagheta magică.

Charlie îşi potrivi punga cu hamsteri jenat.

— Fetele trec printr-o fază ca asta ?

De ce afla abia acum aşa ceva? Pînă şi hamsterii păreau jenaţi.

Lily se răsuci pe un călcii şi o porni înainte.

— Nu vorbesc cu tine aşa ceva.

Charlie rămase pe loc, urmărind-o cu privirea, echi- librîndu-şi cuşca cu hamsteri şi inutilul baston-sabie în timp ce se chinuia să-şi scoată celularul din buzunar. Trebuia să vadă cartea şi trebuia s-o vadă mai repede decît după ora care i-ar fi trebuit să ajungă acasă.

— Lily, stai ! strigă el. Chem un taxi, te duc eu cu maşina.

Ea îi făcu semn cu mîna s-o lase în pace şi continuă să meargă fară să se mai uite la el. In timp ce aştepta să răspundă firma de taxiuri, o auzi, vocea, şi atunci îşi dădu seama că stătea chiar pe o gură de canal. De o lună nu le mai auzise şi se gîndise că poate fugiseră.

— O luăm noi şi pe ea, cărniţă. De-acu' a noastră e.

Simţi cum spaima i se urca în gît, amară ca fierea.

închise telefonul şi o luă la fugă după Lily, zornăindu-şi bastonul de asfalt şi zgîlţîind furtunos hamsterii în goană.

— Lily, stai ! Aşteaptă !

Ea se răsuci cu o mişcare iute şi peruca ei indigo făcu doar un sfert de rotaţie, şi nu o jumătate, aşa că faţa îi era sub păr cînd spuse :

— Unul din torturile alea cu îngheţată de la Thirty-one Flavours, da? După care disperare şi nimicnicie.

— O să scriu asta pe tort, spuse Charlie.

Şi fetelor li se poate pune pata uneori

Marea, grandioasa carte a morţii, aşa cum s-a dovedit, nu era nici pe departe aşa de mare şi, în mod cert, nu era aşa de exhaustivă. Charlie a

citit-o de zeci de ori, şi-a scos notiţe din ea, a făcut copii, a făcut cercetări, încercînd să descopere vreo referire la vreuna dintre chestiunile incluse în carte, dar tot materialul cuprins în cele douăzeci şi opt de pagini bogat ilustrate se reducea la :

1. Felicitări, aţi fost ales să jucaţi rolul Morţii. E o treabă murdară, dar cineva tot trebuie s-o facă. E datoria dumneavoastră să recuperaţi sufletele morţilor şi muribunzilor şi să le conduceţi spre noile lor receptacule. Dacă nu izbutiţi, întunericul va cotropi lumea, şi Haosul o va stăpîni.
2. Cu ceva timp în urmă, Luminatus, sau Marea Moarte, care ţinea lumina şi întunericul în echilibru, şi-a încetat existenţa. De atunci, Forţele întunericului tot încearcă să irumpă din străfunduri. Dumneavoastră sînteţi singurul aflat între ele şi distrugerea sufletului colectiv al umanităţii.
3. Pentru a putea ţine la distanţă Forţele întunericului, veţi avea nevoie de un creion numărul doi şi de un calendar, probabil unul fără pisoi pe el.
4. Numele şi numerele vă vor fi aduse la cunoştinţă. Numărul reprezintă în cîte zile trebuie să recuperaţi sufletul. Veţi recunoaşte

receptaculul după strălucirea lui de un roşu intens.

5. Nu spuneţi nimănui cu ce vă ocupaţi, sau forţele întunericului etc., etc., etc.
6. S-ar putea ca oamenii să nu vă vadă cînd jucaţi rolul Morţii, aşa că fiţi atent cînd traversaţi strada. Nu sîn- teţi nemuritor.
7. Nu îi căutaţi pe ceilalţi asemenea vouă. Să nu vă lăsaţi pe tînjală în ce priveşte obligaţiile dumneavoastră, pentru că Forţele întunericului vor distruge tot ce vă e drag.
8. Nu dumneavoastră provocaţi moarea şi nu dumneavoastră o puteţi preveni, sînteţi doar servitorul Destinului, nu agentul lui. Nu vă mai gîndiţi la dumneavoastră.
9. Sub nici o formă să nu lăsaţi ca vreun suflet să ajungă în mîna celor de dedesubt - că rău va fi.

După cîteva luni, Charlie se afla iar numai cu Lily în magazin.

— Ei, ai găsit un creion numărul doi? îl întrebă ea.

— Nu, dar am făcut rost de unul numărul unu.

— Tembelule ! Asher, alo, Forţele întunericului...

— Păi, dacă lumea fără Luminatus ăsta se află într-un echilibru aşa de fragil încît faptul de a fi cumpărat un creion cu un un-singur-grad-mai-tare o

poate zvîrli în hău, poate că a venit momentul.

— Ptîrrr, ho, ho, ho, ho, făcu Lily de parcă ar fi vrut să strunească un cal speriat. Pentru mine, una e să fii nihilist sută la sută, eu consider asta un mod de exprimare vestimentar, am echipamentul necesar pentru aşa ceva. Nu poţi să tînjesti după mormînt îmbrăcat în idioatele astea de costume Savile Row.

Charlie era mîndru că ea recunoscuse în hainele pe care le purta unul dintre scumpele lui costume Savile Row.

împotriva voinţei, fata învăţa cîte ceva din secretele meseriei.

— M-am săturat să-mi tot fie teamă, spuse el. Am avut de-a face cu Forţele întunericului sau ce-or fi ele, şi ştii ceva, Lily, sîntem pe picior de egalitate.

— Mie îmi spui? Adică, zice cartea...

— Cred că sînt altceva faţă de ce spune cartea, Lily. Cartea spune că nu eu provoc moartea, dar deja doi oameni au murit într-un fel sau altul din cauza mea.

— Şi îţi repet, chiar crezi că e nevoie să-mi spui mie toate poveştile astea? Aşa cum ai mai subliniat de atîtea ori, eu sînt o puştoaică, drept pentru care, în cea mai mare parte a timpului, iresponsabilă. Corect? Aşa că nu tratez niciodată cu prea multă seriozitate ce mi se spune.

— Eşti singura care ştie, spuse Charlie. Şi ai şaptesprezece ani de acum. Eşti deja femeie.

— Nu te juca cu mine, Asher. Dacă-mi mai vorbeşti aşa, îmi mai fac un *piercing,* bag în mine tablete de Ecstasy pînă mă deshidratez ca o mumie, vorbesc la celular pînă i se termină bateria, apoi găsesc un slăbănog prăpădit şi i-o sug pînă îl apucă urlatul.

— Deci rămîne pe vineri? spuse Charlie.

— Ce fac în weekenduri e treaba mea.

— Ştiu !

— Atunci gura !

— M-am săturat să-mi tot fie frică, Lily !

— Atunci să nu-ţi mai fie, Charlie !

Priviră amîndoi jenaţi într-o parte. Lily se prefăcea că răscolea prin chitanţe, iar Charlie se prefăcea că scotocea după ceva în ceea ce el numea traista lui, iar Lily poşeta lui bărbătească.

— îmi pare rău, spuse Lily fără să-şi ridice privirea din chitanţe.

— E-n regulă, spuse Charlie. Şi mie.

Şi tot fără să-şi ridice privirea, Lily spuse :

— Nu, pe bune, chiar era nevoie să-mi spui mie aşa ceva?

— Poate că nu, zise Charlie. Dar e o povară mult prea grea. Un fel de...

— Treabă murdară?

Lily îşi ridică privirea şi zîmbi.

— Da, spuse Charlie zîmbind şi el uşurat. N-o să mai aduc vorba despre aşa ceva.

— E-n regulă. E chiar mişto.

— Zău?

Charlie nu-şi amintea să i se mai fi spus că era mişto. Era mişcat.

— Nu tu. Toată povestea asta cu Moartea.

— Da, aşa e, spuse Charlie. Da ! Pusese pariu că era mişto. Dar ai dreptate, e cam periculos. Gata cu vorbăria despre, ăă, hobby-ul meu.

— Iar eu n-o să-ţi mai spun Charlie, spuse Lily. Niciodată.

— Excelent, spuse Charlie. O să ne purtăm ca şi cum asta nu s-a întîmplat niciodată. Excelent. Bine zis. Şi întoarce-te la dispreţul tău abia mascat.

— Roiu', Asher !

— Bravo, puştoaico.

— Şi să-ţi ronţăim oscioarele ca pe nişte bombonele completă o altă voce, tot de femeie.

— O, daa, căzu de acord prima voce, ca pe bomboane

— O, daa, spuse o a treia.

Charlie simţi cum i se face pielea de găină, dar se luptă cu senzaţia, încercînd să-şi păstreze vocea fermă.

— Ziua de azi ar fi numai bună, spuse Charlie. Somnul în patul meu atît de comod m-a reconfortat extraordinar, la căldură sub pătură. E

cu totul altceva cînd îţi petreci noaptea-ntr-un canal.

— Ticălosule !

De data asta sîsîi un cor de voci femeieşti.

— Perfect, o să ne continuăm conversaţia la următorul colţ.

Parcurse strada şi ajunse în Chinatown, plimbîndu-şi cu eleganţă bastonul-sabie, cu costumul vîrît în geanta atîrnată de umăr. încercă să fluiere, dar îşi spuse că s-ar putea să sune cam clişezat. Ele ajunseseră deja la colţ cînd Charlie îşi făcu apariţia.

— O să sorb sufleţelul micuţei prin creştetul căpşorului ei moale în timp ce tu o să te uiţi la mine, cărniţă.

— Ce frumos ! spuse Charlie scrîşnind din dinţi şi facînd eforturi să nu-şi trădeze spaima care îl cuprinsese. A luat-o deja de-a buşilea, deci nu rataţi micul dejun, pentru că, dacă e înarmată cu lingura ei de cauciuc, o să vă tragă una-n cur.

Urmă un scrîşnet de furie venit din canal, dublat de un sîsîit ascuţit.

— Ne poate spune aşa ceva ? Poate să ne spună una ca asta ? Ştie cu cine are de-a face ?

— O facem prima la stînga. Ne întîlnim acolo.

Acolo dădu peste un chinez tînăr, îmbrăcat hip-hop,
care se uită la Charlie şi facu rapid un pas într-o parte să nu se contamineze de cine ştie ce dracu' suferea *Lo Pak*-

ul[5] ăsta bine îmbrăcat. Charlie îşi pipăi urechea şi spuse :

— Scuze, căşti fără fir.

Tipul hip-hop dădu scurt din cap, de parcă ar fi ştiut despre ce era vorba şi, în ciuda aparenţelor, tipul nu era făcut, ci doar frecase menta ca un derbedeu, aşa că arde-o, bulangiule. Traversă pe roşu, uşor împovărat de atîta subtext.

Charlie intră la curăţătoria Dragonul de aur, şi omul de la tejghea, domnul Hu, pe care Charlie îl ştia de cînd avea opt ani, îl salută cu o călduroasă şi amplă săltare a sprîncenei stîngi, care era salutul lui obişnuit şi un semn grozav de bun pentru Charlie că bătrînul mai era încă în viaţă. La capătul unui portţigaret lung şi negru, vîrît între dinţii lui Hu, fumega o ţigară.

— Bună dimineaţa, domnule Hu, spuse Charlie. Ce zi frumoasă, nu-i aşa?

— Costumul ? spuse domnul Hu privind la costumul pe care Charlie şi-1 aruncase pe umăr.

— Da, chiar cel pe care l-am luat azi, spuse Charlie.

Charlie îşi aducea la Dragonul de aur toate cumpărăturile pentru a fi curăţate, şi în ultimele luni le tot dăduse de lucru, mai cu seamă din pricina afacerii cu haine pe care o preluase. Şi tot aici le modifica, şi domnul Hu era cosiderat cel mai bun croitor cu trei degete de pe Coasta de

5 Albul, (n.a.)

Vest şi, probabil, din toată lumea. Hu Trei Degete, aşa era cunoscut în Chinatown, deşi, ca să fim cinstiţi, era de fapt posesorul a opt degete, lipsindu-i doar degetul mic şi inelarul de la mîna dreaptă.

— Modificat? întrebă Hu.

— Nu, mulţumesc, spuse Charlie. Ăsta e de vînzare, nu e pentru mine.

Hu luă costumul din mîna lui Charlie, îl desfăcu, apoi strigă :

— Un costum pentru Diavolul Alb ! în mandarină, şi una dintre nepoatele lui îşi făcu apariţia din spatele prăvăliei, înşfacă bunătatea de costum şi dispăru în spatele draperiei înainte ca Charlie să fi apucat să-i vadă faţa.

— Un costum pentru Diavolul Alb, îi repetă ea cuiva aflat acolo.

— Miercuri, spuse Hu Trei Degete.

Şi îi dădu bonul lui Charlie.

— Mai e ceva, spuse Charlie.

— Fie, joi, spuse Hu, dar fără reducere.

— Nu, domnule Hu. Ştiu că a trecut mult timp de **cînd** am avut nevoie de asta, totuşi mă întreb dacă mai aveţi cealaltă afacere.

Domnul Hu îşi închise un ochi şi se uită la Charlie un minut întreg înainte să-i răspundă. Apoi spuse :

— Vino, şi dispăru în spatele draperiei lăsînd în urmă dîra de fum a ţigării.

Charlie se duse după el, făcîndu-şi loc prin iadul fu- megînd al soluţiilor de curăţat, pe lîngă calandre şi vreo

zece angajaţi, spre un birou micuţ cu pereţi din placaj aflat în fundul încăperii, unde Hu închise uşa, încuindu-i pe dinăuntru cît îşi rezolvau afacerea, ceva ce făcuseră prima oară cu douăzeci de ani în urmă.

Prima dată cînd Hu Trei Degete a intrat cu Charlie Asher pe uşa din spate de la Curăţătoria Dragonul de aur, Masculul Beta de zece ani era sigur că va fi răpit şi vîndut ca scalv într-o uscătorie, tranşat şi transformat în *dim sum* sau obligat să fumeze opiu şi apoi să se bată cu cincizeci de luptători kung-fu o dată, şi asta în pijama (Charlie avea cunoştinţe cam subţirele despre cultura vecinilor săi la zece ani), dar, în ciuda temerilor lui, era mînat de o curiozitate care fusese însămînţată în genele lui cu milioane de ani înainte : să caute focul. Da, era un Mascul Beta şmecher, care descoperea focul, dar care, ce-i drept, era imediat înlăturat de acolo de Masculul Alfa- (Masculii Alfa au ratat descoperirea focului pentru că n-au înţeles care era treaba cu înşfăcatul capătului fierbinte, portocaliu, al făcăleţului, drept pentru care sînt cunoscuţi ca inventatori ai arsurii de gradul trei.) Şi totuşi prima scînteie arde viu în venele oricărui Beta. Atunci cînd băieţii Alfa au cotit-o de mult spre fete sau sport, băieţii Beta îşi păstrează interesul pentru pirotehnie în adolescenţă şi uneori şi mai

departe. Or fi conducînd ei, Masculii Alfa, armatele lumii, dar de fapt Beta sînt cei care fac rahatul bici.

Şi ce dovadă poate fi mai bună pentru un furnizor de artificii decît să-i lipsească degetele decisive? Hu Trei Degete. Cînd Hu îşi deschise cutia mare, tricompartimen- tată, pe birou, dezvăluindu-şi mărfurile secrete, tînărului Charlie i s-a părut că a trecut prin flăcările iadului ca să se trezească, în cele din urmă, în paradis şi îşi întinse fericit pumnul de dolari boţit şi asudat. Şi chiar în timp ce fire de scrum argintiu din ţigara lui Hu cădeau peste fitile ca nişte fulgi fatali de zăpadă, Charlie îşi savura plăcerea. Era atît de agitat şi de nerăbdător, că mai avea un pic şi făcea pe el.

Charlie, Negustorul de Moarte, care tocmai ieşise din Dragonul de aur în dimineaţa aceea cu un pachet înfă- şurat în hîrtie sub braţ, se simţea atît de fericit şi, pe cît îi îngăduia reversul propriei naturi, se grăbea încă o dată. Alerga spre gura de canal, agitîndu-şi ursul de porţelan strălucitor din traistă, strigînd :

— Javrelor, o să trec o stradă şi încă patru. Veniţi cu mine?

— Diavolul Alb a luat-o în cele din urmă razna, îi spuse Hu Trei Degete celei de a unsprezecea nepoate, Cindy Lou Hu, care stătea la tejghea alături de veneratul şi digital încercatul ei strămoş.

— Banii lui nu nebuni, spuse Trei Degete.

Charlie observase stradela într-unui din drumurile lui spre districtul financiar. Se afla între Montgomery şi Kearney Street şi avea toate cele necesare unei adevărate stradele : ieşiri în caz de incendiu, containere de gunoi, uşi de oţel ornate cu graffiti, un şobolan, doi pescăruşi, gunoaie de tot felul, un tip care zăcea sub nişte cartoane şi şase tăbliţe cu „Nu parcaţi", dintre care trei aveau găuri de gloanţe. Era idealul platonic de alee, dar ceea ce o deosebea de celelalte alei din zonă era că avea două guri de vizitare în sistemul de canalizare, cu o distanţă nu mai mare de cincizeci de metri între ele, una la capătul străzii şi cealaltă la mijloc, ascunsă între două containere. Si cum îşi formase de curînd un adevărat ochi pentru gurile de canal, i-ar fi fost peste poate lui Charlie să nu le observe.

Alese gura ascunsă, se ghemui deasupra ei şi deschise pachetul de la Hu Trei Degete. Scoase opt M-80 şi reteză fitilele de şase centimetri la vreo doi centimetri cu un briceag prins de inelul cheilor. (Un M-80 e un detonator mare, proiectat să aibă puterea explozivă a unui sfert de baton de dinamită. Copiii de la ţară le folosesc să arunce în aer cutiile poştale sau toaletele din şcoli, dar în

oraşe au fost înlocuite în mare parte de pistoalele de 9 milimetri Glock ca instrument preferat al glumelor răutăcioase.)

— Copii! strigă Charlie în gura de canal. Sînteţi aici? îmi pare rău, dar n-am reţinut cum vă cheamă. Scoase sabia din teacă, o puse lîngă genunchi şi scoase ursul de porţelan din traistă, aşezîndu-1 lîngă celălalt genunchi. Haideţi, le îndemnă el.

Se auzi un sîsîit răutăcios din canal şi, chiar cînd i se păru că e cuprins de o beznă totală, se făcu şi mai întuneric. Reuşi să vadă contururi de forma unui disc de argint mişcîndu-se în întunecime, ca nişte monede rostogolite într-un ocean de păcură, dar nu erau altceva decît nişte perechi de ochi.

— Dă-ni-1, cărniţă. Dă-ni-1, şopti o voce de femeie.

— Hai să-1 luaţi, spuse Charlie, încercînd să-şi ţină frîu cea mai mare răbufnire nervoasă pe care o avusese vreodată.

Simţea de parcă pe spate îi fusese lipită gheaţă şi se străduia din răsputeri să nu tremure.

Umbra din canal începu să se scurgă pe trotuar, doar un centimetru-doi, dar el reuşi să o vadă, de parcă lumina ar fi suferit o schimbare. Dar n-a fost aşa. Umbra luă forma mîinii unei femei şi se mai întinse cu vreo cinci-

sprezece centimetri în direcţia ursului luminos. Asta a fost momentul cînd Charlie a înşfăcat sabia şi a repezit-o asupra umbrei. Nu lovi caldarîmul, ci un lucru mai moale, si urmă un ţipăt asurzitor.

— Jigodie ! urlă vocea — acum furioasă, şi nu îndurerată. Tu, rahat cu ochii ce eşti...

— Viii şi morţii, doamnelor, spuse Charlie. Viii şi morţii. Hai, mai încercaţi.

O a doua umbră de forma unei mîini se strecură din canal pe partea stîngă, apoi o alta pe dreapta. Charlie împinse ursul de lîngă gura canalului şi scoase bricheta din buzunar. Aprinse scurtele fitile ale celor patru M-80 şi le aruncă în canal chiar cînd umbrele se strecurau afară.

— Asta ce-a mai fost ?

— Ce a aruncat ?

— Mişcă, nu pot...

Charlie îşi acoperi urechile cu palmele. Batoanele de M-80 explodară, şi Charlie rînji. îşi vîrî sabia în teacă, îşi adună lucrurile şi o luă la goană spre celălalt canal. în spaţiul închis zgomotul a fost o pedeapsă dură de-a dreptul. Dar el continua să rîdă.

Auzea corul de urlete şi blesteme, cam în şase limbi moarte unele mai tari ca celelalte, de parcă cineva ar fi căutat vreun post pe undele scurte ale

unui radio care acoperea atît spaţiul, cît şi timpul. Se lăsă în genunchi şi ascultă ce se întîmpla în canal, grijuliu să păstreze distanţa de siguranţă. Le auzi venind, trecînd pe sub el. Spera să aibă dreptate că nu puteau ieşi din canal, dar, chiar dacă ar fi facut-o, avea sabia şi soarele l-ar fi făcut invizibil. Aprinse alte patru M-80, care aveau fitile mai lungi, şi le aruncă unul cîte unul în canal.

— Cine-i ageamiu acum? spuse el.

— Ce ? Ce-a zis ? spuse o voce din canal.

— N-aud nimic.

Charlie îşi flutură ursul de porţelan în faţa gurii de canal.

— Nu vreţi asta?

Şi zvîrli înăuntru un alt M-80.

— Nu-i aşa că vă place? ţipă Charlie în timp ce arunca în canal un al treilea baton. Asta vă va învăţa să nu vă mai înfigeţi ciocul în mîna mea. Harpii afurisite !

— Domnule Asher, se auzi o voce din spatele lui.

Charlie se uită în jur şi îl văzu pe Alphonse Rivera,

inspectorul de poliţie, aplecat deasupra lui.

— O, bună, spuse Charlie, care atunci îşi dădu seama că ţinea un M-80 aprins în mînă. O secundă, vă rog. Aruncă batonul în canal. în acelaşi moment toate începură să explodeze.

Rivera făcu cîţiva paşi înapoi cu mîna vîrîtă în haină, probabil după

pistol. Charlie îşi puse ursul de porţelan în traistă şi se ridică în picioare. Auzea vocile cum ţipau la el şi îl blestemau.

— Mama ta de ratat ! urla una dintre întunecate. O să umplu un coş cu măruntaiele tale şi-o să pun deasupra căpăţîna ta retezată.

— Da, da, tună o altă voce. Un coş.

— Cred că l-ai mai ameninţat o dată cu chestia asta, spuse o a treia.

— Ba nu, spuse prima.

— Tăceţi dracului o dată! ţipă Charlie spre canal.

Apoi îl privi pe Rivera, care îşi scosese arma, îndrep-

tîndu-şi-o spre el.

— Deci? spuse Rivera, ai necazuri cu, ăă, cineva din canal ?

Charlie zîmbi.

— Nu-i aşa că nu poţi auzi nimic?

Blestemele continuau să curgă, dar acum într-o limbă care părea să necesite o droaie de mucus ca să poată fi vorbită ca lumea. Galică sau germană sau cam aşa ceva-

— Aud un zornăit clar, domnule Asher, din cauza artificiilor dumitale cît se poate de ilegale, dar în afară de aSta nimic.

-— Şobolani, spuse Charlie, a cărui sprinceană se ridică din reflex, ceva de genul *nu-i aşa că o să-nghiţi şi rahatu' ăsta*? Urăsc şobolanii.

— Aha, făcu Rivera pe un ton plat. Şobolanii care ţi-au atacat braţul cu

ciocurile şi despre care e clar că eşti convins că au un apetit secret pentru figurinele astea ieftine.

— Deci aţi auzit-o şi *pe asta ?* îl întrebă Charlie.

— Da.

— Şi v-a pus pe gînduri, nu ?

— Da, răspunse poliţistul. Frumos costum. Armani?

— Canali, spuse Charlie. Mulţumesc oricum.

— Nu cu aşa ceva m-aş îmbrăca să bombardez gurile de canal, dar fiecare cu ale lui.

Rivera nu se clintise din loc. Stătea chiar lîngă bordură, la zece paşi de Charlie, cu arma încă aţintită asupra lui. Un tip care făcea jogging trecu pe lîngă ei şi profită de ocazie s-o ia mai repede la picior. Charlie şi Rivera îl salutară politicos în timp ce trecea pe lîngă ei.

— Deci, spuse Charlie, tu, ca profesionist, ce-ai zice în locul meu ?

Rivera dădu din umeri.

— Nu-ţi pot oferi nici una dintre reţetele cu care, probabil, te-ai îndopat destul pînă acum, nu-i aşa?

— Aş vrea eu, spuse Charlie.

— Ai băut toată noaptea, te-a dat afară nevasta, te-au chinuit remuşcările ?

— Soţia mea a murit.

— îmi pare rău. Cînd?

— Acum aproape un an.

— Chestia asta n-o să ţină, spuse Rivera. Ai ceva antecedente cu boli psihice ?

— Nu.

— Perfect, ai acum. Felicitări, domnule Asher. Poţi folosi scuza asta data viitoare.

— Va trebui să trec proba cu martori ? îl întrebă Charlie gîndindu-se la ce explicaţie va da celor care se îngrijeau de copil.

Sărmana Sophie, cu un tată fost deţinut *şi* Moarte, la ce şcoală o să înveţe ?

— Haina asta e făcută la croitor. Nu cred că mi-o pot scoate peste cap pentru proba cu martori. O să mă duc la puşcărie?

— Nu din cauza mea. Crezi că aşa îmi va fi mai uşor să dau explicaţii? Sînt inspector şi nu arestez lumea pentru că aruncă artificii şi urlă în gurile de canal.

— Si atunci de ce stai cu arma scoasă?

— îmi oferă mai multă siguranţă.

— Se vede, spuse Charlie. Probabil că par puţin cam instabil.

— Aşa crezi?

— Deci cum stăm?

— Aia ţi-a mai rămas din arsenal? spuse Riviera ară- tînd spre punga de hîrtie cu artificii de sub braţul lui Charlie.

Charlie dădu din cap.

— Ce-ar fi să arunci chestia aia în canal şi cu asta să terminăm?

-— Nici vorbă. Habar n-am ce vor face dacă pun ăştia mîna pe artificii.

A fost rîndul lui Rivera să-şi salte o sprinceană.

— Şobolanii ?

Charlie aruncă punga în canal şi ascultă şoaptele venite de dedesubt, dar încercă să nu i-o arate lui Rivera.

Rivera îşi puse pistolul în toc şi îşi aranjă reverele.

— Deci iei de multe ori asemenea costume la magazinul ăla al tău? întrebă el.

— Acum mai mult ca înainte. Am avansat foarte mult în domeniul ăsta, răspunse Charlie.

— Mai ai cartea mea de vizită, aşa că anunţă-mă dacă primeşti ceva mărimea patruzeci, orice italienesc, de la intermediar la uşor, lină sau mătase.

— Mda, mătasea ar fi perfectă pentru vremea de aici. Sigur, aş fi fericit să vă fac o reducere. Apropo, domnule inspector, cum de vă aflaţi pe o alee dosnică, şi asta într-o joi dimineaţă ?

— Nu trebuie să-ţi spun aşa ceva, îi răspunse Rivera zîmbind.

— Nu?

— Nu. îţi doresc o zi bună, domnule Asher.

— Şi dumitale la fel, spuse Charlie.

Deci acum era urmărit şi *pe sub* şi *pe deasupra* străzii ? Altfel de ce ar fi

un detectiv de la omucideri aici ? Nici *Marea, grandioasa carte* şi nici Verde ca Menta nu au pomenit ceva despre poliţie. Cum să faci un secret din toată povestea asta cu moartea cînd un poliţist se ţine după tine? Fericirea de a fi repurtat o victorie în lupta cu inamicul, ceea ce era cu totul contra naturii lui, se evaporă. Nu era sigur de ce, dar ceva îi spunea că tocmai o încurcase.

Sub stradă cele trei Morrigan se uitară unele la altele uimite.

— Nu ştie, spuse Macha, examinîndu-şi ghearele, care luceau ca inoxul proaspăt lustruit în lumina stinsă de deasupra.

Trupul ei începu să-şi arate strălucirea cenuşie a reliefului de pene, iar ochii nu-i mai erau discuri argintii, ci arătau pe deplin ca ai unei păsări de pradă. Zburase cîndva peste cîmpurile de bătălie din nord, lăsîndu-se asupra soldaţilor muribunzi, sorbinu-le sufletul deghizată într-o cioară vineţie. Celţii numeau căpăţînile retezate ale inamicilor lor Recolta de Ghindă a Machei, dar nu Ştiau că ei nu-i păsa de jertfele lor sau de tribul lor, ci numai de sîngele şi sufletele lor. Trecuseră o mie de ani de cînd îşi mai văzuse ghearele de femeie în felul acesta.

— încă nu aud nimic, spuse sora ei, Nemain, care-si aranja penele negre-

albăstrui de pe întregul corp, sîsîind de plăcere cînd îşi trecea vîrfurile ca nişte pumnale peste sîni.

Avea şi colţi care îi crestau buzele delicate, ca din cărbune. îi fusese destinat ei să-i împroaşte cu venin pe cei care trebuiau însemnaţi pentru moarte. Nu exista luptător mai teribil decît cel care fusese atins de veninul lui Nemain, pentru că, dacă tot nu mai avea nimic de pierdut, intra în luptă fără nici o teamă, cu o frenezie care îi dădea puteri înzecite, tîrîndu-i şi pe alţii să-i împărtăşească soarta.

Babd îşi rîcîi redescoperitele-i gheare de peretele canalului, lăsînd dîre adînci în beton

— Ce mult le iubesc. Am şi uitat că le-am avut cîndva. Pun pariu că putem ieşi Sus. Nu vreţi să mergem Sus? I-am putea smulge picioarele şi să ne uităm la el cum se bălăceşte în propriul sînge. Asta chiar că m-ar distra.

Babd era urlătoarea. Se spunea despre urletul ei pe cîmpul de luptă că făcea armatele să bată în retragere. Ea era tot ce însemna fioros, furios şi nu din cale-afară de vesel sau deştept.

— Cărniţă nu ştie, repetă Macha. De ce să ne trădăm avantajul chiar la începutul atacului ?

— Pentru că ar fi o distracţie ca lumea, spuse Babd. Sus ? Distracţie ?

Ştiu şi eu, în loc de coş, am putea împleti o pălărie din maţele lui.

Nemain zvîrli nişte venin de pe gheare şi sîsîi, lăsînd o dîră aburoasă de-a lungul podelei de beton.

— Ar trebui să-i spunem lui Orcus. Probabil are el vreun plan.

— în legătură cu pălăria? întrebă Babd. Să-i spui că a fost ideea mea. E nebun după pălării.

— Trebuie să-i spunem despre „cărniţă proaspătă", că nu ştie.

Cele trei o porniră ca un fum prin canale, spre marea epavă pentru a aduce, printre veştile despre cel mai nou duşman, că nu ştia ce e el sau ce adusese el asupra lumii-

Cartea morţilor din Bay City

Charlie şi-a numit hamsterii Parmesan şi Romano (sau **mai** pe scurt Parm şi Romy) pentru că, atunci cînd **venise** timpul botezului, tocmai citea din întîmplare eti**cheta** de pe un borcan cu sos Alfredo. Cam la asta i s-au **rezumat** ideile şi a fost de ajuns. De fapt, Charlie a crezut **că** o **va lua** razna de-a binelea atunci cînd, revenind acasă **în ziua** măreţului foc de artificii/dezastrului din canal, îşi **găsi fata** izbind fericită în tăblia scaunului ei înalt cu un **hamster** ţeapăn.

Romano era cel folosit pe post de bîtă, îşi dădu seama **Charlie** pentru că îi pusese între urechile micuţe un punct **de** ojă ca să-1 poată deosebi de celălalt, de Parmesan, care **era la fel** de ţeapăn în cuşca de plastic Habitrail. Zăcea pe **fundul** roţii în care alergau hamsterii. Mort pe roată.

— Doamnă Ling ! strigă Charlie.

Smulse rozătoarea decedată din mînuţa scumpei sale **fiice şi**-1 zvîrli în cuşcă.

— Vladlena, domnule Asher, tună o voce din baie.

Urmă o agitaţie, şi doamna Korjev îşi făcu apariţia din **baie** încheindu-şi cataramele salopetei.

— Scuze, da' apucat căcare, mai rău ca urşi. Sophie **fost** în siguranţă în scaunul ei.

— Se juca cu un hamster mort, doamnă Korjev.

Madam Korjev se uită la cei doi hamsteri din cuşca de **Plastic** Habitrail - îi dădu un bobîrnac, apoi o agită.

— Dorm.

— Nu dorm, sînt morţi.

— Erau bine-mersi cînd intrat eu în baie. Jucau, alergau pe roată, distrau.

— Nu se distrau. Erau morţi. Sophie era cu unul în mînă.

Charlie se uită mai atent la rozătoarea pe care o fezandase Sophie. Capul îi părea extrem de umed.

— în gură. L-a ţinut în gură.

Smulse o bucată de hîrtie din rola de pe masă şi începu să şteargă interiorul gurii lui Sophie. Fetiţa scoase un la-la-la pe cînd încerca să mănînce şervetul, despre care credea că face parte din joc.

— Unde e doamna Ling?

— Trebuit să plece după o reţetă, aşa că rămas eu cu Sophie doar puţin timp. Şi ursuleţii sînt aşa fericiţi cînd merg eu la baie.

— Hamsterii, doamnă Korjev, nu urşii. De cînd sînteţi aici ?

— Poate cinci minute. Cred că întins un muşchi din fund, aşa tare împins.

— Aiiiieeeee, se auzi strigătul din uşă al doamnei Ling, care se întorcea, avîntîndu-se cu toată viteza spre Sophie. Trece ora de somn, i-o trînti doamna Ling doamnei Korjev.

— Am eu grijă de ea acum, spuse Charlie. Să stea una din voi cu ea pînă scap eu de H-A-M-S-T-E-R-I.

— Vrea să spună ursuleţi, zise doamna Korjev.

— Arunc eu pe ei, domnule Asher, spuse doamna Ling. Nici o problemă. Ce întîmplă?

— Dorm, spuse madam Korjev.

— Doamnelor, plecaţi, vă rog. O să mă văd cu una din voi dimineaţă.

— E rîndul meu, spuse întristată doamna Korjev. Sînt pedepsită? N-a mai rămas nici o Sophie pentru Vladlena? Da?

— Nu. Adică da. E în regulă, doamnă Korjev. Ne vedem dimineaţă.

Doamna Ling agita cuşca Habitrail. Erau bine, adormiţi, micuţii ăştia. Doamnei Ling îi plăcea şunca[6].

_— Am eu grijă, spuse ea. Pa, Sophie. Pa !

__Pa, bebelu'! spuse doamna Korjev.

.— Pa! spuse şi Sophie dînd copilăreşte din mînuţă.

.— Cînd ai învăţat să zici pa? îşi întrebă Charlie fata. Nu pot să te las singură nici o secundă.

Dar a lăsat-o a doua zi ca să găsească înlocuitori pentru hamsteri. A plecat cu camioneta de marfă, de data asta la *pet shop.* Curajul sau nebunia care l-o fi împins să atace scorpiile din canal îl părăsise şi acum nici nu voia să mai audă de guri de canal. La *pet shop* a ales două broaşte- testoase pictate, fiecare de mărimea unui capac de borcan cu maioneză. Mai cumpără şi un vas mare în formă de rinichi care avea şi o insulă, un palmier de plastic, cîteva plante acvatice şi un melc. Melcul probabil pentru a ţine treaz autorespectul broaştelor. „Chiar ne crezi cătinele? Ia uită-te la tipul ăsta." Şi, pentru a întări moralul melcului în acelaşi fel, puseseră acolo o piatră. Oricine se simte mai altfel dacă are unul pe lîngă el la care să se uite de sus în jos, precum şi unul la care să se

---

6 Joc de cuvinte : hamster şi *ham* — „şuncă", (n.t.) (în engl. în orig.)

uite din sens invers, mai cu seamă dacă îşi stau în gît unul altuia. Asta este nu numai strategia de supravieţuire a Masculului Beta, dar şi baza capitalismului, a democraţiei şi a celor mai multe dintre religii.

După ce 1-a fript la foc mic timp de cincisprezece minute pe vînzător informîndu-se despre vitalitatea broaştelor- ţestoase şi după ce a fost asigurat că pot probabil rezista Şi unui atac nuclear atîta vreme cît mai aveau vreun gindac de mîncare, Charlie a completat un cec şi se apleacă asupra broaştelor lui, gata să izbucnească în plîns.

— Vă simţiţi bine, domnule Asher ? întrebă vînzătorul.

■— Scuze, spuse Charlie. E din cauză că asta e ultima filă din carnetul de cecuri.

— Şi banca nu v-a mai dat alt carnet?

— A, nu, am unul nou, dar ăsta era ultimul completat de soţia mea. Aşa că, de acum, dacă ăsta a fost folosit nu-i voi mai vedea niciodată scrisul pe cecuri.

— îmi pare rău, spuse vînzătorul, care crezuse că, în mare, ziua va fi dedicată consolării unui tip căruia îi murise o pereche de hamsteri.

— Nu e problema dumneavoastră. Eu îmi iau broaştele şi am plecat.

Ceea ce a şi făcut, mototolind în pumn carnetul gol de cecuri pe cînd

pleca. In fiecare zi Rachel mai murea puţin.

Acum o săptămînă, Jane venise să ia nişte miere cu împrumut şi a găsit jeleul de prune care îi plăcea aşa de mult lui Rachel în fundul frigiderului, acoperit de mucegai verde.

— Frăţioare, ăsta trebuie să dispară, spuse Jane cu o strîmbătură.

— Ba nu, e al lui Rachel.

— Ştiu, puştiule, şi nu se mai întoarce după el. Ce altceva mai... O, Doamne! Se retrase de lîngă frigider. Asta ce-a mai fost?

— *Lasagna.* Rachel a făcut-o.

— Şi zace aici de mai bine de un an ?

— N-am reuşit să mă conving să o arunc.

— Uite ce e. O să vin sîmbătă şi o să fac curat în casă. 0 să arunc tot ce a fost al lui Rachel şi de care nu mai ai nevoie.

— Le vreau pe toate.

Jane făcu o pauză în timp ce arunca *lasagna* verde-vi- neţie la gunoi cu cratiţă cu tot.

— Nu, Charlie, nu mai vrei aşa ceva. Nu cu astea îţi aduci aminte de Rachel. Nu fac decît să te rănească. Trebuie să te concentrezi asupra lui Sophie şi a vieţilor voastre. Eşti un om tînăr, nu poţi să renunţi la viaţă. Cu toţii am iubit-o pe Rachel, dar trebuie

să mergi mai departe. Poate chiar să te muţi.

— Nu sînt pregătit. Şi nici nu poţi veni sîmbăta asta. Sînt de serviciu la magazin.

— Ştiu, spuse Jane. E chiar mai bine dacă nu stai aici.

— Dar nu pot avea încredere în tine, Jane, spuse Charlie de parcă era ceva la fel de evident ca faptul că Jane îl călca pe nervi. O să arunci tot ce i-a aparţinut lui Rachel si o să-mi furi hainele.

Jane îi scutura costumele lui Charlie cu regularitate, mai ales de cînd îşi ridicase standardele în materie de îmbrăcăminte. Ea purta un sacou de comandă la două rînduri pe care el tocmai îl reprimise de la Hu Trei Degete cu cîteva zile în urmă. Charlie nu apucase încă să-1 îmbrace.

— De ce mai porţi costume ? Nu e noua ta prietenă instructor de yoga? N-ar trebui să te îmbraci şi tu cu pantalonii ăia largi din cînepă şi soia, aşa ca ea? Arăţi ca David Bowie, Jane. Gata, am spus-o. îmi pare rău, dar a trebuit s-o spun.

Jane îşi puse mîna pe umărul lui şi îl sărută pe obraz.

— Eşti aşa de dulce. Bowie e singurul bărbat pe care îl găsesc atractiv. Lasă-mă să-ţi fac curat în casă. O să am grijă şi de Sophie - dă-le văduvelor o zi liberă să-şi desfăşoare

atacul la prăvălia Orice pentru un dolar.

— Bine, dar numai hainele şi lucrurile, nu şi pozele. Şi pune totul în cutiile de la subsol. Să nu arunci nimic.

— Nici mîncarea ? Cum ar fi *lasagna* care trebuia aruncată...

— Fie, lucrurile de mîncare. Dar să nu vadă Sophie ce faci. Şi să nu te atingi pe parfumul lui Rachel şi nici de peria ei de păr. Vreau ca Sophie să ştie cum mirosea mama ei.

In seara cînd a terminat la magazin, a coborît la subsol, la boxa care îi aparţinea, şi examină toate cutiile cu lucruri pe care le împachetase Jane. Şi pentru că asta n-a fost de ajuns, le-a deschis şi a spus la revedere fiecărui lucruşor al lui Rachel - bucăţele din Rachel.

In drum spre casă, după ce a plecat de la *pet shop,* s-a oprit la Un loc curat, bine luminat pentru cărţi, fiindcă şi aceea era o bucăţică din Rachel şi simţea nevoia unei încercări dificile, dar şi pentru că trebuia să fie conştient de ce făcea. A căutat pe internet informaţii legate de moarte şi, deşi a găsit acolo că o mulţime de oameni voiau să se îmbrace ca moartea, să se dezbrace în pielea goală cu morţii, să privească poze cu cei goi şi morţi sau să vîndă pilule care le pot

provoca şi morţilor erecţii, nu exista nimic despre cum e cînd eşti mort sau Moartea. Nimeni nu auzise de Negustorii Morţii sau de harpiile din canal, sau de altele din astea. Plecă de la magazin cu un teanc de cărţi înalt de două picioare despre Moarte şi A Muri, spunîndu-şi că, ceea ce e tipic pentru Masculul Beta, înainte de a fi reluat lupta cu inamicul, era mai bine să înţeleagă cu ce anume avea de-a face.

în seara aceea s-a aşezat pe canapea lîngă fiica lui şi a început să citească în timp ce noile ţestoase, Bruiser şi Jeep (astfel numite în speranţa de a infiltra durabilitate în ele), mîncau gîndaci congelaţi şi se uitau la *CSI Safari-land* pe cablu.

— Ei, puişor, conform doamnei ăsteia, Kubler-Ross, cele cinci stadii ale morţii sînt furia, negarea, negocierea, depresia şi acceptarea. Păi, noi am trecut prin toate cina cînd am pierdut-o pe mami, nu-i aşa?

— Mama, spuse Sophie.

Prima dată cînd spusese „mama", lui Charlie îi dăduseră lacrimile. Tocmai se uita peste umărul micuţ al copilului la o poză a lui Rachel. A doua oară cînd a spus-o, emoţia nu a mai fost la fel de puternică. Era pe

scaunul ei înalt de la masă şi vorbea cu toasterul.

— Ala nu e mami, Soph, ăla e toasterul.

— Mama, insistă Sophie, întinzînd mîna după toaster.

— Ai chef să te pui cu mine, nu-i aşa? spuse Charlie.

— Mama, spuse Sophie frigiderului. Splendid, spuse Charlie

.îşi continuă lectura, constatînd că dr. Kubler-Ross avea perfectă dreptate. în fiecare dimineaţă cînd se trezea şi găsea un alt nume şi număr în agenda de la capătul patului, trecea prin cei cinci paşi chiar înainte de a-şi fi terminat micul dejun. Dar acum, că paşii aveau un nume, începuse să recunoască etapele prin care treceau membrii familiilor clienţilor lui. Aşa îi numea el pe oamenii cărora le recupera sufletele : clienţi.

Apoi a citit o carte numită *Cînd ajungi la fundul sacului,* despre cum să te sinucizi cu o pungă de plastic, dar se pare că nu era o carte prea eficientă, pentru că văzu pe coperta a patra că mai erau două continuări. îşi imaginä scrisoarea unui fan :

Dragă Autor al cării Cînd ajungi la fundul sacului : *Eram aproape mort, şi chiar atunci mi s-a aburit toată punga şi n-am mai văzut ce era la TV, aşa că am făcut o gaură în*

dreptul unui ochi. Sper să mai fac o încercare cu următoarea ta carte.

într-adevăr, cartea nu i-a fost de prea mare ajutor lui Charlie, cu excepţia faptului că a vîrît în el o altă paranoia legată de pungile de plastic.

în următoarele luni, a mai citit: *Cartea egipteană a morţilor,* din care a învăţat cum poate fi extras creierul cuiva pe nări cu o agăţătoare de butoni, lucru despre care era sigur că-i va folosi cîndva ; vreo zece cărţi despre cum să ai de-a face cu moartea, despre doliu, înmormîntări rituale şi mituri ale lumii de dincolo, din care a aflat că existau personificări ale Morţii încă de la începuturile lumii ; şi *Cartea tibetană a morţilor,* din care a aflat că *bardo,* trecerea de la viaţa asta la cealaltă, dura patruzeci şi nouă de zile şi că în timpul procesului vei fi confruntat cu treizeci de mii de demoni, toţi descrişi în amănunt, fără ca vreunul să semene cu harpiile din canal, şi pe care ar fi trebuit să-i ignori şi să nu te temi de ei pentru că nu erau reali, ţinînd de lumea materială.

— Ciudat, îi spuse Charlie lui Sophie, cum toate cărţile astea spun cît de insignifiantă e lumea materială, şi totuşi eu trebuie să recuperez sufletele oamenilor, ataşate de obiecte materiale. S-ar părea că moartea, dacă altceva nu e, atunci măcar ironică e, nu ţi se pare ?

— Nu, spuse Sophie.

La cele optsprezece luni ale ei, Sophie răspundea la toate întrebările cu „Nu", „Prăjiturică" sau „ca un urs" - cît despre ultimul, se datora, din punctul de vedere al lui Charlie, faptului că îşi lăsa prea mult fiica în grija doamnei Korjev. După ce ţestoasele, încă doi hamsteri, un rac, o iguană şi două broaşte cu gură mare au păşit pe larga poartă a raiului (sau, mai exact, au murit), Charlie a consimţit să aducă acasă un gîndac sîsîitor lung de nouă centimetri din Madagascar, căruia i-a dat numele de Bear[7], tocmai ca fiică-sa să nu treacă prin viaţă spunînd prostii.

— Ca un urs, spuse Sophie.

— Vorbeşte despre gîndac, spuse Charlie, într-o seară cînd Jane venise în vizită.

— Nu vorbeşte despre gîndac, zise Jane. Ce fel de tată poate fi ăla care cumpără un gîndac pentru fiică-sa? E dezgustător...

— Nu poate să-i omoare nimic pe lumea asta. Parcă ar fi de un milion de ani în casa asta. Trebuia să aleg între ăsta şi un rechin alb, despre care vînzătorul a bănuit că ar fi mai greu de întreţinut.

— De ce nu renunţi, Charlie ? Dă-i nişte animale de pluş.

— Orice copilaş ar trebui să aibă un animăluţ. Mai ales un copilaş care creşte la oraş.

---

7 Urs. (n.t.) (în engl. în orig.)

— Şi noi am crescut la oraş şi nu am avut nici un animăluţ.

— Ştiu, şi uite ce-a ieşit din noi, spuse Charlie, gesti- culînd cînd spre el, cînd spre ea, unul care făcea comerţ cu moarte şi avea un gîndac uriaş pe care îl chema Bear, şi cealaltă care în decurs de şase luni ajunsese la cea de-a treia prietenă, instructor de yoga, şi care îi luase la purtat cel mai nou costum de tweed Harris.

— Am ajuns cît se poate de bine sau, cel puţin, unul din noi a ajuns, spuse Jane făcînd un gest spre splendoarea ei de costum, de parcă ar fi fost prezentatoarea unui mare concurs televizat, oferind marele premiu pentru *Hai să ne facem androgini.* Ar trebui să mai pui ceva carne pe tine. Ăsta e croit prea strimt pe fund, spuse ea alunecînd iar în propria-i obsesie. Merg ca o cămilă?

— Nu mă uit, nu mă uit, nu mă uit, psalmodie Charlie.

— Nu i-ar mai fi trebuit nici un animăluţ dacă ar fi avut măcar o dată ocazia să descopere lumea de dincolo de pereţii ăştia, spuse Jane trăgînd de turul pantalonilor pentru a limita îngrozitorul efect de dromader. Du-o la zoo, Charlie. Să mai vadă şi altceva în afară de apartamentul ăsta. Scoate-o în lume.

— Mîine. O să-i arăt oraşul, spuse Charlie.

Ceea ce i-ar fi plăcut şi lui, atîta doar că, atunci cînd s-a trezit, a dat

peste numele de Madeline Alby în agendă, şi lîngă acest nume era numărul unu.

A da, şi gîndacul a murit.

— Te scot în oraş, spuse Charlie în timp ce o aşeza pe Sophie pe scaunul ei înalt pentru micul dejun. Zău că o fac, puişor. Promit. Poţi să crezi că mi-au dat doar o zi?

— Nu, spuse Sophie. Suc, adăugă ea, pentru că era pe scaunul ei şi venise vremea sucului.

— îmi pare rău de Bear, puişor, spuse Carlie, piep- tănîndu-i părul într-o parte, apoi în cealaltă, după care renunţă. A fost o gînganie aşa de cuminte, dar de acum nu mai e deloc. Doamna Ling o să-1 înmormînteze. Cred că jardiniera ei e deja plină.

Nu-şi amintea să fi existat vreo jardinieră la doamna Ling, dar cine era el să se apuce de investigaţii?

Charlie deschise cartea de telefon şi, plin de compătimire, găsi o M. Alby cu o adresă pe Telegraph Hill - l$_a$ nici zece minute de mers pe jos. Nici un client nu-i mai fusese aşa de aproape şi dacă preţ de şase luni n-ar mai fi avut parte de nici o apariţie a hoaştelor din canal, ar fi putut să se simtă aşa de sigur pe sine încît să aibă sub control toată povestea asta cu Negustorii Morţii. Ba chiar ar fi plasat şi cele mai multe dintre sufletele adunate de el. Dar faptul că

îi rămăsese atît de puţin timp avea ceva de rău augur. Al dracului de rău.

Casa era în stil victorian italienizat, cocoţată pe deal chiar sub Coil Tower, marea coloană de granit ridicată în cinstea pompierilor din San Francisco care şi-au pierdut viaţa la datorie. Deşi se spune că ar fi fost concepută cu mintea la ştuţul unui furtun de pompier, aproape toţi cei care văd turnul nu pot rezista imboldului presant de a face comentarii despre uimitoarea lui asemănare cu un penis uriaş. Casa lui Madeline Alby, un dreptunghi cu acoperişul turtit sprijinit de stîlpi ornamentali şi o cornişă ca o coroană alcătuită din heruvimi sculptaţi, semăna cu un tort de nuntă, făcînd un fel de echilibristică pe scrotul turnului.

Deci, în timp ce îşi tîra picioarele pe sacul scrotal al oraşului San Francisco, Charlie se întreba cum să intre în casă. De obicei, avea destul timp la dispoziţie, putea să aştepte şi să intre cu unul de-al casei sau să inventeze vreo drăcie ca să se poată strecura înăuntru, dar de data asta avea la dispoziţie doar o zi ca să pătrundă înăuntru, să găsească sufletul şi să iasă. Spera ca Madeline Alby să fi murit deja. Nu-i făcea nici o plăcere să fie prin preajma bolnavilor. Cînd văzu maşina parcată în faţă, cu micul însemn verde al căminului de bătrîni, speranţele de a-şi găsi clienta moartă

îi fură spulberate ca o brioşă de un baros.

Urcă treptele verandei din partea stingă a casei şi aşteptă la uşă. Ar fi putut s-o deschidă singur ? Ar fi putut oamenii s-o vadă şi pe asta sau „invizibilitatea" lui se extindea şi la lucrurile pe care le atingea ? Iată un lucru pe care nu-1 mai credea. Dar uşa se deschise şi o femeie cam de vîrsta lui Charlie ieşi pe verandă.

— Sînt afară la o ţigară, le strigă ea celor din casă şi, înainte să fi apucat să închidă uşa, Charlie se şi strecură înăuntru.

Uşa de la intrare dădea într-un vestibul ; în dreapta Charlie văzu ceea ce fusese iniţial salonaşul. In faţa lui se afla o scară şi o altă uşă în spatele ei, care credea că dă în bucătărie. Din salonaş se auzeau voci şi se uită pe furiş după colţ. Văzu patru femei mai în vîrstă aşezate pe două canapele puse faţă în faţă. Purtau fuste şi pălării şi arătau de parcă ar fi venit de la biserică, dar Charlie îşi dădu seama că veniseră să-şi ia rămas-bun de la prietena lor.

— Ai spune că i-a trecut prin cap să se lase de fumat, cînd maică-sa moare la etaj de cancer, spuse una dintre doamne, care purta o fustă gri şi o haină cu pălărie asortată cu un ac mare emailat în forma unei vaci Holstrein.

— Păi a fost dintotdeauna o încăpăţînată, spuse o altă doamnă,

care purta o rochie ce părea făcută din acelaşi material înflorat ca şi canapeaua. Cînd era mică, obişnuia **să se** întîlnească cu fi-miu, Jimmy, în Pioneer Park.

— Parcă spunea că o să se mărite cu el, zise o alta, care **arăta** ca sora celeilalte.

Doamnele rîseră, veselia şi tristeţea amestecîndu-se în vocile lor.

— Nu ştiu ce gîndea ea, dar el e cît se poate de nestatornic, spuse mama.

— Da, şi deranjat la cap, completă sora.

— Da, aşa e acum.

■— Asta de cînd a dat maşina peste el, spuse sora.

— N-a sărit el drept în faţa maşinii ? întrebă una dintre doamnele care tăcuseră pînă atunci.

— Nu, a intrat de-a dreptul în ea, spuse mama. P_e vremea aia se droga. Oftă. întotdeauna am spus că am avut cîte unul din fiecare - un băiat, o fată şi un Jimmy

Toată lumea dădu din cap. Nu era prima oară cînd grupul făcea mişcarea asta, îşi spuse Charlie. Aparţineau genului care cumpără cărţi poştale de consolare cu top- tanul şi care, cînd aud o ambulanţă, se reped să-şi scoată hainele negre de la curăţătorie.

— Maddy arată rău, spuse doamna în gri.

— Păi moare, scumpo, asta i se întîmplă.

— Aşa cred.

Un alt oftat.

Clinchetul gheţii din pahare.

Tbate sorbeau din cocktailuri micuţe şi simple. Charlie îşi spuse că fuseseră făcute de femeia mai tînără care ieşise la o ţigară. Se uită înjur după ceva care să lucească roşu. în colţ văzu o măsuţă extensibilă din stejar pe care i-ar fi plăcut s-o cerceteze mai în amănunt, dar asta mai trebuia să aştepte. Ieşi din vestibul şi se duse în bucătărie, unde doi oameni care se apropiau de patruzeci de ani, poate chiar trecuseră de ei, stăteau la o masă veche de stejar şi jucau Scrabble.

— Ce face Jenny? Vine înapoi? E rîndul ei.

— Poate că s-a dus sus s-o vadă pe mama cu una dintre doamne. Sora de la azil le lasă să urce cîte una.

— Ce n-aş da să se termine odată. Nu suport aşteptarea asta. Am o familie, trebuie să mă duc acasă. Simt c-o să-mi ies din pepeni rău de tot.

Cel mai în vîrstă dintre ei se întinse peste masă şi puse două pilule micuţe, albastre, pe tăbliţa fratelui său.

— Astea ajută.

— Ce sînt?

— Morfină fără termen de garanţie.

— Zău?

Cel mai tînăr părea îngrijorat.

— Abia dacă le simţi, sînt mai curînd un fel de calmante. Jenny le ia de vreo două săptămîni.

— De asta vă merge vouă aşa de bine şi eu sînt făcut praf? Aţi dat iama în analgezicele mamei ?

— Aha.

— Eu nu iau droguri. Alea sînt droguri. Tu nu iei droguri.

Fratele mai vîrstnic se aşează pe scaun.

— Sînt medicamente contra durerii, Bill. Ce simţi?

— Nu, nu iau pilulele mamei contra durerii.

— Faci cum crezi.

— Şi dacă are nevoie de ele ?

— E atîta morfină în camera aia, că ai putea da gata un urs, şi dacă e nevoie de mai multă, căminul o să aducă şi mai multă.

Charlie ar fi vrut să-1 scuture pe fratele mai mic şi să urle : *la medicamentele, idiot* u/e. Poate că ăsta era cîştigul acestei experienţe. Văzuse deja că povestea asta se repeta de fiecare dată, familii ajunse în ceasul morţii, înnebunite de durere şi epuizare, prieteni care intrau şi ieşeau din casă ca nişte stafii, luîndu-şi rămas-bun sau pur şi simplu salvînd aparenţele doar ca să spună că au fost şi ei acolo, ca să nu ajungă să moară cîndva singuri. De ce nu apărea aşa ceva în nici una dintre cărţile morţilor? De ce nu pomenea nici una dintre instrucţiuni despre durerea şi deruta pe care urma să le vadă ?

— Mă duc să văd unde e Jenny, spuse fratele mai mare. Poate vrea să

mănînce ceva. Dacă vrei, putem să terminăm jocul mai tîrziu.

— E-n regulă. Oricum pierd. Cel mai tînăr adună piesele şi puse tăbliţa deoparte. Eu mă duc pînă sus să văd dacă pot să aţipesc o clipă. Noaptea o să stau la căpătîiul mamei.

Fratele mai mare ieşi, şi Charlie îl văzu pe celălalt punîndu-şi pilulele în buzunarul cămăşii, după care ieşi din bucătărie, lăsîndu-1 pe Negustorul Morţii să cotrobăie Prin cămară şi dulapuri în căutarea receptaculului de suflet. Dar simţi chiar înainte de a începe că nu acolo se afla. Va trebui să urce la etaj.

Ii displăcea din tot sufletul să se afle în preajma suferinzilor.

Madeline Alby era învelită în pat, sprijinită de perne cu o eşarfă în jurul gîtului. Era aşa de slabă încît trupul abia dacă i se contura de sub pătură. După Charlie, nu cîntărea mai mult de treizeci şi cinci, cel mult patruzeci de kile. Era trasă la faţă şi îi vedea conturul orbitelor, şi maxilarul împungînd pielea îngălbenită. Charlie bănui că era vorba de cancer la ficat. Una dintre prietenele de jos stătea acum la capul patului, sora de la cămin, o femeie masivă în uniformă scrobită, stătea pe un scaun în partea opusă şi citea. Un cîine mic, un terier Yorkshire, bănui Charlie, se ghemuise între umărul şi gîtul lui Madeline şi dormea.

Cînd Charlie intră în cameră, Madeline spuse :

— Ia uite acolo.

Paşii îi îngheţară. Se uita chiar la el - cu ochi de un albastru cristalin, zîmbitoare. Se împiedicase oare de ceva?

— Ce faci, puştiule?

Chicoti.

— Pe cine ai văzut, Maddy? o întrebă prietena.

Urmări privirea lui Madeline, dar se uită de-a dreptul
prin Charlie.

— E un puşti acolo.

— Maddy, vrei apă ?

Prietena luă de pe noptieră o căniţă cu un pai de porţelan lipit de ea.

— Nu, spune-i puştiului să vină aici. Vino aici, copile.

Madeline îşi scoase braţele de sub pătură şi începu
să-şi mişte mîinile de parcă ar fi minuit un ac cu care broda o tapiserie în aer.

— Mă rog, cred că e mai bine să plec, spuse prietena. Te las să te odihneşti.

Prietena se uită la sora de la azil, care privi peste ochelari şi zîmbi cu ochii. Era singurul expert din casă şi îşi dădea aprobarea.

Prietena se ridică şi o sărută pe Madeline Alby pe frunte. Madeline se opri o secundă din ţesut, îşi închise ochii şi se aplecă spre a fi. sărutată ca o fetiţă. Prietena îi strînse mîna şi spuse :

— La revedere, Maddy.

Charlie se dădu într-o parte şi lăsă femeia să treacă. Ii văzu umerii zguduiţi de un hohot de plîns pe cînd ieşea.

— Hei, puştiule, spuse Madeline. Vino aici şi ia loc.

Se opri din ţesut ca să-1 privească pe Charlie în ochi,
ceea ce-1 înfioră mai mult decît ar fî crezut el că era cu putinţă. Se uită la sora de la cămin, care îşi ridicase iar privirea din carte, pentru a se întoarce apoi la ea. Charlie îşi îndreptă degetul spre sine.

— Da, tu, spuse Madeline.

Pe Charlie îl apucă spaima. Ea putea să-1 vadă, dar sora de la cămin nu, sau cel puţin aşa se părea.

Se auzi ţiuitul unui semnal de alarmă de la ceasul sorei, şi Madeline ridică micul căţel, ţinîndu-1 în aer.

— Hei ! Salut, ce faci ? Se uită ţintă la Charlie. E fetiţa mea cea mai mare.

Căţeluşul se uită şi el la Charlie, cu un „salvează-mă" evident în privire.

— Trebuie să-ţi iei medicamentul, spuse sora.

— Nu vezi că vorbesc la telefon, Sally ? spuse Madeline. Mai aşteaptă şi tu o secundă.

— Bine, aştept, spuse sora.

Luă o sticluţă maro cu o pipetă în ea, pe care o umplu şi verifică doza.

— Adio. Şi eu te iubesc, spuse Madeline. întinse căţeluşul spre Charlie. Vrei să-1 ţii tu?

Sora luă căţelul şi-1 puse pe pat, lîngă Madeline.

— Deschide gura, Madeline, spuse sora.

Madeline o deschise larg şi sora stoarse pipeta înăuntru.

— Mm, făcu Madeline, căpşuni.

— Aşa e, căpşuni. Nu vrei să-ţi clăteşti gura cu nişte apă ?

Sora îi ţinu căniţa.

— Nu. Brînză. Aş vrea nişte brînză.

— Nişte brînză pot să-ţi dau, spuse sora.

— Brînză Cheddar.

— Cheddar atunci, spuse sora. Mă întorc imediat.

O înveli pe Madeline şi plecă din cameră.

Bătrîna se uită iar la Charlie.

— Acum că a plecat, poţi să vorbeşti ?

Charlie ridică din umeri şi se uită în toate părţile, ţinîndu-şi mîna peste gură, ca unul care căuta îngrozit un locşor salvator unde să scuipe fructele de mare care îi umpleau gura.

— Lasă mima, iubire, spuse Madeline. Nimănui nu-i plac mimii.

Charlie oftă din greu, ce mai avea de pierdut ? Ea putea să-1 vadă.

— Salut, Madeline. Eu sînt Charlie.

— întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta, spuse Madeline. Cum se face că Sally nu te poate vedea?

— Acum doar tu mă poţi vedea, spuse Charlie.

— Pentru că sînt pe moarte ?

— Aşa cred.

— OK. Eşti un puşti tare drăguţ, ştii ?

— Mulţumesc. Nici tu nu arăţi rău.

— Mi-e frică, Charlie. Nu doare. Mi-era frică să nu mă doară, dar acum mă tem de ce va urma.

Charlie se aşează pe scaunul de lîngă pat.

— Cred că de asta sînt aici, Madeline, şi nu trebuie să-ţi fie frică.

— Am băut o groază de coniac, Charlie. De aici mi se trage.

— Maddy... pot să-ţi zic Maddy?

— Sigur, puştiule. Sîntem prieteni.

— Chiar aşa. Maddy, asta se întîmplă mereu. Tu n-ai făcut nimic care s-o provoace.

— Păi atunci e bine.

— Maddy, ai ceva pentru mine ?

— Un cadou ?

— Ca un cadou pe care ţi-1 faci singură. Ceva pe care eu să-1 păstrez şi pe care să ţi-1 reînapoiez mai tîrziu, cînd va fi o surpriză.

— Perniţa de ace, spuse Madeline. Mi-ar plăcea să o ai. A fost a bunicii mele.

— Ar fi o onoare pentru mine să ţi-o păstrez, Maddy. Unde o găsesc?

— în trusa mea de cusut, pe etajera de sus a dulapului de acolo. Arătă spre un dulap de modă veche aflat în partea opusă a camerei. O, scuză-mă, telefonul.

Madeline începu să vorbească cu fiica ei mai mare, pe marginea păturii,

iar Charlie luă trusa de cusut de pe raftul de sus al dulapului. Era un coşuleţ făcut din nuiele şi văzu strălucind înăuntru receptaculul de suflet. Luă perniţa de ace din catifea fixată în argint veritabil şi o ridică pentru ca Madeline să o poată vedea. Ea zîmbi şi îi dădu încuviinţarea chiar cînd sora intra în cameră cu o farfurioară pe care erau cîteva felii de brînză şi nişte biscuiţi crocanţi.

— E fata mea cea mai mare, o lămuri Madeline pe soră, în timp ce ţinea colţul păturii la piept, ca fiica ei să nu audă. O, asta e brînza ?

Sora dădu din cap.

— Şi biscuiţii.

— O să te chem înapoi, iubire, Sally mi-a adus brînză şi nu vreau să fiu nepoliticoasă. îşi trase cearceaful lă-sînd-o pe Sally să-i dea brînza şi biscuiţii. Cred că e cea mai bună brînză pe care am mîncat-o vreodată, spuse Madeline.

Charlie ar fi putut ghici şi singur după expresia ivită pe chipul ei că era, într-adevăr, brînza cea mai bună pe care o mîncase vreodată. Fiecare părticică a fiinţei ei era implicată în savurarea feliuţelor de brînză, lăsînd să-i scape mici gemete de plăcere în timp ce mesteca.

— Vrei şi tu nişte brînză, Charlie? întrebă Madeline împroşcînd-o toată cu bucăţele de biscuit pe soră, care se întoarse în direcţia unde se afla

Charlie cu perniţa de ace la loc sigur în buzunarul hainei.

— A, tu nu-1 poţi vedea, Sally, spuse Madeline bătînd uşor cu degetele mîna sorei. Dar e tare arătos. Deşi puţin cam slab. Apoi i se adresă iar lui Sally, dar suficient de tare pentru a fi sigură că Charlie o aude : Ar putea lua si el nişte brînză, ce mă-sa !

Şi rîse împroşcînd-o iar cu firimituri de biscuit pe soră, care începuse şi ea să rîdă, încercînd să nu aplece farfuria.

— Ce a spus ? se auzi o voce de pe coridor.

Apoi intrară cei doi fii şi fata, întristaţi la început de ce auziseră, ca apoi să rîdă împreună cu mama lor şi sora.

— Am spus că brînză e bună, spuse Madeline.

— Da, mami, este, spuse fata.

Charlie rămăsese în colţ şi se uita la ei cum mănîncă brînză şi rîd, spunîndu-şi : *Aşa ceva ar fi trebuit să scrie în carte.* Se mai uită cum o ajutau cu plosca, cum îi dădeau apă şi cum o ştergeau pe faţă cu un şervet umed - şi cum muşca din colţul şervetului, aşa cum făcea Sophie cînd îi ştergea el faţa. Fata cea mare, despre care Charlie îşi dădu seama că murise de ceva vreme, îşi mai făcu de trei ori apariţia, o dată pe cîine şi de două ori pe pernă. La prînz, Madeline era obosită şi a adormit, iar după o jumătate de oră a început să gîfîie,

apoi s-a oprit, apoi a mai respirat un minut, apoi a tras adînc aer în piept, după care n-a mai făcut-o.

Iar Charlie se strecură din casă cu sufletul ei în buzunar.

Strigă după haos şi dezlănţuie cîinii războiului !

Charlie a fost şocat de faptul că a asistat la moartea lui Madeline Alby. Şi nu atît moartea ei 1-a şocat, cît viaţa pe care o descoperise în ea în minutele dinaintea morţii. îşi spuse : *Dacă trebuie să priveşti Moartea în ochi ca să ai puterea să storci nişte viaţă din timpul tău, cine ar putea-o face mai bine decît omul care îşi plimbă briciul pe obrazul Morţii ?*

— Brînză nu era pomenită în carte, îi spuse Charlie lui Sophie în timp ce o scotea din magazin în noul ei cărucior - care arăta de parcă cineva ar fi încrucişat o bicicletă din fibră de carbon cu un cărucior de copii, ca în final să construiască un vehicul pe care l-ai fi putut folosi să faci o excursie de o zi în Thunderdome - dar era solid, uşor de manevrat şi o ţinea pe Sophie bine ancorată în rama de aluminiu.

Din cauza brînzei, nu i-a mai pus casca pe cap. Voia ca fata să se uite înjur, să vadă lumea care o înconjura şi să se integreze în ea. Felul în care o văzuse

mîncînd brînză Pe Madeline Alby, cu fiecare părticică a fiinţei ei, de parcă ar fi fost pentru prima şi cea mai bună dată, îl făcu să mţeleagă că nu gustase niciodată brînză, biscuiţii sau yjaţa. Şi nu voia ca fata lui să păţească la fel. Cu o seară Plainte o mutase în propria ei cameră, dormitorul pe care lachei îl decorase pentru ea cu norişori pictaţi pe tavan şi Cu Un balon vesel care purta spre cer, în nacela lui, o ceată fericită de animăluţe prietene. Nu dormise bine şi, timpul nopţii, se trezise de cinci ori să verifice dacă totul era în regulă cu ea şi de fiecare dată o găsi dormind liniştită, dar putea să-şi piardă cîteva clipe din somn dacă Sophie ar fi putut trece prin viaţă fără să fie hăituită de spaimele şi îngrădirile lui. Voia ca ea să guste din plin toată brînza minunată a vieţii.

S-au plimbat prin North Beach. S-a oprit şi a luat o cafea pentru el şi nişte suc de mere pentru Sophie. Au împărţit o prăjitură uriaşă cu unt de arahide şi au fost însoţiţi de o mulţime de porumbei care ciuguleau rîul de firimituri revărsate din căruciorul lui Sophie. Pe ecranele televizoarelor din baruri şi cafenele se desfăşura cam-pionatul mondial de fotbal şi oamenii stăteau pe trotuare şi pe stradă, urmărind jocul, veselindu-se, glumind, îmbră- ţişîndu-se şi, în general, lansînd valuri de fericire şi mizerie în compania noilor lor prieteni aflaţi în

cartierul italo-american, adunaţi din toată lumea. Sophie se veseli cot la cot cu suporterii şi ţipă de bucurie pentru fericirea lor. Cînd mulţimea era dezamăgită - un şut apărat, un joc ratat —, Sophie era tare amărîtă şi se uita la tatăl ei ca să îndrepte situaţia şi să-i facă pe toţi fericiţi la loc. Şi tata se conforma, pentru că doar după cîteva secunde erau iar cu toţii veseli. Un neamţ înalt o învăţă pe Sophie să cînte „Gooooooooooooooooooool", aşa cum făcea comentatorul, şi a exersat cu ea pînă reuşi să atingă cele cinci secunde de cîntat, şi Sophie mai exersa încă şi pe a treia stradă, pînă cînd Charlie trebui să ridice din umeri spre cei care îi priveau miraţi, de parcă ar fi vrut să zică : *Copilului îi place fotbalul, ce pot să fac ?*

Cum se apropia ora somnului, Charlie o luă pe scurtături şi se îndreptă spre Washington Square Park, unde oamenii citeau şi stăteau întinşi la umbră, un tip cînta la chitară cîntece de Bob Dylan pentru cîţiva bănuţi, doi băieţi albi cu codiţe rasta snopeau un sac de box Hacky, Ş[1] unde în general lumea se pregătea să-şi petreacă o zi plăcută de vară fără vînt. Charlie observă un pisoi negru strecurîndu-se dintr-un tufiş din apropierea aglomeratului Columbus Avenue în goană după un superb ambalaj McMuffin, cel puţin aşa părea, şi i-1 arătă lui Sophie.

— Uite, Sophie, pisi.

Lui Charlie îi părea şi acum rău de decesul lui Bear, gîndacul. Poate că se va duce în după-amiaza asta la *pet shop* să-i aleagă lui Sophie un nou prieten.

Sophie ţipă veselă şi arătă spre pisicuţă.

— Poţi să spui „pisi"? o întrebă Charlie.

Sophie arătă cu degetul şi îi oferi un zîmbet însalivat.

— Ţi-ar plăcea un pisi? Poţi să spui „pisi", Sophie?

Sophie arătă spre pisică.

— Pisi.

Pisicuţa căzu în acceaşi clipă moartă.

— Fresh Music, răspunse Minty Fresh la telefon, cu vocea lui ca un solo de saxofon.

— Ce mă-sa mai e şi asta ? Nu mi-ai spus nimic despre chestia asta. Cartea nu spune o vorbă despre chestia asta. Ce dracu' se întîmplă ?

— Probabil că doriţi cu biblioteca sau biserica, spuse Minty. Aici e un magazin de discuri şi nu răspundem întrebărilor cu caracter general.

— Sînt Charlie Asher. Ce dracu' ai făcut? Ce i-ai făcut fetiţei mele ?

Minty se încruntă şi îşi trecu mîna peste ţeastă. Uitase să se radă în dimineaţa aceea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că n-o să-i meargă bine.

— Charlie, nu poţi să-mi dai telefon. Doar ţi-am mai spus. îmi pare rău dacă i s-a întîmplat ceva fiicei tale, dar ţi-am promis că...

— A arătat cu mîna spre o pisică şi a spus „pisi" şi pisica a picat moartă.

— E vorba de o coincidenţă nefericită, Charlie, dar pisicile au o rată a mortalităţii destul de ridicată.

— Da, şi pe urmă a arătat cu degetul spre un tip în vîrstă care hrănea porumbei şi a zis „pisi" şi a murit si ăla.

Minty Fresh era bucuros că nu se afla nimeni în magazin în clipa aceea ca să-i vadă expresia, deoarece era sigur că impactul fiorilor care îi străbăteau şira spinării îi spulberase aparentul calm imperturbabil.

— Poate că ar trebui s-o examineze un medic.

— Tulburare de limbaj ! Tulburare de limbaj ! O bîlbî- ială atît de simpatică e o tulburare de limbaj. Fiică-mea *omoară* oameni cu cuvîntul *pisi.* A trebuit să-i astup gura cu palma tot drumul spre casă. Probabil că o fi vreo cameră video pe undeva. Oamenii m-or fi crezut unul din ăia care îşi bat copilul prin magazine.

— Nu fi ridicol, Charlie, oamenilor le plac părinţii care îşi bat copiii prin magazine. Pe ăia care îşi lasă copiii să facă praf tot ce le cade în mînă îi urăşte toată lumea.

— Fresh, putem să rămînem la subiect, te rog? Ce ştii despre

problema asta? Ce ai remarcat în toţii ani ăştia de cînd eşti Negustor al Morţii?

Minty Fresh se aşeză pe scaun în spatele tejghelei şi rămase cu privirea holbată la posterul lui Cher în speranţa că va găsi răspunsul acolo. Dar ticăloasa nu voia să se implice.

— Charlie, n-am nimic să-ţi spun. Copilul era în cameră cînd m-ai văzut, şi ştii ce ţi s-a tras de la asta. Cine poate spune ce i s-o fi tras ei. Doar ţi-am mai spus că te-am crezut altfel decît noi, poate că şi copilul e diferit. N-am mai auzit vreodată de un Negustor al Morţii care să omoare pe cineva cu un „pisi" sau să provoace moartea cuiva altfel decît prin mijloacele clasice. Ai încercat s-o faci să folosească alte cuvinte, cum ar fi *cuţu ?*

— Da, chiar voiam s-o fac şi pe asta, dar m-am gîndit că s-ar alege praful de valorile proprietăţii dacă cineva din cartier ar pica mort. Nu, n-am încercat şi alte cuvinte. Nici măcar fasole verde nu mai vreau să-i dau de teamă să nu mă ia cu „pisi" şi pe mine.

— Sînt sigur că tu ai un fel de imunitate.

— *Marea, grandioasa carte* spune că nu avem imunitate în faţa morţii. Aş spune chiar că, data viitoare, cînd o să apară un pisoi pe Discovery Channel, soră-mea ar putea să ne adune cadavrele.

— îmi pare rău, Charlie, nu ştiu ce să-ţi spun. O să caut prin biblioteca de acasă, dar se pare că puştoaica e mult mai aproape decît noi de felul în care zugrăvesc legendele Moartea. Dar lucrurile au tendinţa de a se echilibra şi poate că o fi şi o parte bună în tulburarea asta pe care o are ea. între timp ar trebui să treci pe la Berkeley, să vezi ce poţi găsi în biblioteca aia. E o bibliotecă-depozit - orice carte editată ajunge acolo.

— Tu ai încercat ?

— Da, dar eu nu căutam ceva anume, ca în cazul ăsta. Dar fii atent ce faci. Nu te duce cu metroul.

— Crezi că harpiile din canal sînt în tunelurile metroului? întrebă Charlie.

— Harpiile din canal ? Asta ce mai e ?

— Aşa le numesc eu, spuse Charlie.

— O, nu ştiu nimic. E vorba de metrou, şi eu am fost într-unui cînd s-a oprit curentul. Nu cred că vrei să rişti aşa ceva. Am impresia că ăla e teritoriul lor. Că tot veni vorba, de şase luni sînt suspect de cuminţi. Nici măcar o aruncătură de ochi.

— Mda, la fel şi la mine, spuse Charlie. Dar s-ar putea ca telefonul ăsta să schimbe lucrurile.

— Da, s-ar putea. Dar în ce o priveşte pe fiica ta, cu ea s-ar putea să fie o cu totul altă poveste. Ai mare grijă de tine, Charlie Asher.

— Şi tu, Minty.

— Domnule Fresh.
— Domnule Fresh, voiam să spun.
— Pa, Charlie.

în cabina sa de pe marea epavă, Orcus se scobea între dinţi cu femurul ciobit al unui copil. Babd îi pieptăna coama neagră cu ghearele ei, în timp ce moartea cu cap de taur cugeta la ce văzuseră Morrigan din canalele de pe Columbus Avenue : Charlie şi Sophie în parc.

— A venit sorocul, spuse Nemain. N-am aşteptat destul ?

Îşi clănţăni ghearele ca pe nişte castaniete, împroşcînd
stropi de venin pe pereţi şi podea.

— Vrei să fii mai atentă? spuse Macha. Porcăria ăia pătează. Abia am pus covoare noi aici.

Nemain îşi scoase limba lungă.

— Spălătoreaso! spuse ea.

— Curvo! i-o întoarse Macha.

— Nu-mi place asta, spuse Orcus. Plodul ăsta mă supără.

— Nemain are dreptate. Ia uite ce tari am ajuns, spuse Babd scuturînd plasa care creştea între cioturile dintre umerii lui Orcus — parcă ar fi avut nişte ventilatoare montate acolo care semănau cu armura ornamentată a unui samurai. Să mergem.

— S-ar putea ca sacrificiul copilului să-ţi aducă înapoi aripile, aşa cum le-ai avut odată.

— Crezi că ai putea?

— Putem, de îndată ce va fi beznă, spuse Macha. Sîn- tem mai puternice decît am fost într-o mie de ani.

— Doar una dintre voi pleacă, şi o face pe şest, spuse Orcus. Harul pe care îl are e foarte vechi, chiar dacă e într-un trup nou. Dacă e stăpînă pe el, s-ar putea să ne ia dracu' pentru încă o mie de ani. Omorîţi copilul şi aduce-ţi-mi cadavrul. Să nu vă vadă pînă nu îi daţi lovitura.

— Şi cu tatăl ei ce facem? îl omorîm şi pe el?

— Nu sînteţi chiar aşa de puternice. Dar dacă, atunci cînd se trezeşte, îşi va găsi copilul mort, e posibil ca durerea să-1 distrugă.

— Habar n-ai în ce te bagi, nu-i aşa? spuse Nemain.

— în noaptea asta rămîi aici, spuse Orcus.

— La dracu' ! zise Nemain, trăgînd o flegmă de venin aburind pe pereţi.

— Scuze că am întrebat-o chiar pe aia mai exaltată. Hei, cap de taur, mă întreb ce i-ar ieşi pe capătul opus.

— Ha, făcu Babd, Ha. Hai că-i bună.

— Şi sub pene ce fel de creier găseşti? spuse Orcus.

— O, te-a avut, Nemain. Ia gîndeşte-te ce-o să-ţi facă la noapte, cînd oi omorî copilul.

— Cu tine vorbeam, spuse Orcus. Macha merge.

Intră prin acoperiş, spărgînd geamul luminatorului de la etajul patru, după care ateriză pe coridor. O porni la fel de tăcută ca o umbră spre scări, apoi păru să plutească spre celălalt etaj, picioarele abia atingîndu-i treptele. La etajul doi, se opri în dreptul uşii şi verifică încuietorile. Mai fuseseră montate două zăvoare puternice. Se uită în sus şi văzu o traversă din sticlă colorată, închisă cu un mic zăvor din aramă. O gheară se strecură repede prin orificiu şi, cu o răsucire a încheieturii, lacătul se deschise şi căzu pe parchetul dinăuntru. Alunecă pe traversă şi se lipi de podea, aşteptînd ca o băltoacă de întuneric.

Simţea mirosul copilului, auzea torsul respiraţiei din cameră. Ajunse în mijlocul încăperii mari şi se opri. Cărniţă proaspătă era şi el acolo, îi simţea prezenţa, dormind în camera vecină. Dacă ar fi intervenit, i-ar fi retezat capul şi i l-ar fi adus pe epavă lui Orcus ca dovadă că nu trebuia să o mai subestimeze niciodată. Era hotărîtă să-1 omoare oricum, dar nu înainte de a fi terminat cu copilul.

Un bec de veghe din camera copilului expedia o fîşie de lumină de un roz palid de-a lungul camerei. Macha îşi mişcă mîna, şi lumina se stinse. Se auzi torsul unui mic tril de autosatisfacţie. într-o vreme, putea stinge viaţa din om în acelaşi fel, şi poate că timpul ăla se va întoarce.

Se strecură în camera copilului şi se opri. In lumina lunii care intra pe fereastră văzu că fetiţa dormea în pătuţul ei, ghemuită, strîngînd în braţe un iepuraş de plus. Dar nu reuşea să vadă nimic din colţurile camerei - umbrele erau aşa de adînci şi de fluide încît nici ochii ei de făptură a nopţii nu le puteau străpunge. Se apropie de pat si se aplecă deasupra lui. Copilul dormea cu gura larg deschisă. Macha se hotărî să-i vîre o singură gheară prin cerul gurii în creier. Nu s-ar fi auzit nimic, ar fi lăsat o groază de sînge, ca taică-su să aibă ce vedea, şi ar fi putut să plece cu copilul înfipt în gheară, ca şi cum ar fi dus un peşte la piaţă. Se aplecă şi mai mult, lăsîndu-se deasupra patului de parcă ar fi vrut să-şi acorde maximum de spaţiu pentru plonjare. Razele lunii dădură luciu ghearei de nouă centimetri, şi ea se trase înapoi şi preţ de-o clipă atenţia i-a fost distrasă de frumuseţea strălucirii, cînd fălcile i se încleştară pe braţ.

— Idio... ţipă ea pe cînd era înşfăcată şi izbită de pereţi.

O altă pereche de fălci i se înfipse în gleznă. Se răsuci, luînd cel puţin şase forme, ceea ce nu reuşi să o elibereze, şi se trezi izbită ca o păpuşă din cîlţi de măsuţa de toaletă, de pat şi iar de perete. Răspunse atacatorului cu ghearele, se trezi înşfăcată, apoi avu senzaţia că ghearele îi sînt smulse din carne şi încercă să scape. Nu reuşea să vadă nimic, se simţea doar

înnebunită, făcînd mişcări haotice, apoi impactul. Izbi cu putere umbra care i se înfipsese în gleznă şi se simţi eliberată, dar cel care o înşfăcase de încheietură o azvîrli prin geam, dînd cu ea de grilajul de securitate. Auzi cioburile izbindu-se de stradă, se împinse cu toată forţa, modificîndu-şi forma cu o viteză furibundă, pînă cînd reuşi să se strecoare prin grilaj şi să se prăbuşească pe trotuar.

— Au! Futu-i ! se auzi ţipătul din stradă al unui glas de femeie. Au!

Charlie aprinse lumina şi o văzu pe Sophie stînd în pat, cu iepuraşul în braţe şi rîzînd. Geamul din spatele ei fusese sfărîmat. Toate mobilele, cu excepţia patului, fuseseră răsturnate şi se iviseră găuri de dimensiunea unei mingi de baschet în tencuiala a doi pereţi, iar şipcile de lemn din spate fuseseră spintecate şi ele. Podeaua era plină de pene negre, iar ceva ce părea a fi sînge, ba chiar şi penele începură să se destrame ca un fum sub ochii lui Charlie.

— Cuţu, tati, spuse Sophie. Cuţu.

Apoi chicoti.

Sophie îşi continuă somnul din noaptea aceea în patul lui tati, în timp ce tati stătu pe un scaun lîngă ea, supraveghind uşa încuiată, cu bastonul-sabie la îndemînă. In dormitorul lui Charlie nu existau ferestre, aşa că uşa era singura pe care se putea intra sau ieşi. Cînd

Sophie s-a trezit, imediat după crăpatul zorilor, Charlie a schimbat-o, i-a făcut baie şi a îmbrăcat-o. Apoi a chemat-o pe Jane să-i pregătească micul dejun în timp ce el a curăţat cioburile şi mortarul din camera lui Sophie şi s-a dus jos să caute nişte placaj pe care să-1 pună în locul geamului spart.

Il durea nespus că nu putea să cheme poliţia, nu putea să cheme pe nimeni, dar, dacă telefonul dat unui alt Negustor al Morţii putea să provoace aşa ceva, însemna că nu îşi mai putea asuma riscul. Şi ce-ar fi spus poliţia despre pene şi sînge care se transformă în fum sub ochii tăi ?

— Cineva a aruncat o piatră în geamul lui Sophie azi-noapte, îi spuse el lui Jane.

— Ua, la etajul doi. Am crezut că ai înnebunit cînd ai pus grilaje la toate geamurile, dar acum mi-am reconsiderat poziţia. Ar trebui să înlocuieşti geamul cu unul armat cu sîrmă, doar pentru siguranţa voastră.

— Aşa o să fac, spuse Charlie.

Siguranţă? Habar n-avea ce se întîmplase în camera lui Sophie, dar faptul că ea era în siguranţă în mijlocul acelui cîmp de bătălie il îngrozea. O să înlocuiască geamul, dar fata va dormi în camera lui pînă la vîrsta de treizeci de ani, cînd se va căsători cu un uriaş cu talente de ninja.

Cînd Charlie se întoarse de la subsol cu foaia de placaj, cuie şi ciocan, o găsi pe Jane la masă, fumînd.

— Jane, am crezut că te-ai lăsat.

— Da, aşa e. Acum o lună. Pe asta am găsit-o în geantă.

— De ce fumezi în casa mea ?

— M-am dus în camera lui Sophie să-i dau iepuraşul.

— Da ? Unde e Sophie ? Ar putea să mai fie geam pe jos acolo, n-ai...

— Da, e acolo. Şi tu n-ai haz, Asher. Chestia cu ani- măluţele a fost un eşec total. O să te pun să faci trei şedinţe de yoga, să-ţi faci un masaj, să tragi o marijuana groasă cît un capac de termos, doar-doar ţi-o mai trece din adrenalina asta. Aşa de tare m-au speriat, că era să mă piş pe mine.

— Ce dracu' tot spui, Jane ?

— Nostim, spuse ea hlizindu-se. Chiar că-i nostim. Vorbesc despre cei doi cuţu, tati.

Charlie ridică din umeri de parcă ar fi spus *Ai putea fi ceva mai incoerentă sau mai incomprehensibilă ?* - un gest pe care îl preferase timp de treizeci şi doi de ani, apoi dădu fuga la camera lui Sophie şi deschise uşa.

Acolo, la dreapta şi la stînga fiicei lui, se aflau cei mai mari şi negri doi cîini pe care îi văzuse vreodată. Sophie stătea sprijinită de unul din ei, în timp ce-i dădea celuilalt în cap cu iepurele de pluş. Charlie făcu un pas să o salveze pe Sophie, cînd unul din

cîini făcu un salt de-a lungul camerei şi îl dărîmă pe Charlie la podea, ţintuindu-1 jos. Celălalt se puse între el şi Sophie.

— Sophie, tati vine să te ia. Să nu-ţi fie frică.

Charlie încercă să se strecoare de sub cîine, dar acesta
îşi înclină capul şi mîrîi. Nici nu se clinti din loc.Charlie îşi dădu seama că ar fi putut să-i smulgă o bună parte din picior şi o bucată din tors dintr-o singură muşcătură. Capul chestiei ăleia era mai mare decît al tigrului bengalez de la grădina zoologică din San Francisco.

— Jane, ajută-mă! Ia drăcia asta de pe mine!

Cîinele uriaş îşi ridică privirea, ţinîndu-şi labele pe
umerii lui Charlie.

Jane se răsuci pe scaunul ei turnant din bucătărie şi trase adînc din ţigară.

— Nu, nu prea cred, frăţioare. După ce mi-ai făcut, te las să te descurci singur cu cîinii ăştia.

— Nu eu. Nu i-am mai văzut în viaţa mea. Nimeni n-a mai văzut aşa ceva pînă acum.

— Ştii, noi, lesbienele, sîntem foarte tolerante cu cîinii, dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi faci una ca asta. Bun, aşa că te las să te descurci, spuse Jane, luîndu-şi geanta şi cheile de pe masă. Distracţie plăcută în compania prietenilor tăi canini. O să dau

adunarea la cîţiva drogaţi, să vă simţiţi şi mai bine împreună.

— Jane, aşteaptă.

Dar Jane plecă. Auzi cum se trîntea uşa de la intrare.

Cîinele uriaş nu dădea semne că şi-ar fi dorit să-1 mă- nînce pe Charlie. Voia doar să-1 ţină ţintuit acolo. Ori de cîte ori încerca să iasă de sub el, chestia mîrîia şi îl împingea şi mai tare.

— Culcat! Şezi! Dă-te jos! Charlie încerca şi el comenzile pe care le auzea strigate de dresori la televizor. Aport! Rostogoleşte-te! Dă-te dracului jos de pe mine, animalule! (Ultima era o improvizaţie proprie).

Bestia îi lătră aşa de tare în urechea stîngă, că nu mai auzi nimic cu excepţia unui zornăit. In cealaltă ureche auzi rîsul unei fetiţe aflate în cealaltă parte a camerei.

— Sophie, iubire, e-n regulă.

— Cuţu, tati, spuse Sophie. Cuţu.

Se rostogoli şi se uită la Charlie. Cîinele uriaş îi linse feţa, aproape lipind-o de podea. (La cele optsprezece luni ale ei, Sophie se mişca aidoma unui om beat aproape tot timpul.)

— Cuţu, spuse ea din nou.

Apucă urechea uriaşului dulău şi îl trase de pe Charlie. Sau, mai exact, acesta se lăsă tras de pe Charlie de mînuta fetiţei. Charlie sări în picioare şi începu pregătirile să se îndrepte spre Sophie, dar celălalt cîine îi sări în faţă şi începu să mîrîie. Capul îi ajungea la pieptul lui Charlie, chiar dacă stătea culcat pe labe.

Aprecie că dulăii trebuiau să cîntărească vreo două sute, două sute cincizeci de kile bucata. întreceau lejer în mărime cel mai mare cîine pe care îl văzuse pînă atunci, un Newfoundland pe care îl văzuse înotînd în Parcul Acvatic, ceva mai jos de Muzeul Marinei. Aveau părul scurt al dobermanilor, pieptul lat de rottweiler, dar capul mare şi pătrat şi urechile ciulite ale unui dog german. Atît de negri erau încît păreau să absoarbă lumina, şi Charlie nu mai văzuse nici o altă fiinţă în stare de aşa ceva în afară de corbii din Lumea Subterană. Era clar că, indiferent de unde or fi apărut cîinii ăştia, nu erau din cartier. Cum tot la fel de clar era că nu se aflau aici pentru a-i face vreun rău lui Sophie. La cît era ea, nu le-ar fi ajuns nici pe o măsea. în plus, ar fi putut s-o rupă de mult în două dacă asta le-ar fi fost dorinţa.

Se poate ca distrugerile din camera lui Sophie să fi fost provocate de cîini, dar nu ei fuseseră agresorii.

Ceva intrase în casă să-i facă rău, iar ei au apărat-o, aşa cum o făceau şi acum. Pe Charlie nu-1 interesa de ce, le era doar recunoscător că erau de partea lui. Unde s-or fi aflat ei cînd a intrat el prima oară în cameră după spargerea geamului, nu ştia, dar, din cîte se vedea acum, erau acolo, şi nu mai aveau nici o intenţie să plece.

— E-n regulă, nu-i fac nimic, spuse el. Cîinele se relaxă şi se dădu cîţiva paşi în spate. Trebuie s-o pun pe oliţă,

spuse Charlie simţindu-se niţel caraghios.

Observă că aveau amîndoi zgărzi mari de argint, care, în mod ciudat, îl tulburau mai mult decît mărimea lor-

După extensia suferită cu un an şi jumătate în urmă, imaginaţia lui de Mascul Beta putea să accepte cu uşurinţă prezenţa celor doi cîini gigantici în dormitorul fetiţei lui, dar gîndul că cineva le-ar fi putut pune o zgardă îl zguduia de-a dreptul.

Se auzi o bătaie în uşa de la intrare, şi Charlie ieşi din cameră.

— Scumpo, tăticu' se-ntoarce imediat .Lătrînd în draci

Charlie deschise uşa, şi Lily trecu pe lîngă el ca o boare.

— Jane a spus că ai doi dulăi uriaşi aici. Trebuie să-i văd.

— Lily, stai, spuse Charlie, dar ea traversase deja li- vingul şi intră în camera lui Sophie înainte ca Charlie să fi reuşit să o oprească.

Se auzi un mîrîit înfundat, şi ea ieşi de-a-ndoaselea.

— O, fir-aş a dracului ! spuse ea cu un rînjet uriaş. Ce mişto sînt. De unde îi ai?

— Nu i-am luat de nicăieri. M-am trezit cu ei aici.

Charlie se apropie de Lily, rămasă lîngă uşa camerei

lui Sophie. Fata se întoarse şi îl apucă de mînă.

— Sînt un fel de instrument al afacerii tale cu moartea sau ce?

— Lily, am crezut că am căzut de acord să nu mai discutăm niciodată problema asta.

Ceea ce au şi făcut. De fapt Lily se comportase exemplar în privinţa asta. De cînd descoperise că era Negustor al Morţii, nu mai adusese aproape niciodată vorba despre subiectul ăsta. Era de asemenea hotărîtă să-şi termine şcoala fără o fişă personală prea încărcată şi să se înscrie la Institutul Culinar, a cărui parte pozitivă era că purta de pe acum halatul alb de bucătar, pantaloni în carouri şi pantofi cu talpă de cauciuc, iar machiajul şi coafura îi deveniseră mult mai discrete, dar tot severe, întunecate şi dătătoare de fiori.

Sophie rise şi se rostogoli oprindu-se într-unui din cîini. 0 linseseră şi era toată numai bale de cîine. Părul îi era încleiat în vreo zece ţepi ireali, ceea ce o făcea să semene cu un personaj de desen animat cu ochi incredibil de mari.

Sophie o văzu pe Lily în uşă şi îşi agită mîinile.

— Cuţu, 'Ily. Cuţu, spuse ea.

— Bună, Sophie. Da, ăia sînt nişte căţeluşi cît se poate de drăguţi, spuse Lily, apoi se întoarse spre Charlie : Şi ce ai de gînd să faci ?

— Nu ştiu ce am de făcut. Nici nu mă lasă să mă apropii.

— Păi asta-i bine. Sînt aici s-o apere.

Charlie dădu din cap.

— Aşa cred şi eu. S-a întîmplat ceva noaptea trecută. Ştii ce se spune în *Marea, grandioasa carte* despre *cei-lalţi* ? Cred că unul dintre ei a venit azi-noapte şi atunci s-au ivit şi băieţii ăştia.

— Sînt impresionată. Cred că tu eşti şi mai terminat.

Charlie nu voia să-i spună că era înnebunit de groază
că, doar cu o zi înainte, fiica lui omorîse un om cu cuvîntul *pisi.* Lily ştia deja prea multe şi era evident că tot ce se ascundea sub aparenţe era periculos.

— Cred că aşa ar trebui, dar cîinii nu sînt aici pentru a-i face vreun rău. Va trebui să fac nişte cercetări în biblioteca din Berkeley, să văd dacă găsesc ceva despre ei acolo. Trebuie s-o scap pe Sophie de ei.

Lily rise.

— Da, asta se va şi întîmplă. Uite, azi am şi serviciu, şi şcoală, dar mîine mă duc eu să văd ce găsesc. Intre timp poţi să încerci să te împrieteneşti cu ei.

— Nu vreau să mă împrietenesc cu ei.

Lily se uită la cîini, în timp ce Sophie îl împungea pe unul din ei cu

pumnişorii, rîzînd fericită, apoi îşi întoarse privirea spre Charlie.

— Ba da, asta trebuie să faci.

— Mda, aşa cred şi eu, spuse Charlie. Ai mai văzut pînă acum vreun cîine de o asemenea mărime ?

— Nu există cîini aşa de mari.

— Si atunci ce-or fi ?

L

— Ăştia nu sînt cîini normali, Asher, sînt cîinii iadului.

— De unde ştii ?

— Ştiu, pentru că înainte de a fi început să învăţ despre ierburi, reducţii şi alte chestii, mi-am petrecut vremea citind despre partea întunecată şi cum băieţii ăştia îşi fac din cînd în cînd apariţia.

— Păi, dacă tot ştii, ce mai ai de gînd să cercetezi?

— Voi încerca să aflu ce anume i-a trimis. Il bătu cu palma pe umăr. Trebuie să mă duc să deschid magazinul. Tu du-te şi zbenguie-te cu căţeluşii.

— Ce să le dau de mîncare?

— Mîncare de cîini ai iadului.

— Există şi aşa ceva?

— Tu ce zici ?

— Bine, spuse Charlie.

A durat vreo două ore, dar, după ce Sophie a început să miroasă ca un scutec-surpriză, unul din cîinii gigantici o împinse cu nasul spre Charlie de parcă i-ar fi spus : *Spal-o şi adu-o înapoi.* Charlie îi simţea urmărindu-1 în timp ce îşi schimba fata, fericit că

scutecele de rezervă nu aveau nevoie de ace. Dacă, din întîmplare, ar fi înţepat-o cu un ac, era sigur că una din creaturile alea infernale i-ar fi smuls capul. Il urmări cu atenţie cum a dus-o la masă şi cum se mişca lîngă scaunul ei înalt ca să-i dea de mîncare.

Experimentă cu o felie de pîine prăjită în plus pe care o aruncă unuia din cîini. O prinse din zbor şi se linse pe bot, după care rămase cu ochii la Charlie şi la franzelă. Aşa că Charlie mai prăji patru felii de pîine, pe care cîinii le prinseră alternativ din aer cu atîta rapiditate încît Charlie nu mai era sigur că nu văzuse ceva fum ieşit din presiunea fălcilor care mestecau pîinea.

.— Deci sînteţi nişte animale diabolice dintr-o altă dimensiune şi vă place pîinea prăjită. Bine.

Apoi, după ce se apucă să mai prăjească patru felii, se opri, pentru că se simţea caraghios.

— Dar vouă prea puţin vă pasă dacă e prăjită, nu-i aşa?

Zvârli felia de pîine cîinelui aflat lîngă el, care o prinse din zbor.

— Perfect. Asta o să facă treaba să meargă mai repede.

Charlie le dădu şi restul de pîine. Unse cîteva felii cu
un strat gros de unt de arahide, ceea ce pentru ei n-a însemnat nimic, apoi alte şase felii au fost tratate cu gel de lămîie pentru vase, care nu păru să aibă vreun efect negativ asupra lor, cu

excepţia faptului că îi făcu să producă bule de un albastru-verzui.

— Mergem plimbare, tati, spuse Sophie.

— Nici o plimbare azi, puişor. Cred că azi o să stau acasă şi o să încerc să-i înţeleg pe amicii ăştia.

Charlie o luă pe Sophie de pe scaun, îi şterse dulceaţa de la gură şi din păr, apoi se aşeză cu ea pe canapea să-i citească anunţuri de la mica publicitate din *Chronicle,* unde îşi derula o bună parte din afacere, alta decît negoţul cu **de**-ale Morţii. Dar abia ce-şi intrase în ritm, că unul din cîini dădu buzna peste el, îi prinse mîna cu botul şi îl trase spre baie, în ciuda protestelor lui, a înjurăturilor şi a loviturilor pe care le încasă în cap cu o veioză de alamă. Cîinele îi dădu drumul, apoi rămase cu ochii pe agenda lui Charlie, de parcă ar fî fost îmbibată în sos de la friptura **de** vită.

— Ce ? spuse Charlie, dar apoi văzu.

Poate că din cauza emoţiilor nu observase noul nume din agendă.

— Ia uite, numărul e treizeci. Am o lună întreagă să-1 găsesc. Ia mai lasă-mă-n pace.

In treacăt Charlie mai observă că pe zgarda de argint ª cîinelui infernal era gravat numele ALVIN.

— Alvin? E cel mai ridicol nume pe care l-am auzit vreodată.

Charlie se întoarse la canapea, dar cîinele îl trase înapoi în dormitor, de data asta de picior. In timp ce intrau

pe uşă, Charlie se întinse după bastonul-sabie. Cînd Alvin îl trînti, Charlie sări în picioare şi trase lama. Cîinele uriaş se rostogoli pe spate şi schelălăi. Tovarăşul lui apăru în uşă gîfîind. (Mohamed era numele cîinelui conform plăcuţei de pe zagardă.) Charlie îşi cîntări posibilităţile. Dintotdeauna văzuse în bastonul-sabie o armă formidabilă, o luase chiar şi împotriva scorpiilor din canal, dar îi trecu prin minte că animalele astea măturaseră fără nici o îndoială podeaua cu una dintre creaturile întunericului şi nu avuseseră nici o problemă ca după cîteva ore să mănînce pîine cu gust de detergent de vase. Mai pe scurt, el era cel care trebuia să se supună. Dacă ei voiau ca el să recupereze sufletul, asta va trebui să facă. Dar nu-şi va lăsa iubita fiică singură în compania lor.

— Alvin tot un nume stupid e, spuse el vîrîndu-şi sabia în teacă.

Cînd sosi doamna Korjev, Charlie o culcase pe Sophie, şi un morman întunecat de dulăi diabolici moţăia lîngă pă- tuţul ei - lansînd printre sforăituri nori mari de respiraţie canină cu miros de lămîie. Făcea poate parte din natura ticăloasă a lui Charlie, dar o lăsă pe doamna Korjev să intre în camera lui Sophie doar cu avertismentul că micuţa avea o pereche de noi animăluţe de apartament. îşi înăbuşi chicotul în timp ce măreaţa bătrînă cazacă se

retrăgea din cameră înjurînd în ruseşte.

— E cîini uriaşi acolo înăuntru.

— Da, aşa e.

— Dar nu ca nişte cîini uriaşi normali. Sînt ca nişte animale extragigantice, negre.

— Ca nişte urşi? sugeră Charlie.

— Nu, nu voiam spun „urs". Nu ca ursul. Ca lupul numai că mai mare, mai puternic...

__Ca un urs? se aventură Charlie

__Faci pe maică-ta să roşească atunci cînd eşti rău,

Charlie Asher.

— Nu ca un urs ? întrebă Charlie.

— Nu are importanţă acum. Sînt pur şi simplu uimită. Vladlena e o femeie bătrînă şi slabă de inimă, dar tu să duci şi să te distrezi, că eu stau aici cu Sophie şi cîinii uriaşi;

— îţi mulţumesc, doamnă Korjev, îi cheamă Alvin şi Mahomed. Aşa scrie pe zgărzile lor.

— Ai ce să le dai de mîncare ?

— Sînt nişte bucăţi de carne în frigider. Să dai fiecăruia cîte două şi să te ţii la distanţă.

— Şi cum le place carnea ?

— Cred că cel mai bine ar fi congelată, ăştia bagă-n ei ca nişte...

Doamna Korjev îşi ridică un deget în semn de avertisment: degetul se alinie cu un neg mare de pe nas şi arăta de parcă ar fi ochit cu o armă.

— Ca nişte cai. Bagă-n ei cît doi cai, spuse Charlie.

Doamna Ling nu a făcut cunoştinţă cu Alvin şi Mahomed cu aceeaşi demnitate ca vecina ei rusoaică.

— Aiiiieeeeeeeeeeeee ! Nişte *shiksa* uriaşi se cacă pe ei, urlă madam Ling pe cînd dădea năvală pe hol după Charlie. întoarce-te ! *Shiksa* se cacă !

într-adevăr, cînd Charlie se întoarse, găsi movile abu- **rinde de** rahat împrăştiate prin tot livingul. Alvin şi **Mahomed** flancau uşa camerei lui Sophie ca nişte cîini **chinezeşti de** la porţile unui templu, privind nu atît fioros, **cît ruşinaţi** şi contrariaţi.

— Răutăţilor, spuse Charlie. Să o speriaţi în halul ăsta pe doamna Ling. Răutăţilor.

Se gîndi o clipă să le dea una peste bot pentru a-i pune la punct, dar cum nu putea să aducă un drug de care să-i lege, !Şi dădu seama că învăţătura de minte era imposibilă.

— Să ştiţi că am vorbit serios, adăugă el cu o voce extrem de severă. îmi pare rău, doamnă Ling, îi spuse Charlie micuţei doamne. Ei sînt Alvin şi Mahomed. Ar fi trebuit să aduc mai multe precizări cînd am spus că i-am luat lui Sophie animăluţe noi.

De fapt fusese vag în mod intenţionat, pentru că se aşteptase la o reacţie isterică. Nu că şi-ar fi dorit cu adevărat s-o sperie pe bătrîna doamnă, că doar Masculii Beta pot foarte rar să înspăimînte pe cineva, aşa că, atunci cînd mai prind şi ei cîte o ocazie, îşi pierd uneori judecata.

— E-n ordine, spuse doamna Ling, holbîndu-se la cîinii infernali.

Părea tare împrăştiată, în primul rînd pentru că aşa era. Revenindu-şi din şocul iniţial, începu să calculeze în minte - un abac care desfăşura cu viteza fulgerului calcule legate de greutatea şi volumul fiecărui cîine de mărimea unui ponei, care era apoi împărţit în cotlete, fripturi, coaste şi pachete de carne moale.

— Crezi că ţi-ai revenit? o întrebă Charlie.

— Vezi nu întîrzii, da? spuse doamna Ling. Vreau te duci la Sears şi te uiţi la cutiile frigorifice. Ai drujbă? Vreau împrumut.

— Drujbă? Nu, dar sînt sigur că are Ray şi ţi-o poate împrumuta. Mă întorc în vreo două ore, spuse Charlie. Dar întîi să fac curat aici.

Se duse la subsol, sperînd să găsească lopata de cărbuni pe care tatăl lui o ţinuse acolo cîndva.

Cînd se despărţiseră în acea zi, atît Charlie, cît şi doamna Ling îşi puneau speranţele în trecutul lui Sophie legat de rata ridicată a mortalităţii în rîndul animalelor sale, ca aşa să se rezolve cît mai rapid problema defecaţiei şi hranei. Şi totuşi nu asta avea să fie situaţia.

După ce au trecut cîteva săptămîni fără ca asupra cîinilor să se fi abătut vreo nenorocire, Charlie a acceptat posibilitatea ca ei să fi fost singurele animale de casă care puteau

supravieţui atenţiei lui Sophie. De multe ori fusese tentat să-1 sune pe Minty Fresh şi să-i ceară sfatul, dar cum se putea ca ultimul lui telefon să fi provocat apariţia fiarelor diabloice, a reuşit să reziste tentaţiei.

Cercetările întreprinse de Lily au dat ceva rezultate.

— Pe tot parcursul istoriei se vorbeşte despre ei, spuse Lily la celular, de la biblioteca Berkeley. Dar mai ales despre felul în care le place să-i hăituiască pe cîntăreţii de blues şi, evident, mai există şi o echipă germană de fotbalişti roboţi numită Cîinii iadului, dar nu cred că e relevant. Lucrul care se tot repetă, într-o groază de culturi, e că ei păzesc trecerea dintre lumea viilor şi a morţilor.

— Păi asta chiar că e logic, spuse Charlie. Dar nu spune unde e trecerea asta, nu-i aşa? Vreo staţie de metrou?

— Nu, Asher, nu se pomeneşte aşa ceva. Dar am găsit cartea asta scrisă de o călugăriţă care a fost excomunicată prin 1890. Nu-i aşa că-i tare? Biblioteca asta e uimitoare. Au în jur de nouă milioane de cărţi.

— Da, Lily, e grozav. Şi ce mai spune fosta călugăriţă ?

— A găsit toate informaţiile referitoare la cîinii iadului şi faptul asupra căruia par cu toţii să cadă de acord e că ăştia îl slujesc direct pe stăpînul Lumii Subterane.

— Era catolică şi îi spunea Lumea Subterană ?

— Păi au dat-o afară din biserică pentru că a scris cartea asta, dar, da, aşa a spus.

— N-a lăsat un număr la care s-o sunăm în caz că dulăii ăştia dispar?

— Sînt aici în ziua mea liberă, Asher, încercînd să-ţi fiu de folos. Şi tu o mai faci pe deşteptu'?

— Nu, scuză-mă. Continuă.

— Asta e. Din cîte se pare, n-au şi o metodologie de îngrijire a fiarelor. In esenţă, cercetarea arată că a avea fiarele astea ale întunericului pe lîngă tine nu e de bun augur.

— Cum se chema cartea aia : *Ghidul complet pentru tot ᶜe e al dracului de clar ?*

— Mă plăteşti pentru ce fac aici, ştii? Timpul şi transportul.

— Scuze. Da. Deci ar trebui să scap de ei.

— Mănîncă oameni, Asher. Cine mai face mişto acum?

Cu asta Charlie hotărî că era cazul să joace un rol cît

mai activ în debarasarea de cîinii monstruoşi.

Cum singurul lucru de care era sigur în ceea ce-i privea pe cîinii iadului era că vor merge după el oriunde o va duce pe Sophie, îi luă cu ei la grădina zoologică din San Francisco şi îi lăsă închişi în furgonetă cu motorul pornit şi cu un furtun care pleca de la ţeava de eşapament şi

intra prin trapa de aerisire. După ce considerase ieşirea unul dintre cele mai reuşite tururi de la zoo, în timpul căruia nici un animal nu a mai murit sub privirea în- cîntată a fiicei lui, Charlie reveni la furgonetă ca să găsească doi dulăi cît se poate de ameţiţi, dar altfel teferi, care emanau un iz de plastic ars după ce mîncaseră husele de pe scaune.

Diferitele experienţe au dovedit nu numai că Alvin şi Mahomed erau imuni la cele mai multe otrăvuri, dar chiar le plăcea să guste din spray-urile contra gîndacilor şi, în consecinţă, au lins tot insecticidul de pe parchetul din apartament în săptămîna care a urmat serviciului trimestrial de dezinsecţie.

Cu trecerea timpului, Charlie a încercat să pună în cîntar primejdia de a-i avea pe cei doi dulăi în preajmă şi efectele dezastruoase pe care moartea lor le-ar fi avut asupra psihicului lui Sophie, deoarece era clar că se ataşase foarte mult de ei, aşa că a lăsat-o mai moale cu atacurile directe asupra lor şi n-a mai aruncat cîrnaţi în faţa autobuzului 90. (Luarea hotărîrii i-a fost uşurată cînd municipalitatea oraşului San Francisco 1-a ameninţat cu darea în judecată dacă vreunul din cîinii lui va mai distruge un autobuz.)

De fapt îi era greu să întreprindă atacuri directe (cu atît mai mult cu cît singura artă marţială veritabilă a

Masculului Beta se bazează în întregime pe bunătatea străinilor), aşa că asmuţi asupra dulăilor copleşitoarea putere kung-fu a Masculului Beta, care consta în agresiunea pasivă.

Deci apelă la metodele clasice, luîndu-i la plimbare dincolo de East Bay cu dubiţa, momindu-i spre mlaştinile Oakland-ului cu un grătar de costiţă de vită, după care o luase la goană ca să-i găsească înapoi acasă cu tot livingul transformat într-un maidan de noroi. După care încercă o abordare şi mai indirectă : i-a împachetat într-o ladă şi i-a expediat pe calea aerului spre Coreea în speranţa obţinerii dreptului la azil, doar ca să descopere că se întorseseră deja la magazin chiar înainte de a le fi curăţat părul din casă.

A sperat chiar să se folosească de instinctele lor naturale pentru a-i alunga, după ce a citit pe internet că esenţa din urină de puma împrăştiată pe tufişuri şi flori are darul de a-i împiedica pe cîini să urineze pe ele. După o cercetare cu adevărat exhaustivă a cărţii de telefon, a descoperit în cele din urmă numărul unui depozit aparţinînd unui negustor ambulant din sudul oraşului care era vînzător autorizat de urină de puma.

— Sigur, avem şi urină de puma, spuse tipul.

După cum vorbea, Charlie era sigur că purta haină din piele de căprioară

şi avea o ditamai barba. Dar poate că trăgea doar concluzii pripite.

— Şi asta ar trebui să îndepărteze cîinii ?

— Face minuni. Cîini, cerbi, iepuri. De cîtă ai nevoie?

— Nu ştiu. Poate de vreo treizeci de litri.

Urmă o pauză şi Charlie era sigur că îl aude pe tip pigulindu-şi bucăţele de carne de elan din barbă.

— Păi vindem urină de puma în sticluţe de treizeci, şaizeci şi o sută de grame.

— Aşa ceva nu-mi foloseşte, spuse Charlie. N-ai putea să-mi aduci o canistră - preferabil de la o puma care n-a mîncat nimic altceva decît carne de cîine în ultimele luni ?
Bănuiesc că e vorba de pipi de puma domesticită, corect? Vreau să zic că nu te duci tu în mijlocul naturii s-o colectezi.

— Nu, domnule, bănuiesc că e adusă de la zoo.

— Cred că marfa de la sălbăticiuni e mai bună, nu? întrebă Charlie. Poţi să-mi aduci? Nu tu personal. N$_u$ voiam să insinuez că te duci în mijlocul naturii după o puma înarmat cu un pahar gradat. Mă gîndeam la un profesionist... alo?

Tipul presupus în haină de căprioară cu barbă închisese.

Aşa că Charlie 1-a trimis pe Ray în sudul oraşului cu dubiţa, să cumpere tot pipiul de puma pe care îl aveau, ca

în final să nu reuşească decît să facă tot etajul doi al clădirii să pută ca o cuşcă de pisici.

Cînd a devenit evident că nici cele mai agresiv-pasive încercări nu dădeau rezultat, Charlie a recurs la atacul Masculului Beta extrem, care consta în a tolera prezenţa lui Alvin şi Mahomed, dar urîndu-i în draci şi trîntind remarci sarcastice ori de cîte ori i se oferea prilejul.

Hrănirea dulăilor semăna cu alimentarea cu cărbune a două locomotive nesăţioase - Charlie avea nevoie de douăzeci de kile de mîncare pentru cîini o dată la două zile ca să poată ţine pasul cu apetitul lor, pe care ei, la rîndul lor, le transformau în torpile masive de rahat trîntite pe străzile şi aleile din jurul magazinului de solduri Asher's, de parcă ar fi pus în scenă propriul *blitzkrieg* canin împotriva cartierului.

Partea bună a prezenţei lor era că Charlie a fost scutit luni de-a rîndul să mai audă vreo mişcare prin canale sau să vadă pe ziduri umbra rău prevestitoare a vreunui corb cînd recupera un nou suflet. In ce privea scopul misiunii lui, negoţul cu de-ale morţii, cîinii îşi slujeau perfect menirea, pentru că, de cîte ori apărea un nou nume în agenda lui, cîinii îl tîrau pe Charlie în fiecare dimineaţa să-şi respecte termenele calendaristice pînă cînd se întorcea cu sufletul, aşa că au

trecut doi ani fără să fi ratat sau întîrziat vreo recuperare. Cîinii uriaşi îi însoţeau pe Charlie şi Sophie în plimbările lor, care au fost reluate doar cînd Charlie a fost sigur că îi putea ţine sub control cu abilităţi „speciale" de limbaj. Dulăii, deşi cu siguranţă cei mai mari pe care îi văzuse cineva vreodată, nu erau totuşi chiar aşa de uriaşi încît să devină incredibili, şi, oriunde s-ar fl dus, Charlie era întrebat de rasa lor. Plictisit de încercările de a lămuri ce era cu ei, spunea pur şi simplu : „Sînt nişte cîini ai iadului" şi, cînd era întrebat de unde îi avea, răspundea : „Au apărut pur şi simplu în camera fiică-mii într-o noapte şi n-au mai vrut să plece", după care oamenii nu numai că îl considerau mincinos, dar şi cretin. Aşa că a adus modificări discursului său cu „Sînt nişte cîini ai iadului irlandezi", ceea ce, din anumite motive, oamenii acceptau pe loc. (Cu excepţia unui suporter irlandez al unei echipe de fotbal dintr-un bar din North Beach care a spus : „Eu sînt irlandez şi drăciile alea nu sînt irlandeze". La care Charlie a răspuns : „Irlandezi negri". Suporterul a dat din cap de parcă ar fi ştiut asta deja şi îi spuse chelneriţei : „Fetiţo, îmi mai dai o nenorocită de halbă de bere înainte să mă usuc şi să mă ia vîntu' ?")

într-un fel lui Charlie a început să-i placă celebritatea la care ajunsese de a fi tipul cu fetiţa dulce şi cei doi cîini

gigantici. Atunci cînd trebuie să-ţi păstrezi o identitate secretă, ţi-e imposibil să nu te înfrupţi niţel din atenţia publică. Şi Charlie a tot făcut-o pînă în ziua cînd el şi Sophie au fost opriţi pe una dintre străduţele de pe Russian Hill de un om cu barbă îmbrăcat cu un caftan lung din bumbac şi cu tichie împletită. Sophie era deja destul de mare ca să poată să-şi facă singură plimbarea, deşi Charlie avea la el un portbebe ca să o poată duce cînd obosea (dar cel mai adesea o ajuta să-şi ţină echilibrul cînd stătea călare pe spatele lui Alvin sau Mahomed).

Bărbosul trecu un pic cam prea aproape de Sophie, sj Mahomed mîrîi şi se aşeză între om şi copil.

— Mahomed, treci la locul tău, spuse Charlie.

S-a dovedit pînă la urmă că dulăii *puteau* fi dresaţi mai cu seamă dacă le spuneai să facă lucruri pe **care** oricum aveau chef să le facă. (Mănîncă, Alvin. Bravo, băiatu'. Acum caca. Excelent.)

— De ce îi spui acestui cîine Mahomed ? întrebă omul cu barbă.

— Pentru că aşa îl cheamă.

— N-ar fi trebuit să-i spui acestui cîine Mahomed.

— Nu eu i-am spus cîinelui Mahomed, spuse Charlie. Il chema Mahomed cînd m-am ales cu el. Era scris pe zgarda lui.

— E o blasfemie să-i spui unui cîine Mahomed.

— Am încercat să-i spun altfel, dar n-a ascultat. Fii atent. Steve, ia muşcă-1 pe omul ăsta de picior ! Vezi, nimic. Spot, muşcă-1 pe omul ăsta de picior. Nimic. Aş putea la fel de bine să-i vorbesc în farsi. înţelegi ce vreau să spun?

— Păi eu i-am spus cîinelui meu Iisus. Cum îţi vine?

— Păi îmi pare rău, nu mi-am dat seama că ţi-ai pierdut cîinele.

— Nu mi-am pierdut cîinele.

— Serios ? Am văzut în oraş o groază de fluturaşi cu „L-aţi găsit pe Iisus ?". Dar poate că nu era cîinele tău. 0 recompensă e întotdeauna binevenită.

Charlie remarcase de curînd că nu mai putea rezista tentaţiei de a se pune cu oamenii, mai cu seamă cînd se încăpăţînau să se poarte ca nişte idioţi.

— Nu am nici un cîine numit Iisus, dar asta nu te deranjează pentru că eşti un ateu infidel.

— Nu, pe bune, poţi să *nu-i* dai cîinelui tău orice nume vrei şi nu mă va deranja cîtuşi de puţin. Dar aici ai dreptate, sînt un ateu infidel. Cel puţin aşa am votat la ultimele alegeri.

Şi Charlie îi zîmbi.

— Moarte infidelilor ! Moarte infidelilor ! urlă bărbosul drept răspuns la şarmul irezistibil al lui Charlie.

Ţopăi în jurul lui Charlie, agitîndu-şi pumnul în faţa Negustorului Morţii,

ceea ce o sperie pe Sophie aşa de tare încît îşi acoperi ochii şi începu să plîngă.

— Ia termină, îmi sperii fata.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor!

Mahomed şi Alvin se plictisiră repede tot uitîndu-se
la ţopăiala omului şi se culcară la pămînt, aşteptînd să le spună cineva să-1 mănînce pe tipul în cămaşă de noapte.

— Să ştii că vorbesc serios, spuse Charlie. Trebuie să te opreşti.

Se uită înjur, simţindu-se jenat, dar nu mai era nimeni pe stradă.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor! continuă să scandeze bărbosul.

— Ai văzut cît de mari sînt cîinii ăştia, Mahomed?

— Moarte... hei, de unde ştii că mă cheamă Mahomed? N-are nici o importanţă. Moarte infidelilor. Moarte...

— Ua, chiar că ai curaj, spuse Charlie, dar nu e decît o fetiţă şi tu o sperii şi chiar că trebuie să încetezi imediat.

— Moarte infidelilor! Moarte infidelilor!

— Pisi ! spuse Sophie, care îşi luase mînuţele de la ochi, arătînd spre bărbat.

— Of, puişor, spuse Charlie. Speram să nu faci aşa ceva.

Charlie o puse pe Sophie pe umeri şi porni mai departe, ducîndu-şi cîinii de lîngă bărbosul rămas mort ca o moviliţă nemişcată pe trotuar. îşi vîrî tichia omului în buzunar. Avea o lucire roşie, stinsă. Ciudat, numele bărbosului apăru în agenda lui Charlie abia a doua zi

— .Vezi ce important e să ai simţul umorului? spus$_e$ Charlie strîmbîndu-se comic peste umăr la fiica lui.

— Tati prostuţ, spuse Sophie.

Mai tîrziu Charlie a avut remuşcări pentru faptul că fata lui s-a folosit de cuvîntul „pisi" ca de o armă şi a simţit că un tată cu adevărat responsabil ar fi trebuit să tragă un fel de învăţătură din acea întîmplare - să o înveţe o lecţie, aşa că a pus-o jos pe Sophie alături de doi ursuleţi de plus, cîteva ceşcuţe mititele de ceai invizibil, o farfurie cu prăjituri imaginare şi doi cîini uriaşi veniţi din iad, şi au avut prima discuţie de la suflet la suflet, de la tată la fiică.

— Iubire, ai înţeles de ce ţi-a spus tata să nu mai faci niciodată aşa ceva ? Că oamenii n-au de unde să ştie că tu poţi face aşa ceva?

— Sîntem altfel decît ceilalţi oameni ? spuse Sophie.

— Aşa e, puişor, pentru că sîntem altfel decît ceilalţi oameni, spuse el celei mai drăgălaşe şi deştepte fetiţe din lume. Şi tu ştii de ce, nu-i aşa?

— Pentru că sîntem chinezi şi în Diavolul Alb nu poţi avea încredere.

— Nu, nu pentru că sîntem chinezi.

— Pentru că sîntem ruşi şi în inimile noastre s-a adunat multă tristeţe ?

— Nu, nu e multă tristeţe în inimile noastre.

— Pentru că sîntem puternici ca nişte urşi?

— Da, dulceaţă, asta e. Sîntem altfel pentru că sîntem puternici, ca nişte urşi.

— Ştiam eu. Mai vrei ceai, tati?

— Da, Sophie, mi-ar mai plăcea nişte ceai.

— Deci, spuse împăratul, văd că ai încercat feluritele căi prin care viaţa unui om poate fi îmbogăţită prin intermediul companiei unei perechi de cîini adevăraţi.

Charlie stătea pe treptele din spatele prăvăliei scoţînd dintr-un coş pui întregi congelaţi, pe care îi arunca pe rînd cînd lui Alvin, cînd lui Mahomed. Fiecare pui era înşfăcat din aer cu o asemenea forţă încît împăratul, Bummer şi Lazăr, ghemuiţi de cealaltă parte a aleii, priveau cu ochi bănuitori cîinii şi tresăreau de parcă s-ar fi descărcat un pistol lîngă ei.

— îmbogăţire variată, spuse Charlie, aruncînd un alt pui. Ăsta e exact cuvîntul corect.

— Nu există un prieten mai bun şi mai loial decît un dulău, spuse împăratul.

Charlie făcu o pauză şi nu mai scoase nici un pui din coş, ci un mixer electric portabil.

— Un prieten într-adevăr, spuse el, un prieten de nădejde.

Mahomed înghiţi mixerul fără măcar să fi mestecat cei şaizeci de centimetri de cablu care îi atîrnau din gură.

— Nu 1-a durut? întrebă împăratul.

— Celuloză, îi explică Charlie în timp ce îi arunca un alt pui lui Mahomed, care îl înghiţi cu restul de cablu. Nu sînt chiar cîinii mei. Sînt ai lui Sophie.

— Un copil are nevoie de un prieten necuvîntător, spuse împăratul. Un tovarăş cu care să crească - deşi mi se pare că amicii ăştia au cam terminat cu crescutul.

Charlie dădu din cap, aruncînd un alternator de Buick între fălcile nerăbdătoare ale lui Alvin. Se auzi un clănţănit urmat de rîgîitul cîinelui, dar coada i se izbi de container cerînd încă şi mai mult.

— Ei au fost tot timpul alături de ea, spuse Charlie. Cel puţin am reuşit să-i dresez şi vor păzi orice clădire în care se află ea. O vreme nu se vor depărta de ea nici măcar o clipă. Cînd trebuie să le fac baie, e o adevărată provocare.

— Cred că poetul Billy Collins a scris : „Nimănui nu-i place un cîine ud", spuse împăratul.

— Da, şi probabil că n-a trebuit niciodată să scoată din cadă un

bebeluş neastîmpărat şi doi dulăi de două sute de kile fiecare.

— Da' parcă spuneai că s-au cuminţit?

— A trebuit. Sophie a început şcoala. Profesoara s-a supărat din cauza cîinilor uriaşi din clasă.

Charlie îi zvîrli un calculator lui Alvin, care îl ronţăi ca pe un biscuit pentru cîini, dîre de bale prelingîndu-se peste ecranul din plastic.

— Şi ce-ai făcut ?

— Ne-au trebuit cîteva zile şi o mulţime de explicaţii, dar pînă la urmă am reuşit să-i învăţ să stea la intrarea în şcoală.

— Şi lucrurile s-au domolit?

— Păi îi dau cu un spray care imită granitul în fiecare dimineaţă şi le spun să stea nemişcaţi de fiecare parte a uşii. Nimeni nu pare să-i bage în seamă.

— Şi se supun? Toată ziua?

— Păi, de fapt, e doar o jumătate de zi, că ea e doar la grădiniţă. Şi trebuie să le promiţi o prăjitură.

— întotdeauna trebuie plătit un preţ.

împăratul scoase un pui congelat din cutie.

— Se poate?

— Te rog, îl invită Charlie cu o mişcare a mîinii.

împăratul îi aruncă puiul lui Mahomed, care îl expedie

pe gît dintr-o singură înghiţitură.

— Oho, ce spectacol, spuse împăratul.

— Asta nu-i nimic, spuse Charlie. Dacă le dai tuburi cu propan, scuipă flăcări.

Cînd ti se scoală

»

__ Ţ^ăpuşele de futut, spuse Ray din senin.

l E r a pe un aparat de fitness alături de Charlie şi amîn- doi asudau cu ochii înfipţi într-un şir de şase funduri feminine perfect asortate, orientate spre ei de pe aparatele din faţă.

— Ce-ai spus? întrebă Charlie.

— Păpuşele de futut, spuse Ray. Exact asta sînt.

Ray îl convisese pe Charlie să vină la sala lui de fitness
sub pretextul de a-1 introduce în lumea burlacilor. De fapt, pentru că Ray era un fost poliţist, urmărea oamenii mai mult decît ar fi fost sănătos, avea prea mult timp liber şi nu prea ieşea mult în lume, iar adevăratul motiv pentru care îl invitase pe Charlie să vină cu el la sală era că în felul ăsta putea să-1 cunoască şi în afara magazinului. Remarase că în comportamentul lui Carlie apăruse ceva straniu după moartea lui Rachel, deoarece îşi făcea apariţia neîntîrziat cu lucruri cumpărate de la rudele decedaţilor de cum apărea necrologul în ziar. Deoarece din punct de vedere social

Charlie era un tip rezervat şi secretos cînd nu era m magazin, ca să nu mai vorbim de micile animale care muriseră în apartamentul lui Charlie, Ray a început să-1 bănuiască a fi un criminal în serie. Aşa că Ray a hotărît Sa se apropie mai mult de şeful lui şi să descopere adevărul.

Vorbeşte mai încet, Ray, spuse Charlie. Doamne!

Cum Ray nu-şi putea întoarce capul, parcă vorbea cu landurile femeilor.

— Nu mă pot auzi ; uită-te şi tu, toate au căşti cu microfon. Avea dreptate, toate vorbeau la telefon. Noi doi sîntem invizibili pentru ele.

Fiind invizibil pentru oameni, sau aproape invizibil Charlie avea un dublu profit. Era la jumătatea dimineţii' şi sala era plină de femei zvelte, înjur de douăzeci de ani' îmbrăcate în costume de spandex, cu sîni disproporţionat de mari, piele perfectă şi coafuri scumpe, care păreau să aibă dexteritatea de a privi exact prin el, exact cum făcea toată lumea atunci cînd era în căutarea unui suflet. De fapt, cînd el şi Ray veniseră pentru prima dată la **sală** Charlie s-a uitat în jur căutînd vreun obiect care să pulseze roşu, crezînd că omisese vreun nume din agenda lui în acea dimineaţă.

— După ce am fost împuşcat, am ieşit cu o terapeută care a lucrat aici o vreme, îi spuse Ray. Ea le spunea aşa: *păpuşele de futut.* Fiecare dintre ele are un apartament pentru care plăteşte un babalîc din administraţie -

tot aşa cum plăteşte pentru sala de fitness şi pentru ţîţele false. îşi petrec ziua pe la cosmeticiană şi pedichiuristă, şi nopţile sub vreun afacerist ieşit din costum.

Charlie se simţea cît se poate de prost ascultînd litania lui Ray, care vorbea despre femeile aflate la doar cîţiva paşi de ei. Ca oricare alt Mascul Beta, s-ar fi simţit oricum vădit stînjenit în prezenţa atîtor femei frumoase, dar intervenţia lui Ray înrăutăţise lucrurile şi mai mult.

— Ca şi cum ar fi nişte neveste-trofeu ? spuse Charlie.

— Nee. Soţii-trofeu aspirante. De fapt nu pun mîna pe tip, pe casă sau pe ce-o fi. Ele există doar pentru a fi nişte bunăciuni perfecte pentru bărbaţii ăia.

— Păpuşele de futut? spuse Charlie.

— Păpuşele de futut, spuse Ray. Dar lasă-le, că nu pentru ele am venit aici.

Sigur că Ray avea dreptate. Nu pentru ele se afla Charlie aici. Cinci ani trecuseră de la moartea lui Rachel şi toata lumea îi spunea că trebuia să se întoarcă la viaţă, dar nu de asta fusese de acord să-1 însoţească pe fostul poliţist la sală. Cum Charlie îşi petrecea prea mult timp singur, mai cU seamă de cînd Sophie începuse şcoala, şi pentru că deţinea o identitate secretă şi un hobby la fel de secret, ajunsese să-i bănuiască pe toţi de acelaşi lucru. Şi cum Ray o burlăcea şi el, şi mai şi vorbea o grămadă despre oamenii din cartier

care muriseră, şi pentru că nu părea să aibă o viaţă socială cu excepţia femeilor din Filipine pe care le contacta on line, Charlie bănuia că Ray era un criminal în serie. Şi Charlie şi-a zis că era cazul să se dea mai aproape de Ray şi să afle.

— Deci sînt un fel de amante? spuse Charlie. Ca în Europa ?

— Aşa cred, spuse Ray. Dar ai avut vreodată impresia că amantele se străduiesc în halul ăsta să arate bine? Am impresia că *păpuşică de futut* e un termen mult mai potrivit, pentru că, atunci cînd îmbătrînesc prea mult, nu le mai rămîne nimic de făcut ca să ţină trează atenţia tipului lor. Sînt terminate, ca marionetele pe care nu le mai trage nimeni de sfori.

— Doamne, Ray, eşti prea dur.

Poate că Ray e cu vreuna dintre femeile astea, îşi spuse Charlie.

Ray ridică din umeri.

Charlie se uită de-a lungul şirului de funduri perfecte, apoi simţi greutatea propriilor ani petrecuţi în singurătate sau în compania unui copil şi a doi cîini gigantici şi spuse :

— Vreau o păpuşică de futut.

Aha ! îşi spuse Ray. *Tocmai îşi alege o victimă.*

— Şi eu, spuse el. Dar tipii ca noi nu capătă păpuşele de futut, Charlie. Ele îi ignoră pe ăştia ca noi.

Aha ! îşi spuse Charlie. *Iese la iveală sociopatul acrit.*

— Deci de-asta m-ai adus aici, ca să mă arăt cu totul ieşit din formă în faţa unor femei superbe care să nu mă bage în seamă ?

— Nu, e o adevărată distracţie să te uiţi la păpuşelele de futut, dar mai sînt şi femei normale care vin aici.

Care nici ele nu vorbesc cu mine, îşi spuse Ray.

— Care nici ele nu vorbesc cu tine, spuse Charlie.

Pentru că au mirosit că eşti un ucigaş psihopat.

— Ne vedem la barul de răcoritoare după antrenament spuse Ray.

Unde o să mă aşez undeva pe margine, de unde să văd cum îţi alegi victima.

Cretin psihopat, gîndiră ei.

Cînd se trezi, Charlie găsi nu unul, ci trei nume în agendă, iar lîngă ultimul, o oarecare Madison McKerny, era cifra trei, mai avea doar trei zile să-i recupereze sufletul. Charlie ţinea un vraf de ziare în casă şi, după cum îi era obiceiul, se întorcea cu o lună în urmă în căutarea unui necrolog pentru noul lui client. Cel mai adesea, dacă dulăii îi dădeau o clipă de răgaz, aştepta ca numele să apară în coloana necrologurilor, după care se ducea să găsească sufletul cînd era uşor de pătruns în casă, fie cu rudele îndurerate, fie în calitate de cumpărător. Dar de data asta avea numai trei zile, şi Madison McKerny nu

apăruse în necrologuri, ceea ce însemna că s-ar fi putut să mai fie în viaţă, dar nu reuşise s-o găsească nici în cartea de telefon, aşa că va trebui să se mişte rapid. Doamnelor Ling şi Korjev le plăcea să facă piaţa sîmbătă, drept pentru care o chemă pe soră-sa, Jane, şi o rugă să stea cu Sophie.

— Vreau un frăţior, o anunţă Sophie pe mătuşa Jane.

— O, puişor, îmi pare rău, dar nu poţi avea un frăţior, pentru că asta ar însemna ca tata să facă sex, ceea ce nu se va mai întîmpla.

— Jane, nu-i vorbi în felul ăsta, spuse Charlie.

Le făcea sandviciuri, întrebîndu-se de ce se încurca el întotdeauna cu făcutul sandviciurilor. Şi îi spuse lui Sophie:

— Scumpo, de ce nu te duci în camera ta să te joci cu Alvin şi Mahomed? Tati trebuie să vorbească cu mătuşa Jane.

— Bine, spuse Sophie ţopăind spre camera ei.

__Si nu-ţi schimba iar hainele sînt cît se poate de
bune, spuse Charlie. E al patrulea rînd de haine pe care îl poartă azi, îi spuse el lui Jane. îşi schimbă hainele cum îţi schimbi tu prietenele.

— Au ! Fii cuminte, Chuck, sînt sensibilă şi s-ar putea să-ţi ard una-n fund.

Charlie stoarse maioneză peste o întreagă felie de pîine **ca** să-i arate cît de serios era.

— Jane, nu ştiu dacă e chair aşa de sănătos să fie înconjurată de toate mătuşile astea. A trecut deja printr-o încercare grea cînd şi-a pierdut mama, şi acum te-ai mutat şi tu de aici — nu ştiu dacă e cazul să se ataşeze de toate femeile astea doar ca mai tîrziu să iasă din viaţa ei. Are nevoie de atenţia constantă a unei femei.

— în primul rînd, nu m-am *mutat* cine ştie unde. M-am mutat doar în cealaltă parte a oraşului, şi o văd la fel de **des, de** parcă aş mai locui încă aici. în al doilea rînd, nu **sînt** o persoană promiscuă, doar că sînt de tot rahatul **cînd e** vorba să am o relaţie cu cineva. în al treilea rînd, Cassie e cu mine de trei luni şi pînă acum ne-a mers de minime. Că tocmai *de-aia* m-am şi mutat. în al patrulea, Sophie nu şi-a pierdut mama, n-a avut niciodată o mamă, te-a avut pe tine şi, dacă vrei să rămîi om normal, trebuie **să faci sex.**

— Asta voiam să spun. Nu poţi să vorbeşti aşa în faţa lui Sophie.

— Charlie, ăsta-i adevărul. Chiar şi Sophie o poate înţelege. Nici nu ştie despre ce e vorba şi tot îşi dă seama că n-ai mai făcut-o de un veac.

Charlie se opri din confecţionarea sandviciurilor şi se apropie de masă.

— Nu e vorba de sex, Jane. E vorba de contactul uman. **Tocmai m**-am tuns

zilele trecute, şi sînii frizeriţei mi se **frecau** de umeri, aproape că mi-am dat drumul. Apoi aproape că **am** bocit.

— Pentru mine aşa ceva se apropie de sex, frăţioare. Ai mai fost cu cineva de la moartea lui Rachel?

— Ştii bine că nu.

— Aici ai zbîrcit-o. Rachel n-ar fi vrut aşa ceva. Cel puţin atîta lucru ar fi trebuit să ştii. Adică i s-a făcut milă de tine şi s-a încurcat cu tine, ceea ce nu i-a fost uşor ştiind că ar fi putut să-şi găsească pe cineva mult mai bun

— I s-a făcut milă de mine?

— Exact asta spuneam. A fost o femeie tare dulce si tu eşti mult mai jalnic acum decît ai fost atunci. Aveai mai mult păr pe vremea aia şi nici nu aveai un copil şi doi cîini de mărimea unui Volvo. Drace, o fi vreun ordin de călugăriţe care să şi-o tragă cu tine, pur şi simplu ca un act sfînt de mizericordie. Sau penitenţă.

— Ajunge, Jane!

— Surorile Eternei Suferinţe a Ahtiaţilor după Sex.

— Nu sînt chiar aşa de rău, spuse Charlie.

— Sfîntul Ordin al Sfintei Bonny, ocrotitoarea site-urilor porno şi a labagiilor incurabili.

— Fie, Jane. îmi pare rău că ţi-am spus despre schimbatul prietenelor, am sărit peste cal.

Jane se lăsă pe spate pe scaunul ei de bar şi îşi încru- cişă mîinile, părînd mulţumită, dar sceptică.

— Dar problema rămîne.

— E-n regulă. O am pe Sophie şi mai am şi afacerea asta. N-am nevoie de o prietenă.

— O prietenă ? O prietenă sună prea ambiţios pentru tine. Tu ai doar nevoie de cineva pentru sex.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba da, făcu Charlie învins. Dar acum trebuie să plec. Poţi să stai cu Sophie ?

— Sigur. O iau la mine. Am un jeg de vecin ceva mai sus de mine şi mi-ar plăcea să-i fac cunoştinţă cu căţeluşii tăi. Se pot căca la comandă?

— O fac dacă le spune Sophie.

— Perfect. Ne vedem diseară. Promite-mi că o să inviţi pe cineva în oraş. Sau măcar gîndeşte-te pe cine ai putea să inviţi.

— Promit.

— Bun. Ţi-ai luat costumul ăla albastru, cu dungi?

— Să nu te apropii de şifonierul meu.

— Parcă ziceai că trebuie să pleci ?

Ray credea că totul începuse atunci cînd Charlie a omorît toate animăluţele pe care le adusese acasă pentru fiică-sa. Probabil că omul cumpărase cei doi cîini mari şi negri ca un strigăt de ajutor - cineva ar fi

remarcat pînă la urmă dispariţia unor asemenea animale de casă. Conform filmelor, toţi începeau la fel - cu animale mărunte, apoi, nu după multă vreme, o cîrmeau spre autostopişti, curve şi, cît se poate de curînd, ajungeau să mumifice o gaşcă întreagă de monitori de la o îndepărtată tabără de vară, după care împodobeau tăbliţa indicatoare a taberei de lîngă bîrlogul lor montan cu rămăşiţele lor întărite. Bîr- logul montan nu se prea potrivea cu profilul lui Charlie, deoarece era alergic, era însă posibil ca asta să fi fost doar o indicaţie a geniului său diabolic. (Ray fusese poliţist de stradă, aşa că nu avusese nevoie să studieze profilul criminalilor, şi teoria lui tindea să devină foarte colorată, un efect secundar al imaginaţiei lui de Mascul Beta şi a marii lui colecţii de DVD-uri.)

Dar Charlie îl rugase pe Ray să apeleze la relaţiile pe care le avea în poliţie, inclusiv la circulaţie, pentru a localiza diverşi oameni care mureau cu toţii după cîteva săptămîni. Dar nu era vorba de crime. O mulţime din lucrurile care aparţinuseră proaspeţilor decedaţi îşi făcuseră apariţia în magazin în ultimii ani (Ray găsise numere antifurt gravate pe o duzină de articole şi le-a dus unui prieten din poliţie care le-a identificat posesorii), dar nici unul dintre Proprietari nu fusese omorît. Mai fuseseră şi cîteva accidente, dar cele mai multe din

cauze naturale. Ori Charlie era un artist în arta prefăcătoriei, ori Ray era nebun, o posibilitate pe care el însuşi nu o exclusese complet, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că fusese căsătorit de trei ori şi fiecare dintre fostele soţii putea să depună mărturie. Aşa că născocise capcana cu sala de fitness ca să-1 scoată pe Charlie din bîrlog. Dar Charlie îl tratase întotdeauna bine şi, dacă se va dovedi că bîrlogul lui montan nu era plin cu mumiile monitorilor din tabără, Ray ştia că va regreta că-1 atrăsese în capcană.

Şi dacă nu era nimic în neregulă cu Charlie, cu excepţia faptului că avea nevoie de o partidă bună de sex?

Ray pălăvrăgea cu Eduardo, noua lui prietenă de pe *Filipineze disperate.com,* cînd apăru Charlie, care cobora pe scările din spate.

— Ray, te rog să-mi găseşti pe cineva.

— Numai o clipă. Acum ies. Charlie, ia uită-te la noua mea cucerire.

Ray expuse pe ecran fotografia unei asiatice corpolente, dar atractive.

— E drăguţă, Ray, dar nu te pot învoi acum să te duci în Filipine. Nu pînă cînd găsim pe cineva s-o înlocuiască pe Lily. Charlie se aplecă spre ecran. Ia uite, o cheamă *Eduardo.*

— Ştiu. E ceva normal în Filipine, ca Edwina.

— Are o umbră de barbă.

— Eşti rasist. Unele rase au mai mult păr facial decît altele. Nu mă deranjează, vreau doar pe cineva cinstit şi afectuos şi cu vino-ncoa'.

— Are mărul lui Adam.

Ray se uită chiorîş spre ecran, apoi închise pagina, apoi monitorul şi se răsuci pe scaunul turnant.

— Şi pe cine spui că vrei să-ţi găsesc?

— E-n regulă, Ray, spuse Charlie. Mărul lui Adam nu împiedică pe nimeni să fie cinstit, afectuos şi cu vino-ncoa • Il face doar să nu pară chiar aşa.

— Corect. Cred că e doar din cauza felului în care cădea lumina. Bun, pe cine zici că vrei să găseşti?

— Nu am decît numele Madison McKerny. Ştiu că el sau ea locuieşte în oraş, dar nu mai mult.

— E o ea.

— Pardon ?

— Madison e numele unei stripteuze.

Charlie îşi scutură capul.

— O cunoşti ?

— Nu o cunosc, deşi numele mi se pare cunoscut. Dar Medison e numele noii generaţii de stripteuze. Ca Regan sau Morgan.

— M-ai terminat, Ray.

— Am petrecut un timp prin localurile cu stiptease, Charlie. Nu mă mîndresc cu chestia asta, dar e unul dintre lucrurile pe care le faci cînd eşti

poliţist. Şi ajungi să te obişnuieşti cu tiparul numelor de scenă.

— Habar n-am avut.

— Da, şi e ca un fel de evoluţie care începe din anii '50 : Bubbles, Boom Boom şi Blaze care l-au produs pe Bambi, Candy şi Jewel, din care au apărut Sunshine, Brandy şi Cinnamon, care le-au născut pe Amber, Brittany şi Brie, din care au descins Reagan, Morgan şi Madison. Madison **e** nume de stripteuză.

— Ray, nici nu te născuseşi în anii '50.

— Nu, nu trăiam nici prin anii '40, dar ştiu despre al Doilea Război Mondial şi despre muzica jazz. Mă pricep la istorie.

— Corect. Deci trebuie să caut o stripteuză ? Nu mă prea ajută. Nici măcar nu ştiu de unde să încep.

— O să caut pe la circulaţie şi în registrele de taxe. Dacă e în oraş, o să-i am adresa în după-amiaza asta. De ce trebuie s-o găseşti?

Urmă o pauză, timp în care Charlie se prefăcu că observă o pată pe ecranul casei de marcat, pe care o şterse, apoi spuse:

— A, e ceva legat de o vînzare de bunuri. Una dintre livrările recente conţine nişte articole care i-au fost lăsate ei.

— N-ar trebui executorul **să** se ocupe de chestia **asta** sau avocatul?

— Sînt detalii lipsite de importanţă, care nici nu sînt consemnate în

testament. Executorul m-a rugat pe mine să mă ocup de problemă. Ai cincizeci de verzişori pe chestia asta.

Ray zîmbi.

— E-n regulă. Oricum te ajutam, dar dacă se dovedeşte a fi stripteuză, trebuie să vin cu tine, bine ?

— S-a făcut, spuse Charlie.

Trei ore mai tîrziu, Ray îi dădea adresa lui Charlie şi se uita cum şeful lui o zbugheşte din magazin şi se urcă într-un taxi. De ce taxi ? De ce nu-şi lua dubiţa ? Ray voia să se ia după el, *trebuia* să-l urmărească, dar trebuia să-şi găsească un înlocuitor pentru magazin. Ar fi trebuit să anticipeze ce se va întîmplă, dar se gîndise la altceva.

Ray se gîndise la altceva încă de cînd discutase cu Charlie, nu numai din cauza căutării lui Madison McKerny, dar şi pentru că încercase să găsească o modalitate să strecoare întrebarea „Ai penis ?" în discuţia cu iubita lui, Eduardo. După cîteva e-mailuri care îl puseseră pe jar, n-a mai putut rezista şi i-a scris : *Eduardo, nu că ar avea vreo importanţă, dar mă gîndesc să-ţi trimit nişte lenjerie sexy drept cadou prietenesc şi mă întreb dacă să fac vreo modificare la chiloţi ?*

Apoi a aşteptat. Şi a aşteptat. Şi, pentru că sigur era cinci dimineaţa la Manila, începu să se certe singur. Fusese prea vag sau nu fusese destul de vag? Şi acum trebuia să plece. Ştia unde se duce Charlie, dar trebuia să

ajungă acolo înainte să se întîmple ceva. O sună pe Lily pe mobil, în speranţa că nu se afla la al doilea serviciu şi că îi va face o favoare.

— Vorbeşte, ingratule, răspunse Lily.

— De unde ai ştiut că sînt eu? o întrebă Ray.

— Ray?

— Da, de unde ai ştiut că sînt eu?

— N-am ştiut, răspunse Lily. Ce vrei?

— Poţi să-mi ţii locul la magazin vreo două ore? Apoi, pentru că o auzi cum inspiră greu, act despre care ştia că alimentează abuzul verbal, adăugă : Ai cincizeci de dolari pe chestia asta.

Ray o auzi expirînd.

— Da!

După ce terminase Institutul Culinar, Lily obţinuse o slujbă ca ajutor de bucătar la un bistrou din North Beach, dar, cum nu cîştiga încă destul ca să se mute de unde stătea cu mama ei, s-a lăsat convinsă de Charlie să-şi mai păstreze nişte ture la magazinul de solduri Asher's, cel puţin pînă cînd îi va găsi un înlocuitor.

— E-n regulă, Ray. Vin pentru două ore, dar trebuie să ajung la restaurant la cinci, aşa că să te întorci, altfel închid mai devreme.

— Iţi mulţumesc, Lily.

Charlie spera din toată inima ca Ray să nu fie un criminal în serie, în ciuda tuturor lucrurilor care indicau contrariul. N-ar fi găsit-o niciodată pe femeia asta fără ajutorul relaţiilor pe care le avea Ray în poliţie, şi cum era să se descurce el pe viitor dacă va trebui să mai găsească pe cineva, şi Ray va fi în puşcărie? Apoi experienţa lui Ray ca poliţist putea fi o explicaţie pentru faptul că nu lăsa niciodată nici o urmă. Chiar aşa, va continua să mai caute femei din Filipine pe internet dacă singura lui dorinţă era de a ucide ? Probabil că asta a şi făcut cînd s-a dus în Filipine să-şi viziteze iubitele. Poate că omora filipineze disperate. Poate că Ray era un criminal în serie turist. *Mă ocup eu de chestia asta mai tîrziu,* îşi spuse Charlie. *Deocamdată am de recuperat un suflet*

.Charlie s-a dat jos din taxi la Fontana, un bloc cu apartamente, doar la o stradă de Ghirardelli Square, acolo unde cheiul fabricii de ciocolată servea drept promenadă Fontana era o construcţie mare, curbată, din sticlă si beton, de pe care se vedeau Alcatrazul şi podul Golden Gate şi care atrăsese dispreţul sanfranciscanilor încă de cînd fusese construită, în anii '60. Nu atît că era o construcţie urîtă, şi nimeni nu ar fi adus un argument contrar, dar, din cauza clădirilor în stil victorian si edwardian care o înconjurau, semăna mai curînd cu un imens aparat de aer condiţionat picat din ceruri pentru a stîlci un cartier din secolul al XIX-lea. Totuşi, vederea pe care o aveai din

apartament era minunată, exista un portar, parcare subterană şi o piscină pe acoperiş, aşa că, dacă puteai trăi într-un fel cu stigmatul de a locui într-un paria arhitectural, era un loc grozav.

Adresa pe care i-o dăduse Ray pentru Madison era la etajul 22, şi acolo se afla probabil şi receptaculul sufletului ei. Charlie nu era foarte sigur de gradul lui de invizi- bilitate (refuza să-1 gîndească în termeni de invizibilitate, pentru că nu era), dar spera să ajungă pentru douăzeci şi două de etaje. Va trebui să treacă de portar şi să intre în lift, şi nu avea să ţină dacă o va face pe cumpărătorul de obiecte la mîna a doua.

A, păi cine nu riscă nu cîştigă. Dacă ar fi fost prins, ar fi trebuit să născocească o altă cale de a pătrunde înăuntru. Aşteptă la uşă pînă cînd intră o tînără în costum sobru, pe care o urmă în hol. Portarul nu îi aruncă nici măcar o privire.

Ray îl văzu pe Charlie coborînd din taxi şi îi spuse şoferului său să oprească pe o altă stradă, unde sări din maşină, îi aruncă şoferului o hîrtie de cinci şi îi spuse să păstreze restul, apoi se căută în buzunar după ce îi mai rămăsese de plată în timp ce şoferul izbea impacientat volanul şi înjura şoptit în urdu.

.— Scuze, n-am mai mers de mult cu taxiul, spuse Ray.

Ray avea maşină, o Toyota micuţă şi cochetă, dar singurul loc de parcare putea fi găsit la vreo opt străzi mai departe de casa lui, în parcarea unui hotel condus de un prieten de-al lui, şi cînd te lipeşti de un loc de parcare în San Francisco, apăi îl ţii, aşa că Ray se folosea în cea mai mare parte de transportul în comun şi conducea maşina doar în zilele libere, ca să nu se descarce bateria. A sărit într-un taxi din faţa prăvăliei lui Charlie şi a strigat:

— Ţine-te după taxiul ăla ! băgînd definitiv în sperieţi familia japoneză din spate.

— Scuze, spuse Ray. *Konichiwa.* N-am mai mers de mult cu taxiul.

După care a sărit din taxi şi s-a urcat într-altul, care nu avea aparat de taxat.

Se strecură rapid pe stradă, mergînd de la stîlp la automatul de ziare, apoi la chioşcul cu reclame, ascun- zîndu-se în spatele fiecăruia, rămînînd în poziţia ghe- muit-la pîndă, reuşind doar să pară dement în ochii puştiului care stătea în staţia de autobuz de vizavi. Ajunse la intrarea din parcarea subterană de la Fontana chiar cînd Charlie se îndrepta spre uşă. Ray se ghemui în spatele stîlpului în care se introducea cartela de intrare.

Nu ştia ce va face dacă Charlie va intra în clădire. Din fericire, ţinuse minte numărul de telefon al lui

Madison McKerny şi putea să o avertizeze că venea Charlie. In taxiul care îl aducea încoace îşi amintise unde mai văzuse numele. Pe registrul clubului său de fitness. Madison McKerny era una dintre păpuşelele de futut care îşi făceau veacul dimineaţa prin sala de fitness, şi Charlie, credea Ray, voia să se apropie tiptil de ea.

Il văzu pe Charlie luîndu-se după o tînără în costum sobru care se îndrepta spre Fontana, după care Charlie dispăru. Pur şi simplu dispăru.

Ray se duse pe trotuar ca să prindă un unghi mai bun. Femeia mai era acolo, nu făcuse decît cîţiva paşi, dar pe
Charlie nu-1 mai vedea. Nu existau tufişuri, ziduri, tot afurisitul de coridor era doar din sticlă, atunci unde dracu' dispăruse? Ray era sigur că nu-1 scăpase din priviri, nici măcar nu clipise, şi ar fi văzut orice mişcare bruscă făcută de Charlie.

Întorcîndu-se la obiceiul Masculului Beta de a se învinovăţi singur, Ray se întrebă dacă nu a avut un moment de pierdere a lucidităţii, care 1-a făcut să-şi piardă cunoştinţa preţ de-o clipă. Fie că da, fie că nu, trebuia s-o avertizeze pe Madison McKerny. îşi puse mîna la suportul de pe curea şi îl găsi fără telefonul mobil în el, apoi îşi aminti că a pus telefonul sub registru, cînd a ajuns la serviciu în dimineaţa aia.

Charlie găsi apartamentul şi sună. Dacă Madison McKerny deschidea uşa,

s-ar fi putut furişa prin spatele ei ca să caute prin apartament receptaculul sufletului ei. Chiar pe coridor era o măsuţă cu un aranjament din flori artificiale. O răsturnă în speranţa că îi va stîrni curiozitatea să vadă ce s-a întîmplat şi va deschide uşa. Dacă nu era acasă, va trebui să intre prin efracţie. Exista şansa ca, datorită portarului de la intrarea în bloc, să nu aibă nici un sistem de alarmă. Dar dacă ea putea să îl vadă? Uneori, clienţii îi puteau vedea. Nu adesea, dar se mai întîmplă şi...

Ea deschise uşa.

Charlie rămase uluit. Era spectaculoasă. Simţi că i se taie respiraţia şi rămase cu privirea pironită pe sînii ei.

Nu era atît faptul că era o brunetă tînără şi superbă, cu un păr perfect şi o piele perfectă. Nici că purta un capot subţire, alb, din mătase care abia dacă îi ascundea trupul de model din reclamele la costume de baie. Nu era nici din cauza sînilor uriaşi, dar vioi, care dădeau-năvală prin decolteul adînc pe cînd se apleca din pragul uşii, deşi numai şi acest gest ar fi fost suficient să ne ofere imaginea nefericitului Mascul Beta rămas fără suflu. Ci faptul că sînii îi străluceau, chiar prin mătasea capotului, străluceau chiar prin decolteu, ca doi sori gemeni la răsărit, pulsind ca două becuri ţîţoase de la intrarea într-un local hawaiian jùtschos şi deocheat.

Sufletul lui Madison McKerny îşi avea re
sedinţa în implanturile din sînii ei.

— Va trebui să-mi pun mîinile pe ei, spuse Charlie, uitînd că nu era chiar singur şi că nu vorbea chiar în gînd.

Apoi Madison McKerny îi observă prezenţa şi se declanşară ţipetele

.Cînd ti se scoală
II :

Recviem pentru o
păpuşică de futut
?

Ray deschise uşa cu atîta forţă încît clopoţelul de la intrare se smulse din suportul lui şi se rostogoli clin- chetind pe podea.

— O, Doamne, spuse Ray. N-o să-ţi vină să crezi. Nu-mi vine mie să cred.

Lily îl privi pe Ray pe deasupra ochelarilor ei cu jumătate de ramă şi puse jos cartea de bucate franţuzească pe care o citea. De fapt nici nu avea cu adevărat nevoie de ochelari, dar, cînd privea pe deasupra lor, emana condescendenţă şi dispreţ, o privirea despre care credea că o prinde de minune.

— Şi eu trebuie să-ţi zic ceva, spuse Lily.

— Nu, o întrerupse Ray uitîndu-se înjur ca să se asigure că nu erau clienţi prin preajmă. Ce vreau să-ţi spun e într-adevăr important.

— Bine, spuse Lily. Ce vreau eu nu e aşa de important. Aşa că dă-i tu drumul întîi.

— Bun. Ray inspiră adînc şi începu : Cred că Charlie s-a putea să fie un ucigaş în serie cu puteri de ninja.

— Uau, hai că-i tare, spuse Lily. Bun, acum e rîndul meu. O domnişoară Mi-S-A-Sculat-Aşa-O-Poftă te-a căutat la telefon. A vrut să ştii că are în ambalaj un savuros cîrnat de douăzeci de centimetri.

Lily ridică telefonul mobil al lui Ray, pe care îl uitase sub registru.

— O, Doamne, iar începe !

Ray îşi prinse capul în mîini şi se prăbuşi cu el pe tejghea.

— Spunea cît de nerăbdătoare e să-1 împartă cu tine. Lily începu să-şi examineze unghiile. Deci Asher e un ninja, da ?

Ray îşi ridică privirea.

— Da, şi s-a luat după una dintre păpuşelele de futut de la sala mea de fitness.

— Am impresia că trăieşti o viaţă imaginară destul de bogată, Ray.

— Ia mai taci, Lily, aici e vorba de un dezastru. Slujba şi apartamentul meu depind de Charlie, ca să nu mai spun că are un copil, şi noua stea a vieţii mele e un tip.

— Ba nu e.

Lily se minună cum de renunţase aşa de repede - nu se mai distra chinuindu-1 pe Ray ca altădată.

— Ha? Cum?

— Doar mă distram şi eu puţin cu tine, Ray. N-a sunat. Ţi-am citit toate e-mailurile şi arhiva de Messenger.
— Lucrurile astea sînt personale.
— Şi de-aia le ţii pe toate în computerul magazinului?
— Aici stau o grămadă de vreme, cu diferenţa că timpul...
— Şi că tot veni vorba de intimitate, ce-i cu povestea asta că Asher ar fi un ninja şi criminal în serie? Adică e amîndouă? în acelaşi timp?
Ray se apropie de ea şi începu să vorbească cu gura în guler, de parcă ar fi dezvăluit o uriaşă conspiraţie.
— Il tot urmăresc. De la o vreme, Charlie achiziţionează o mulţime de lucruri care au aparţinut unor oameni care au murit. Şi treaba ţine de cîţiva ani. Dar întotdeauna trebuie s-o ia din loc într-o clipă şi mă cheamă pe mine [s]a-i ţin locul şi niciodată nu spune unde se duce, decît că, imediat după chestia asta, lucrurile unuia dintre morţi [a]Par în magazin. Aşa că azi m-am luat după el, că şi el s-a
luat după o femeie care vine la sala mea, pe care s-ar putea s-o fi văzut zilele trecute.

Lily făcu un pas în spate, îşi încrucişă mîinile pe piept şi se uită scîrbită la Ray, ceea ce nici nu i-a fost greu avînd atîţia ani de practică.

— Ray, ţi-a dat cumva prin cap că Asher se ocupă de vînzări de efecte

personale şi că afacerile noastre merg mult mai bine de cînd are în grijă şi mai multe vînzări - că e vorba de marfă de o calitate mult mai bună ? Probabil pentru că ajunge acolo mai devreme ?

— Ştiu, dar nu e vorba de asta. Tu nu mai stai pe aici aşa de mult, Lily. Eu am fost poliţist şi văd toate lucrurile astea. Ştii că a apărut şi un poliţist de la omucideri care se ţine după coada lui Charlie? Aşa e. Mi-a lăsat cartea lui de vizită şi mi-a spus să-i telefonez dacă se întîmplă ceva neobişnuit.

— Dar tu, Ray, n-ai făcut-o.

— Charlie a dispărut, Lily. L-am urmărit şi pur şi simplu a dispărut din decor, şi asta chiar în faţa ochilor mei. Şi ultima dată cînd l-am văzut, intra în blocul păpuşelei ăleia de futut.

Lui Lily îi veni să ia capsatorul de pe tejghea şi să înfigă la repezeală o sută de agrafe în fruntea lucitoare a lui Ray.

— Jigodie nerecunoscătoare ! Ai pus poliţia pe capul lui Asher ? Omul care ţi-a dat o slujbă şi un loc unde să stai de... de zece ani?

— Nu i-am sunat pe vardişti, doar pe inspectorul ăsta, Rivera. Il ştiu încă de cînd eram în poliţie. O să meargă pe burtă.

— Să te duci să-ţi iei carnetul de cecuri şi maşina, strigă Lily. Il scoatem pe cauţiune.

— Nici nu cred că a fost chemat la tribunal, spuse Ray-

— Ray, eşti o javră jalnică. Hai, du-te. Eu închid şi te aştept în faţă.
— Lily, nu poţi să-mi vorbeşti în halul ăsta. Nu mă văd obligat să accept aşa ceva.
Pentru că nu îşi putea întoarce capul, Ray nu reuşi să evite primele două agrafe pe care Lily i le înfipse în frunte, dar asta 1-a convins că era cazul să plece după carnetul de cecuri şi maşină şi se dădu în spate.
— Ce e o păpuşă de futut? stigă Lily după Ray, surprinsă cumva de intensitatea violentă a loialităţii ei faţă de Charlie.

Poliţista îi luă lui Charlie amprentele de nouă ori înainte să se uite la inspectorul Alphonse Rivera şi să spună:
— Idiotul ăsta n-are amprente.
Rivera luă mîna lui Charlie, i-o întoarse cu palma în sus şi îi privi degetele.
— Uite aici contururile. Are amprente cît se poate de normale.
— Bun, atunci fa-o tu, spuse femeia. Pentru că tot ce mi-a ieşit mie n-are relief.
— Bun, spuse Rivera. Vino cu mine.
Il duse pe Charlie la un perete cu o dungă desenată pe el şi îi spuse să se uite la aparatul de fotografiat.
— Cum îmi stă părul? întrebă Charlie.
— Nu zîmbi.
Charlie se încruntă.
— Nu te strîmba. Uită-te doar drept înainte şi... părul îţi stă bine, deşi ai

cerneală pe frunte. Dar asta nu-i o problemă, domnule Asher, infractorilor li se întîmplă asta tot timpul.

— Nu sînt infractor, spuse Charlie.

■— Ai pătruns într-o clădire securizată şi ai hărţuit o tînără. Ceea ce te face un infractor.

— N-am pătruns nicăieri şi n-am hărţuit pe nimeni.

— O să vedem noi. Domnişoara McKerny spune că ai atentat la viaţa ei. E hotărîtă să te vadă la tribunal şi, 'Iacă mă întrebi pe mine, aţi avut amîndoi un mare noroc [Ca] am apărut eu.

Charlie se îndoia de asta. Păpuşica de futut a începe să ţipe şi s-a refugiat în apartament, iar el a intrat după ea, încercînd să-i explice, încercînd să-şi facă un pl[an] despre cum trebuia să acţioneze, acordînd în acelaşi timp o atenţie prea sporită sînilor ei.

— N-am ameninţat-o.

— Spuneai că va muri. Azi.

Deci îl prinseseră. Şi în toată confuzia şi ţipetele de acolo, Charlie spusese că trebuia să pună mîna pe sînii ei pentru că ea urma să moară în acea zi. Privind retrospectiv, îşi spuse că ar fî trebuit să păstreze informaţia aia secretă.

Rivera îl conduse pe scări şi îl băgă într-o cameră mică cu o masă şi două scaune. Exact ca la televizor, Charlie se aştepta să găsească o oglindă-ecran, dar a fost dezamăgit să vadă

doar pereţi din beton masiv, vopsiţi într-un verde- pal. Rivera îi spuse să ia loc, apoi se duse la uşă.

— O să te las aici cîteva minute, pînă cînd vine domnişoara McKerny să completeze plîngerea. E mult mai ospitalier aici decît să te ţin într-o celulă. Vrei să bei ceva?

Charlie clătină din cap.

— Să chem un avocat?

— Tu hotărăşti, domnule Asher. E clar dreptul dumi- tale, dar nu te pot sfătui să faci într-un fel sau altul. In cinci minute m-am întors. Intre timp poţi să dai un telefon, dacă vrei.

Rivera plecă, şi Charlie îi văzu partenerul, un tip cît un taur, morocănos, chel, numit Cavuto, rămas lîngă uşă în aşteptarea lui. Tipul îl băga în sperieţi pe Charlie. Nu atît la perspectiva de a trebui să recupereze implanturile lui Madison McKerny sau ce s-ar întîmpla dacă n-ar reuşi, ci era pur şi simplu speriat.

— Dă-i drumul, spuse Cavuto.

— Cum adică să-i dau drumul? Abia ce i-am făcut formele de trimitere în judecată, femeia aia, McKerny. ••

— A murit. Prietenul ei a împuşcat-o şi, cînd ai noştri au răspuns cu focuri de armă, şi-a făcut felul.

— Ce?

— Prietenul era căsătorit, McKerny voia mai multă siguranţă şi voia să-i spună nevestei ăstuia. Şi tipul a luat-o razna.

— Şi ai şi aflat toată povestea asta?

— Vecina ei le-a spus poliţiştilor de cum au ajuns acolo. Haide, e cazul nostru. Trebuie să ne punem în mişcare. Dă-i drumul tipului. Ray Macy şi o tipă, bucătăreasă, îl aşteaptă jos.

— Ray Macy mi-a dat telefon. Credea că Asher o s-o omoare.

— Ştiu. Corect crima, greşit tipul. Hai.

— Mai avem acuzaţia de port ilegal de armă.

— Un baston cu o sabie în el ? Ce, vrei să te duci în faţa unui judecător şi să-i spui că ai arestat un tip pentru că îl suspectai că e criminal în serie, ca în final să se dovedească a fi un imbecil absolut?

— Fie, îi dau drumul, dar îţi spun, Nick, tipul ăsta i-a zis lui McKerny că urma să moară azi. E ceva tare ciudat în tot rahatul ăsta.

— Şi n-avem încă un rahat ciudat în care să ne înfigem ?

— Bine zis, spuse Rivera.

Madison McKerny arăta bine în rochia ei bej de mătase, cu machiajul şi coafura perfecte, ca de obicei, cerceii cu diamant şi un colier de platină cu diamante se adăugau mînerelor de argint ale coşciugului ei din nuc fără noduri. Pentru o persoană care nu mai respira, îţi tăia respiraţia, mai cu seamă pe a lui Charlie, singurul care îi putea vedea ţîţele licărind roşii în coşciug.

Charlie nu se dusese la o mulţime de înmormîntări, dar a lui Madison McKerny părea frumoasă, şi cît se poate de aglomerată pentru o persoană de numai douăzeci şi Şase de ani. Madison crescuse în Mill Valley, lîngă San
Francisco, aşa că o mulţime de oameni o ştiau. Cu exceptj$_g$ familiei ei, cei mai mulţi pierduseră contactul cu ea'si păreau surprinşi de faptul că fusese împuşcată de pyj. etenul ei căsătorit, care o ţinea într-un apartament scump din oraş.

— Probabil nu aşa ai votat-o la secţiunea „cel mai p$_{ro}$. babil viitor" din anuar, spuse Charlie, care încerca să facă puţină conversaţie cu unul din colegii ei, un tip lîngă care stătuse la pisoarele din toaleta bărbaţilor.

— Cum ai cunoscut-o pe Madison? spuse tipul pe un ton condescendent.

Arăta ca şi cum pentru el se votase „cel mai probabil să-i calce pe toţi pe nervi cu bogăţia lui şi frizura mişto".

— Cine, eu? Sînt prieten cu mirele, spuse Charlie.

Şi îşi trase fermoarul şi o luă spre chiuvetă înainte ca frizatul să fi avut timp să se gîndească la vreo replică.

Charlie a fost surprins să întîlnească la înmormîntare cîţiva cunoscuţi şi, cum fugea de unul, dădea de altul.

Primul a fost inspectorul Rivera, care a minţit :

— A trebuit să vin. E cazul nostru. Trebuie să-i cunosc puţin şi familia.

Apoi Ray, care a minţit :

— Venea la sala mea. Am considerat că e cazul să-i aduc un ultim omagiu.

Apoi Cavuto, partenerul lui Rivera, care n-a minţit.

— Şi totuşi cred că eşti un pervers, ca şi actualul tău prieten, fostul poliţist.

Şi Lily, care a fost şi ea sinceră.

— Am vrut să văd o păpuşică de futut moartă.

— Şi la magazin cine a mai rămas ? întrebă Charlie.

— închis. Deces în familie. Doar ştii că Ray a chemat poliţia pe capul tău.

încă nu avuseseră posibilitatea să discute de la eliberarea lui Charlie.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse Charlie.

.— A zis că te-a văzut intrînd în blocul moartei, după ca re ai dispărut. Crede că ai puteri de ninja. Chiar aşa stă treaba?

Sprîncenele îi zvîcniră - o mişcare conspirativă *à la* Groucho Marx, diluată de faptul că sprîncenele îi erau subţiri ca aţa şi desenate cu un dermatograf violet.

— Mda, cam aşa ar sta lucrurile. Ray nu bănuieşte ce se întîmplă, nu ?

— Nu, te-am acoperit eu. Dar continuă să creadă că esti un criminal în serie.

— Şi eu care credeam că *el* e criminal în serie.
Lily ridică din umeri.
— Doamne, băieţi, aveţi nevoie de o groază de sex.
— Corect, dar în clipa asta mă aflu aici pentru a-mi îndeplini obligaţiile.
— N-ai făcut încă rost de lucrul ăla ?
— Habar n-am cum să i-1 iau. Lucrul ăla e încă în ea. Şi arătă spre coşciug.
— Ai pus-o, spuse Lily.
— Trebuie să ne aşezăm, spuse Charlie.
O conduse în capelă, unde începuse slujba.

In spatele lui, Nick Cavuto, care stătea la trei paşi de Charlie, o luă spre partenerul lui şi îi spuse :
— N-am putea să-1 împuşcăm pe Asher acum şi să găsim mai tîrziu un motiv pentru asta? Sînt sigur că idiotu' a făcut ceva s-o merite.

Charlie nu ştia ce avea de făcut, cum avea să obţină implanturile cu suflet, dar era sigur că i se va întîmplă ceva. Vreun talent supranatural se va face simţit în ultimul moment. La asta s-a gîndit cît a ţinut slujba. La asta s-a gîndit şi cînd au închis coşciugul, în timpul procesiunii funerare spre cimitir, ca şi în timpul slujbei de la mormînt. Speranţele începuseră să i se spulbere odată cu plecarea

participanţilor, cînd coşciugul a fost coborît. Si cînd groparii au început să arunce ţărînă în groapă cu un hîrleţ, a renunţat să se mai gîndească.

Asta ar fi însemnat jefuire de mormînt. Dar asta nici nu era o idee. Dar ce era? Şi, chiar cu toţi anii de experienţă într-ale morţii, Charlie nu se credea în stare să se strecoare într-un cimitir şi să-şi petreacă toată noaptea săpînd după un coşciug, ca apoi să taie implanturile din trupul femeii moarte. Nu era acelaşi lucru cu luarea unui vas de pe cămin. De ce nu putea fî sufletul lui Madison McKerny într-un vas de pe cămin?

— Deci n-ai făcut rost de lucrul ăla, spuse o voce din spatele lui.

Charlie se întoarse şi îl văzu pe inspectorul Rivera stînd doar la un pas de el. Nici nu-1 mai văzuse de cînd părăsiseră salonul de pompe funebre.

— Ce lucru ?

— Da, ce lucru? spuse Rivera. N-au îngropat-o cu diamantele pe care le-ai văzut, că doar ştii asta, nu?

— Ar fi fost mare păcat, spuse Charlie.

— Le-au luat surorile ei, spuse Rivera. Ştii, Charlie, nu multă lume mai rămîne să vadă cum e acoperit coşciugul.

— Zău? spuse Charlie. Eram doar curios. Să văd dacă folosesc lopeţi sau ceva. Dar tu?

— Eu? Eu te urmăresc pe tine. Ai reuşit să treci peste chestia aia cu canalele?

— A, despre aia e vorba? De fapt aveam nevoie de o mică schimbare a medicaţiei.

Charlie preluase expresia de la Jane. Ea de fapt nici nu lua medicamente, dar scuza părea să dea rezultate.

— Fii atent ce faci, Charlie. Că şi eu o să fiu atent la tine. *Adios !* Rivera plecă.

— *Adios,* inspectore, spuse Charlie. Hei, apropo, ce costum frumos ai.

— Mulţumesc. L-am cumpărat de la magazinul tău, spuse Rivera fără să se întoarcă.

Cînd, a fost el la magazinul meu ? gîndi Charlie.

în următoarele două săptămîni, Charlie se simţi ca şi cum cineva i-ar fi programat sistemul nervos la un voltaj mai mare decît cel recomandat, drept pentru care vibra de nerăbdare. Se gîndi că poate ar fi fost bine să-1 sune pe Minty Fresh în legătură cu eşecul lui de a fi recuperat sufletul lui Madison McKerny, dar, dacă harpiile din canal nu se revoltaseră din cauza asta, se gîndi că intrarea în contact cu un alt Negustor al Morţii le-ar fi scos la lumină, în schimb, o ţinea pe Sophie acasă, asigurîndu-se că nu scăpa nici o clipă de sub privirile dulăilor. De fapt îi ţinea închişi în camera ei cea mai

mare parte a timpului ; pentru că altfel îl duceau tîrîş la agenda pe care nu mai apăruse nici un nume nou. Numai mult întîrziata Madison McKerny şi cele două femei - Esther Johnson şi Irena Posokovanovich - care apăruseră în aceeaşi zi, dar cărora le mai rămăsese oarece timp pînă la expirare, sau cum i-o mai fi spunînd.

Aşa că şi-a reluat plimbările, ascultînd în timp ce trecea pe lîngă canale şi gurile lor încăpăcite, dar întunericul nu părea să se ridice.

Charlie se simţea în pielea goală plimbîndu-se pe stradă fară bastonul-sabie, confiscat de Rivera, aşa că se apucase să îl înlocuiască, proces în timpul căruia mai găsi încă doi Negustori ai Morţii în oraş. Pe primul 1-a descoperit la un anticariat din Mission, Book 'em Danno. De fapt nu era o librărie - avea două corpuri de bibliotecă înalte pentru cărţi, dar restul era un fel de bric-ă-brac, de la echipament pentru instalaţii la căşti de fotbal. Charlie înţelegea pe deplin cum s-a întîmplat. începeai cu o librărie, apoi treceai pe un singur tip de comerţ nevinovat, un set de rafturi pentru cărţile de ediţie princeps, apoi altul, te duci cu o ladă încăpătoare la un tîrg ca să iei un singur articol - şi cît se poate de curînd te trezeşti cu o întreagă secţie de cîrje desperecheate şi radiouri învechite şi nu reuşeşti pentru nimic în lume să-ţi aminteşti cum de a-i făcut rost de o cursă

pentru urşi, şi totuşi uite-o, e chiar lîngă rochiţa de balerină de un verde-pal şi de un vibrator : şi dintr-odată te trezeşti proprietar de prăvălie second-hand. In spatele magazinului, lîngă tejghea, se afla un raft în care fiecare volum pulsa cu o lumină roşie, mată.

Charlie sări peste o scuipătoare şi se agăţă într-un cuier din corn de elan.

— Ai păţit ceva? îl întrebă proprietarul, ridicîndu-şi privirea din cartea pe care o citea.

Probabil că avea vreo şaizeci de ani, pielea plină de pete din cauza expunerii îndelungate la soare, dar, cum în ultima vreme nu mai făcuse plajă, devenise de un alb bolnăvicios. Avea părul lung şi rărit şi purta ochelari supradimensionaţi, ceea ce îi dădea înfăţişarea unei ţestoase educate.

— Nu, e-n regulă, spuse Charlie smulgîndu-şi privirea de pe cărţile cu suflete.

— Ştiu că e cam dezordine aici, spuse ţestosul. Am avut intenţia să fac curat, dar intenţia asta o am de vreo patruzeci de ani şi încă n-am ajuns s-o îndeplinesc.

— E în regulă. îmi place magazinul tău, spuse Charlie. Ai o selecţie grozavă.

Proprietarul se uită la costumul scump al lui Charlie şi la pantofii lui şi îi aruncă o privire chiorîşă. Era clar că recunoscuse valoarea hainelor şi îl

catalogase pe Charlie drept un vînător bogat de antichităţi.

— Cauţi ceva anume? îl întrebă el.

— Un baston-sabie, spuse Charlie. Şi nu trebuie să fie obiect de antichitate. Voia să-i dea tipului o cafea şi să tăifăsuiască cu el despre înhăţarea receptaculelor, despre confruntările cu Subteranii şi despre faptul de a fi Negustor al Morţii. Tipul ăsta era un spirit înrudit şi, judecind după dimensiunile colecţiei lui de receptacule, toate numai cărţi, **cu** siguranţă că era în branşă de mai multă vreme **ca** Minty Fresh.

Ţestosul dădu din cap.

— N-am mai văzut aşa ceva de ani de zile. Dacă îmi dai o carte de vizită, o să-mi pun spionii la treabă pentru tine.

— Mulţumesc, spuse Charlie. Eu o să continui căutarea. Face parte din distracţie. începu să se retragă pe coridor, dar nu putea să plece fără să spună ceva, fără să obţină o informaţie.

— Hei, cum merge comerţul prin cartierul ăsta ?

— Mai bine acum decît înainte, spuse tipul. Găştile s-au liniştit în parte, şi zona asta din Misson s-a transformat în cartierul boemei cu fumuri în cap. Ceea ce e bine pentru afacere. Eşti de aici ?

— Născut şi crescut, spuse Charlie. N-am mai fost de mult prin zona asta. N-ai observat să se întîmple ceva mai

ciudat pe stradă în ultimele două săptămîni, nu ?

Ţestosul se uită de data asta de-a dreptul la Charlie, ba chiar îşi scoase ochelarii gigantici.

— Cu excepţia alarmelor, care se aud tot timpul, linişte de mormînt. Cum te cheamă ?

— Charlie. Charlie Asher. Locuiesc în North Beach - zona cartierului chinezesc.

— Eu sînt Anton, Charlie. Anton Dubois. Încîntat de cunoştinţă.

— **Bun,** spuse Charlie. Acum trebuie să plec.

— Charlie, pe Fillmore Street e o casă de amanet. Fulton & Fillmore, cred. Proprietăreasa are o mulţime de arme albe. Ea s-ar putea să aibă şi un baston pentru tine.

— Mulţumesc, spuse Charlie. Să ai grijă de tine, Anton. **Da?**

— Ca întotdeauna, spuse Anton Dubois şi îşi întoarse privirea spre cartea lui.

Charlie părăsi magazinul şi mai stresat decît înainte, dar nu chiar la fel de singur cum fusese cu cinci minute mai devreme. A doua zi a găsit un nou baston-sabie la casa de amanet din Fillmore şi mai găsi o casetă cu ustensile şi cuţite de bucătărie care emiteau o lumină roşie. Proprietăreasa era mai tînără decît Anton Dubois în jur de patruzeci poate, şi purta un revolver calibrul 38 într-un toc de umăr, care 1-a şocat pe

Charlie mai puţin decît faptul că era femeie. îşi imaginase că toţi Negustorii Morţii erau bărbaţi, dar era clar că nu exista nici un motiv pentru aşa ceva. Purta jeans şi o cămaşă fină, într-o singură culoare, dar era plină de bijuterii prost asortate, despre care Charlie bănuia că erau o slăbiciune pe care şi-o justifica deoarece „era în afacere", tot aşa cum el îsi justifica scumpele lui costume. Era o doamnă drăguţă, aparţinînd genului poliţist, cu un zîmbet frumos, şi Charlie se trezi întrebîndu-se dacă s-o invite în oraş, apoi auzi un pleoscăit sonor în cap, ca şi cum explodase bula cu prostie autodistructivă. Desigur, cina, un film şi asmuţirea Forţelor întunericului asupra lumii. Măreaţa primă întîlnire. Toţi aveau dreptate. Avea urgent nevoie de sex.

Cumpără bastonul-sabie cu banii jos, fară şmecherii, şi părăsi magazinul fără să se fi angajat în conversaţie cu proprietara, dar luă o carte de vizită de pe suportul de pe tejghea la plecare. O chema Carrie Lang. Era tot ce putea face ca să nu o avertizeze, să-i spună să fie atentă la ce s-ar putea să vină de dedesubt, dar îşi dădu seama că fiecare secundă petrecută acolo sporea pericolul declanşării tuturor relelor.

Ai grijă de tine, Carrie, şopti el pentru sine în timp ce ieşea.

în seara aceea, se hotărî să treacă la acţiune pentru a mai atenua din presiunile care îi striveau viaţa. Sau cel puţin aşa s-a hotărît cînd Jane şi prietena ei, Cassandra, au venit la el oferindu-se să stea cu Sophie.

— Hai, găseşte-ţi şi tu o femeie, spuse Jane. Eu am copilul.

— Nu merge aşa, spuse Charlie. Am fost plecat toată ziua. O clipă n-am avut să stau cu fata mea.

Jane şi Cassandra - o roşcată atletică, atractivă, înjur je treizeci de ani, pe care Charlie îşi promisese că ar fi invitiat-o în oraş dacă nu ar fi trăit cu soră-sa - îl dădură afară pe uşa pe care i-au trîntit-o în faţă, încuind-o apoi.

— Să nu te întorci pînă nu ţi-o tragi ! îi strigă Jane peste balustradă.

— Pe tine te ajută? îi strigă Charlie. Hai, du-te şi găseşte-ţi una care să ţi-o tragă. Parcă ai găsi-o căutînd prin gunoaie.

— Uite, cinci sute de dolari. Cu cinci sute de dolari convingi pe oricine.

Un teanc de bancnote îşi luă zborul peste balustradă, urmat de baston, de sacoul sport şi de portofel.

— Ăştia-s banii mei, nu-i aşa? strigă Charlie.

— Tu eşti ăla care are nevoie de sex, îi strigă Jane. Cară-te. Să nu te întorci pînă n-ai executat dansul bestiei cu două spinări.

— Aş putea să mint.

— Nu, nu poţi, îi spuse Cassie. Avea o voce dulce, care te făcea s-o rogi să-ţi spună poveşti la culcare. N-o să-ţi dispară disperarea din ochi. Şi nu am în vedere nimic vulgar, Charlie.

— Sînt sigur, cum altfel aş putea s-o iau ?

— Pa, tati ! spuse Sophie din dosul uşii. Distracţie plăcută !

— Jane !

— Linişteşte-te. Chiar acum a intrat. Hai, du-te !

Şi astfel, zvîrlit afară din propria-i casă de către sora lui, îşi luă la revedere de la adorata sa fiică şi ieşi în căutarea străinei absolute cu care trebuia să devină intim.

— Doar un masaj, spuse Charlie.

— In regulă, spuse fata în timp ce aranja uleiurile şi loţiunile pe etajeră.

Era asiatică, dar Charlie nu putea să ghicească din ce parte a Asiei, poate Thailanda. Era minionă şi avea păr negru, care îi ajungea la talie. Purta un chimono roşu din mătase cu un model de crizantemă. Nici o clipă nu îl privj în ochi.

— Pe bune, sînt încordat. Nu-mi doresc mai mult de un masaj absolut etic şi igienic, exact aşa cum e scris la intrare.

Charlie era în pragul unei cămăruţe, îmbrăcat din cap pînă-n picioare, lîngă o masă de masaj, în timp ce maseuza

şi etajera ei cu uleiuri erau de cealaltă parte a mesei.

— Sigur că da, spuse fata.

Charlie se uită doar la ea, neştiind ce mai trebuia *să* facă.

— Hainele jos, spuse fata. Puse un prosop alb, curat, pe masa de masaj, îi făcu semn lui Charlie spre prosop, apoi se întoarse cu spatele. E-n regulă ?

— E-n regulă, răspunse Charlie care simţea că, dacă tot se afla aici, trebuia să meargă pînă la capăt.

Plătise femeii de la intrare cincizeci de dolari pentru masaj, după care îl pusese să semneze o chitanţă care întărea că nu avea să capete mai mult decît un masaj, că bacşişul era încurajat, dar nu implica nici un serviciu în plus faţă de masaj şi că, dacă se aştepta să primească şi altceva decît un masaj, va fi un diavol alb tare dezamăgit. II pusese să semneze cu iniţiale fiecare dintre cele şase avertismente în şase limbi, apoi îi făcuse cu ochiul, o pleoapă care coborîse leneşă, prelungindu-şi mişcarea amplificată de genele false foarte lungi, dublată de mima internaţional acceptată a cîntatului la flaut, cu gura rotunjită şi mişcările ritmice ale limbii.

— Floare de Lotus te relaxează boarte tare, domnu' Macy.

Charlie semnase cu numele lui Ray, nu atît ca o mica
răzbunare pentru că îi trimisese poliţia pe cap, ci pentru că sperase ca

direcţiunea să recunoască numele lui Ray Ş[1] să-i facă o reducere.

îşi păstră boxerii pe el şi se urcă pe masă, dar Floare de Lotus i-i scoase cu dexteritatea cu care un iluzionist ar fi smuls o eşarfă din mînecă. îi drapă un prosop pe fund, apoi lăsă să-i cadă chimonoul. Charlie i-1 văzu căzînd şi privi în spate, unde i se înfăţişă o femeie micuţă, semi- îmbrăcată, frecînd ulei în palme pentru a-1 încălzi. îşi feri privirea şi îşi pocni fruntea de masă de cîteva ori chiar în timp ce simţea cum erecţia se lupta să se elibereze sub el.

— Soră-mea m-a pus să vin aici, spuse el. Eu n-am vrut.

— Bine, spuse ea.

îl masă cu ulei pe umeri. Mirosea a migdale şi a lemn de santal. Trebuie că avea mentă sau levănţică, sau altceva în el, pentru că simţi o furnicătură pe piele. Fiecare loc atins de ea îl durea. De parcă ar fi săpat un şanţ în jurul Ecuatorului cu o zi înainte sau ar fi tras o barjă de o funie prin golf. De parcă fata ar fi avut puteri senzoriale speciale şi putea să descopere locul exact care îl durea, apoi îl atingea, uşurîndu-i suferinţa. Gemu, numai puţin.

— *Boarte* încordat, spuse ea urcînd cu degetele în lungul coloanei.

— De două săptămîni nu mai dorm ca lumea, spuse el.

— Asta bine.

Se întinse peste el ca să-i maseze coastele şi îi simţi sînii micuţi presaţi de spatele lui. Respiraţia i se opri preţ de-o clipă, şi ea chicoti.

— Boarte încordat, spuse ea.

— Mi se întîmplă asta la serviciu. Mă rog, nu la serviciu, dar mă tem că am făcut ceva care i-ar putea primejdui pe toţi cei care îi cunosc şi nu mă pot convinge să fac ce e nevoie ca să îndrept lucrurile. Oamenii ar putea muri.

— Asta bine, spuse Floare de Lotus, masîndu-i bi- cepşii.

— Nu vorbeşti englezeşte, nu-i aşa?

— O, puţin. Nu îngrijora. Vrei final fericit?

Charlie zîmbi.

— Poţi să-i dai înainte doar cu masajul?

— Nu final fericit? OK. Douăzeci dolar, cincisprezece minut.

Deci Charlie îi plăti şi vorbi cu ea, şi ea îi masă spatele şi o mai plăti o dată şi el îi spuse toate lucrurile pe care nu le putea împărtăşi celorlalţi oameni : toate frămîntările, toate temerile, toate regretele. Ii spuse cît de dor îi era de Rachel, şi totuşi cît de des uita cum arătase ea şi că dădea fuga în toiul nopţii la măsuţa de toaletă să-i vadă poza. îi plăti pentru două ore în avans şi adormi simţindu-i mîinile pe piele, şi visă la Rachel şi la sex, şi cînd se trezi, Floare de Lotus îi masa tîmplele, şi lacrimile îi intrau în urechi. Ii spuse că era din cauza mentolului din ulei, dar, de fapt, era singurătatea

care îl năpădea, ca durerea de spate de care nu avusese habar pînă în clipa cînd i-a fost atinsă sursa.

Îi masă pieptul, întinzîndu-se deasupra capului său, lăsîndu-şi sînii să-i danseze pe faţă în ritmul mişcărilor ei, şi cînd se ridică iar de sub prosop, ea îl întrebă :

— Acum vrei final fericit ?

— Nee, spuse el. Finaluri fericite sînt doar la Hollywood.

Apoi o prinse de încheieturi, o ridică, îi sărută mîna şi
îi mulţumi. îi dărui o sută de dolari. Ea zîmbi, îşi puse chimonoul şi părăsi cămăruţa.

Charlie se îmbrăcă şi părăsi salonul de masaj oriental Fericire relaxare distracţie, pe lîngă care trecuse de mii de ori, întotdeauna întrebîndu-se ce o fî fost în spatele uşii roşii cu hîrtie maro peste ferestre. Acum ştia : balta de frustrare şi singurătate care era Charlie Asher, pentru care nu exista final fericit.

Se îndreptă spre Broadway şi sui colina către North Beach. Se întoarse, dar nu văzu decît un tip la două străzi de el cumpărînd un ziar de la automat. Mai merse şi văzu forfota străzii, cu turişti care se plimbau, aşteptînd să găsească un loc liber la o masă într-un restaurant italian, portari care încercau să-i atragă pe turişti în cluburile de striptease, marinari trecînd din bar în bar, hipioţi fumînd

lîngă librăria City Lights, arătînd beton şi foarte literari înaintea unei noi partide de poezie care se va consuma într-una din terasele de pe stradă.

— Hei, soldat ! se auzi o voce chiar lîngă el.

O voce de femeie, moale şi sexy. Charlie se întoarse şi privi de-a lungul străzii. Văzu o femeie în penumbră, sprijinită de un zid. Purta un costum supraelastic irizat, şi **un** bec cu mercur de la celălalt capăt al aleii îi desena o siluetă de argint. Părul i se ridică pe ceafă, dar simţi şi o furnicătură în şale. Aici era în cartierul lui, şi curvele îl invitau de cînd avea doisprezece ani, dar era pentru prima oară cînd se oprea şi acorda mai multă atenţie decît un **semn** cu mîna şi un zîmbet.

— Hei, spuse Charlie.

Se simţea tare ameţit - beat sau drogat -, poate că toate toxinele o luaseră razna prin el ca urmare a masajului, şi trebui să se sprijine în baston ca să-şi păstreze echilibrul.

Ea ieşi din umbra zidului, şi lumina îi trădă conturul, evidenţiindu-i sinuozităţi fantastice. Charlie îşi dădu sea**ma** că rînjea cu gura pînă la urechi, în timp ce genunchiul drept începuse să-i zvîcnească. Nu era trupul uzat al vreunei toxicomane - o dansatoare poate, o zeiţă.

— Sînt situaţii, spuse ea sîsîsit, cînd un futai la re**pezeală** pe o străduţă întunecoasă e medicamentul cel **mai** bun pentru un luptător ostenit.

Charlie se uită în jur : cheful din blocul următor, tipul care îşi citea ziarul la lumina felinarului două clădiri mai **jos.** Şi nimeni pe alee care să-1 prindă-n ambuscadă.

— Cît? întrebă el.

Nici măcar cum arăta sexul la culoare nu îşi mai amin**tea, dar** singurul lucru la care se putea gîndi acum era **uşurarea** - un futai în fugă pe o alee întunecoasă cu... **zeiţa asta.** Nu putea să-i vadă faţa, doar linia obrazului, **dar era** desăvîrşită.

— Plăcerea companiei tale, spuse ea.

— De ce eu? se miră Charlie, pentru că nu se putea abţine - era în firea lui de Mascul Beta.

— Hai şi descoperă, spuse ea. îşi prinse sînii în palme se sprijini de zid şi îşi puse un călcîi pe cărămizi. Hai!

Veni spre ea şi îşi propti bastonul de zid, apoi îi luă genunchiul ridicat într-o mînă, un sîn în cealaltă si o trase spre el ca s-o sărute. Parcă era îmbrăcată în catifea, gura îi era caldă şi avea un gust infam şi prefăcut, ca veninul. Nici nu simţi cînd îi desface fermoarul, doar o mînă puternică pe erecţia lui.

— Ah, ce carne tare, sîsîi ea.

— Mulţumesc. Merg la sală.

Ea îl muşcă de gît, tare, iar el îi strivi sînul şi o trase spre el. îl înlănţui cu picioarele şi îl strînse tare. Simţi ceva ascuţit înfigîndu-i-se dureros în scrot şi încercă să se elibereze. Ea îl

trase şi mai tare cu piciorul. Era incredibil de puternică.

— Cărniţă proaspătă, spuse ea. Nu te pune cu mine sau ţi le fac praf!

Charlie simţi ghearele pe ouă, şi respiraţia îi îngheţă în gît. Faţa ei era doar la un centimetru de a lui, şi el îi căuta ochii, dar nu reuşi să vadă decît o negreală ca de obsidian reflectînd lumina felinarelor.

îşi ţinea mîna liberă în dreptul feţei lui, şi văzu cum ghearele începuseră să i se ivească din degete, reflectînd lumina străzii ca nichelul, pînă cînd se făcură de zece centimetri. Şi le puse în dreptul ochilor lui şi el se întinse după bastonul-sabie rămas lipit de zid. Ea îl răsturnă, şi ghearele ajunseră iar lîngă obrazul lui.

— O, nu, cărniţă. De data asta nu. îşi vîrî o gheară în nara lui. Să ţi-o bag pînă în creier ? Ar fi prea repede, şi eu nu vreau să fie repede. Aştept clipa asta de atîta vreme.

Slăbi strînsoarea ouălor şi, spre groaza lui, constată că erecţia persista. începu să-i frece erecţia, înfigîndu-şi gheara şi mai adînc în nara lui ca să-1 ţină nemişcat.

— Ştiu. Ştiu. Cînd o să-ţi dai drumul, o să ţi-o vîr în ureche şi ţi-o smulg. Şase bărbaţi am descăpăţînat aşa. O să-ţi placă. Ai noroc, dacă era trimisă Nemain, erai deja mort.

— Căţea ! reuşi Charlie să spună.

Ea începu să-1 frece şi mai tare, şi el îşi blestemă trupul că îl trăda în

felul ăsta. încercă să se smulgă din strîn- soarea piciorului ei, care îi tăia circulaţia.

— Hai, dă-ţi drumul, *pe urmă* te omor.

îşi smulse gheara din nara lui şi i-o puse lîngă ureche.

— Să nu mă laşi nesatisfăcută, cărniţă, spuse ea, dar în aceeaşi clipă gheara ei îi prinse marginea scalpului şi el o pocni cît putu de tare în coaste cu ambii pumni.

— Jegule ! scrîşni ea.

Lăsă să-i cadă piciorul ; îl trase de penis şi se retrase pentru a-i aplica o lovitură fulgerătoare în cap. Charlie încercă să-şi ridice braţul pentru a bloca lovitura, dar urmă o explozie, şi o bucată din umărul ei împroşcă zidul, răsucind-o în loc.

Charlie simţi cum îi dă drumul penisului şi se aruncă de cealaltă parte a aleii. Ea ţîşni ca o minge din zid cu ambele gheare ţintindu-i faţa. Urmă o altă explozie şi fu iar izbită de zid. De data asta, se trezi cu faţa spre stradă şi, înainte de a fi apucat să sară, alte două gloanţe o izbiră în piept, şi ea urlă, urletul a o mie de corbi puşi pe foc.

Alte cinci împuşcături rapide, şi ea fu azvîrlită în spate de impact ; chiar în timp ce venea, începu să se modifice, braţele i se măriră şi umerii îi deveniră netezi. Alte două împuşcături, şi urletul n-a mai fost nici pe departe omenesc, ci al unui corb

uriaş. Se înălţă pe cerul nopţii, lăsînd în urmă pene şi vărsînd un lichid care ar fi putut să fie sînge, doar că era negru.

Charlie se ridică şi o porni clătinîndu-se pe picioare spre inspectorul Alphonse Rivera, care îşi păstra încă poziţia de trăgător, ţinînd un Beretta îndreptat spre cerul întunecat.

— Oare vreau să ştiu ce dracu' a mai fost şi asta? zJse Rivera.

— Probabil că nu, spuse Charlie.

— Pune-ţi haina în jurul taliei, spuse poliţistul. Charlie se uită în jos şi văzu că partea din faţă a bly.
gilor îi fusese sfişiată parcă de o lamă.

— Mulţumesc, spuse Charlie.

Ştii, spuse Rivera, toată povestea asta ar fi putut fi evitată dacă ai fi recurs la finalul fericit, la fel ca toti ceilalţi

.Ţi-a plăcut?

A doua zi dimineaţă, prietena lui Jane, Cassie, auzi pe cineva în hol şi deschise uşa. II văzu pe Charlie plin **de sînge** şi de o zeamă neagră şi lipicioasă, trăsnind a **lemn de** santal şi ulei de migdale. Deasupra urechii avea o tăietură, sînge închegat în nas, partea din faţă a pantalonilor era făcută fîşii şi era plin de fulgi negri.

— Ua, Charlie, spuse ea cumva surprinsă, am impresia că te-am

subapreciat. Păi, cînd ţi se pune pata, nu te mai încurci.

— Duş, spuse Charlie.

— Tati ! strigă Sophie din dormitor.

Veni în fugă cu mîinile larg deschise, urmată de doi cîini gigantici şi o mătuşă lesbiană în pijamale bărbăteşti **Brooks** Brothers. Cînd ajunse la jumătatea livingului, îşi văzu tatăl, se întoarse şi ieşi din cameră ţipînd îngrozită.

Jane, smulsă din pat, rămase şi ea locului cu ochii holbaţi cît cepele.

— Doamne, Chuck, ce ai încercat să faci ? Ai vrut să fuţi un leopard ?

— Cam aşa ceva, spuse Charlie.

Trecu legănîndu-se pe lîngă ea şi se duse la baia mare.

Jane se uită la Cassie, care încerca să-şi stăpînească zîmbetul pentru a nu se transforma într-un hohot de rîs.

— Doar ţi-ai dorit aşa de mult să mai iasă şi el din casă.

j

— îi spui tu despre mami? zise Jane.

— Cred că vestea ar trebui să i-o dai tu, spuse Cassandra

— Armele de foc sînt ca dracu', spuse Babd, ultima care îşi făcuse apariţia Sus dintre cele trei dive ale morţii Sigur, de aici, de jos, cînd te uiţi la ele, arată grozav, dar de aproape - zgomotoase, impersonale - mie dă-mi oricînd o secure sau o măciucă.

— Mie îmi place cu măciuca, spuse Macha, ale cărei gheare erau vîrîte în

capul retezat al lui Madison McKerny şi se jucau cu gura ei manevrînd-o ca pe o marinonetă.

— E numai vina ta, o boscorodi Nemain.

Ea avea unul din silicoanele lui Madison McKerny - bobiţe din sîngele închegat al păpuşicii de futut mai atîrnau încă de el - şi îl apăsa pe rănile lui Babd ca să i le vindece. Şi, în timp ce carnea neagră se regenera, roşia strălucire a implantului se ştergea.

— Uite cu ce ne irosim puterile. Şi asta după ani de aşteptare ca să punem mîna pe un suflet.

Babd oftă.

— Privind problema retrospectiv, nu mi se pare că ideea de a-i face laba a fost chiar aşa de grozavă.

— Cred că ideea cu laba n-a fost grozavă, făcu Macha mişcînd sugestiv mîna marionetei.

— Am făcut asta pe cîmpurile de luptă ale Nordului de vreo zece mii de ori, spuse Babd. O labă de adio pentru un războinic muribund - atîta am putut să fac şi eu. Doar ştiţi ce bună sînt la labă. E nevoie de o încleştare zdravănă ca să i-o ţii sculată unui soldat căruia viaţa i se scurge printre degete.

— E tare la aşa ceva, spuse Orcus. Garantez eu pentru ea.

Se lăsă pe spate în tronul lui şi îşi expuse mătărînga
neagră cît a unui taur pentru a-şi manifesta entuziasmul.

— Nu acum, tocmai m-am dat cu ruj, maimuţări Macha cadavrul, făcînd să-i iasă ochii împinşi cu ghearele asa încît fata moartă să pară impresionată de unitatea prodigioasă a lui Orcus.

Toţi chicotiră. Toată dimineaţa îi făcuse pe Orcus şi pe surorile ei Morrigan să rîdă cu spectacolul de marionete, punînd implanturile pe un raft şi mişcîndu-i capul deasupra lor. *Sigur că sînt adevărate, ăla a dat cu adevărat o grămadă de bani pe ele, nu-i aşa ?*

Erau îmbătaţi de succes de cînd reuşiseră să smulgă receptaculele de suflet din mormîntul păpuşii de futut, victoria reuşind să pună în umbră pînă şi eşecul lui Babd de a-1 omorî pe Negustorul Morţii. Dar, pe măsură ce strălucirea implanturilor pălea, se îneca şi buna lor dispoziţie. Nemain izbi implantul inutil de babordul epavei, şi acesta explodă şi împroşcă totul în jur cu un lichid limpede.

— Ce risipă, mîrîi ea. O să cucerim Lumea de Sus şi o să-i mîncăm ficatul sub ochii lui.

— Ce mai e şi cu povestea asta cu mîncatul ficaţilor? spuse Babd. Nu-mi place ficatul.

— Răbdare, prinţeso, spuse Orcus pe cînd cîntărea în labă implantul rămas. De o mie de ani venim aici, pentru această bătălie, aşa că încă nişte ani în plus ca să ne adunăm puterile or să facă victoria şi mai dulce. Smulse capul de la Macha şi

muşcă din el, de parcă ar fi fost o prună coaptă şi crocantă. Cred că ai fi putut pasa altcuiva luatul la labă, spuse el împroşcînd-o pe Babd cu bucăţele de creier.

— Avem un avion spre Phoenix la două, spuse Jane. De acolo avem o altă cursă, şi la cină sîntem la Sedona.

Charlie tocmai ieşise de sub duş şi purta nişte jeans noi. îşi usca părul cu un prosop bej, lăsînd dungi roşii pe el de la scalpul care îi sîngera încă. Se aşează pe pat.

— Stai, stai, stai. De cînd ştie?

■—Au diagnosticat-o acum şase luni. Se întinsese deja de la colon la celelalte organe.

— Şi a aşteptat pînă acum să ne spună?

— Nu ne-a spus. A sunat un tip pe nume Buddy. E clar că trăiesc împreună. El ne-a zis că ea nu dorise să ne facem griji pentru ea. A început să plîngă la telefon.

— Mama trăieşte cu un tip?

Charlie se uita la dungile roşii de pe prosop. Toată noaptea încercase să-i explice inspectorului Rivera ce se întîmplase pe alee, fără să-i fi spus de fapt nimic. Sîngera era bătut, epuizat, şi mama lui era pe moarte.

— Nu-mi vine să cred. A luat-o razna cînd Rachel s-a mutat cu mine înainte să ne căsătorim.

— Da, bun, poţi să-i urli în faţă că e o ipocrită cînd o s-o vezi diseară.

— Nu pot să mă duc, Jane. Am magazinul şi pe Sophie - e prea mică pentru aşa ceva.

— I-am chemat pe Ray şi Lily. Or să aibă ei grijă de magazin. Cassandra o să stea cu Sophie la noapte, şi doamnele din blocul comunist o pot supraveghea pînă cînd se întoarce Cassie de la serviciu.

— Cassie nu vine cu tine?

— Charlie, mama vede încă în mine o curvuliţă.

— Ah, aşa e, scuze. Charlie oftă. II apucă nostalgia după vremurile cînd Jane era considerată ciudata familiei, iar el cel normal. Nu vrei să te împaci cu ea?

— Nu ştiu. N-am nici un plan. Nici nu ştiu dacă mai e lucidă. De cînd am auzit, am trecut pe pilot automat. Aşteptam să te întorci tu acasă ca să mă pierd şi eu cu firea.

Charlie se ridică în picioare, se duse la sora lui şi o cuprinse cu braţul.

— Ai fost grozavă. M-am întors, vedem noi cum ne descurcăm. De ce ai nevoie ?

Ea îl îmbrăţişă, apoi se retrase cu ochii în lacrimi.

— Vreau să mă duc acasă şi să-mi fac bagajul. Vin cu un taxi la prînz să te iau. E bine?

— O să fiu gata. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred ca mama trăieşte cu un tip.

— Un tip pe care îl cheamă Buddy, spuse Jane.

— Curva, spuse Charlie.

Jane începu să rîdă, singurul lucru pe care Charlie şi-1 dorise cu adevărat în clipa aceea.

Lois Asher dormea cînd au venit Charlie şi Jane la ea acasă în Sedona. Un burtos ars de soare în bermude şi o cămaşă maro le deschise uşa : Buddy. Se aşeză la masa din bucătărie alături de Charlie şi Jane, declarîndu-şi dragostea pentru mama lor, le povesti despre propria viaţă ca mecanic de avioane în Illinois înainte de pensionare, apoi le făcu o prezentare pas cu pas a ce se întîm- plase de cînd Lois fusese diagnosticată. Trecuse prin cele trei faze ale chimioterapiei, apoi, bolnavă şi fără păr, a cedat. Charlie şi Jane se priviră, simţindu-se vinovaţi că nu fuseseră aici să-şi fi ajutat mama.

— Nu a vrut să vă necăjească, spuse Buddy. Tot timpul s-a comportat ca şi cum a muri e ceva ce poate fi făcut în timpul liber, între două programări la coafor.

Charlie îşi plesni degetele pentru a-i atrage atenţia. Exact la fel gîndise şi el de cîteva ori cînd recupera un suflet şi vedea oameni care refuzau să accepte ce li se întîmplă cu atîta încăpăţînare, că mai cumpărau calendare pe cinci ani.

— Femeile, parcă poţi să le zici ceva ? spuse Buddy facîndu-i cu ochiul lui Jane.

Şi dintr-odată Charlie se simţi năpădit de un val de simpatie pentru

tipul ăsta mărunţel, chel şi ars de soare care trăia cu mama lui.

— Vrem să-ţi mulţumim, Buddy, că eşti aici, alături de ea.

— Da, încuviinţă Jane cu o mişcare din cap, părînd încă puţin ameţită.

— Păi, stau aici cît durează toată treaba şi chiar şi după aia, dacă mai aveţi nevoie de mine.

— Buddy, se auzi o voce caldă de femeie din spatele lui **Charlie.**

Se întoarse şi văzu o femeie corpolentă, de vreo treizeci de ani, în uniformă apretată : o altă asistentă de la cămin- una dintre uluitoarele femei pe care Charlie le văzuse în casele muribunzilor, ajutînd la strămutarea lor în lumea următoare cu toată mîngîierea şi demnitatea şi chiar bucuria de care erau în stare - mărinimoasele valchirii, moaşele ultimei lumini - şi, urmărindu-le cum îşi făceau treaba, Charlie văzuse că, în loc să fi devenit indiferente sau ca munca să le fi împietrit, erau ataşate de fiecare pacient şi de fiecare familie. Ele erau *prezente.* Le văzuse întristîndu-se alături de o sută de familii diferite, par- ticipînd cu o intensitate a emoţiei pe care cei mai mulţi dintre oameni ar putea-o simţi doar de cîteva ori în viaţă. Urmărindu-le de-a lungul anilor, Charlie începu să simtă mai mult respect faţă de sarcina lui de Negustor al Morţii. Poate că fusese un blestem, dar în ultimă instanţă nu era vorba despre el, ci

despre faptul de a fi de folos şi de transcendenţa faptului de a fi de folos, şi lucrătoarele de la cămin îl învăţaseră acest lucru.

Pe ecusonul femeii era scris GRACE. Charlie zîmbi.

— Buddy, spuse ea, s-a trezit şi întreabă de tine.

Charlie se ridică.

— Grace, eu sînt Charlie, fiul lui Lois. Ea e sora mea, Jane.

— A, despre voi doi vorbeşte tot timpul.

— Zău? spuse Jane puţin surprinsă.

— Sigur că da. Mi-a zis că tu aveai succes la tipe, spuse Grace. Iar tu, se întoarse ea spre Charlie, tu erai un băiat tare drăguţ, dar după asta a intervenit ceva.

— Am învăţat să vorbesc, spuse Charlie.

— Aki a fost momentul cînd nici mie nu mi-a mai plăcut de el, spuse Jane.

Lois Asher era în mijlocul unui cuib alcătuit din perne şi purta o perucă cenuşie, perfect coafată, cu o panglică neagră, aşa cum îşi purtase întotdeauna părul, un colier cu floricele din argint, cercei şi inele, un capot din mătase jjiov, care se asorta aşa de bine cu decorul sud-vestic al dormitorului, care arăta de parcă Lois ar fî încercat să dispară în ceea ce o înconjura. Ceea ce a şi făcut, cu excepţia faptului că spaţiul pe care şi-1 organizase pentru ea însăşi în lume

era puţin cam mare faţă de ce avea ea nevoie acum. Intre scalp şi perucă se ivise un gol, capotul îi atîrna de parcă ar fi fost gol, iar inelele îi valsau pe degete. Lui Charlie îi era clar că nu dormea cînd au sosit ei aici, dar îl trimisese pe Buddy cu o scuză ca să-i dea timp lui Grace să o îmbrace şi să o aranjeze în vederea întîlnirii cu copiii ei.

Charlie observă strălucirea roşie a colierului pe fundalul capotului şi simţi cum din piept i se ridică un oftat greu şi trist. îşi îmbrăţişă mama şi îi simţi oasele spatelui şi soldurilor, la fel de delicate şi de fragile ca ale unei păsări. Jane încercă să-şi înăbuşe plînsul de cum îşi văzu mama, dar nu reuşi decît să scoată un fel de sforăit îndurerat. Se lăsă în genunchi lîngă patul mamei sale.

Charlie ştia că era cea mai prostească întrebare care putea fî pusă unui muribund, şi totuşi întrebă.

— Ce mai faci, mamă?

Ea îl bătu pe mînă.

— Mi-ar prinde bine un păhărel de modă veche. Buddy nu mi-a dat voie să beau nici măcar un strop de alcool, pentru că după aia nu mă mai puteam abţine. L-aţi cunoscut pe Buddy ?

— Pare un tip de treabă, spuse Jane.

— Chiar aşa şi e. Cu mine a fost tare bun. Sîntem doar Prieteni, ştiţi voi.

Charlie privi peste pat, la Jane, a cărei sprinceană se ridică.

— E-n regulă, ştim că trăiţi împreună, spuse Charlie.

— Trăim împreună? Eu? Drept cine mă iei?

— **N-are nici o importanţă, mamă.**

Mama lui alungă ideea cu gestul cu care goneşti o muscă.

— Şi cum e evreica aia micuţă a ta, Charlie?

— Sophie? E grozavă, mami.

— Nu, nu ea.

— Ce nu ea?

— Nu Sophie. Era alt nume. Drăguţă fată - prea bună pentru tine, zău.

— Te gîndeşti la Rachel, mamă. A murit acum cinci ani. îţi mai aduci aminte?

— Nu poţi s-o învinovăţeşti, nu-i aşa? Erai un băietei aşa de dulce şi dintr-odată nu ştiu ce s-a întîmplat cu tine îţi mai aduci aminte ?

— Da, mamă, eram dulce.

Lois îşi privi fiica.

— Şi tu, Jane? Tu ţi-ai găsit un bărbat de treabă? Nu mă împac cu ideea că eşti singură.

— încă îl mai caut pe Făt-Frumos, spuse Jane, fă- cîndu-i lui Charlie un semn cu capul, gen *trebuie să mergem şi să avem o întîlnire urgentă,* pe care îl exersase încă de la vîrsta de opt ani pentru situaţiile cînd mama lor era de faţă.

— Mamă, eu şi Jane ne întoarcem imediat. Dacă vrei, o putem chema pe Sophie ca să vorbeşti cu ea.

— Cine e Sophie? întrebă Lois.

— E nepoata ta, mamă. îţi mai aminteşti, micuţa Sophie cea frumoasă.

— Nu fi prost, Charlie, nu sînt destul de bătrînă ca să fiu bunică.

Afară Jane se scotoci după pachetul de ţigări, dar nu se putea hotărî dacă să fumeze sau nu.

— Sfinte Sisoe, ce mama dracului se întîmplă aici?

— E plină de morfină, Jane. N-ai simţit mirosul ăla înţepător? Sînt glandele ei sudoripare care încearcă sa îi scoată din trup otrava pe care rinichii şi ficatul ar trebui în mod normal să o filtreze. Dar organele au început să cedeze, ceea ce înseamnă că are creierul plin & toxine.

__ De unde ştii toate astea ?

— Am citit. Doar ştii că n-a trăit niciodată complet în realitate. A urît magazinul şi a urît ce făcea tata, chiar dacă de aici veneau banii. îi detesta aventurile, deşi era şi ea la fel de rea. Şi chestia cu Buddy care nu stă aici nu e decît o încercare de a pune de acord cine a crezut întotdeauna că este cu cine este ea în realitate.

— Din cauza asta îmi vine s-o pocnesc să-i sune apa în cap? spuse Jane. Asta nu e bine, nu-i aşa?

— Păi, cred că nu.

— Sînt o fiinţă groaznică. Mama moare de cancer şi eu vreau s-o bat.

Charlie îşi luă sora de umăr şi împreună se îndreptară spre uşa de la ieşire, ca ea să poată fuma.

— Nu fi aşa de aspră cu tine, spuse el. Faci şi tu la fel cînd încerci să împaci toate mamele care s-au aflat în mama - cea pe care ţi-ai dorit-o, cea care a fost cînd aveai nevoie de ea şi pe care chiar o găseai, cea care nu putea să te înţeleagă. Cei mai mulţi dintre noi nu ne trăim viaţa avînd în noi un singur eu care se confruntă cu lumea, sîntem, mai curînd, un mănunchi întreg de euri. Cînd cineva moare, toate aceste euri se integrează în suflet - esenţa a ceea ce sîntem, dincolo de toate măştile pe care ni le punem de-a lungul vieţii. Nu faci altceva decît să urăşti faţetele pe care le-ai urît întotdeauna şi să le iubeşti pe cele pe care le-ai iubit mereu. Şi asta te zăpăceşte.

Jane se opri şi făcu un pas care o îndepărtă de el.

— Dar pe tine cum de nu te derutează ?

— Nu ştiu. Poate din cauza lucrurilor prin care am trecut din cauza lui Rachel.

— Deci tu crezi că, dacă cineva moare brusc, atunci are loc împăcarea dintre euri ?

— Nu prea ştiu. Şi nu prea cred că e vorba de un proces **conştient.** Poate mai mult în cazul tău decît al mamei. Mă ^ţelegi? Ceva îţi spune că ar trebui să pui lucrurile în bună ordine înainte de plecarea ei, ceea ce e frustrant.

— Şi ce se întîmplă dacă nu reuşeşte să adune toate astea la un loc

înainte de a muri? Ce se întîmplă dacă eu nu reuşesc?

— Cred că ţi se mai dă o şansă.

— Pe bune ? Cum ar fi reîncarnarea? Dar Iisus şi toată povestea ?

— Cred că mai sînt o mulţime de lucruri care nu apar în cărţi. In orice carte.

— De unde ştii toate astea? N-am avut niciodată impresia că eşti un tip spiritual. Nici măcar la yoga n-ai vrut să mergi cu mine.

— N-am vrut să merg cu tine la yoga pentru că nu sînt flexibil, nu pentru că nu aş fi spiritual.

Ajunseră la uşă, şi cînd Charlie o deschise, făcu acelaşi zgomot ca uşa unui frigider. Cînd ieşiră pe verandă, a înţeles de ce fusese izbit de ceva ca un val de căldură de o sută de grade.

— Doamne, ai deschis din întîmplare uşa iadului? spuse Jane. Nu ţin morţiş să fumez. Hai înăuntru, hai înăuntru, hai înăuntru.

Il împinse înăuntru şi închise uşa.

— E îngrozitor. De ce trebuie să trăieşti într-o asemenea climă?

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Charlie. Te-ai apucat iar de fumat sau nu ?

— Nu chiar, spuse Jane. Mai aprind cîte una cînd sînt cu adevărat stresată. E ca şi cum i-ai rîde Morţii în nas. Nu ţi-a venit niciodată să faci chestia asta ?

— Habar n-ai tu, spuse Charlie.

Charlie şi Jane au trimis-o pe asistentă acasă şi au supravegheat-o noaptea pe Lois în schimburi de patru ore. Charlie i-a dat mamei lui medicamentele, i-a şters gura, i-a dat să mănînce atît cît putea ea să înghită, dar de acum totul se reducea la mici sorbituri de apă sau suc de mere şi o asculta cum se lamenta că se ofilise, deoarece, îşi amintea ea, fusese o mare frumuseţe, frumoasa balurilor, înainte ca el să se fi născut, un lucru atît de dorit, ceea ce în mod sigur că îi plăcuse mai mult decît rolul de soţie sau mamă, sau oricare altul din duzina de măşti pe care le purtase în timpul vieţii. Uneori, îşi mai îndrepta atenţia şi spre fiul ei...

— Cînd erai mic, te-am iubit. Te luam cu mine la cafenelele din North Beach şi toţi erau nebuni după tine. Erai aşa de dulce. Frumos. Amîndoi eraţi.

' — Ştiu.

— Mai ţii minte cînd am răsturnat o cutie întreagă de cereale ca să scoţi premiul din ea? Cred că era un mic submarin. Ţi-aduci aminte?

— Mi-aduc aminte, mami.

— Ce apropiaţi eram atunci.

— Da, aşa e.

Charlie o luă de mînă ajutînd-o să-şi amintească momentele grozave pe care nu le trăiseră niciodată cu adevărat. Trecuse de mult vremea ca lucrurile să mai fie îndreptate şi impresiile schimbate.

Cînd a obosit, a lăsat-o să doarmă, şi el a început să citească la lumina veiozei, aşezat pe scaunul de lîngă patul ei. Şi iată-l în puterea nopţii, citind un roman poliţist, cînd s-a deschis uşa, şi un om mărunţel de vreo cincizeci de ani se strecură în cameră, se opri lîngă uşă şi se uită în jur. Purta adidaşi şi jeans negri, un tricou negru cu mîneci lungi, şi dacă nu luai în calcul ochelarii imenşi cu rame de metal, îi mai lipsea doar grenada de mînă şi cuţitul de luptă ca să arate ca un tip dintr-un comando în misiune de luptă.

— Nu face zgomot, spuse Charlie încet. Doarme.

Omuleţul făcu o săritură drept în sus de vreo jumate
de metru şi ateriză ghemuindu-se. Respira greu, şi Charlie se temu că ar fi putut să leşine dacă nu se liniştea.

— E-n regulă. E în sertarul de sus din scrinul de acolo - e un colier cu floricele. Ia-l.

Omuleţul se ascunse după uşă, apoi începu să se uite înjur de după canatul ei.

— Poţi să mă vezi?

— Da'.

Charlie puse cartea jos, se ridică de pe scaun şi se duse la scrin.

— O, asta-i nasol. E cît se poate de nasol.

— Nu e nasol, spuse Charlie.

Omuleţul îşi scutură capul cu un gest violent.

— Ba e cît se poate de rău. Ia uită-te în altă parte. Acum uită-te aici. Eu nu sînt aici. Nu sînt aici. Nu poţi să mă vezi.

— Iată-l, spuse Charlie.

Luă colierul din caseta lui şi îl ţinu ridicat.

— Ce e?

— Exact ce cauţi.

— Cum de-ai ştiut?

— Pentru că mă ocup de acelaşi lucru ca tine. Sînt un Negustor al Morţii.

— Un ce ?

Apoi îşi aminti că Minty Fresh îi spusese că el a inventat termenul, aşa că, probabil, doar Negustorii Morţii din San Francisco ştiau termenul.

— Adun suflete.

— Nu, nu-i adevărat. Nu poţi să mă vezi. Nu poţi să mă vezi. Dormi. Dormi.

Micuţul îşi mişca mîinile în sus şi în jos prin aer de parcă ar fi tras o cortină a decepţiei între el şi lume sau, probabil, vrînd să cureţe plasele de păianjen din cameră.

— Nu sînt druizii pe care îi cauţi, spuse Charlie cu un zîmbet.

— Ce?

— Nu ai puteri de cavaler Jedi, ameţitule ! Hai odată, ia colierul !

— Nu înţeleg.

— Hai cu mine. Oricum de acum soră-mea trebuie să stea cu ea.

Si îl luă pe micuţ în living. Rămaseră în dreptul ferestrei, privind răsăritul

soarelui, care smulgea umbre de dinţi sparţi din munţii stîncoşi care îi înconjurau.

Cum te cheamă ?

__Vern. Vern Glover.

__Eu sînt Charlie. îmi pare bine de cunoştinţă. De

cînd o ai, Vern?

__Ce vrei să spui?

__De cînd o ai în agendă. Cîte zile îi mai rămăseseră ?

__Pe asta de unde o mai ştii ?

— Ti-am spus. Mă ocup cu acelaşi lucru. Pot să te văd. Văd colierul lucind roşu. Ştiu ce eşti.

— Nu se poate. *Marea, grandioasa carte* spune că vom fi năpădiţi de oribilele Forţe al întunericului dacă vorbesc cu tine.

— Vern, vezi tăietura asta pe care o am lîngă ureche ?

Vern dădu din cap.

— Forţele întunericului. Dă-le-n mă-sa ! Mă fut în ele de Forţe ale întunericului, Vern. Cît mai are mama de trăit? '

— E mama ta? îmi pare rău, Charlie. Mai are încă două zile.

— Bun, spuse Charlie dînd din cap. Păi atunci ar fi cazul să mîncăm o gogoaşă.

— Poftim?

— O gogoaşă ! Gogoaşă ! Că doar îţi plac gogoşile, nu-i aşa?

— Da, dar de ce ?

— Întrucît continuarea existenţei umane, aşa cum o ştim noi, depinde

de gogaşa pe care o vom mînca împreună.

— Nu zău ?

Vern făcu ochii mari.

-Ei, nu, nu chiar. Glumesc şi eu. Charlie îl luă pe Vern de umăr. Dar hai să mergem. Trebuie s-o trezesc pe soră-mea să stea cu ea.

Charlie sună acasă de pe mobil ca să se intereseze **de** Sophie. Apoi, mulţumit de ce aflase, se întoarse la toneta Dunkin' Donuts, unde îl aşteptau Vern şi o gogoaşă. **Vern** îşi scosese şapca tricotată, şi ghemotocul sălbatic de păr argintiu-cenuşiu de deasupra ochelarilor cu rame de aviator îl facea să semene cu un un savant bronzat şi nebun de legat.

— Şi spui că arăta bine?

— Vern, n-o să mă crezi. Avea un corp de zeiţă. Pe bune. Tot corpul îi era acoperit cu pene fine, moi ca puful.

Charlie recunoscu imediat un alt Mascul Beta, tot asa cum recunoscuse un alt Negustor al Morţii, aşa că îl ardea pe limbă să-i povestească despre aventura lui cu harpia cea sexy din canale, mai cu seamă că ştia că va fi ascultat cu sufletul la gură.

— Şi voia să-şi vîre ghearele în creierul tău? Aşa-i?

— Da, asta a spus că va face. Dar să ştii că eu cred că în toată povestea asta e vorba de o anumită doză de atracţie.

— Doar nu crezi că e din cauză că stătea cu mîna pe prohabul tău. E o

chestie care poate întuneca gîndirea unui bărbat.

•— Da, o fi şi asta, şi totuşi ia gîndeşte-te că dintre toţi Negustorii Morţii, din toate oraşele planetei ăsteia, m-a ales tocmai pe mine cu care să facă laba morţii.

— Păi eşti din Oraşul celor Două Poduri, spuse Vern ştergîndu-şi o firimitură din colţul gurii. Aici ar fi trebuit să se întîmple.

— Aici trebuia să se întîmple ?

Lui Charlie îi făcuse o adevărată plăcere să intre în rolul Negustorului iniţiat al Morţii, purtîndu-se ca un politician versat faţă de Vern, care fusese chemat să recupereze suflete cu doar şase luni în urmă. Ca acum să fie cu totul dat peste cap.

— In *Marea, grandioasa carte a morţii,* se spune că nu avem voie să discutăm despre ce facem, că altfel Forţele întunericului se vor năpusti asupra Oraşului celor Doua poduri şi aici va avea loc o bătălie cumplită şi Subteranii se vor ridica şi vor stăpîni lumea dacă pierdem. Şi voi aveţi două poduri în San Francisco. Corect?

Charlie încercă să-şi ascundă surpriza. Era clar că Vern avea o altă versiune a *Marii, grandioasei cărţi* faţă de ce primise el în San Francisco.

— Da, două poduri mari, da. Aşa e. Scuze, a trecut ceva timp de cînd am citit cartea. Aminteşte-mi de ce Oraşul celor Două Poduri e aşa de important.

Vern îl privi de parcă era idiot.

— Pentru că ăsta e locul unde noul Luminatus, Marea Moarte, va prinde puteri.

— A, sigur că da, Luminatus.

Charlie îşi trase o palmă zgomotoasă peste frunte. Habar n-avea despre ce vorbea Vern.

— Crezi că nu vor mai avea nevoie de noi după ce Marea Moarte va deveni stăpînă? întrebă Vern. Adică vom intra în şomaj ? Pentru că *Marea carte* pare să spună că ridicarea lui Luminatus e un lucru bun, dar am făcut o groază de bani de cînd am prins contractul ăsta.

Mda, asta va fi marea noastră problemă, concedierile, îşi spuse Charlie.

— Eu cred că totul va fi în regulă. Exact cum spune cartea, e o treabă murdară, dar cineva trebuie s-o facă.

— Exact, exact, exact. Şi poliţistul care a împuşcat-o pe zeiţa sexy n-a făcut nimic ?

— Nu, nu chiar nimic. Mai întîi m-a luat în maşina poliţiei pe locul din spate şi a încercat să scoată de la mine ce se întîmplase pînă la venirea lui şi ce se întîmplă de cîţiva ani de cînd era pe urmele mele.

— Şi ce i-ai spus ?

— I-am spus că şi mie mi se pare la fel de misterios.

— Şi te-a crezut?

— Nu. Dar m-a crezut cînd i-am spus că îi povestisem deja mai mult decît ar

fi trebuit ca situaţia să se înrăutăţească şi mai mult, aşa că am inventat o poveste care să-i justifi Ce gloanţele trase. Un tip care a tras asupra mea, apoi asupra lui - descrieri, tot tacîmul. După ce am pus toată povestea la punct, m-a luat la secţie să-mi scriu declaraţia.

— Şi te-a lăsat să pleci.

— Nu, după asta a început să-mi povestească despre serviciul lui şi despre situaţiile ciudate cu care s-a confruntat şi cum, tocmai din cauza asta, mă lăsa să plec. Tipul e înnebunit după meseria lui. Crede în vampiri si demoni şi în cucuvele uriaşe - ba mi-a spus că odată a fost chemat din cauza atacului unui urs polar în Santa Barbara.

— Uau, făcu Vern. Ce noroc pe capul tău !

— L-am sunat înainte să plec din oraş. L-am rugat să ţină sub observaţie clădirea în care locuiesc pînă mă întorc acasă. Vreau să fiu sigur că fata mea e bine.

Charlie nu-i spusese lui Vern despre cîini.

— Trebuie să fii înnebunit de griji din cauza ei, spuse Vern. Am şi eu o fată, e în clasa a unsprezecea şi stă cu fosta mea soţie în Phoenix.

— Da, păi atunci ştii cum e, spuse Charlie. Deci, Vern, n-ai văzut niciodată vreuna dintre creaturile astea întunecate? N-ai auzit niciodată voci din canal? Nimic de felul ăsta?

— Nu. Nu cum spui tu. N-avem canale în Sedona. E doar un deşert prin care trec pîraie.

— Corect, dar nu ţi s-a întîmplat niciodată să fi ratat vreun suflet?

— Da, la început, cînd am primit *Marea, grandioasa carte,* am crezut că e o glumă. Aşa că mi-au scăpat trei sau patru.

— Şi nu s-a întîmplat nimic ?

— Păi, nu prea. M-am trezit devreme şi m-am uitat la muntele de lîngă casa mea şi am văzut o umbră, ceva ca o pată mare de ulei.

-Şi?

— Şi era de cealaltă parte a muntelui. Ar fi trebuit să fie de aceeaşi parte cu soarele. Şi în cursul zilei a coborît deasupra muntelui. Trebuia să fii atent şi să te uiţi direct la ea, altfel nu o vedeai coborînd tot mai mult deasupra oraşului, oră după oră. Eu am văzut-o şi am aşteptat.

— Şi?

— Am auzit croncănitul ciorilor. Am aşteptat pînă a ajuns la o jumătate de stradă de mine, mişcîndu-se atît de încet, că abia o puteai sesiza. Dar se auzea tot mai tare, ca un stol uriaş de ciori. M-am căcat pe mine de frică. M-am întors acasă, m-am uitat la numele pe care îl notasem noaptea şi am văzut că locuia în cartierul meu. Umbra ieşise din munte şi venea după suflet.

— Şi 1-a luat?

— Aşa cred, că eu nu l-am luat.

— Şi nu s-a întîmplat nimic?

— Ba da, ceva tot s-a întîmplat. A doua oară, umbra s-a mişcat mai repede, ca un nor năpustit asupra noastră. M-am luat după el şi, cum era de aşteptat, m-a dus la casa femeii al cărei nume era în carneţelul meu. Atunci am înţeles că nu era de glumit cu *Marea, grandioasa carte.*

— Dar umbra aia nu s-a luat niciodată după tine?

— A treia oară, spuse Vern.

— A fost şi o a treia oară?

— Da. De parcă ţie nu ţi s-a părut totul o tîmpenie cînd ţi s-a întîmplat prima oară.

— Corect. Bine zis, spuse Charlie. Scuze, spune mai departe.

— Bun, a treia oară umbra a coborît de pe munte de cealaltă parte a oraşului, în plină noapte cu lună plină, dar, de data asta, se vedeau ciorile zburînd în ea. De fapt, [n]u se vedeau propriu-zis, mai mult un fel de umbre. Au fost şi oameni care au văzut. M-am urcat în maşină şi ^U-am luat şi cîinele, Scottie, cu mine. Ştiam deja încotro [Se] mdrepta creatura. Am oprit lîngă casa tipului - ştii tu, ca să-1 avertizez. Nu mi-am dat seama că în carte se spunea că nu puteam fi văzuţi. Altfel aş fi intrat pur si simplu după suflet. In fine, sînt la uşă şi umbra se apropie, luînd forma unui corb, şi Scottie începe să latre ca un nebun şi o ia la fugă spre ea. Curajosul de el ! In fine, cum 1-a atins umbra, a

scheunat şi a căzut mort. între timp, apare o femeie la uşă, iar eu mă uit înăuntru şi văd o statuetă, ca un Remington fals din bronz, pe masă, în hol, în spatele ei, şi care avea o strălucire roşie ca focul. Şi trec pe lîngă ea şi apuc statueta. A fost ultima oară cînd am ajuns cu întîrziere la o recuperare de suflet.

— îmi pare rău de cîine, spuse Charlie. Şi ce i-ai spus femeii ?

— Tbcmai asta-i frumuseţea. Nu i-am spus nimic. Discuta cu soţul ei aflat în cealaltă cameră, şi el nu i-a răspuns, şi ea fuge să vadă ce i s-a întîmplat. Nici nu s-a uitat la mine. Ca să aflu că tipul a avut un atac de cort. Am luat statueta, m-am dus şi l-am luat pe Scottie şi am plecat.

— Cred că fost o experienţă dură.

— Preţ de-o clipă am crezut că eram chiar Moartea, ştii; mă credeam special, pentru că tipul a murit cu mine de faţă, dar după aia mi-am dat seama că era doar o coincidenţă.

— Da, asta mi s-a întîmplat şi mie, spuse Charlie. Dar mai era încă tulburat de revelaţia cu „marea bătălie". Vern, te-ar deranja dacă mă uit şi eu puţin în *Marea, grandioasa carte* a ta?

— Nu, Charlie. De fapt, cred că ar fi timpul să ne luăm la revedere. Vreau să spun că, dacă *Marea, grandioasa carte* are dreptate - şi nu am nici un motiv să cred contrariul -, nici n-ar trebui să stăm de vorbă.

— Dar e o altă versiune faţă de ce am eu.

— Doar nu crezi că există vreun motiv pentru aşa ceva? spuse Vern.

O clipă, din cauza ochilor lui, măriţi de lentilele ochelarilor, păru nebun de legat.

—- Fie, spuse Charlie. Dar un e-mail poţi să-mi trimiţi, da? Asta n-ar fi o problemă.

Vern se uită în ceaşca de cafea de parcă şi-ar fî spus că, povestind despre umbra care cobora de pe munte, reuşise să se sperie singur. în cele din urmă, îşi ridică privirea şi spuse :

— Să ştii că mi-ar plăcea. Ne-am putea da nişte sfaturi si, dacă se întîmplă ceva ciudat, ne oprim.

— S-a făcut, spuse Charlie.

îl conduse pe Vern la maşina parcată în spatele casei şi îşi luară rămas-bun.

Jane se întîlni cu Charlie în pragul uşii.

— Unde ai fost ? Am nevoie de maşină să-i aduc aţă dentară.

— Am cumpărat gogoşi, spuse Charlie ridicînd cutia, poate puţin cam mîndru de el.

— Păi nu-i acelaşi lucru, nu ?

— Ca aţa dentară?

— Aţă dentară! Poţi să crezi? Charlie, dacă pe patul de moarte îmi mai arde de aţă dentară, ai permisiunea să mă strangulezi cu ea.

Ba nu, îţi las ţie *instrucţiunile* să fiu sugrumată cu ea.

— Fie, spuse Charlie. Şi, în afară de asta, se simte bine?

Jane, care căuta prin geantă, găsi ţigările, şi acum se uita după brichetă.

— De parcă parodontoza e marele pericol acum. Drăcia dracului ! Mi-au luat bricheta la aeroport ?

— Parcă nu fumai, Jane, spuse Charlie.

Ea se uită la el.

— Şi care e problema ta?

— Nici una. îi întinse cheile maşinii închiriate. Poţi să-mi aduci nişte pastă de dinţi, dacă tot ieşi?

Renunţă să-şi mai caute bricheta şi îşi trînti ţigările înapoi în geantă.

— Ce se întîmplă cu familia asta şi cu obligatoria igienă dentară?

— Am uitat să iau pastă de dinţi.

— Bine.

Jane strînse cheile în pumn, gata să explodeze, şi îgj strînse geanta la subsuoară ca pe o minge de fotbal. S$_e$ ghemui şi îşi trase pe ochi ochelarii cu rame circulare reflectorizante, care împreună cu părul ei scurt, blond platinat şi costumul negru, cu dungi, al lui Charlie o făceau să semene puţin cu un cyborg al viitorului gata să se năpustească în atmosfera otrăvită a planetei Duran Duran.

— E al dracului de cald afară, nu-i aşa?

Charlie dădu din cap şi ridică iar cutia cu gogoşi.

— Ţi-ai stricat ochelarii.

— A ! Jane îşi ridică iar ochelarii. A dat telefon Cassandra. După ce ai sunat azi-dimineaţă, ţi-a văzut agenda pe noptieră. De fapt mi-a spus că Alvin şi Mahomed au tras-o pur şi simplu spre ea. M-a întrebat dacă ai nevoie de ea.

— Dar Sophie? E bine?

— Nu, a fost răpită de extraterestri, dar am vrut să digeri mai întîi vestea cea proastă legată de faptul că ţi-ai uitat agenda acasă.

— Uite, de asta îi e mamei ruşine cu tine, spuse Charlie.

Jane rise.

— Ştii ceva ? Nu-i e.

— Nu?

— Nu, nu în dimineaţa asta. Mi-a spus că a ştiut dintot- deauna cine sînt şi că întotdeauna m-a iubit, chiar aşa cum sînt.

— I-ai verificat buletinul? Să nu fie vreo impostoare în dormitorul mamei.

— Ia mai taci. A fost aşa de frumos. Important.

— Poate că a spus-o doar pentru că e pe moarte.

— Mi-a spus doar că ar dori să nu port tot timpul costume bărbăteşti.

— Nu e singura, spuse Charlie.

Jane se pregăti de asalt.

.— Am plecat în misiunea cu aţa dentară. Telefonează-i
Cassandrei.

— S-a făcut, spuse Charlie.

— Şi Buddy vrea o gogoaşă.

Jane deschise uşa, năpustindu-se în fierbinţeala de afară cu urletul sălbaticului care îşi atacă inamicul.

Charlie închise uşa, pentru a nu permite aerului condiţionat să iasă, şi se uită prin geam cum soră-sa alerga prin curtea fără flori, de parcă luase foc. Apoi se uită în sus la terasa muntoasă din rocă roşie iţită din deşert. Acolo părea să se afle o crevasă adîncă pe care nu o văzuse pînă atunci. Se mai uită şi văzu că nu era nici o crevasă, doar o umbră lunguiaţă şi ascuţită.

Apoi ieşi în fugă în şosea şi se uită la poziţia soarelui, apoi la cea a umbrei. Era de cealaltă parte a terasei. Acolo nu putea fi o umbră de o asemenea mărime - soarele era şi el de aceeaşi parte. îşi puse mîna streaşină la ochi şi urmări umbra pînă cînd i se păru că o să-i ia foc creierul. Se mişca foarte încet, dar se mişca, şi nu aşa cum se mişcă o umbră. Se mişca urmărind un scop şi venea în direcţia opusă soarelui, spre casa mamei lui.

— Agenda, îşi spuse el. Ah, futu-i !

Mă-ta e asa de moartă, că...

y 1

In ultima zi a vieţii ei, Lois Asher şi-a revenit. După ce, timp de trei

săptămîni, nu mai fusese în stare nici măcar să meargă pînă la masă să-şi ia micul dejun sau în living să se uite la televizor, s-a ridicat şi a dansat cu Buddy pe ritmul unei melodii vechi. Era plină de viaţă şi surîză- toare, îşi tachina copiii şi îi îmbrăţişa, a mîncat o îngheţată cu ciocolată, după care s-a spălat pe dinţi şi i-a curăţat cu aţă dentară. Şi-a pus bijuteriile de argint preferate şi le-a purtat la masa de prînz şi, cînd nu şi-a găsit colierul cu flori, a ridicat din umeri de parcă era vorba de ceva neînsemnat - probabil că îl pusese pe undeva. In fine...

Charlie ştia ce se întîmplă, pentru că mai văzuse aşa ceva, ca şi Buddy şi Jane, care ştiau şi ei, deoarece Grace, asistenta de la cămin, le explicase.

— Se întîmplă de fiecare dată. Am văzut oameni ieşind din comă şi cîntîndu-şi melodia preferată şi nu vă pot spune decît să vă bucuraţi de ce se întîmplă. Oamenii văd revenind lumina în ochi stinşi luni de zile, şi încep să-şi facă speranţe. Dar nu e un semn al însănătoşirii, e mai curînd o ocazie de a spune adio. E un dar.

Charlie mai observase că totul mergea mai uşor pentru ceilalţi dacă luau medicamente antistres, ceea ce au şi făcut el şi Jane cu pastilele recomandate de medicul lui Jane, ca şi Buddy de altfel, care a dat pe gît capsula de morfină cu o gură de scotch. Pastilele şi uitarea pot aduce un strop de seninătate în cazul morţii -

e ca şi cum rolul lor ar fi să te întoarcă în lumea copilăriei - şi pentru că nimic din ce va fi nu contează, deoarece nu trebuie să faci toată viaţa aşa ceva, învaţă lecţia asta, inventează amintiri potrivite şi practice, altfel toată bucuria poate fi umbrită de acele ultime clipe săpate adînc în inimă. Au fost cele mai bune clipe, cînd Charlie s-a simţit cel mai aproape de mama lui, de Jane şi de Buddy, avînd impresia că devin cu adevărat o familie.

Lois Asher s-a culcat la ora nouă şi a murit la miezul nopţii.

— Nu pot să rămîn la înmormîntare, îi spuse Charlie a doua zi soră-sii.

— Cum adică nu poţi să rămîi la înmormîntare ?

Charlie se uită spre uriaşul vîrf de gheaţă al umbrei
pornite de pe munte spre casa mamei lui. O văzu cum îşi învolbura contururile, ca un stol de păsări sau un roi de insecte. Şi totul se întîmplă la mai puţin de un kilometru de ei.

— Am ceva de făcut acasă, Jane. Am uitat s-o fac şi nu mai pot sta nici o clipă.

— N-o face pe misteriosul. Ce dracu' ai aşa de important de făcut că nu poţi sta nici la înmormîntarea mamei tale?

Charlie făcu presiuni asupra imaginaţiei lui de Mascul Beta pînă la punctul de rupere, pentru a putea veni

cu ceva credibil pe moment. Apoi i se aprinse beculeţul.

— în noaptea aia cînd m-ai expediat pentru o partidă de sex...

— Ei?

— Păi, ca să fiu mai exact, a fost o aventură, dar, cînd m-am dus să-mi pună copcile la cap, a mai trebuit să fac nişte analize. Am vorbit cu doctorul şi trebuie să mă duc să-mi iau tratamentul. Chiar acum.

— Idiotule, nu te-am trimis să faci sex neprotejat. Tu ce-ai crezut?

— *A fost* sex protejat. *Corect, sigur că da,* îşi spuse el aproape bătîndu-şi joc de sine. De răni se tem ei. Dar dacă încep tratamentul chiar acum, am cele mai mari şanse ca lucrurile să meargă bine.

— Te trec pe droguri? Ca măsură de prevenire?

Sigur că da, despre droguri e vorba ! îşi spuse Charlie
încuviinţă cu o mişcare gravă din cap.

— Bine, atunci du-te.

Jane se întoarse şi îşi ascunse lacrimile.

— Poate că reuşesc să mă întorc pînă la înmormîntare, spuse Charlie.

Chiar aşa ? Avea două recuperări întîrziate în mai puţin de o săptămînă, asta cu speranţa că în agendă nu mai apăruseră nume noi.

— Va avea loc de azi într-o săptămînă, spuse Jane, întorcîndu-se iar spre el cu lacrimile şterse. Du-te acasă, tratează-te, întoarce-te. O să

mă ocup eu cu Buddy de toate aranjamentele.

— îmi pare rău, spuse Charlie.

îşi prinse sora în braţe.

— Să nu mori de dorul meu, idiotule, spuse Jane.

— O să fie-n regulă. Mă întorc cît pot de repede.

— Să-mi aduci Armani-ul ăla negru al tău să-1 port la înmormîntare, şi pantofii negri cu toc ai lui Cassie, bine?

— Tu, în pantofi cu toc?

— Asta şi-ar fi dorit mama, spuse Jane.

Cînd Charlie ateriză în San Francisco, găsi patru mesaje frenetice de la Cassandra pe mobil. Ea păruse întotdeauna atît de calmă, de reţinută - o contrapondere trainica ieşirilor extravagante ale soră-sii. La telefon părea o epavă.

— Charlie, 1-a prins în cursă, vor să-1 mănînce şi nu ştiu ce să fac. Nu vreau să chem poliţia. Telefonează-nu cînd aterizezi.

Şi Charlie i-a tot telefonat cît a mers prin oraş, din autobuz, dar tot timpul îi răspundea căsuţa vocală.

Cînd ajunse în faţa casei lui, auzi un sîsîit venind din canal.

— N-am reuşit să termin cu tine, iubiţel, îl ajunse vocea.

— Acum n-am timp, spuse Charlie sărind peste bordură şi dînd buzna în magazin.

— Nu mi-ai mai dat nici un telefon, toarse Morrigan.
Ray era în spatele tejghelei, trăgînd cu ochiul la cîteva
frumuseţi asiatice, cînd Charlie năvăli înăuntru.
— Du-te repede sus, spuse Ray. îşi fac de cap acolo.
— Nu zău? aruncă Charlie în timp ce fugea.
Urcă scările cîte două o dată.
Tocmai bîjbîia cu cheia, încercînd s-o vîre în yală, cînd Cassandra deschise uşa şi îl trase înăuntru.
— Nu vrea să-1 lase să plece. Mă tem că or să-1 mănînce.
— Cine, ce ? Asta mi-ai spus şi în mesaj. Unde e Sophie?
Cassandra îl trase în camera lui Sophie, unde, în prag,
îl întîmpină Mahomed, cu un mîrîit.
— Tati? ţipă Sophie.
Traversă camera în fugă şi îi sări în braţe. îl strînse din toate puterile dăruindu-i un sărut umed care îi lăsă pe obraz ştampila de ciocolată marca Sophie.
— Jos, spuse ea. Jos, jos.
Charlie o puse jos, şi ea fugi înapoi în cameră, dar Mahomed îl împiedică pe Charlie să intre, îşi înfipse botul în cămaşa lui, lăsîndu-i o altă ştampilă uriaşă, de data asta în forma nasului unui cîine. Era clar că în absenta lui se consumase o orgie cu ciocolată.

— Maică-sa trebuie să apară din moment în moment să-1 ia. Nu ştiu ce să fac.

Charlie se chinui să vadă ce se întîmplă în spatele cîinelui şi o zări pe Sophie cu mîna pe zgarda lui Alvin, în timp ce cîinele amenința un băieţel ghemuit în colţ. Băieţelul făcuse ochii mari, dar altfel nu părea rănit şi nici speriat nu părea. De fapt, ţinea cu nădejde o cutie cu bomboane de ciocolată din care tocmai luase una, ca pe următoarea să i-o dea lui Alvin, ale cărui bale curgeau din plin pe pantofii copilului, anticipînd următoarea bomboană.

— Il iubesc, spuse Sophie.

Se duse la băieţel şi îl sărută pe obraz, lăsîndu-i o pată de ciocolată. Şi nu era prima. Din cîte se părea, tînărul suporta afecţiunea lui Sophie de ceva vreme, deoarece era plin de urme de ciocolată şi de brînză.

— Vreau să-1 păstrez.

Băieţelul zîmbi larg.

— A venit să se joace. Cred că ţi-ai dat acordul înainte să pleci, spuse Cassandra. Am crezut că o să fie bine. Am încercat să-1 scot, dar m-au împiedicat cîinii. Ce o să-i spunem maică-sii?

— Vreau să-1 păstrez, spuse Sophie.

Urmă un sărut uriaş.

— Il cheamă Matthew, spuse Cassandra.

— Ştiu cum îl cheamă. Merge la aceeaşi şcoală cu Sophie.

Charlie încercă să intre în cameră, dar Mahomed îi blocă drumul.

— Matty, te simţi bine? îl întrebă Charlie.

— Aha, făcu puştiul glazurat cu ciocolată, brînză şi bale de cîine.

— Vreau să rămînă aici, tati, spuse Sophie. Asta vor şi Alvin şi Mahomed.

Charlie îşi spuse că poate nu fusese destul de strict cu limitele pe care ar fi trebuit să le impună fetei. Probabil că după moartea mamei ei nu a mai avut inima să-i spună nu, şi acum ajunsese să ia ostatici.

— Puişor, Matty trebuie să se spele. Mămica lui vine imediat să-1 ia ca să-şi continue traumele la el acasă.

— Nu ! E al meu !

— Puişor, spune-i lui Mahomed să mă lase înăuntru- Dacă nu-1 spălăm pe Matty, nu se va mai putea întoarce.

— Poate să doarmă în camera ta, spuse Sophie. O să am eu grijă de el.

— Nu, domnişoară, spune-i lui Mahomed să mă...

— Vreau pipi, spuse Matthew.

Se ridică în picioare şi sări dincolo de Alvin, care îl urmă, trecu apoi pe sub Mahomed, apoi pe lîngă Charlie şi Cassandra, în drum spre baie.

— Bună, le spuse el.

închise uşa, şi auziră susurul. Alvin şi Mohamed se năpustiră spre uşă şi aşteptară în faţa băii.

Sophie stătea hotărîtă pe jos, cu picioarele răşchirate, cu buza de jos împinsă înainte ca botul unei locomotive cu aburi. Umerii începură să-i salte încă înainte ca el să-i fi auzit hohotul de plîns - de parcă ar fi făcut economie de respiraţie -, apoi plîns şi lacrimi. Charlie se duse la ea şi o ridică.

— I-I-I-I, hî-hî-hî-hî.

— E-n regulă, puişor. E-n regulă.

— Dar îl iubesc.

— Ştiu, puişor. O să fie bine. El o să se ducă acasă şi tu o să continui să-1 iubeşti.

— Nuuuuuuuuuuuuuuuuu...

îşi îngropă faţa în haina lui şi, pe cît de tare i se rupea sufletul pentru fata lui, se gîndea şi la ce-o să-i mai frece Wu Trei Degete ridichea pentru că haina îi era toată plină de pete de ciocolată.

— Uite că l-au lăsat să facă pipi, spuse Cassandra, cu ochii pe cîini. Şi eu care credeam că or să-1 mănînce. Pe mine nu mă lasă să mă apropii de el.

— E-n regulă, spuse Charlie. N-aveai de unde să ştii.

— Ce să ştiu?

— Că le plac batoanele cu brînză crocantă.

— Glumeşti ?

— Scuză-mă. Cassie, poţi să-i cureţi pe Sophie şi Matty? Eu am programat ceva chiar pentru azi şi trebuie să mă °cup de asta.

— Sigur, dar...

— Cu Sophie o să fie totul în regulă. Nu-i aşa, puişor?

Sophie dădu amărîtă din cap şi îşi şterse ochii cu mîneca

— Mi-a fost dor de tine, tati.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, puişor. Diseară mă întorc acasă.

0 sărută, îşi luă agenda din dormitor şi o porni prin casă adunîndu-şi cheile, bastonul, pălăria şi servieta.

— Iţi mulţumesc, Cassie. Nici nu ştii ce recunoscător îţi sînt.

— îmi pare rău de mama ta, Charlie, spuse Cassandra cînd trecu pe lîngă ea.

— Da, îţi mulţumesc, spuse Charlie, pipăind la repezeală tăişul săbiei, pe care o scoase puţin din toc.

— Charlie, viaţa ta a luat-o razna, spuse Cassandra reintrînd în pielea personajului distant de pînă atunci.

— E-n ordine. Va trebui să iau şi pantofii tăi negri, spuse Charlie în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Eu am spus ce am avut de spus, strigă Cassie după el.

Ray îl opri pe Charlie cînd acesta cobora scările.

— Ai un minut, şefu'?

— Nu prea, Ray. Mă grăbesc.

— Tocmai voiam să-mi cer scuze.

— Pentru ce ?

— Acum pare o prostie, dar am crezut că eşti un criminal în serie.

Charlie dădu din cap de parcă ar fi cîntărit gravele consecinţe ale

mărturisirii lui Ray, cînd de fapt încerca să-şi amintească dacă mai avea benzină în rezervorul furgonetei.

— Bine, Ray, îţi accept scuzele, şi mie îmi pare rău ca ţi-am lăsat impresia asta.

— Cred că anii petrecuţi în poliţie m-au făcut suspicios, dar inspectorul Rivera m-a oprit la timp şi m-a adus pe calea cea bună.

El a făcut-o, nu? Ce anume ţi-a spus?

— Mi-a spus că lucrai pentru el, de vreme ce tu puteai să intri acolo unde el o putea face doar cu mandat şi că, dacă află cineva despre ce e vorba, o să aveţi numai necazuri, dar că numai aşa a putut să-i aresteze pe băieţii ăia răi. Mi-a spus că de-aia eşti aşa de secretos.

— Da, spuse Charlie grav, în timpul liber, Ray, mă lupt cu răufăcătorii. Şi îmi pare rău că n-am putut să-ţi spun.

— înţeleg, spuse Ray retrăgîndu-se de lîngă scară. încă o dată, îmi pare rău, mă simt ca un trădător.

— E-n ordine, Ray. Dar acum chiar că trebuie să plec. Ştii tu, războiul contra Forţelor întunericului şi toată povestea...

Charlie îşi ţinea bastonul ca pe o sabie, părînd că se avîntă la atac, ceea ce şi avea de gînd să facă.

Charlie avea şase zile să recupereze trei suflete, dacă se va ţine serios de

treabă, înainte de întoarcerea lui în Arizona, la înmormîntarea mamei lui. Două, ale căror nume apăruseră în agenda lui în aceeaşi zi cu acela al lui Madison McKerny, erau cu mult întîrziate. Ultimul apăruse în agendă doar cu două zile în urmă, cînd el era în Arizona - cu toate astea, era scrisul lui. întotdeauna crezuse că e autorul unui fel de scris în transă somnambulică, dar asta reprezenta o întorsătură cu totul nouă. Aşa că îşi promise să studieze problema cînd va avea un moment de respiro.

între timp, prins cu problema luării la labă aproape mortale şi cu moartea mamei lui, nu apucase nici măcar să facă cercetări preliminare asupra primei din cele două chestiuni, Esther Johnson şi Irena Posokovanovich, şi cu amîndouă depăşise data recuperării - cu una chiar cu trei zile. Şi dacă scorpiile din canal ajunseseră înaintea lui? La cît de puternice deveniseră, nici nu voia să se gîndească ce s-ar fi putut întîmplă dacă puneau mîna pe un suflet.

gîndise chiar să-1 cheme pe Rivera pentru a-i acoperi sPatele cînd se ducea la casa respectivă, dar ce şi-ar fi închipuit poliţistul că făcea el acolo? Poliţistul acela ager ştia că se întîmplă ceva supranatural şi îl crezuse pe cuvînt pe Charlie că el era unul dintre băieţii buni. (Nici nu fusese greu să se convingă cînd a văzut că harpia din canal i-a înfipt o gheară de zece

centimetri în nară, ca apoi să supravieţuiască unei serii de nouă gloanţe trase în plin ca după asta să îşi ia zborul.)

Charlie conducea la întîmplare, îndreptîndu-se spre Pacific Heights doar pentru că traficul era mai liber. Trase lîngă bordură şi sună la informaţii.

— Am nevoie de numărul şi adresa lui Esther Johnson.

— Nu există nici o Esther Johnson, domnule, dar am trei E. Johnson.

— Puteţi să-mi daţi adresele ?

Ea îi dădu cele două nume care aveau adrese. Vocea robotului se oferi să-i formeze numărul pentru o taxă adiţională de cincizeci de cenţi.

— Bun, şi acum cît mai am de condus pînă acolo? îl întrebă Charlie pe robot.

Apoi închise şi formă numărul lui E. Johnson fără adresă.

— Salut, aş putea vorbi cu Esther Johnson? spuse Charlie pe un ton vesel.

— Nu există nici o Esther Johnson aici, spuse o voce de bărbat. Mă tem că aţi format numărul greşit.

— Aşteptaţi, a existat vreo Esther Johnosn pînă acum, să zicem, trei zile? întrebă Charlie. Am văzut E. Johnson în cartea de telefon.

— Eu sînt, spuse omul. Sînt Ed Johnson.

— Scuze pentru deranj, domnule Johnson.

Charlie formă numărul următorului E. Johnson.

— Alo, se auzi o voce de femeie.

-— Bună, aş putea vorbi cu Esther Johnsnon, va rog-

Femeia inspiră adînc.

— Cine întreabă ?

Charlie folosi un şiretlic care ţinea de fiecare dată.

__Sînt Charlie Asher de la magazinul Asher's. Am achiziţionat marfă sub numele de Esther Johnson şi vrem să verificăm dacă nu e de furat.

— îmi pare, domnule Asher, dar mătuşa mea a decedat acum trei zile.

— Bingo ! spuse Charlie.

— Pardon?

— Scuze, spuse Charlie. Asociatul meu a tras un bilet la loto şi tocmai a cîştigat zece mii de dolari.

— Domnule Asher, nu cred că aţi nimerit momentul cel mai potrivit. Marfa pe care o aveţi e de valoare ?

— Nu, doar cîteva haine vechi.

— Atunci poate altă dată? Femeia nu părea atît îndurerată, cît grăbită. Dacă nu vă deranjează.

— Nu, condoleanţe, spuse Charlie.

întrerupse legătura, verifică adresa şi se îndreptă spre Golden Gate Park şi Haight.

Haight : Mecca mişcării de emancipare sexuală din anii '60, acolo unde Generaţia Beat a conceput Copiii-Flori, unde puştii din toată lumea au venit la

droguri, să ia contact cu cei aidoma lor şi natura din jur şi să se distanţeze de lumea încorsetată de prejudecăţi - şi au tot venit chiar cînd cartierul trecea prin faze alternative de creştere şi decădere. Acum, în timp ce conducea pe Haight Street, printre magazine cu articole pentru hipioţi, restaurante vegetariene, buticuri hippie, magazine cu discuri şi cafenele, Charlie avea ocazia să vadă hipioţi cu vîrste între cincisprezece şi şaptezeci de ani. Bătrînei cărunţi cu mîna întinsă sau care dădeau trecătorilor foi pe care erau scrise Pamflete şi adolescenţi albi cu codiţe rasta, tineri cu clăi de păr neîngrijit şi cămăşoaie largi şi nădragi de cînepă legaţi cu sfoară, cu *piercing-uri* strălucitoare şi beţivani cu ochii goliţi de expresie. Trecu prin dreptul unor dementi Cu guri puturoase care lătrau la maşinile de pe stradă, cîte o relicvă ţepoasă ici şi colo din mişcarea punk, bătrîni cu băşti şi domni la patru ace care păreau să fi ieşit acum o clipă dintr-un club de jazz din 1953. Impresia nu era atît că limbile ceasului se opriseră în loc, ci că fuseseră aruncate în aer ca nişte mîini neputincioase, cu declaraţia solemnă a timpului: „Ce dracu'?! Aici n-am ce să caut".

Casa lui Esther Johnson era doar cu cîteva străzi mai încolo de Haight, şi Charlie a fost destul de norocos să găsească un loc de parcare restricţionat la douăzeci de minute

într-o zonă verde din apropiere. (Şi, dacă s-ar fi nimerit să dea peste unul dintre paznicii parcării, ar fi făcut caz pe seama privilegiilor de parcare ale Negustorilor Morţii, deoarece, dacă tot era aşa de bine să nu fii văzut de nimeni cînd recuperai un suflet, de ce n-ar fi fost încă şi mai bine nişte tăbliţe mişto de rezervare pentru Moarte sau chiar zone „negre" de parcare.)

Casa era un mic bungalow, cu totul neobişnuit pentru cartier, unde totul era de trei etaje şi vopsit în culori care să contrasteze cît mai violent cu casa vecină. Aici o învăţase Charlie culorile pe Sophie, folosind grandiosul stil victorian drept mostre.

— Portocaliu, tati. Portocaliu.

— Da, puişor, omul a borît portocaliu. Uită-te la casa aia, Sophie, e violet.

Strada avusese parte din plin de tot felul de rezidenţi „flexibili", aşa că ştia că uşa casei Johnson va fi încuiată. *Să sun şi să încerc să mă strecor sau să aştept ?* Sub nici o formă nu îşi putea permite să aştepte - scorpia din canalizare îl sîsîise dintr-o gură încă de cum se apropia de casă. Sună, apoi păşi repede într-o parte.

Deschise o doamnă drăguţă, brunetă, înjur de treizeci de ani, îmbrăcată în jeans şi o bluză ţărănească. Femeia se uită în jur şi spuse :

— Salut, cu ce-ţi pot fi de folos ?

Charlie aproape că se prăbuşi pe o fereastră. Se uită în spate, apoi îşi

întoarse privirea spre femeie. Nu, îl privea cît se poate de direct.

— Da, tu ai sunat?

— Cine, eu? Da, spuse Charlie. Eu, ăă... adică vrei să zici că eu, nu ?

Femeia intră în casă.

— Cu ce te pot ajuta? spuse ea pe un ton ceva mai aspru.

— A, scuze... Charlie Asher... am un magazin de solduri în North Beach. Numai ce-am vorbit la telefon, cu tine, cred.

— Da, dar ţi-am spus că nu e ceva important.

— Corect, corect, corect, Aşa e, dar, cum tot eram prin cartier, mi-am zis... în fine, am trecut şi pe aici.

— Am avut impresia că suni de la magazin. Ai traversat tot oraşul în cinci minute ?

— A, corect, pentru mine furgoneta e ca un magazin mobil.

— Şi cel care a cîştigat la loterie e cu tine ?

— Aşa e, nu, şi-a dat demisia. A trebuit să-1 dau jos în şuturi din maşină. îmbogăţiţii ăştia noi... îi ştii. Plini de sine. Probabil că o să-şi ia un munte de cocaină şi şase curve şi într-o săptămînă se alege praful de toţi banii lui. I-am urat călătorie sprîncenată.

Femeia mai făcu un pas în spate şi închise uşa pe jumătate.

— Dacă ai hainele la tine, aş putea să mă uit la ele.

— Hainele ?

Lui Charlie nu-i venea să creadă că putea fi văzut. Era cu totul dat peste cap. Nu va mai reuşi să pună mîna pe suflet şi pe urmă... în fine, nu voia să se gîndească la consecinţe.

— Hainele despre care spuneai că aparţin mătuşii mele. Aş putea să le văd.

— A, pe alea nu le am la mine.

Acum femeia închisese uşa atît de mult încît mai putea să-i vadă doar un ochi albastru, broderia de pe gulerul bluzei, nasturii de la jeans şi două degete de la picioare. (Era desculţă.)

— Poate că ar fi mai bine să faci verificarea altă dat" Acum încerc să adun lucrurile mătuşii, şi fac toată treab singură, aşa că e cam deranj. A stat aici patruzeci şi d$_0$j ^ ani. Sînt copleşită.

— De-asta am şi venit, spuse Charlie gîndind în acelaşi timp : *Ce dracu' tot spun* ? Cu asta mă ocup tot timpul domnişoară...

— Doamnă, de fapt. Doamna Elizabeth Sarkoff.

— Păi, doamnă Sarkoff, cu asta mă ocup mai tot timpul şi cîteodată te simţi cu adevărat copleşit cînd umbli prin lucrurile celor pe care i-ai iubit, mai cu seamă dacă au stat mult timp în acelaşi loc, ca mătuşa dumneavoastră. E de mare ajutor să ai pe cineva care nu e implicat sentimental, care să sorteze lucrurile. în

plus, am un ochi exersat pentru ceea ce e de valoare şi ce nu.

Charlie vru să se felicite pentru că-i venise o idee atît de strălucită sub presiunea evenimentelor.

— Şi ce taxă percepi pentru servicii ?

— Nu, nu, nu, dar aş putea să vă fac o ofertă pentru a vă cumpăra articolele de care vreţi să scăpaţi sau le puteţi plasa în magazinul meu ca marfă de consignaţie.

Elizabeth Sarkoff oftă şi îşi înclină capul.

— Eşti sigur? N-aş vrea să profit.

— Ar fi plăcerea mea.

Doamna Sarkoff deschise uşa larg.

— Slavă Domnului că ai apărut, domnule Asher. 0 oră am pierdut încercînd să mă hotărăsc ce serviciu pentru sare şi piper să păstrez şi pe care să-1 arunc. Are zece! Zece ! Te rog, intră.

Charlie intră simţindu-se foarte mîndru de sine. Cînd după şase ore continua să zacă printre văcuţele de porţelan fără a fi reuşit să localizeze receptaculul sufletului, încetase complet să mai creadă în talentele lui.

— A avut vreo relaţie specială cu vacile Holstein? [11] strigă Charlie doamnei Sarkoff, aflată în camera alăturata, într-o debara încăpătoare încastrată în perete, alegînd jintr-un alt morman uriaş de vechituri.

__ Nu. Nu cred. Toată viaţa ei a trăit la oraş. Nici nu cred să fi văzut vreo vacă afară de cele vorbitoare care vînd brînză la televizor.
— Grozav, spuse Charlie.
Fusese în fiecare colţişor al casei cu excepţia debaralei, unde Elizabeth Sarkoff muncea din greu, şi nu dăduse de receptacul. De vreo două ori s-a uitat în debara, făcînd un inventar rapid a ceea ce era acolo, dar nu văzuse nimic să strălucească roşu. Bănuielile îl încolţiră. Ori el întîrziase, si subteranii puseseră mîna pe suflet, ori fusese îngropat cu Esther Johnson.
Tocmai cobora spre subsol cînd îi sună mobilul.
— Charlie Asher la telefon, spuse Charlie.
— Charlie, sînt Cassie. Sophie vrea să ştie dacă vii acasă la timp ca să-i spui o poveste şi să o bagi în pat. I-am dat masa şi i-am făcut baie.
Charlie urcă treptele în fugă şi se uită pe geam. Se făcuse noapte fără ca măcar să fi băgat de seamă.
— La dracu', Cassie. îmi pare rău. Nu mi-am dat seama că e aşa de tîrziu. Sînt aici cu o proprietară. Spune-i că vin s-o culc.
— Bine, spuse Cassandra pe un ton epuizat. Şi, Charlie, să cureţi şi baia. Trebuie să faci ceva cu cîinii ăia care se bagă în cadă cu ea. Sînt pete de săpun de la Mr Bubble prin toată casa.

— Le place la nebunie să facă baie.

— Tare drăguţ, Charlie. Dacă n-o iubeam pe soră-ta, angajam pe cineva să-ţi rupă picioarele.

— Mama mea tocmai a murit, Cassie.

— Ai luat în braţe povestea cu mama moartă? Acum? **Charlie** Asher, eşti...

Trebuie să plec, spuse Charlie. Mă întorc curînd.

Charlie apăsă butonul de închidere de patru ori, şi apoi **inca 0 dată,** doar ca să fie sigur. Cassandra fusese o femeie

atît de dulce cu doar cîteva zile în urmă. Ce se întîmplă cu oamenii?

Charlie se îndreptă spre dormitor.

— Doamnă Sarkoff?

— Da, tot aici sînt, veni vocea din debara.

— Va trebui să plec. Fiica mea are nevoie de mine.

— Sper că totul e în ordine.

— Da, nu e vorba de vreo urgenţă. Dar sînt plecat de cîteva zile. Dacă mai aveţi nevoie de ajutor...

— Nu. Nici să nu vă gîndiţi. De ce nu-mi daţi cîteva zile să aleg toate lucrurile şi vă voi aduce cîteva articole la magazin.

— Nici o problemă.

Charlie se simţea penibil răcnind la cineva aflat în debara.

— Nu, o să ţinem legătura, promit.

Charlie nu mai reuşea să descopere nici un mijloc de a mai trage de timp şi trebuia să plece acasă.

— Bine, atunci eu plec.

— Mulţumesc, domnule Asher. Mi-aţi salvat viaţa.

— Sînteţi prea amabilă. La revedere.

Charlie ieşi, iar în urma lui uşa se închise cu un clic. Auzi agitaţia de sub stradă - freamătul penelor, chemările îndepărtate ale corbilor - în timp ce se îndrepta spre locul unde îşi parcase maşina. Şi, cînd a ajuns acolo, bineînţeles că fusese remorcată.

Cînd auzi uşa de la intrare închizîndu-se, Audrey se duse în fundul debaralei şi mută într-o parte cutia mare de carton, dînd la iveală o bătrînică stînd nemişcată pe un scaun rabatabil şi împletind.

— A plecat, Esther. Poţi să ieşi.

— Ajută-mă să mă ridic, draga mea. Cred că am înţepenit, spuse Esther.

— îmi pare rău, spuse Audrey. Nu mi-a dat prin cap că o să stea atîta timp.

— în primul rînd că nu înţeleg de ce l-ai lăsat în casă, spuse Esther pîrîind de sus pînă jos, dar în picioare.

— Ca să-şi satisfacă şi el curiozitatea.

— Şi de unde ai scos numele ăla de Elizabeth Sarkoff ?

— Mi-a fost învăţătoare în clasa a doua. Primul lucru care mi-a venit în minte.

— Bun, cred că l-ai păcălit, nu ? spuse Audrey. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— O să se-ntoarcă, doar ştii, nu ? spuse Audery.
— Sper să n-o facă prea curînd, zise Esther. Trebuie să mă duc de urgenţă la budă.

— Unde e, iubi ? sîsîiră Morrigan din gura canalului de pe Haight Street, chiar acolo unde Charlie încerca să curme goana unui taxi. îţi ieşi din mînă, cărniţă, se auzi drăcescul cor.
Charlie se uită înjur să vadă dacă le mai auzise cineva, dar oamenii păreau foarte concentraţi asupra discuţiilor lor sau, dacă erau singuri, îşi înfipseseră cu îndărătnicie ochii într-un punct aflat la vreo şase metri în faţa lor, ambele strategii fiind folosite pentru a evita contactul vizual cu cerşetorii şi nebunii aliniaţi pe trotuar. Nici chiar nebunii nu păreau să fi luat notă.
— Căraţi-vă, şopti Charlie furios printre dinţi spre bordură. Harpii blestemate!
— Ah, iubi, ce delicios ne tachinezi. Sîngele micuţei va fi aşa de de delicios !
Tînărul vagabond care stătea pe bordură îşi ridică ochii spre Charlie.
— Gagiu', convinge spitalu' să-ţi bage plus la litiu şi să vezi cum dispar vocile. La mine a funcţionat.
Charlie se arătă de acord, cu o mişcare a capului, şi îi dădu băiatului un dolar.
— Mulţumesc. O să ţin minte.

A trebuit să-i dea telefon lui Jane dimineaţa ca să afle cît s-a mai mişcat umbra de pe terasa de stîncă, în cazul în care se mişcase. De ce ar fi influenţat ceea ce făcuse sau nu făcuse în San Francisco evenimentele din Sedona? Tot timpul încercase să se convingă că nu el era vizat de toată povestea asta, ca acum totul să-i arate că *era* cît se poate de vizat. Luminatus se va ivi în Oraşul celor Două Poduri, spusese Vern. Dar cît de serioasă poate fi o profeţie venită de la un tip pe care îl cheamă Vern? (*Vern vă oferă profeţii cu reducere - Nostradamus şi profeţii la jumătate de preţ.)* Era absurd. El trebuia să meargă înainte, jucîndu-şi rolul, dîndu-şi toată silinţa să adune sufletele care trebuiau să ajungă la el. Şi dacă nu reuşea, ei bine, Forţele întunericului se vor ridica şi vor stăpîni lumea. Ei şi? Arătaţi-mi ce puteţi, scorpii din canale! Mare scofală.

Dar Masculul Beta lăuntric, gena care îi ţinuse în viaţă de trei milioane de ani, se facu auzit : *Forţele întunericului să stăpînească lumea ? Mă rog, dar asta ar fi tare rău,* spuse el.

— Atît de mult i-a plăcut mirosul de Pine-Sol, spuse a treia femeie în acea zi, pentru a dovedi că fusese cea mai bună prietenă a mamei lui Charlie.

Înmormîntarea nu ieşise prea rău, dar acum mai erau doar nişte resturi

pe masa clubului asociaţiei unde locuise Buddy înainte de a se fi mutat cu mama lui Charlie. Cuplul revenise adeseori acolo să joace cărţi şi să-şi petreacă vremea în compania prietenilor lui Buddy.

— Ai luat vreun sandvici cu grătar? întrebă prietena cea mai bună numărul trei.

în ciuda celor patruzeci de grade, purta un costum roz închis de sus pînă jos, cu pudeli din pietre false, iar sub braţ căra, indiferent unde s-ar fi dus, un pudel mic, negru şi foarte agitat. Căţelul îi lingea salata de cartofi în timp ce atenţia îi fusese atrasă de discuţia cu Charlie.

— Nici nu ştiu dacă mama ta a mîncat vreodată sandviciuri cu grătar. Ştiu doar că-i plăcea cîte un păhărel din cînd în cînd. îi plăceau cocktailurile.

— Aşa e, aprobă Charlie. Şi cred că îmi va face şi mie plăcere să beau unul chiar acum.

Charlie zburase în Sedona în dimineaţa aceea, după ce j$_s$i petrecuse noaptea în San Francisco, încercînd să găsească cele două suflete a căror recuperare fusese întîrziată. Deşi $_n$u găsise nici un anunţ referitor la înmormîntarea lui Esther Johnson, frumoasa brunetă pe care o găsise în casa ei îi spusese că fusese înmormîntată a doua zi după ce mersese el prima dată în locuinţa ei din Haight şi el a presupus că

receptaculul sufletului fusese îngropat odată cu ea. (Pe brunetă o chema Elizabeth ? Sigur că Elizabeth, se prostea el prefăcîndu-se că i-a uitat numele. Masculii Beta nu uită numele femeilor frumoase. Charlie încă mai ţinea minte numele tipei din pictorialul primului Playboy pe care îl şterpelise de pe unul din rafturile magazinului tatălui său. Ba chiar îşi amintea că lucrurile care o îngrozeau erau gurile rău mirositoare, oamenii josnici şi genocidul, aşa că s-a hotărît ca niciodată să nu aibă ori să comită nici unul dintre acele lucruri, că poate vreodată o să dea peste ea expunîndu-şi sînii la soare pe capota unei maşini.) Nici urmă de cealaltă femeie, Irena Posokovanovich, despre care se credea că murise acum cîteva zile. Nici un anunţ, nici o înregistrare la spitale, nimeni care să stea în casa ei. Era ca şi cum se evaporase, luîndu-şi receptaculul sufletului cu ea. îi mai rămăseseră două săptămâni să ajungă la cel de-al treilea nume din agendă, dar nu ştia prin ce va trece ca să-1 descopere. Bezna se ridica.

Cineva de lingă el spuse :

— Toată flecăreala asta nu-şi pierde niciodată mai mult din importanţă ca atunci cînd tocmai ţi-a murit cineva drag, nu?

Charlie se întoarse spre glas, surprins să-1 vadă pe Vern Glover, micul Negustor al Morţii, ronţăind salată de ʸarză şi fasole.

— Mulţumesc că ai venit, spuse Charlie automat.

Vern îndepărtă mulţumirile cu furculiţa lui de plastic.

— Ai văzut umbra ?

Charlie dădu din cap. Cînd ajunsese la casa mamei lui în aceeaşi dimineaţă, umbra de pe terasa de piatră ajunsese în grădina din faţa casei, şi ţipetele păsărilor îndoliate care îi învolburau contururile erau asurzitoare.

— Nu mi-ai spus că nimeni nu o poate vedea. Am sunat-o din San Francisco pe soră-mea să-mi spună cît de mult a înaintat, dar n-a văzut nimic.

— Scuze, oamenii nu o pot vedea - cel puţin din cîte mi-am dat eu seama. Timp de cinci zile a dispărut. Acum s-a întors, în dimineaţa asta.

— Cînd m-am întors eu?

— Aşa cred. Noi am provocat-o ? Gogoşi şi cafea - ăsta să fie sfîrşitul lumii?

— Acasă am ratat două suflete, spuse Charlie zîmbind unui domn în haine de golf, care îşi duse mîna la inimă în semn de compasiune cînd trecu pe lîngă ei.

— Ratat? Au pus - alea, cum le-ai spui tu? - harpiile din canal mîna pe ele?

— Se poate, spuse Charlie. Dar am impresia că tot ce se întîmplă mă priveşte numai pe mine.

— îmi pare rău, spuse Vern. Dar mă bucur că am discutat. Acum nu mă mai simt aşa de singur.

— Da, spuse Charlie.

— îmi pare rău pentru mama ta, adăugă Vern grăbit. Te simţi bine ?

— Durerea nu m-a ajuns încă, spuse Charlie. Cred că de-acum sînt orfan.

— O să verific cine intră în posesia colierului, spuse Vern. O să am grijă de el.

— îţi mulţumesc, spuse Charlie. Crezi că avem vreun control asupra celui care capătă sufletul ? Pe bune. *Marea, grandioasa carte* spune că sufletul îşi va continua mişcarea aşa cum trebuie.

— Aşa cred, spuse Vern. De cîte ori am vîndut un receptacul, strălucirea a dispărut instantaneu. Dacă ajungea la cine nu trebuia, nu s-ar fi întîmplat asta. Nu-i aşa?

— Da, aşa cred, spuse Charlie. înseamnă că avem de urmat nişte ordine.

— Tu eşti expertul, spuse Vern, apoi lăsă furculiţa. Aia cine e? Ce tare e.

— E soră-mea, spuse Charlie.

Jane venea spre ei. Purta costumul negru Armani al lui Charlie la două rînduri şi pantofii negri ; părul ei platinat era ondulat şi se revărsa de sub o pălăriuţă neagră cu un voal care îi acoperea faţa pînă la buze, care-i luceau ca un Ferrari roşu. Pentru Charlie arăta, ca mai întotdeauna, ca o încrucişare între un robot asasin şi

doctorul Seuss, dar, dacă putea trece peste faptul că era sora lui şi lesbiană, atunci ar fi putut să vadă cum părul ei, buzele şi întreaga ei ţinută zveltă i se puteau părea cuiva atrăgătoare. Mai ales cuiva ca Vern, care ar fi avut nevoie de echipament de alpinist şi oxigen ca să escaladeze o femeie de înălţimea lui Jane.

— Vern, îmi face plăcere să ţi-o prezint pe incredibil de arătoasa mea soră, Jane. Jane, ţi-1 prezint pe Vern.

— Bună, Vern.

Jane luă mîna lui Vern, şi Negustorul Morţii se înfioră în strînsoarea ei.

— Condoleanţe, spuse Vern.

— Mulţumesc, spuse Jane. Ai cunoscut-o pe mama noastră ?

— Vern a cunoscut-o foarte bine, spuse Charlie. De fapt a fost una din ultimele dorinţe ale mamei să-i dai voie lui Vern să-ţi ia o gogoaşă. Nu-i aşa, Vern?

Vern dădu din cap cu atîta convingere încît lui Charlie i se păru că-i aude vertebrele trosnind.

— Dorinţa de pe patul de moarte, spuse Vern.

Jane nu se mişcă şi nici nu spuse nimic. Pentru că avea ^{0c}hii acoperiţi, Charlie nu reuşi să le vadă expresia, dar îşi dădu seama că încerca să-i găurească aorta cu laserul privirii ei.

— Ar fi un lucru cît se poate de drăguţ, Vern, dar as putea să te rog să-ţi amîni puţin promisiunea? Abia ara înmormîntat-o pe mama şi mai am

cîteva probleme de aranjat cu fratele meu.

— E-n regulă, spuse Vern. Şi nu trebuie neapărat să fie o gogoaşă, dacă eşti drăguţă. Ştii tu, o salată, o cafea, orice.

— Sigur, spuse Jane. De vreme ce e dorinţa mamei... 0 să te sun eu. Charlie ţi-a spus cu siguranţă că sînt lesbiană.

— Doamne! exclamă Vern.

Aproape că se frînse în două de emoţie înainte de a-şi fi amintit că era la o pomană şi că visa cu ochii deschişi la un *menage à trois* cu fata decedatei.

— Scuze, chiţăi el.

— Pe curînd, Vern! mai apucă Charlie să spună pe cînd soră-sa îl îmbrîncea spre bucătăria clubului. O să-ţi trimit un e-mail despre celelalte lucruri.

De îndată ce intrară în bucătărie, Jane îl pocni pe Charlie în plex, tăindu-i respiraţia.

— Ce-ţi trece prin cap? îi spuse Jane printre dinţi.

îşi aruncă vălul de pe faţă, ca el să vadă cît de supărată
era, în cazul în care lovitura nu îl convinsese suficient.

Charlie gîfîia şi rîdea în acelaşi timp.

— Exact asta ar fi vrut şi mama.

— Mama mea tocmai a murit, Charlie.

— Da, făcu Charlie. Dar habar n-ai ce i-ai făcut tipului de acolo.

— Zău?

Jane îşi ridică o sprinceană.

— Toată viaţa lui o să ţină minte ziua de azi, spuse Charlie. N-o să mai aibă niciodată reverii sexuale în care să n-apari şi tu, eventual în pantofi de împrumut.

— Şi ţie nu ţi se face pielea de găină?

— Mă rog, oi fi tu soră-mea, dar pentru Vern ăsta a fost momentul unui nou început.

Jane dădu din cap.

— Eşti un băiat tare bun, Charlie, dacă porţi grija unui străin mititel ca ăla.

— Păi, ştii tu...

— Dar tot un pămpălău rămîi ! spuse Jane înfundîndu-şi din nou pumnul în plexul solar al lui Charlie.

Destul de ciudat, în timp ce căuta din răsputeri o gură de aer, lui Charlie i se păru că mama lui, indiferent ce era ea în clipa aia, ar fî fost încîntată de el.

Adio, manii, spuse el în gînd

.Partea a treia

Cîmpul de luptă

„Mîine ne vom întîlni Moartea şi eu... Şi ea îşi va împlînta sabia In cel care e treaz de-a binelea."

Dag Hammarskjôl

dTotul e în regulă cîtă vreme lucrurile nu o iau razna

Alvin şi Mahomed

Cînd Charlie se întoarse acasă de la înmormântarea mamei sale, a fost întîmpinat la uşă de doi cîini foarte mari şi nu mai puţin entuziaşti, care, fără a fi derutaţi de supravegherea strictă a iubitului ostatic al lui Sophie, erau acum în stare să facă dovada întregii măsuri a afecţiunii şi bucuriei lor revărsate din plin asupra stăpînului care se întorsese. Este ceva general acceptat, şi, de fapt, stipulat în statutele locale ale Clubului Chinologic American că n-ai fost călărit cu adevărat de un cîine pînă cînd n-ai fost dublu călărit de o pereche de dulăi de două sute de kile veniţi de-a dreptul din iad. (Secţiunea 5, paragraf 7 : Standardele călăririi şi tîrşîitului pe cur.) Şi, în ciuda faptului că folosise deodorant foarte puternic chiar în dimineaţa dinaintea plecării din Sedona, Charlie trebui să constate că înghiontirea repetată în subsuori de către două suloaie umede ale unor diavoli de cîini îl lăsase cu un miros mult Prea puţin proaspăt.

— Sophie, spune-le să plece. Spune-le să plece.

— Căţeluşii dansează cu tati, chicoti Sophie. Dansează, tati !

Doamna Ling acoperi ochii lui Sophie pentru a o împie**dica** să vadă abominabila călătorie involuntară a tatălui [ei] spre bestialitate.

— Du-te şi spală mîinile, Sophie! Du-te şi mănîncă în vreme ce tatăl tău se distrează cu shikcşii.

Doamna Ling nu se putea abţine să facă o apreciere rapidă a valorii monetare a celor două scule care împungeau de zor cămaşa de mătase a proprietarului ei ca două rujuri cît pistoanele unui transatlantic. Specialistul în ierburi din Chinatown ar fi dat o avere pentru o pudră făcută din membrele deshidratate ale lui Alvin şi Mahomed. (Bărbaţii din ţara ei ar fi mers pînă în pînzele albe pentru a-şi spori virilitatea, inclusiv datul pe râzătoare al speciilor ameninţate cu dispariţia şi fierberea lor în ceai, spre deosebire de unii preşedinţi americani, care cred că nimic nu ţi-o poate scula mai abitir ca bombardarea cîtorva mii de străini.) Şi totuşi se părea că averea din sula deshidratată de cîine va rămîne nerevendicată. Doamna Ling renunţase de multă vreme să mai colecţioneze resturi de la cîinii infernali, cînd, după ce încercase să-1 expedieze pe Alvin dincolo cu o lovitură cumplită în cap aplicată cu tigaia ei de fontă, cîinele i-a smuls-o din mîner, a ronţăit-o împrăştiind bucăţele pe jos într-o baltă de bale şi pilitură, după care s-a pus pe coadă implorînd încă o porţie.

— Varsă nişte apă pe ei ! răcni Charlie. Jos, căţeluşi! Căţeluşi cuminţi. Ai, scîrbos!

Doamna Ling a fost scoasă din inerţie de strigătul disperat al lui Charlie şi, sincronizîndu-şi mişcările cu piramida oscilantă alcătuită din carne de om şi cîine care ocupa tot cadrul uşii, îl împinse pe Charlie în hol şi apoi pe scări.

Lily

Lily urca scările şi puse frînă brusc, derapînd pe covorul de pe coridor cînd îi văzu pe dulăi călărindu-1 pe Charlie.

— Ah, Asher, ticălos bolnav !

— Ajutor ! ţipă Charlie.

Lily smulse extinctorul de pe perete, îl trase în dreptul uşii, apăsă pe mîner şi îl deşertă pe trioul ţopăitor. Doua jjjjnute mai tîrziu, Charlie se transformase într-un morman je spumă pe prag, în timp de Alvin şi Mahomed erau încuiaţi în camera lui Charlie, mestecînd fericiţi extinctorul expirat. Lily îi momise aici cînd încercaseră să muşte jetul de $C0_2$, părînd că noutatea lui îngheţată aducea un plus de plăcere călărelii de bun venit oferită lui Charlie.

— Te simţi bine ? îl întrebă Lily.

Purta una dintre halatele ei de bucătar deasupra unei fuste roşii din piele şi a unor cizme pînă la genunchi cu tălpi groase.

— Am avut o săptămînă cam dură, spuse Charlie.

îl ajută să se ridice, încercînd să evite petele ude de pe cămaşa lui. Charlie execută o cădere controlată spre canapea. Lily îl ajută să aterizeze, rămînînd cu un braţ înfipt stîngaci în spatele lui.

— Mulţumesc, spuse Charlie.

Părul şi sprîncenele îi erau încă ninse de la extinctor.

— Asher, spuse Lily, evitîndu-i ochii. Nu-mi pică bine deloc, dar cred că, dată fiind situaţia, a venit timpul să-ţi spun ceva.

— Bine, Lily. Vrei o cafea ?

— Nu. Te rog, taci. Mulţumesc. Făcu o pauză şi inspiră adînc, dar nu trase mîna de pe spatele lui. Ai fost bun cu mine toţi anii ăştia şi, cu toate că nu aş recunoaşte-o în faţa nimănui, probabil că nu aş fi reuşit să termin şcoala şi nu mi-ar fi mers aşa de bine dacă nu ai fi fost tu.

Charlie se mai chinuia încă să-şi recapete văzul, încercînd să-şi îndepărteze, clipind, cristalele de pe sprîncene, crezînd că probabil îi degeraseră globii oculari.

— Pentru puţin, spuse el.

— Te rog, te rog, taci, spuse Lily. Şi mai luă o gură bună de aer. Ai fost întotdeauna bun cu mine, în ciuda a ceea ce ai numit tu momentele mele de scorpie, şi în ciuda faptului că eşti mai ştiu eu ce tip întunecat şi că ai mai avut şi alte lucruri pe cap - apropo, îmi pare rău pentru mama ta.

— Mulţumesc, spuse Charlie.

— Deci, dat fiind tot ce am auzit despre ce ţi s-a întîmplat cu o noapte înainte de moartea mamei tale şi ce am văzut acum aici, cred... că e foarte corect... să ţi-o trag.

— Să mi-o tragi?

— Da, spuse ea, şi numai spre binele tău, deşi nu eşti altceva decît o unealtă.

Charlie se agită, luînd ceva distanţă. O privi preţ de-o clipă, încercînd să descopere dacă rîdea de el şi, cînd hotărî că nu, spuse :

— E tare drăguţ din partea ta, Lily, şi...

— Nu e nimic aiurea, Asher. Trebuie doar să înţelegi că o fac dintr-un sentiment pur de decenţă şi milă. Altfel poţi să te duci la curvele de pe Broadway dacă simţi nevoia să-ţi dai în petic.

— Lily, nu ştiu ce...

— Şi nu în cur, adăugă Lily.

Se auzi un hohot ascuţit de fetiţă din spatele canapelei.

— Salut, tati, spuse Sophie, răsărind în spatele lui. Mi-a fost dor de tine.

Charlie o săltă deasupra canapelei şi îi dădu un pupic.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, puişor.

Sophie îl împinse.

— Cum de ai spumă în păr?

— Ah, asta - Lily a trebuit să-i spumeze pe Alvin şi Mahomed ca să-i facă să se dea jos de pe mine.

— Şi lor le-a fost dor de tine.

— Mi-am dat seama, spuse Charlie. Puişor, nu te duci la tine să te joci puţin? Am ceva de discutat cu Lily.

— Unde sînt căţeluşii? întrebă Sophie.

— Se hîrjonesc în camera lui tati. Nu te duci şi tu să te joci cu ei şi pe urmă o să luăm nişte chipsuri cu brînză?

— Bine, spuse Sophie, dîndu-se pe parchet. Pa, Lily.

Ii făcu semn cu mîna.

— Pa, Sophie, spuse Lily, şi mai palidă ca de obicei.

Sophie o luă în marş apăsat, urmînd ritmul noului ei refren preferat : „Nu în cur, nu în cur, nu în cur".

Charlie se întoarse cu faţa spre Lily.

— Asta ar trebui să înveselească orele excelente ale doamnei Magnussen.

— Sigur, acuma e jenant, spuse Lily, fără să-şi piardă cumpătul, dar o să vină şi ziua cînd o să-mi mulţumească.

Charlie încercă să-şi privească nasturii cămăşii, ca şi cum ar fi fost adîncit în gînduri, dar nu reuşi decît să chicotească, făcu un efort să se stăpînească şi termină într-un rîs zgomotos.

— Ei, Lily, îmi eşti ca o soră mai mică. N-aş putea niciodată...

— Mă rog. Eu îţi ofer un dar din toată bunătatea inimii mele, şi tu...

— Cafea, Lily, spuse Charlie oftînd. Aş putea să te rog să-mi faci o cafea în loc să mi-o tragi, să stai jos şi să vorbeşti cu mine în timp ce o beau? Eşti singura care ştie ce se întîmplă cu Sophie şi cu mine, şi eu trebuie să clarific lucrurile.

— Ei, asta probabil că ar dura mai mult decît să ţi-o trag, spuse Lily privindu-şi ceasul. Numai o clipă, să-1 sun pe Ray la magazin şi să-i spun că mai întîrzii puţin.

— Grozav, spuse Charlie.

— Aveam de gînd să ţi-o trag în schimbul unor informaţii despre povestea cu Negustorii Morţii, spuse Lily luînd telefonul de pe măsuţa de serviciu.

Charlie oftă iar.

— Asta trebuie să lămuresc.

— Oricum ar fi, spuse Lily, nu sînt dispusă s-o las mai uşor cu povestea cu curu'.

Charlie încercă să dea cu gravitate din cap, dar începu iar să rîdă. Lily încercă să-1 pocnească cu Paginile Aurii din San Francisco.

Morrigan

— Sufletul ăsta are miros de şuncă, spuse Nemain încre- ţindu-şi nasul la o bucată de carne pe care o trăsese în ţeapa ghearei ei lungi.

— Vreau şi eu, spuse Babd. Dă-mi.

Sfîşie stîrvul cu ambele gheare, smulgînd o bucată bună de carne.

Cele trei se aflau într-un subsol uitat de lume din Chinatown, întinse

pe nişte scînduri înnegrite de marele incendiu din 1906. Macha, care îşi pusese pe cap parura cu perle pe care o purta cînd lua forma de femeie, examina tigva unui animal mic la lumina unei lumînări pe care o făcuse din grăsimea unor bebeluşi morţi. (Macha fusese dintotdeauna cea cu pretenţii de artistă, şi celelalte două erau geloase pe talentul ei.)

— Nu înţeleg de ce se află sufletul în carne, şi nu într-un om.

— Şi cred că mai are şi gust de şuncă, spuse Nemain, împroşcînd cu firimituri de suflet cu străluciri roşii în timp ce vorbea. Macha, tu mai ţii minte gustul de şuncă ? Ne place?

Babd îşi mîncă bucăţica de carne şi îşi şterse ghearele de penele de pe piept.

— Am impresia că şunca e un articol nou, ca şi telefoanele mobile, spuse ea.

— Şunca nu e ceva nou, spuse Macha. E carne de porc afumată.

— Nu, spuse Babd oripilată.

— Ba da, spuse Macha.

— Nu e carne de om ? Păi atunci cum de e sufletul în ea?

— Mulţumesc, spuse Macha. Asta încercam să spun şi
eu.

— Eu am hotărît că ne place şunca, spuse Nemain.

— Şi totuşi ceva nu e în regulă, spuse Macha. N-ar trebui să fie aşa de simplu.

.— Simplu ? spuse Babd. Simplu ? A fost nevoie de sute, nu, de mii de ani să ajungem atît de departe. Cîte mii de ani, Nemain ?
Babd se uită la sora veninoasă.
— Multe, spuse Nemain.
— Multe, spuse Babd. Multe mii de ani. Păi, asta nu e simplu deloc.
— Sufletele care ne tot vin, fără trupuri, fără hoţii de suflete, asta mi se pare mie prea simplu.
— Mie îmi place, spuse Nemain.
Se lăsă un moment de tăcere. Nemain mai luă o îmbucătură din sufletul care licărea, Babd îşi pigulea penele, şi Macha studia ţeasta, răsucindu-o cu ghearele.
— Am impresia că e o marmotă, spuse Macha.
— Poţi face şuncă din marmotă ? întrebă Nemain.
— Nu ştiu, spuse Macha.
— Nu-mi mai aduc aminte de marmote, spuse Nemain.
Babd oftă din greu.
— Treaba merge aşa de bine. Voi două vă gîndiţi vreodată cum va fi cînd vom sta tot timpul Sus, şi întunericul va stăpîni totul ? Ce va mai fi atunci ?
— Ce vrei să spui cu ce va mai fx atunci ? o întrebă Macha. Noi vom stăpîni lumea sufletelor şi vom trece şi pe la moarte cînd avem noi chef pînă cînd vom termina toată lumina lumii.

— Da, ştiu, spuse Babd, dar după aia? Adică să ai în stăpînire totul şi aşa mai departe e tare drăguţ, dar Orcus va trebui să fie mereu în preajmă, fornăind şi mîrîind?

Macha puse ţeasta jos şi se aşeză pe o bîrnă înnegrită.

— Despre ce e vorba?

Nemain zîmbi, arătîndu-şi dinţii perfect egali, doar caninii ceva mai lungi.

— Bate apropouri despre slăbănogul care fură suflete, ăla cu sabia.

— Cărniţă proaspătă? Machei nu-i venea să-şi creadă Urechilor devenite vizibile doar cu cîteva zile în urmă, cînd primul dintre *sufletele-cadou* îi ajunsese în gheare, pe care n-a mai trebuit să le pună la treabă o vreme. îti place de cărniţă proaspătă ?

— „Place" e mult spus, zise Babd. Pur şi simplu îl găsesc interesant.

— Interesant în sensul că ţi-ar plăcea să-i aranjezi maţele într-un model interesant în ţărînă? spuse Macha.

— Ei bine, nu. In direcţia asta nu am nici un talent, aşa ca voi.

Macha se uită la Nemian, care rînji ridicînd din umeri.

— Am putea încerca să-1 omorîm pe Orcus cînd se va lăsa întunericul peste lume, spuse Nemian.

— M-am cam săturat de tiradele lui şi va deveni indezirabil dacă nu apare Luminatus.

Macha ridică din umeri de parcă ar fi cedat.

— Sigur, de ce nu ?

împăratul

împăratul oraşului San Francisco era îngrijorat. Simţea el că ceva foarte grav se petrecea în oraş, şi totuşi era în mare încurcătură, neştiind ce are de făcut. Nu dorea să-i alarmeze pe oameni fără rost, dar nici nu voia să-i lase nepregătiţi în faţa primejdiei cu care s-ar fi putut confrunta. După părerea lui, un conducător corect şi iubitor nu ar fi trebuit să folosească frica pentru a-şi manipula poporul şi, pînă nu aveai dovada că exista o primejdie reală, ar fi fost o crimă să ceri poporului să acţioneze.

— Sînt situaţii, îi spunea el lui Lazăr, labradorul auriu credincios, cînd un om trebuie să-şi stăpînească tot curajul ca să poată aştepta pur şi simplu. Cît din omenire nu a fost distrus din cauza confuziei care s-a făcut între mişcare şi progres, prietene? Cît?

Şi, cu toate astea, sub ochii lui se petreceau lucruri ciudate. într-o noapte văzuse în Chinatown un dragon râsucindu-şi trupul de ceaţă pe străzile cartierului. Altă dată, într-o dimineaţă devreme, văzu pe lîngă Boudin Bakery, în Ghirardelli Square ceva ce semăna cu o femeie goală unsă toată cu ulei de motor, strecurîndu-se din gura unui canal

după care înşfacă un pahar înalt, pe jumătate plin cu cafea din gunoi, ca apoi să se întoarcă glonţ la gura de canal prin care a plonjat chiar cînd un poliţist călare pe o bicicletă dădea colţul. Ştia că a putut să vadă acele lucruri, pentru că avea o sensibilitate mai accentuată faţă de a celorlalţi oameni şi pentru că, trăind pe străzi, putea să simtă şi cea mai vagă nuanţă a schimbărilor, dar în primul rînd pentru că era nebun sadea. Nimic din toate astea nu îl exonera însă de responsabilitatea pe care o avea faţă de poporul lui şi nici nu slăbea presiunea asupra minţii lui provocată de lucrurile îngrijorătoare pe care le vedea.

Veveriţa în rochie cu crinolină îl îngrijora cu adevărat pe împărat, dar nu putea să-şi dea seama exact de ce. îi plăceau veveriţele - adesea lua oameni cu el în Golden Gate Park să le fugărească, dar ca o veveriţă să se plimbe în două picioare şi să caute prin gunoaiele din spatele lui Empanada Emporium, îmbrăcată cu o rochie roz de bal din secolul al XVIII-lea - asta chiar că te putea scoate din minţi. Era sigur că Brummer, care dormea covrig în uriaşul buzunar al hainei lui, ar fi fost de acord în această privinţă. (Pentru că Bummer, în calitatea lui de şoricar autentic, avea o concepţie prea puţin luminată în ceea ce priveşte convieţuirea lui cu orice rozătoare, şi cu atît mai puţin cu una

îmbrăcată ca pentru curtea lui Ludovic al XVI-lea.)

— Nu vreau să fiu critic, spuse împăratul, dar cred că pantofii ar fi un accesoriu numai bun pentru a completa ansamblul. Tu ce zici, Lazăr?

Lazăr, altfel tolerant cu toate făpturile necomestibile, mari sau mici, mîrîi la veveriţă, ale cărei picioare, cam de Pui, se iveau de sub rochie, ceea ce - ce să zici - era ciudat.

Cu un mîrîit, Bummer se trezi agitat din somn şi ţîşni din dormitorul lui de lînă, ca Grendel din sălaşul său. Erupse imediat într-un acces de lătrat apoplectic, de parcă ar fi vrut să spună : *Hei, gagii, dacă n-aţi observat pînă acum uite acolo o veveriţă în rochie de bal care trece prin gunoaiele alea, şi voi aţi înţepenit aici ca nişte lei de bibliotecă din beton.* Cu mesajul astfel lătrat, o luă la sănătoasa, ca un proiectil blănos lansat contra unei veveriţe, mînat de unica idee a anihilării tuturor rozătoarelor.

— Bummer, strigă împăratul, aşteaptă!

Prea tîrziu. Veveriţa încercă să se facă nevăzută după zidul de cărămidă al clădirii, dar îşi prinse rochia de o bordură şi căzu pe stradă, chiar cînd Bummer ajunsese la puterea maximă a motoarelor lui. Apoi veveriţa smulse o scîndurică dintr-un postament rupt şi o roti spre urmăritor, a cărui săritură îl făcu să rateze cuiul care i s-ar fi înfipt în ochiul căscat.

Rezultă o mîrîitură.

Atunci observă împăratul că mîinile veveriţei erau de natură reptiliană, unghiile fiindu-i date cu un lac roz, pentru a se asorta cu rochia.

— Nu vezi aşa ceva în fiecare zi, spuse împăratul.

Lazăr lătră în semn de aprobare.

Veveriţa aruncă scîndura şi o luă de-a lungul străzii, mişcîndu-se elegant pe picioarele ei de pui, ţinîndu-şi rochia cu mîinile de şopîrlă. Bummel îşi revenise din şocul iniţial provocat de o veveriţă mînuitoare de arme (ceva ce i se mai întîmplase doar în coşmarurile lui cîineşti provocate de pizza primită noaptea tîrziu de la un tip milos de la Domino's) şi se luă după veveriţă, urmat îndeaproape de împărat şi de Lazăr.

— Nu, Bummer, ţipă împăratul. Nu e o veveriţă obişnuită.

Lazăr, pentru că nu ştia cum să spună „în fine, la dracu'", se opri cu ochii aţintiţi spre împărat.

Veveriţa o zbughi de pe stradă şi se prelinse iute pe lîngă bordură, mergînd acum pe cele patru picioare.

Chiar cînd ajunse la colţ, împăratul mai apucă să vadă trena micii rochii roz dispărînd într-o gură de canal, urmată îndeaproape de cutezătorul Bummer. împăratul mai auzi lătratul înfundat al terierului răsunînd din canal, apoi stingîndu-se pe măsură ce Bummer îşi urmărea prada departe în întuneric.

Nick Cavuto stătea la masă cu Rivera, în faţa unei farfurii cu tocană de bizon, mare cît capacul de la closet. Luau prînzul la un birt de modă veche de pe Van Ness, care servea preparate de casă: friptură, curcan umplut la cuptor şi tocană de bizon zilnic ; în plus, prezenta echipele sportive din San Francisco la televizorul de deasupra barului de cîte ori era un meci.

— Ce? facu poliţistul uriaş cînd îşi văzu colegul dîn- du-şi ochii peste cap. La dracu', ce e?

— Bizonii aproape că au dispărut, spuse Rivera. Ţi-au mai rămas ceva străbuni pe Marile Cîmpii ?

— Respectarea legii în condiţii speciale - pază, protecţie, tot restu' necesită proteine.

— Un bizon întreg?

— Eu mă iau de hobby-urile tale ?

Rivera se uită la sandviciul lui de o jumătate de curcan şi la castronelul cu supă de fasole, apoi la tocana lui Cavuto, apoi la prăpăditul lui de sandvici, apoi iar la colosul din farfuria colegului său.

— Prînzul meu e pus într-o situaţie jenantă, spuse el.

— Aşa-ţi trebuie. Drept răzbunare pentru costumele italieneşti. Plăcerea mea e să mă duc pe teren şi oamenii să creadă că eu sînt victima.

— Ţi-ai putea cumpăra un fier de călcat cu aburi, sau l-aş putea pune pe

omul meu să-ţi găsească nişte haine frumoase.

— Te referi la criminalul în serie care are magazinul de solduri ? Nu, mulţumesc.

— Nu e criminal în serie. Face el tot felul de rahaturi ciudate, dar nu e criminal în serie.

— Exact ce ne trebuia. Ce anume făcea cînd cu raportul despre gloanţele trase ?

— Exact ce-am scris. Chiar cînd treceam pe acolo, am văzut un tip care încerca să-1 jefuiască sub ameninţarea armei. Am scos-o pe a mea şi i-am spus infractorului să se oprească, şi atunci el s-a lăsat în jos, şi eu am tras.

— Pe dracu'. Toată viata ta n-ai tras zece gloanţe si n-ai nimerit niciodată ţinta la poligon. Ce dracu' s-a-ntîm-plat?

Rivera privi spre celălalt capăt al mesei lungi, asigu- rîndu-se că tipii care stăteau acolo erau captivaţi de jocul care se desfăşura pe televizor.

— Fiecare foc a nimerit-o.

— Pe ea ? Infractorul e o femeie ?

— N-am spus aşa ceva.

Cavuto puse lingura jos.

— Colega ? Să nu-mi spui că ai împuşcat-o pe roşcată. Eram convins că povestea asta s-a încheiat.

— Nu. Asta e o altă poveste, Nick, doar mă ştii. Nu trag decît dacă am toate motivele să o fac.

— Spune-mi ce s-a întîmplat. Ia-o de la început.

— Era ceva ca o pasăre-femeie. Neagră toată. Adică neagră-neagră, cum e catranul. Avea gheare şi arătau ca- nu ştiu, ca un spărgător de gheaţă din argint, lung de zece centimetri. Gloanţele mele au smuls bucăţi din ea - pene şi o zeamă neagră şi mizerie peste tot. A încasat nouă în piept, după care a zburat.

— A zburat?

Rivera sorbi din cafea, urmărind reacţiile celuilalt pe deasupra ceştii. Trecuseră prin cîteva lucruri extraordinare de cînd lucrau împreună, dar, dacă situaţia ar fi fost inversată, nici el nu ştia dacă ar fi putut să creadă povestea asta.

— Da, a zburat.

Cavuto dădu din cap.

— Bun, acum înţeleg de ce n-ai scris asta în raport.

— Da.

— Deci femeia asta pasăre, spuse Cavuto, de parcă chestiunea fusese deja tranşată, şi el o crezuse pe de-a-ntre- gul, cum rămîne cu ea? Ea îl jefuia pe tipul de la magazinul de solduri ?

— îi făcea laba.

Cavuto dădu din cap, apucă lingura şi îşi umplu gura cu tocană şi orez, dînd încă din cap în timp ce mesteca. Arăta de parcă ar fi avut de gînd să spună ceva, după care mai luă o înghiţitură, vrînd parcă să-şi înăbuşe

vorbele. Păru atras de jocul de la televizor şi îşi termină masa fără să mai spună ceva.
Rivera îşi mîncă supa şi sandviciul în tăcere.
La plecare, Cavuto luă două scobitori din suportul de lîngă casa de marcat şi îi dădu una lui Rivera, în timp ce păşeau în frumoasa zi sanfranciscană.
— Deci tu îl urmăreai pe Asher?
— încercam să-1 ţin în vizor. Pentru orice eventualitate.
— Şi ai tras de nouă ori în ea doar pentru că i-o luase tipului la labă? întrebă Cavuto în final.
— Aşa cred, spuse Rivera.
— Vezi, Alphonse, tocmai de aia n-am eu o relaţie socială cu tine. Valorile tale sînt futute rău de tot.
— Nick, aia nu era femeie.
— Şi totuşi. Pentru un luat la labă ? Să împingi lucrurile aşa de departe? Ştiu şi eu...
— N-am împins lucrurile pînă acolo. N-am omorît-o.
— Nouă, şi toate în piept?
— Am văzut-o - aseară. Pe strada mea. Mă urmărea dintr-o gură de canal.
-Ţi -a dat prin cap să-1 întrebi pe Asher cum se face că [0] cunoştea pe zburătoarea femeie-pasăre antiglonţ?
— L-am întrebat, dar nu pot să-ţi spun ce mi-a răs- Puns. E prea aiurea.

Cavuto îşi ridică brusc mîinile.

— Isuse-Doamne, nu vrem ca lucrurile să fie aiurea nu-i aşa?

Lily

Ajunseseră la a doua ceaşcă de cafea, şi Charlie îi spusese deja lui Lily cum ratase cele două suflete, despre întîlnirea cu harpiile din canal, despre umbra desprinsă din munte în Sedona şi despre cealaltă versiune a *Marii, grandioasei cărţi a morţii*, şi de temerile lui despre ceva înspăimântător legat de fetiţa lui, avînd ca simptome prezenţa celor doi cîini uriaşi şi puterea ei de a omorî cu cuvîntul *pisi.* După cum vedea Charlie lucrurile, reacţia lui Lily nu era cea la care s-ar fi aşteptat.

— Ţi-ai tras-o cu o diavoliţă din Lumea Subterană şi eu nu sînt destul de bună pentru tine?

— Nu e vorba de o competiţie, Lily. Putem discuta despre chestia asta ? Ştiu că n-ar fi trebuit să-ţi spun. Mă îngrijorează şi celelalte lucruri.

— Vreau amănunte, Asher.

— Lily, un domn nu oferă amănunte despre întîlnirile lui amoroase.

Lily îşi încrucişă braţele şi luă o atitudine de neîncredere scîrbită, o poză grăitoare, şi Charlie ştia ce va urma.

— Rahat! Gloanţele poliţistului ricoşează în ea, şi tu vrei să-i aperi onoarea?

Charlie zîmbi trist.

— Ştii, au existat cîteva clipe între noi cînd...

— O, Doamne, eşti aşa o curvă !

— Lily, nu se poate să fii jignită de mine - de răspunsul meu la generoasa - şi dă-mi voie să mă exprim cît se poate de exact -, extraordinar de ispititoarea ta ofertă. Măiculiţă !

— E din cauză că sînt prea plină de viaţă, nu-i aşa ? Nu sînt destul de sumbră pentru tine ? Tu fiind domnul Moarte şi celelalte.

— Lily, umbra din Sedona pentru *mine* venea. Cînd am plecat eu din oraş, a dispărut şi ea. Hoaşca din canal pentru *mine* a venit. Celălalt negustor al Morţii mi-a spus că la ei lucrurile stau altfel. Niciodată nu li s-a întîmplat să moară cineva din cauza prezenţei lor, aşa cum mi s-a întîmplat mie.

— Mie mi-ai spus „Măiculiţă"? Drept cine mă iei, o puştoaică de nouă ani? Sînt femeie...

— Cred că s-ar putea ca eu să fiu Luminatus, Lily.

Lily nu spuse nimic.

îşi ridică sprincenele, de parcă ar fi spus *„nu".*

Charlie dădu din cap, de parcă ar fi spus *„da".*

— Moartea cea Mare ?

— Cu M mare, spuse Charlie.

— Păi, nu eşti deloc pregătit pentru aşa ceva, spuse Lily. ^

— îţi mulţumesc. Mă simt mai bine acum.

Faptul de a fi la şaizeci de metri sub nivelul mării îi provoca lui Minty o stare de anxietate, mai cu seamă dacă băuse sake şi ascultase jazz toată noaptea, ceea ce şi făcuse. Era în ultimul vagon al metroului dinspre Oakland, era singur şi se simţea ca în propriul lui submarin, într-o croazieră pe sub golf, cu ecoul unui saxofon în ureche pe post de sonar şi şase doze de sake plus cîteva rulouri de ton condimentat aşternute în stomac precum nişte bombe de adîncime.

îşi petrecuse seara la Sato's de pe Embarcadero, restaurant japonez şi club de jazz. Sushi şi jazz, ciudaţi parteneri puşi laolaltă de întîmplare şi stres. începutul a fost în Fillmore, care fusese un cartier japonez înainte de al Doilea Război Mondial. Cînd japonezii au fost duşi cu vapoarele în lagăre de concentrare, şi proprietăţile lor vîndute, negrii veniţi în oraş la şantierele care construiau vase de război şi distrugătoare s-au mutat în casele goale. Si jazzul i-a urmat îndeaproape.

Ani de zile Fillmore a fost centrul jazzului din San Francisco, şi Bop City de pe Post Street, regele cluburilor de jazz. După război şi întoarcerea japonezilor, în nopţile tîrzii puteai da peste copii japonezi adunaţi pe sub geamurile lui Bop City, ascultînd Billie Holiday, Oscar Peterson sau Charles Mingus, ascultînd cum se topeşte

muzica orchestrelor în noaptea din San Francisco. Sato a fost unul dintre acei copii.

Şi n-a fost doar o întîmplare oarecare — i-a explicat Sato lui Minty, într-o seară tîrziu, după ce programul muzical s-a terminat şi sake-ul îl făcea vorbăreţ -, era o regrupare filozofică: jazzul era o artă zen, corect? Spontaneitate controlată. Ca pictatul în cerneală *sumi-e,* ca haiku, ca trasul cu arcul, ca scrima kendo - jazzul nu era ceva ce-ţi puteai planifica, era ceva ce făceai. Repetai, îţi cîntai partiturile, îţi învăţai bucăţile, apoi îţi acordai toate cunoştinţele şi condiţionările la momentul prezent.

— Şi în jazz fiecare moment e o criză, îl cită Sato pe Wynton Marsalis, şi-ţi pui la bătaie toată îndemînarea ca să cooperezi cu criza aia.

Ca spadasinul, ca arcaşul, ca poetul şi pictorul - aici e locul perfect - fără viitor, fără trecut, doar clipa şi ce faci din ea. Arta se întîmplă.

Şi Minty, mînat de dorinţa de a scăpa de viaţa lui ca Moarte, luase metroul spre Oakland ca să găsească o clipă de uitare, fără regretele trecutului sau teama de viitor, doar cel mai pur *chiar acum,* aşezat tihnit în sunetul saxofonului. Dar sake-ul, prea mult viitor ivit înceţoşat înainte şi prea multă apă deasupra capului îi provocaseră tristeţea, clipa s-a topit, şi Minty era neliniştit. Lucrurile mergeau

prost. Nu reuşise să recupereze ultimele doua suflete - i se întîmplă pentru prima oară în carieră - şi acum începea sa vadă sau să audă efectele. Vocile din canale - mai tari şi mai numeroase ca niciodată - agasîndu-1. Lucruri care se mişcau în umbră, la periferia cîmpului său vizual, lucruri întunecate care se vînzoleau, se încăierau şi dispăreau cînd te uitai drept la ele.

Ba chiar a vîndut trei discuri de pe raftul cu receptacule aceleiaşi persoane, un alt început în carieră. Nu şi-a dat seama că era vorba de aceeaşi femeie imediat, dar cînd lucrurile s-au dat peste cap, feţele i s-au derulat în minte şi atunci şi-a dat seama. Era o călugăriţă prima dată. O călugăriţă budistă, îmbrăcată în robă auriu cu maro, cu părul foarte scurt, de parcă ar fi avut capul ras şi părul începuse iar să-i crească. Ceea ce îşi amintea era că avea ochii de un albastru cristalin, ceva neobişnuit pentru o persoană cu părul aşa de negru şi pielea aşa de oacheşă. Şi în adîncul acelor ochi era un zîmbet care îi dădea sentimentul că sufletul îşi găsise locul cel mai potrivit, o casă bună la un nivel superior. A revăzut-o după şase luni şi purta jeans şi o geacă de piele, cu părul scăpat de sub control. A luat un CD din raftul „Unul de client", un Sarah McLachlan, exact cel pe care i l-ar fi ales el dacă l-ar fi întrebat, şi abia dacă îi observă ochii de un albastru cristalin, alţii decît cei

în care văzuse acel zîmbet dinainte. Apoi, săptămîna trecută, a venit iar, cu părul pînă la umeri, cu o fustă lungă şi cu o cămaşă încinsă cu o curea arăbească - ca o evadată dintr-un bîlci renascentist, lucru firesc în Haight, dar nu ceva normal pentru Castro - şi totuşi nu a intrat la idei pînă cînd i-a plătit şi s-a uitat pe deasupra ochelarilor de soare ca să-şi numere banii din portmoneu. Şi din nou ochii albaştri, electrici şi nezîm- bitori de data asta. Nu ştia ce să facă. Nu avea nici o dovadă că era totuna cu călugăriţa şi cu gagicuţa în geacă de piele, dar ştia că e ea. Şi-a concentrat toate talentele ca să se descurce bine în situaţia creată şi, în esenţă, a ratat.

— Deci vă place Mozart? o întrebă el.

— E pentru un prieten, a fost tot ce i-a spus ea.

El s-a gîndit, făcînd abstracţie de simpla întrebare pe ᶜare i-a pus-o. Un receptacul de suflet trebuia să ajungă la persoana cea mai potrivită, corect ? Nu se spunea că trebuia să ajungă *direct* la ea. Asta se întîmplase în urmă cu o săptămînă şi de atunci vocile, zgomotele încăierării din umbră, starea generală de înfiorare şi furnicături fuseseră constante. Minty Fresh îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lui de adult singur, dar niciodată nu mai simţise singurătatea atît de apăsător ca acum. De ce] puţin douăspreze ori fusese tentat în ultimele săptămîni să-1 invite pe

vreunul dintre Negustorii Morţii sub pretextul de a-1 informa în legătură cu eşecurile lui, dar în principal să discute cu cineva care avea idee ce însemna viata lui.

îşi întinse picioarele lungi peste trei locuri din vagon, apoi îşi închise ochii şi îşi sprijini capul de geam, simţind trepidaţiile metroului transmiţîndu-i-se prin sticla rece în scalpul ras. O, nu, nu avea cum să meargă. Prea mult sake şi ceva înrudit cu zvîrcolitul în pat. Capul îi zvîcni înainte, îşi deschise ochii şi observă prin uşi că două vagoane dinaintea lui erau cufundate în întuneric. Se ridică în picioare şi văzu cum se stingeau luminile în următorul vagon - nu, nu asta s-a întîmplat. Bezna se întindea prin vagon ca un gaz plutitor, sorbind energia din lumini de cum ajungea în dreptul lor.

— La dracu', se adresă Minty vagonului gol.

Nici măcar nu se putea ridica în picioare, dar de ridicat, s-a ridicat, stînd puţin aplecat, cu capul lipit de tavan, urmărind cu privirea bezna plutitoare.

Uşa de la capătul vagonului se deschise şi intră cineva. O femeie. Mă rog, nu chiar o femeie. Ceva ce semăna cu umbra unei femei.

— Hei, iubiţel, spuse ea.

O voce joasă, ceţoasă.

Mai auzise vocea asta. Sau ceva ce semăna cu ea.

Bezna plutea în jurul neoanelor de la capătul vagonului, luminînd doar conturul femeii, o reflectare de albastru oţelit pe fondul unui negru pur. De cînd fusese pentru prima oară cooptat ca Negustor al Morţii, Minty nu-şi amintea să-i fi fost vreodată frică, dar acum îi era.

— Nu sînt iubitul tău, spuse Minty, pe un ton egal şi jin; ca al unui saxofon bas, fără să-şi fi trădat măcar cu o notă frica.

O criză în fiecare clipă, îşi spuse el.

— Odată ce-ai gustat negrul, nu mai ai cale de întoarcere, spuse ea, făcînd un pas spre el, conturul ei albastru-întunecat fiind singurul lucru vizibil din orice direcţie.

Ştia că în spatele lui, la cîţiva paşi, era o uşă închisă hidraulic şi că de acolo se ajungea la un tunel, aflat la şaizeci de metri sub golf, prin care trecea o linie electrică mortală - dar, din anumite motive, locul acela părea chiar prietenos şi de dorit.

— Am avut parte de negru, spuse Minty

— Nu, iubi, n-ai avut. Ai avut tente de maro, cacao brună şi poate cafeniu, dar îţi promit că de negru n-ai avut niciodată parte. Pentru că, atunci cînd ai, niciodată nu te mai întorci.

0 urmări în timp ce se apropia de el - venea plutind spre el -, şi gheare lungi de argint se iviră din degete, jucîndu-se în lumina palidă a becurilor, picurînd ceva care s-a evaporat în

clipa cînd a atins podeaua. Auzi un foşnet grăbit înconjurîndu-1, lucruri care se mişcau în întuneric pe jos şi repede.

— OK, bine zis, spuse Minty.

Atacul tipului crocodil

Era o noapte îngrozitor de fierbinte în oraş, cînd toată lumea stătea cu fereastra deschisă. De pe acoperişul de vizavi spionul putea să vadă fetiţa bălăcindu-se fericită în cada plină cu spumă şi cei doi dulăi uriaşi lîngă cadă, lingînd şamponul de pe mîna ei, pe care îl strănutau sub formă de balonaşe, stîrnind veselia ei zgomotoasă.

— Sophie, să nu le dai căţeluşilor să mănînce săpun, da? se auzea vocea proprietarului de magazin dintr-o altă cameră.

— Bine, tati, nu le dau. Doar nu sînt copil, spuse ea punînd şi mai mult şampon cu aromă de căpşuni şi kiwi în palmă, pe care le-o întinse cîinilor să o lingă.

Un nor de bule parfumate erupea din fiare luîndu-şi zborul printre gratiile geamului, plutind în aerul înţepenit al străzii.

Dulăii erau problema, dar, dacă spionul îşi calcula perfect timpul, putea să aibă grijă de ei şi să ajungă

la fetiţa fără nici un amestec din partea lor.

în trecut fusese asasin, gardă de corp, kickboxer şi, de curînd, instalator calificat pentru izolaţii cu fibră de sticlă - talente care îl puteau ajuta mult în actuala misiune. Avea faţă de crocodil - şaizeci şi opt de dinţi ascuţiţi şi ochi care străluceau ca nişte mărgele din sticlă neagră. Mîinile îi erau gheare de răpitoare, pe unghiile sale uriaşe şi negre se întindeau cruste de sînge închegat. Purta un smocking negru de mătase, dar nu avea pantofi - degetele de la picioare îi erau unite cu o membrană ca la păsările de apă, cu gheare pentru a scoate prada din mîl.

Kulă covorul persan pînă la marginea acoperişului şi aşteptă ; apoi, exact aşa cum anticipase, auzi:

— Scumpo, duc gunoiul afară. Mă întorc imediat.

— Bine, tati.

Ciudat cît de neglijenţi ne poate face iluzia siguranţei, îsi spuse spionul. Nimeni n-ar lăsa copilul în baie nesupravegheat, în grija a doar doi cîini gărzi de corp, nu-i aşa?

Aşteptă şi îl văzu pe proprietarul magazinului ieşind pe uşa de fier, cu doi saci de gunoi. Pe moment, păru dezorientat din cauza containerului, care, de obicei aflat chiar lîngă uşă, fusese mutat pe stradă la vreo douăzeci de paşi de locul lui, dar ridică din umeri, deschise uşa larg cu piciorul şi, în timp ce aceasta era

închisă de sistemul pneumatic sîsîind încet, o porni grăbit spre container. Ăsta a fost momentul cînd spionul a făcut vînt covorului. Covorul s-a desfăcut în timpul căderii de-a lungul celor patru etaje. Desfăcut, îl izbi pe proprietarul magazinului cu o bubuitură asurzitoare şi îl trînti la pămînt.

In baie dulăii îşi ciuliră urechile. Unul din ei scoase un urlet de avertisment.

Spionul îşi pusese deja o săgeată în arbaletă. Acum o slobozi - coarda de nailon tăie aerul cu un fîşîit şi săgeata izbi covorul cu o bufnitură, străpungînd covorul, şi probabil pulpa proprietarului magazinului, practic ţintuindu-1 acolo, probabil chiar la pămînt. Proprietarul magazinului ţipă. Cei doi cîini ţîşniră din baie.

Spionul puse o altă săgeată, o ataşă capătului liber al corzii legate de prima săgeată, apoi o expedie printr-un ªlt model al covorului. Proprietarul magazinului continua ®ª ţipe, dar, ţintuit sub covorul masiv, nu se putea mişca, hi timp ce spionul îşi lua a treia săgeată, cîinii dădură buzna pe uşă în stradă.

A treia săgeată nu a mai fost ataşată corzii, dar avea un vîrf mare şi ascuţit din titaniu. Spionul ţinti spre cilindrul pneumatic al uşii, îl lovi, şi uşa se blocă, lăsîndu-i pe dulăi în stradă. Repetase mişcările de numărate ori în minte, şi totul se

desfăşura conform planului. Uşile de la intrare ale magazinului şi casei fuseseră închise ermetic înainte ca el să fi venit pe acoperiş - nu era o treabă deloc uşoară să te descurci fără să fii văzut.

A patra săgeată s-a înfipt în rama ferestrei de pe hol. Barele ferestrei de la baie erau prea apropiate, dar ştia că proprietarul magazinului lăsase uşa apartamentului deschisă. Ataşă un suport pentru mînă la coarda de nailon şi coborî neauzit pînă la pervazul ferestrei. Desfăcu legătura, se strecură printre bare şi sări în hol.

Se ţinu pe lîngă pereţii holului, păşind cu exagerată precauţie ca nu cumva unghiile de la picioare să-i atingă covorul. Simţea mirosul de ceapă prăjită de la apartamentul vecin şi auzea glasul copilului prin uşa de la capătul coridorului, pe care o văzu deschisă, chiar dacă numai o crăpătură.

— Tati, am terminat ! Tati, vreau să ies !

Se opri în uşă şi se uită în casă. Ştia că fetiţa ar fi ţipat dacă l-ar fi văzut - dinţii colţoşi, ghearele, ochii negri şi reci. Avea el grijă ca ţipetele să-i fie curmate pe dată, dar nimeni nu ar fi putut rămîne calm în faţa hidoşeniei lui. Desigur, hidoşenia lui era redusă de faptul că avea doar vreo patruzeci de centimetri.

Deschise uşa, dar, de cum intră, ceva îl înşfăcă de la spate, dînd cu el de pămînt şi, în ciuda antrenamentului şi a tehnicilor lui secrete, ţipă ca din gură de şarpe.

Cineva umpluse gaura cheii de la uşa din spate cu Super Glue, şi Charlie îşi rupsese cheia încercînd să o deschidă. In dosul pulpei avea înfiptă o săgeată legată de o coardă, care îl durea ca dracu' - sîngele îi umpluse pantoful. Nu ştia ce se întîmplase, dar ştia că nu e de bun augur că dulăii ţopăiau în jurul lui schelălăind.

Izbi uşa cu ambii pumni.

— Ray, deschide nenorocita asta de uşă !

Ray deschise.

— Ce e?

Ambii dulăi îl răsturnară la podea cînd se năpustiră pe uşă. Charlie sări în picioare şi o luă şchiopătînd pe scări după ei, însoţit de Ray.

— Charlie, sîngerezi.

— Ştiu.

— Stai că tîrîi după tine o sfoară. Stai s-o tai.

— Ray, trebuie să merg...

înainte ca Charlie să-şi termine vorbele, Ray scoase din buzunarul din spate un briceag, îl deschise şi tăie firul de nailon.

— îl aveam încă de cînd lucram în poliţie. îmi trebuia să tai centurile de siguranţă.

Charles dădu din cap şi o luă pe scări. Sophie era în bucătărie, înfăşurată într-un prosop verde-mentă, cu părul ridicat în ţepi întăriţi de la şampon - semăna cu o versiune miniaturală a Statuii Libertăţii.

— Tati, unde ai fost? Am vrut să ies.

— N-ai păţit nimic, scumpo?

îngenunche în faţa ei şi îi netezi prosopul.

— Am avut nevoie de ajutor la limpezit. E responsabilitatea ta, tati.

— Ştiu, puişor. Sînt un tată îngrozitor.

— E-n regulă... spuse Sophie. Salut, Ray.

Ray tocmai apăruse şi el la capul scărilor, ţinînd în mînă o săgeată însîngerată la capătul unei coarde.

— Charlie, asta ţi-a străpuns piciorul.

Charlie se răsuci, privindu-şi pulpa pentru prima dată, ªpoi se aşeză pe jos, sigur că va leşina.

— Mi-o dai şi mie? spuse Sophie ridicînd săgeata.

Ray luă un şervet de vase de pe masă şi îl apăsă pe rana lui Charlie.

— Ţine-1 apăsat. Sun la 911.

— Nu e nevoie. Mă simt bine, spuse Charlie absolut sigur că va vomita.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Ray.

— Nu ştiu. Eram...

Cineva începu să urle ca ars de viu. Ochii lui Ray se deschiseră larg.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Charlie.

O luară la fugă prin apartament şi ieşiră în hol - ţipătul venea din casa scărilor.

— Poţi ? îl întrebă Ray.

— Mergi. Mergi. Vin şi eu.

Charlie se sprijinea de umărul lui Ray şi ţopăia pe scări în urma lui.

Ţipetele ascuţite care veneau din apartamentul doamnei Ling se reduseseră la rugăminţi de ajutor în engleză, condimentate cu înjurături în mandarină.

— Nu ! *Shiksa* ! Ajutor ! înapoi ! Ajutor !

Charlie şi Ray o găsiră pe micuţa doamnă chinezoaică înghesuită în aragaz de Alvin şi Mahomed, agitînd un satîr spre ei ca să-i ţină la distanţă, în timp ce ei lansau salve de lătrături şi mănunchiuri de balonaşe pline de parfumul de căpşuni şi kiwi.

— Ajutor ! Shikşii încearcă să-mi fure cina, urla madam Ling.

Charlie văzu oala din care ieşeau două picioare de raţă aburind pe aragaz.

— Doamna Ling, raţa aia poartă cumva pantaloni?

Ea aruncă o privire iute, apoi dădu să-i lovească pe

dulăi cu satîrul.

— Tot ce se poate, spuse ea.

— Jos, Alvin. Jos, Mahomed, le porunci Charlie, ordin complet ignorat de cei doi cîini. Ray, te duci tu s-o aduci pe Sophie?

gx-poliţistul, care se simţea stăpîn pe toate situaţiile aracterizate de haos, spuse:
C ___Hă?
__N-or să se dea înapoi decît dacă le spune ea. Du-te şi
adu-o, da?
Charlie se întoarse spre doamna Ling.
__Sophie o să-i alunge, doamnă. îmi pare rău.
Doamna Ling se gîndea la mîncarea ei. încercă să împingă picioarele raţei sub fiertură cu satîrul, dar nu reuşi.
____E reţetă chinezească foarte veche. Nu spunem dracilor albi despre ce e vorba ca să nu-şi bată joc de ea. Ştii pui fiert în hîrtie ? Raţa asta - în pantaloni.
Dulăii mîrîiră.
— Sînt convins că e delicioasă, spuse Charlie spri- jinindu-se de frigider ca să nu se prăbuşească.
— Sîngerezi, domnu' Asher.
— Aşa e, răspunse Charlie.
Veni şi Ray, trăgînd după el o Sophie ambalată în prosop. O aşează pe un scaun.
— Bună, doamnă Ling, spuse Sophie, îşi scoase prosopul, se duse la cîini şi îi apucă de zgardă. Băieţi, voi nu v-aţi clătit, spuse ea. Apoi, goală puşcă, cu părul încă plin de şampon, Sophie îşi scoase cîinii din apartamentul doamnei Ling.
— Ah, a tras cineva în tine, şefu', spuse Ray.
— Aşa e, spuse Charlie.
— Ar trebui să te vadă un doctor.

— Aşa e, aprobă Charlie.

îşi dădu ochii peste cap şi se prelinse pe lîngă frigiderul doamnei Ling.

Charlie îşi petrecu toată noaptea în camera de gardă a spitalului St. Francis Memorial aşteptîndu-şi tratamentul. Ray Macy a stat cu el tot timpul. Odată cu urletele şi gemetele celorlalţi pacienţi de care avea parte, Charlie Uicepuse să fie zgîndărit şi de mirosul vomei care ajungea acum pînă la el. Cînd Charlie a început să se înverzească la faţă, Ray a făcut apel la statutul lui de fost poliţist, încercînd să cucerească bunăvoinţa sorei-şefe de la camera de gardă, pe care o cunoscuse în lunga sa viaţă.

— E grav rănit. Nu-i putem găsi un loc mai ferit? E un băiat de ispravă, Betsy.

Sora Betsy rînji (expresia pe care o folosea în loc să le spună oamenilor să se care) şi cercetă salonul pentru a se asigura că nimeni nu era atent la ei.

— Poţi să-1 aduci la fereastră?

— Sigur, spuse Ray.

Il ajută pe Charlie să se ridice de pe scaun şi îl duse pînă la ferestruica antiglonţ.

— El e Charlie Asher, spuse Ray. Prietenul meu.

Charlie se uită la Ray.

— Adică şeful meu, adăugă Ray imediat.

— Domnule Asher, ai de gînd să mori ?

— Sper că nu, spuse Charlie. Dar poate că ar trebui să întrebaţi pe cineva cu mai multă experienţă medicală decît mine.

Sora Betsy zîmbi.

— S-a tras în el, spuse Ray, preluînd rolul avocatului.

— N-am văzut cine a facut-o, spuse Charlie. E un mister.

Sora Betsy se sprijini de fereastră.

— Asemenea răni trebuie raportate autorităţilor. Eşti sigur că nu vrei să te coasă un chirurg?

— Nu cred că asigurarea mea acoperă şi cheltuielile astea, spuse Charlie.

— In plus, nu e vorba de o rană de glonţ, adăugă Ray. E o săgeată.

Sora Betsy dădu din cap.

— Să văd.

Charlie începu să-şi suflece pantalonul şi îşi ridică piciorul pe masă. Sora Betsy se întinse prin ferestruică şi îi împinse piciorul de acolo.

— Pentru numele lui Dumnezeu, să nu vadă ceilalţi că te examinez.

__O, scuze.

— Sîngerează ?

__Nu, nu cred.

__Doare ?

— Ca dracu'.

— Mare sau mică ?

— XXL, spuse Charlie.

— Eşti alergic la analgezice ?

— Nu.

— Antibiotice ?

— Nu.
Sora Betsy îşi vîrî mîna în buzunarul uniformei şi scoase un pumn de pilule, luă două rotunde şi una lunguiaţă şi le strecură prin ferestruică.
— Prin puterea cu care am fost investită de Sfintul Francise de Assisi, te declar acum fără dureri. Cele rotunde sînt Percocet, iar cea ovală, Cipro. Ţi le trec în fişă. Se uită la Ray. Completează-i tu formularul, că în cîteva minute n-o să mai ştie de el.
— Iţi mulţumesc, Betsy.
— Dacă îţi intră vreo geantă Prada sau Gucci la magazin, a mea e.
— Nici o problemă, spuse Ray. E magazinul lui Charlie.
— Pe bune ?
Charlie confirmă cu o mişcare a capului.
— Atunci e gratis, spuse Betsy. Şi mai dădu drumul unei pastile rotunde pe geam. Asta-i pentru tine, Ray.
— Dar nu am nimic.
— In caz că... Orice se poate întîmplă.
Şi le rînji în loc să le spună să se care de acolo.

După o oră se încheie şi completatul actelor, şi Charlie fu ªŞezat într-un scaun din fibră de sticlă, într-o poziţie ce Părea posibilă doar dacă oasele i-ar fi fost din aluat.

— Aici a fost omorîtă Rachel, spuse Charlie.

— Da, ştiu, spuse Ray. îmi pare rău.

— Încă mi-e dor de ea.

— Da, ştiu, spuse Ray. Ce-ţi mai face piciorul?

— Dar mi-au dat-o pe Sophie, spuse Charlie, fără să răspundă la întrebare. Şi asta a fost partea cea mai bună

— Da, ştiu, spuse Ray. Cum te simţi acum?

— Mă îngrijorează faptul că trebuie să crească fără mamă şi nu va fi prea sensibilă.

— Te-ai descurcat extraordinar cu ea. Te-am întrebat cum te simţi.

— Cum ar fi că poate omorî oameni doar uitîndu-se la ei. Aşa ceva nu-i poate face bine unei fetiţe. E vina mea doar vina mea.

— Charlie, te doare piciorul?

Ray se hotărîse să nu-i dea calmantele pe care le avea de la sora Betsy şi acum regreta.

— Şi chestia cu dulăii ăia - ce copil mai are de-a face cu aşa ceva? Aşa ceva nu poate fi sănătos.

— Charlie, cum te simţi?

— Mi-e puţin somn, spuse Charlie.

— Ai pierdut mult sînge.

— Totuşi sînt relaxat. Ştii, pierderea de sînge te linişteşte. Crezi că de asta se puneau lipitori în Evul Mediu? Le puteau folosi în loc de tranchilizante. *Da, Bob, vin imediat la întîlnire, dar mai întîi să-mi pun o lipitoare pentru că mă simt stresată.* Zău că-mi place.

— Grozav, Charlie. Poate vrei nişte apă?

— Eşti un băiat de treabă, Ray. Ţi-am spus asta vreodată? Chiar dacă le faci de petrecanie filipinezelor disperate în timpul vacanţelor.

— Ce?

Sora Betsy apăru la fereastră.

— Asher! strigă ea.

Ray îi adresă o privire rugătoare prin fereastră - dupa cîteva clipe, sora îşi făcu apariţia pe uşă, împingînd un scaun cu rotile.

— Ce mai face amorţitul? întrebă ea.

— O, Doamne, e incredibil de enervant, spuse Ray.

__Nu ţi-ai luat medicamentele, nu-i aşa?

__Nu-mi plac medicamentele.

__Cine e sora aici, Ray? Sîntem într-un centru medical

şi toată lumea trebuie să se conformeze, nu numai pacienţii, văzut *Regele Leu ?*

— Asta nu-i în *Regele Leu.*

__Pe bune ? Am cîntat tot timpul greşit cîntecul ăsta ?

Uau, pînă la urmă nu cred că-mi place filmul ăsta de nici o culoare. Ajută-mă să-1 pun pe amorţit în cărucior. Pînă la prînz îl ducem acasă.

— Dar am ajuns aici după cină, spuse Ray.

— Vezi cum te porţi cînd nu-ţi iei medicamentele?

Charlie era în cîrje şi ghips cînd a ajuns acasă de la spital. Calmantele îşi consumaseră efectul pînă la punctul în care Charlie nu mai era deloc amorţit. Capul îi pulsa de parcă doi extraterestri micuţi se pregăteau să-i ţîşnească din tîmple. Doamna Korjev ieşi din apartamentul lui şi îl încolţi la mijlocul coridorului.

— Charlie Asher, frec pe tine în legătură cu ceva. Noaptea trecută văd pe micuţa mea Sophie alergînd prin dreptul apartamentului meu goală şi plină de săpun ca un urs, cu doi cîini negri uriaşi după ea, cîntînd „nu în cur" ? In bătrîna mea ţară avem o vorbă pentru una ca asta, Charlie Asher. Şi cuvîntul este *dezgustător.* Mai am numărul de la protecţia copilului încă de cînd băieţii mei încă băieţi.

— Plină de săpun ca un urs ?

— Nu schimba subiect. E dezgustător.

— Aşa e. îmi pare rău. Nu se va mai întîmplă a doua oară. S-a tras în mine şi nu mai gîndeam limpede.

— Eşti împuşcat?

— In picior. E doar o rană deschisă. Toată viaţa lui aşteptase Charlie să spună aceste cuvinte şi se simţi cît se poate de bărbat în acel moment. Nu ştiu cine a făcut-o E un mister. Au mai aruncat şi un covor peste mine.

Covorul îi mai diminuă întrucîtva machismul. Drept pentru care îşi jură să nu mai pomenească niciodată ceva despre covor.

— Hai, intră. Ia micul dejun. Sophie nu vrea să mă- nînce pîinea prăjită de la Vladlena. Spune că e crudă si are microbi.

— Aşa te vreau, fata mea, spuse Charlie.

Abia o luă Charlie din loc să-şi salveze fata de germenii patogeni ai pîinii neprăjite, cînd Mahomed îi înşfăcă vîrful uneia din cîrje tîrîindu-1 pe ţopăitorul Charlie spre dormitor.

— Bună, tati, spuse Sophie cînd tatăl ei îşi făcu apariţia ţopăind. N-ai voie să sari prin casă, adăugă ea.

Mahomed îşi înfipse capul în fundul nefericitului Mascul Beta împingîndu-1 spre agenda personală. Sub data de azi erau trecute două nume, ceea ce nu era ceva neobişnuit. Neobişnuit era faptul că se repetau numele apărute anterior : Esther Johnson şi Irena Posokovanovich - cele două suflete pe care le ratase.

Se aşează pe pat şi îşi masă tîmplele, încercînd să-şi vîre extraterestrii durerii înapoi în cap. De unde să începi? Vor tot reveni aceste două nume pînă cînd va reuşi să recupereze sufletele ? Nu acelaşi lucru se întîmplase şi cu păpuşică bună de futut. Şi atunci care era diferenţa? Era clar că treaba începea să se împută - acum se apucaseră să tragă în el.

Charlie ridică receptorul şi formă numărul lui Ray Macy.

Patru zile i-au trebuit lui Ray să se întoarcă la Charlie cu raportul. Obţinuse informaţiile în trei zile, dar voise să se asigure că toate calmantele îşi pierduseră efectul şi Charlie nu o va mai lua razna - să nu-i mai dea zor toata noaptea că el e moartea cea mare, „cu M mare". Ray se mai simţea puţin vinovat pentru că îi ascunsese lui Charlie că încălcase cîteva dintre regulile magazinului.

S-au întîlnit în camera din spate într-o miercuri dimineaţa, înainte de ora deschiderii. Charlie făcuse cafeaua şi se aşezase la birou ca să-şi poată sprijini piciorul. Ray se aşează pe cîteva cutii de cărţi.

— OK, dă-i drumul, spuse Charlie.

— Bun, în primul rînd, am mai găsit trei săgeţi de arbaletă. Două aveau vîrfuri de oţel, ca aia care ţi-a intrat în picior şi una vîrf din titaniu. Aia s-a înfipt în mecanismul pneumatic care închide uşa.

— Nu-mi pasă, Ray. Dar cele două femei ?

— Charlie, cineva a tras în tine cu o armă mortală. Chiar nu-ţi pasă?

— Aşa e. Nu-mi pasă. E un mister. Ştii ce-mi place mie la misterele astea? Că sînt misterioase.

Ray purta o şapcă a echipei Giants şi o pusese cu cozorocul la ceafa într-un gest de emfază. Dacă ar fi purtat ochelari i-ar fi dat jos, dar cum nu îi avea, se chiori şi el cum putu.

— îmi pare rău, Charlie, dar cineva a vrut să te scoată pe tine şi cîinii din

casă. Ţi-au aruncat covorul în cap de pe acoperiş, apoi, cînd tu erai ţintuit locului şi cîinii s-au năpustit afară, au tras în sistemul de închidere al uşii ca să se înţepenească. Au sabotat încuietoarea uşii din spate, şi uşa din faţă au închis-o ermetic, probabil chiar înainte de a fi aruncat covorul, apoi au întins o coardă pînă la fereastra din hol s-au strecurat printre bare şi - ei, după aia totul devine confuz.

Charlie oftă.

— N-ai de gînd să-mi spui despre cele două femei pînă nu termini toată povestea asta, aşa-i ?

— Au fost organizaţi cît se poate de bine. Nu a fost un atac la întîmplare.

— Fereastra de la etaj e prevăzută cu bare, Ray. Nimeni nu se poate strecura înăuntru. Nimeni n-a intrat.

— Păi, aici o iau lucrurile razna niţel. Vezi tu, nu cred ᶠa intrusul a fost un om.

— Nu crezi ? De acum Charlie păru să devină atent.

— Ca să poată intra printre barele alea, intrusul trebuia să aibă mai puţin de un metrù înălţime şi mai puţin de, să zicem, cincisprezece kile. Mă gîndesc la o maimuţă.

Charlie puse ceaşca jos atît de apăsat încît un gheiser ţîşni din ea, împrăştiindu-se pe cîteva din hîrtiile de pe birou.

— Crezi că am fost împuşcat de o maimuţă cît se poate de bine organizată?

— Ei, n-o fi chiar aşa...

— Atunci cine a coborît pe coardă şi a intrat în casă, ca să facă ce ? Să fure fructe ?

— Ar fi trebuit să auzi ce tîmpenii ai spus noaptea trecută la spital, şi eu n-am făcut mişto de tine.

— Eram sedat, Ray.

— Bun, atunci nu există altă explicaţie.

La nivelul de imaginaţie Beta al lui Ray, explicaţia cu maimuţa i se părea cît se poate de rezonabilă - cu excepţia lipsei de motivaţie. *Dar ştii cum sînt maimuţele, te împroaşcă cu rahat fără nici un motiv, doar aşa, de-ale dracului, cine poate spune...*

— Explicaţia e că e vorba pur şi simplu de un mister, spuse Charlie. Apreciez eforturile tale de a-1 aduce pe... pe ticălosul ăsta îmblănit în faţa tribunalului, Ray, dar vreau să ştiu ce-ai aflat despre cele două femei.

Ray clătină din cap învins. Ar fi trebuit să-şi ţină gura pînă şi-ar fi dat seama cine ar fi vrut să infiltreze o maimuţă în casa lui Charlie.

— Doar ştii că maimuţele pot fi dresate. Ai bijuterii de preţ în apartament ?

— Doar ştii, spuse Charlie scărpinîndu-şi bărbia cu ochii în tavan, de parcă ar fi făcut un efort să-şi amintească. Toată ziua a stat parcată o maşină mică pe Vallejo, vizavi de magazin. Şi, cînd m-am uitat a doua

zi, am văzut un morman de coji de banane, probabil consumate de cineva care ţinea locul sub observaţie. Cineva care mînca banane- Ce fel de maşină era ? întrebă Ray cu carneţelul

pregătit.

__Nu sînt sigur, dar era roşie şi categoric un model
care poate fi condus de maimuţe.
Ray îşi ridică ochii din notiţe.
__Pe bune ?
Charlie făcu o pauză, părînd că meditează profund la răspunsul lui.
— Da, confirmă el cît se poate de sincer. Da, model pentru maimuţe.
Ray închise carneţelul.
— Nu trebuie să vorbeşti aşa, Charlie. încercam doar să te ajut.
— Sau poate era ceva mai mare, făcu Charlie, părînd că şi-a amintit. Ceva de genul unei maşini de teren pentru maimuţe - din aia în care poţi transporta un - nu ştiu ce să spun - un butoi cu maimuţe.
Ray se ghemui şi începu să citească din carneţel.
— M-am dus la casa lui Johnson. Nu mai locuieşte nimeni acolo, dar casa n-a fost scoasă la vînzare. N-am văzut-o pe nepoata de care mi-ai vorbit. Ciudat e că vecinii o ştiau bolnavă, dar nimeni n-a auzit ca ea să fi murit. De fapt, un tip a spus că i s-a părut că a văzut-o urcîndu-se săptămîna trecută într-un camion cu doi de la mutări.

— Săptămîna trecută? Nepoată-sa mi-a spus că a murit acum două săptămîni.
— Nu e nici o nepoată.
— Cum?
— Esther Johnson nu are nici o nepoată. A fost singurul C(>pil. N-a mai avut fraţi sau surori şi nici vreo nepoată de la ramura familiei decedatului ei soţ.
— Deci trăieşte ?
— Aşa se pare. Ray îi dădu o fotografie lui Charlie. E cea ^ai recentă poză de la permisul auto. Asta schimbă datele Problemei. De acum căutăm o persoană dispărută, pe cineva Care lasă urme. Dar cealaltă - Irena - e şi mai tare.

îi dădu lui Charlie o altă poză.

— Nici ea n-a murit?

— Acum trei săptămîni a apărut un necrolog în ziar, dar aici e cheia problemei - toate chitanţele ei sînt încă plătite prin cecuri personale. Cecuri pe care le semnează *ea.*

Ray se lăsă cu spatele pe scaun, zîmbitor, savurînd dulceaţa îndreptăţitei lui indignări în cazul teoriei maimuţei şi o oarecare uşurare pentru vina de a nu-i fi spus nimic lui Charlie despre tranzacţiile sale speciale.

— Ei? făcu în cele din urmă Charlie.

— E acasă la sora ei, în Sunset. Uite aici adresa.

Ray rupse o pagină din carneţelul lui şi i-o întinse lui

.Bunul-simt firesc

Charlie era rupt - tare ar mai fi vrut să-şi ia bas- tonul-sabie, dar nu îl putea duce atîta timp cît avea cîijele. Se gîndise chiar să-1 lege de una din cîrje, dar îşi spuse că s-ar fi putut să bată la ochi.

— Vrei să vin cu tine ? îl întrebă Ray. Crezi că eşti în stare să conduci cu piciorul în halul ăsta ?

— E-n ordine, spuse Charlie. E nevoie să aibă cineva grijă de magazin.

— Charlie, înainte să pleci, pot să te întreb ceva ?

— Sigur.

Nu mă întreba, nu mă întreba, nu mă întreba, îşi spuse Charlie.

— De ce ai avut nevoie să le găsesc pe femeile astea două?

Javră cu gît de robot ce eşti, a trebuit să întrebi.

— Ţi-am mai spus, chestiuni legate de vînzări.

Charlie ridică din umeri. *Mare scofală, las-o baltă, nu-i nimic de văzut.*

— Da, ştiu, mi-ai mai spus, şi ce mi-ai spus are noimă, dar am descoperit o grămadă de lucruri despre astea două în timp ce le căutam - nimeni din familiile lor n-a murit de curînd.

— Ciudat, spuse Charlie, apucîndu-şi cheile, bastonul, agenda şi cîrjele

lîngă uşa din spate. Ambele moşteniri nu erau de la rude. De la vechi prieteni.

Nu e de mirare că nu te plac femeile, nu ştii cînd să te opreşti.

— Aha, făcu Ray fără să pară convins. Ştii, cînd oamenii o iau la sănătoasa, cînd merg pînă într-acolo încît să-şi însceneze moartea ca să scape, de obicei încearcă să scape de ceva. Nu cumva eşti chiar tu acel ceva, Charlie?

— Ray, tu auzi ce spui? Sau te-ai întors iar la povestea cu criminalul în serie ? Am crezut că te-a lămurit Rivera

— Deci asta e pentru Rivera?

— Să zicem că-1 interesează, spuse Charlie.

— De ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

Charlie oftă.

— Ray, n-ar trebui să discut despre chestiunile astea, doar ştii. Al Patrulea Amendament. Am venit la tine pentru că eşti bun şi ai legături. Mă bizui pe tine şi am încredere în tine. Cred că ştii că te poţi baza pe mine şi poţi să ai încredere în mine. Corect? în toţi anii ăştia nu ţi-am pus niciodată în primejdie pensia de handicapat dînd dovadă de neglijenţă în aranjamentele pe care le-am făcut. Nu-i aşa ?

Oricît de subtilă ar fi fost, tot ameninţare rămînea, şi lui Charlie i-a părut rău că a trebuit să recurgă la aşa ceva, dar nu-i putea permite lui Ray să îl bată la cap pe subiectul ăsta,

mai cu seamă de cînd fusese şi el implicat în cercetarea teritoriului necunoscut - nici măcar nu avea habar în ce porcărie era vîrît.

— Deci doamna Johnson nu-şi va afla moartea dacă ţi-o găsesc?

— Nici măcar nu mă ating de doamna Johnson sau de doamna Pojo... doamna Pokojo... şi nici de cealaltă doamnă. îţi dau cuvîntul meu.

Charlie îşi ridică o mînă, ca şi cum ar fi jurat pe Biblie şi trînti una din cîrje.

— De ce nu-ţi iei bastonul? îl întrebă Ray.

— Aşa e, spuse Charlie. Sprijini cîrjele de uşă şi încercă să se lase cu toată greutatea pe piciorul bolnav şi baston. Doctorii îi spuseseră într-adevăr că era rănit doar muşchiul, deci nu era afectat tendonul, doar carnea, dar durea ca dracu' doar dacă atingeai locul. Se putea descurca şi cu bastonul, hotărî el

— Ar trebui să mă întorc ca să preiau magazinul înainte de cinci.

Şi ieşi sărind într-un picior.

Lui Ray nu-i plăcea să fie minţit. Avusese destul parte de aşa ceva de la disperatele din Filipine şi devenise sensibil la încercările celorlalţi de a-1 prosti. Pe cine credea Charlie Asher că prostea ? Imediat ce va termina să facă ordine în magazin, îl va suna pe Rivera şi îi va cere o întîlnire.

Intră în magazin, scutură puţin praful, apoi se duse la raftul „special" al lui Charlie, acolo unde îşi ţinea obiectele ciudate de care făcea atîta caz. Trebuia să vinzi numai unul fiecărui client, dar Ray vînduse cinci aceleiaşi femei în ultimele două săptămîni. Ştia că ar fi trebuit să-i spună ceva şi lui Charlie, dar, la urma urmelor, de ce ? Se părea că Charlie nu era deloc deschis faţă de el.

Pe lîngă asta, femeia care a cumpărat marfa era drăguţă şi îi zîmbise lui Ray. Avea păr frumos, o faţă nostimă, şi ochi de un albastru-deschis care te electrizau. In plus, era ceva în vocea ei - părea asa de, cum? Paşnică, poate. De parcă ştia că totul va fi în ordine şi nimeni nu trebuia să-şi facă griji. Poate că pur şi simplu îşi imagina. Şi nu avea nici un măr al lui Adam, ceea ce în ultima vreme devenise un mare plus în agenda lui Ray. încercase să-i afle numele, ba chiar să-şi arunce un ochi în portmoneul ei, dar a plătit cu bani gheaţă şi fusese la fel de grijulie ca un jucător de poker să-şi ascundă cârdurile. Dacă şofa, Parcase mult prea departe ca să-i ofere şansa de a o vedea din magazin urcîndu-se în maşină, aşa că nu avea cum ˢa-i descopere numărul de înmatriculare.

Era hotărît s-o întrebe cum o cheamă dacă venea azi. Şi ar fi trebuit să vină. Apărea doar cînd îl găsea

singur în magazin. O văzuse uitîndu-se prin geam cînd lucra îm. preună cu Lily, dar de intrat în magazin, a făcut-o mai tîrziu, după plecarea lui Lily. Spera din tot sufletul să o vadă venind.

încercă să se calmeze ca să-i telefoneze lui Rivera. Nu voia să pice de prost în faţa unuia care mai era încă în poliţie. Telefonă de pe propriul mobil, ca Rivera să vadă că era vorba de el.

Lui Charlie nu-i plăcea că trebuia să o lase singură pe Sophie atîta timp, dat fiind şi ce se întîmplase cu doar cîteva zile în urmă, dar, pe de altă parte, ameninţarea crescuse din cauza celor două suflete pe care le ratase. Cu cît reuşea să rezolve problema mai repede, cu atît mai mult se diminua pericolul care plana asupra ei. în plus, cîinii erau cea mai bună apărare a ei, şi o instruise în mod special pe doamna Ling ca Sophie şi cîinii să nu fie despărţiţi nici măcar o clipă, sub nici un motiv.

Intră din Presido Boulevard prin Golden Gate Park în Sunset, amintindu-şi că trebuia să o ia pe Sophie la Japanese Tba Garden, ca să dea de mîncare cocorilor, mai cu seamă că, din cîte se părea, efectul ei mortal asupra animalelor slăbise.

Cartierul Sunset se află chiar la sud de Gloden Gate Park, mărginit de American Highway şi Ocean Beach la vest şi de Twin Peaks şi de University

of San Francisco la est. Fusese cîndva o suburbie, pînă cînd oraşul s-a extins cuprinzînd-o în pîntecele lui, şi multe dintre casele de acolo erau modeste, cu un singur etaj, construite la grămadă în anii '40 şi '50. Erau ca un mozaic din cutii mici aruncate ca boabele de piper prin cartierele întregii ţări din perioada care a urmat războiului, dar în San Francisco, unde s-a clădit atît de mult după cutremurul şi incendiul din '06, apoi iar în perioada de prosperitate de la sfîrşitul secolului XX, păreau anacronisme de la ambele capete ale timpului. Charlie avea impresia că traversa era Eisenhower, cel puţin pînă ce trecu pe lîngă o mamă cu capul ras şi un tatuaj tribal pe scalp, care împingea doi gemeni într-un cărucior dublu.

Sora Irenei Posokovanovich locuia într-o casă cu un singur etaj, cu o verandă mică acoperită cu iasomie crescută pe spaliere, pe ambele părţi, iţindu-se în toate părţile ca părul după o partidă de sex matinală. Restul micii curţi era îngrijită cu meticulozitate, de la tufele de ilice de lîngă bordură pînă la roşiile năprasnice care mărgineau aleea de beton care ducea la casă.

Charlie parcă în apropiere şi se duse spre casă. In drum aproape că a fost dărîmat de doi joggeri, apoi de o tînără mamă care împingea un cărucior. Nu l-au putut vedea - le era în drum. Şi acum cum să faci ca să intri? Şi la urma urmei ce? Dacă el era

Luminatus, probabil că simpla lui prezenţă va rezolva totul.

Se duse în spatele casei şi văzu o maşină în garaj, dar storurile erau trase la toate geamurile. în cele din urmă, se hotărî să atace frontal şi sună la uşă.

După cîteva clipe deschise o femeie scundă, la vreo şaptezeci de ani, într-un capot roz strîns cu un şnur.

— Da? spuse ea privindu-1 cu oarecare suspiciune cînd îi zări ghipsul. Cu o mişcare grăbită, puse zăvorul la uşă. Cu ce vă pot fi de folos ?

Era femeia din fotografie.

— Da, doamnă. O caut pe Irena Posokovanovich.

— Păi, nu e aici, spuse Irena Posokovanovich. Aţi greşit adresa.

Şi începu să închidă uşa.

— N-a apărut un necrolog în ziar acum două săp- tămîni? spuse Charlie.

Pînă acum, copleşitoarea lui prezenţă sub formă de Luminatus nu părea să fi avut vreun efect asupra ei.

— Ba cred că da, spuse femeia întrezărind o explicaţie. Deschise puţin uşa. A fost aşa o tragedie. Am iubit-o cu toţii pe Irena aşa de mult. A fost cea mai bună, cea mai generoasă, cea mai afectuoasă, atractivă - ştii tu, pentru vîrsta ei - citită...

Şi evident că nu ştia că ţine de bun-simţ ca atunci cînd publici un necrolog, să şi mori ! Charlie îi întinse poza

mărită de pe permisul auto. Se gîndi să adauge şi un *aha* !, dar îşi spuse că asta s-ar fi putut să depăşească măsura.

Irena Posokovanovich trînti uşa.

— Nu ştiu cine eşti, dar ai greşit adresa, îi spuse ea prin uşă.

— Ştii tu cine sînt, spuse Charlie. Deşi s-ar fi putut să nu fi avut habar cine era. Şi ştiu cine eşti, ar fi trebuit să fi murit acum trei săptămîni.

— Te înşeli. Şi acum pleacă pînă nu chem poliţia şi le spun că am un violator la uşă.

Charlie chicoti, apoi îi dădu înainte.

— Nu sînt violator, doamnă Poso... Posokev... sînt Moartea, Irena. Asta sînt. Şi tu ţi-ai depăşit termenul. Trebuie să mori, dacă se poate în minutul ăsta. N-ai de ce să te temi. E ca şi cum te-ai duce la culcare, doar, ă...

— Nu sînt pregătită, scînci Irena. Dacă aş fi fost gata, nu aş fi plecat de acasă. Nu sînt pregătită.

— îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să insist.

— Sînt sigură că ai greşit. Poate e vorba de o altă doamnă Posokovanovich.

— Nu, uite aici, chiar aici în calendar, cu adresa ta. Tu eşti. Charlie îi arăta prin ferestruica uşii agenda lui deschisă la pagina cu numele ei.

— Şi spui că ăsta e programul Morţii ?

— Exact, doamnă. Uită-te la dată. Şi uite şi a doua notiţă.

— Şi tu eşti Moartea ?

— Aşa e.

— Dar e o prostie.

— Nu sînt prost, doamnă Posokovanovich. Eu sînt Moartea.

— N-ar trebui să ai o coasă şi o mantie lungă şi neagi"[a] •

__Nu, nu mai avem aşa ceva. Crede-mă pe cuvînt, eu

sînt Moartea.

încercă să dea cuvintelor un aer terifiant.

— în toate pozele Moartea e înaltă.

Femeia se ridicase pe vîrful picioarelor. Putea ghici acest amănunt după felul în care se legăna prin faţa ferestruicii, încercînd să-1 vadă mai bine.

— Şi tu nu pari destul de înalt.

— Nu e nici o condiţie cu privire la înălţime.

— Atunci pot să-ţi văd cartea de vizită ?

— Sigur.

Charlie luă o carte şi o puse în dreptul gemuleţului.

— Pe asta scrie furnizor de toalete de ocazie şi accesorii.

— Aşa e. Exact ! Ştia că ar fi trebuit să-şi mai tipărească un al doilea set de cărţi de vizită. Şi de unde crezi că fac rost de lucrurile alea? De la morţi. Vezi?

— Domnule Asher, mă văd nevoită să te rog să pleci.

— Nu, doamnă, mă văd nevoit să insist să mori chiar în clipa asta. Ţi-ai depăşit termenul.

— Ia pleacă de aici ! Eşti un şarlatan şi cred că ai nevoie de ajutorul unui psihiatru.

— Moartea ! Ţi-ai găsit de lucru cu Moartea ! Cu M mare, ticăloaso !

Biata femeie nu merita aşa ceva, şi Charlie se simţi prost chiar în clipa în care îi scăpă cuvîntul.

— Scuze, mormăi el la uşă.

— Chem poliţia.

— Hai, doamnă - ăă - Irena. Că doar ştii ce îţi vor spune, că ai murit ! Că doar a apărut anunţul în *Chronicle.* Şi ăia nu publică niciodată aşa ceva dacă nu e adevărat.

— Te rog, pleacă. M-am antrenat vreme îndelungată ca să pot trăi mai mult. Nu e cinstit.

— Ce?

— Pleacă.

—Partea asta am auzit-o, mă referam la cea cu antrenatul.

— Nu e treaba ta. Du-te şi ia pe altcineva.

Charlie nu avea habar ce-ar fi făcut dacă l-ar fi lăsat să
intre. Poate că ar fi trebuit să o atingă, ca aptitudinile ly- de Moarte să se declanşeze. îşi aminti că, pe cînd era copil, văzuse *Zona crepusculară,* unde Robert Redford juca rolul Morţii şi în care bătrîna doamnă nu voia să-i dea drumul înăuntru, aşa că el s-a prefăcut rănit, şi cînd ea a venit să-1

ajute... *ALA-KAZAM*| Ea şi-a dat duhul şi el a condus-o în linişte spre Gaura din Perete, unde ea 1-a ajutat să facă filme independente. Poate că asta va da rezultate. Mai avea încă ghipsul şi bastonul care să-1 ajute.

Se uită de-a lungul străzii pentru a se asigura că nu îl vedea nimeni, apoi se întinse pe jos, jumătate pe mica verandă, jumătate pe treptele de beton. îşi trînti bastonul de uşă, asigurîndu-se că va cădea cu zgomot pe beton, apoi lansă un vaiet pe care îl credea cît se poate de convingător.

— Ahhhhhhh, mi-am rupt piciorul.

Auzi zgomotul paşilor dinăuntru şi văzu părul cărunt prin mica fereastră, clătinîndu-se să vadă ce se întîmplase afară.

— Ah, cum mă mai doare, se văicări Charlie. Ajutor!

Alţi paşi, umbra din dreptul ferestrei se despică în două
şi văzu un ochi. Se strîmbă sub presiunea falsei dureri.

— Te simţi bine ? îl întrebă doamna Posokovanovich.

— Am nevoie de ajutor. Am fost lovit la picior dinainte, dar am alunecat pe scările dumneavoastră. Cred că mi-am rupt ceva. Văd sînge şi o bucată de os care împinge în piele.

îşi ţinea piciorul mai jos, ca să nu i-1 poată vedea.

— Doamne, spuse ea. Lasă-mă un minut.

— Ajutor ! Te rog ! Ce durere ! Atîta durere !

Charlie tuşi cum fac cowboy-ii cînd îşi dau sufletul in
ţărînă şi ecranul se întunecă.

Auzi cum zăvorul era dat la o parte şi uşa se deschise-

— Dar chiar te-ai rănit rău, spuse ea.

— Te rog, spuse Charlie cu mîna întinsă spre ea.

Ajută-mă.

Femeia deschise grilajul cu sîrmă. Charlie abia se abţinu să nu zîmbească.

— Ah, îţi mulţumesc, şopti el.

Femeia deschise şi a doua uşă şi îi împroşcă faţa cu un jet dintr-un spray lacrimogen.

— Am văzut şi eu *Zona crepusculară,* nenorocitule !

Uşa se închise cu zgomot. Urmă zăvorul trîntit la repezeală.

Charlie avea impresia că faţa îi fusese lipită de o plită încinsă.

Cînd vederea îi reveni suficient cît să meargă, în timp ce ţopăia spre furgonetă, auzi un glas de femeie.

— Eu ţi-aş fi dat drumul înăuntru, iubi.

După care din canal izbucni un cor de rîsete fantomatice de fetişcane. Se sprijini cu spatele de maşină, gata să scoată sabia din baston, dar atunci auzi ceea ce părea a fi lătratul unui căţel din canal.

— De unde a venit? întrebă una dintre harpii.

— M-a muşcat ! Jegule !
— Ia-1 !
— Urăsc cîinii. Cînd vom prelua conducerea, s-a terminat cu cîinii.
Lătratul dispăru, însoţit de vocile hoaştelor. Charlie oftă din rărunchi şi încercă să-şi alunge clipind durerea din ochi. Trebuia să se adune, dar atunci o va termina pe bătrîna doamnă, cu sau fără spray lacrimogen.

îi trebui aproape o oră să se poziţioneze din nou, dar, cînd reuşi, puse jos cărămida, îşi deschise mobilul şi formă numărul pe care îl obţinuse de la informaţii.
Ii răspunse o femeie.
-Alo.
— Compania de gaz, doamnă, spuse Charlie imitînd pe ot putea o voce de om de la gaze. Aparatele indică o
scurgere de gaze la adresa dumneavoastră. Trimitem imediat maşina de intervenţii, dar casa trebuie evacuată chiar acum.
— Păi sînt singură, dar scuze, nu simt miros de gaze.
— Poate că e vorba de o acumulare sub casă, spuse Charlie plin de mîndrie pentru abilitatea lui. Mai e alt-cineva în casă?
— Nu, doar eu şi pisicuţa mea, Samantha.
— Doamnă, vă rog, luaţi-vă pisica şi ieşiţi pe stradă. Maşina noastră o să vină acolo. Mergeţi chiar acum, da?

— Bine, chiar acum.

— Vă mulţumesc, doamnă.

Charlie închise. Simţi mişcare în casă. Se duse la marginea acoperişului de la marchiză, ridicînd cărămida deasupra capului *O să pară un accident,* îşi spuse el, *o cărămidă căzută de pe acoperişul marchizei.* Era bucuros că nu putea fi văzut de acolo. Asudase din cauza urcuşului, încheietura braţului îi înţepenise şi pantalonii îi erau plini de cute.

Auzi uşa deschizîndu-se şi era gata să arunce cărămida în clipa cînd ţinta s-ar fi ivit de sub acoperiş.

— Bună ziua, doamnă, se auzi o voce de bărbat din stradă.

Charlie privi în direcţia din care venea glasul şi îl văzu pe trotuar pe inspectorul Rivera, care tocmai se dăduse jos dintr-o maşină fără plăcuţă de înmatriculare. Ce dracu' o fi făcînd aici?

— Sînteţi de la compania de gaz? întrebă doamna Posokovanovich.

— Nu, doamnă. Sînt de la poliţia din San Francisco.

Şi îşi flutură insigna.

— Mi s-a spus că e vorba de o scurgere de gaze, spuse ea.

— Problema a fost rezolvată, doamnă. Sînteţi aşa de amabilă să intraţi şi o să vin şi eu într-o clipă, da?

— Bine.

Charlie auzi uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se iar. Mîinile, care ţineau cărămida deasupra capului, îi tremurau. Făcea eforturi să respire cît mai neauzit, gîndindu-se ca

zgomotul inspiraţiei ar fi putut atrage atenţia inspectorului şi l-ar fi făcut vizibil.
__ Domnule Asher, ce faceţi aici ?
Charlie aproape că-şi pierdu echilibrul, la un pas să se prăbuşească.
— Mă puteţi vedea ?
— Da, domnule, sigur că da. Şi mai văd şi cărămida pe care o ţineţi deasupra capului.
— A, vechitura asta.
— Şi ce aveaţi de gînd să faceţi cu ea?
— Reparaţii? încercă Charlie.
Cum putea să-1 vadă Rivera cînd era în postura recuperatorului de suflete ?
— îmi pare rău, dar nu vă pot crede, domnule Asher. Va trebui să aruncaţi cărămida.
— Aş prefera să nu. Nu mi-a fost deloc uşor să o car pînă aici.
— N-are nici o importanţă, mă văd nevoit să insist să renunţaţi la ea.
— Tbcmai îi găsisem un rost cînd ai apărut.
— Te rog. înţelege-mă. Uite în ce hal ai transpirat. Dă-te jos şi vei putea sta alături de mine în maşina mea cu aer condiţionat. O să discutăm - despre costumele italieneşti, despre Giants - găsim noi ceva de vorbit -, poate despre motivul pentru care voiai s-o loveşti pe scumpa bătrînică în cap cu cărămida. Aer condiţionat, domnule Aher - ştii ce bine o să fie ?

Charlie puse cărămida jos şi şi-o sprijini de coapsă, simţind cum se alege praful de pantalonul lui din cauza acelei mişcări.

— Nu e cine ştie ce atracţie. Dar ce sînt eu, vreun sălbatic de pe Amazon? Am mai avut parte de aer condiţionat. Furgoneta mea are aer condiţionat.

— Da, recunosc că nu e chiar un weekend la Paris, dar o a doua soluţie era să te împuşc pe acoperiş, după care cadavrul îţi va fi pus într-un sac, care va transpira pe căldura asta.

— A, sigur că da, spuse Charlie. Asta face ca aerul condiţionat să sune ca o ofertă mult mai atrăgătoare Mulţumesc. O să arunc cărămida jos, dacă nu te deranjează.

— Ar fi grozav, domnule Asher.

Deziluzionat de *Filipinezele disperate*, Ray răsfoia selecţia de profesoare singure, cu gradul întîi şi masterat în fizica nucleară, de la *MulteUcrainenceIncendiareExotice.com* cînd ea intră pe uşă. Auzi clopoţelul sunînd şi o zări cu coada ochiului şi, uitînd că vertebrele gîtului îi erau sudate, îsi suci capul spre stînga în încercarea de a o vedea.

Ea îi zîmbi.

Ray îi întoarse zîmbetul, apoi, tot cu coada ochiului, zări poza cu profesoara ţinîndu-şi sînii şi îşi răsuci capul spre dreapta, încercînd să oprească aparatul înainte ca ea să fi ajuns la tejghea.

— Am venit să mai arunc o privire, spuse iubirea vieţii lui. Ce mai faci?

— Salut, spuse Ray. în repetiţiile făcute în gînd pînă atunci, începea cu „salut", care chiar a şi irumpt din adîncul lui înainte să-şi fi dat seama că asta îl punea oarecum în inferioritate. Adică, vreau să spun, excelent. Scuze. Lucram ceva.

— Am văzut.

Şi iarăşi acelaşi zîmbet.

Era atît de înţelegătoare, de iertătoare - şi bună, lucru pe care i-1 citeai în ochi. Simţea în adîncul inimii lui că ar fi putut să urmărească şi cel mai plictisitor film pentru femeia asta. Ar fi fost în stare să vizioneze *O cameră cu vedere* şi *Pacientul englez,* unul după altul, doar ca apoi să împartă o pizza cu ea. Iar ea l-ar fi oprit să-şi mănînce pistolul de serviciu la jumătatea celui de-al doilea film, pentru că aşa era ea : plină de compasiune.

Trecu în revistă magazinul, dar după doar două minute, se înfăţişă în dreptul raftului special al lui Charlie. Chiar şi indicatorul menţiona *ARTICOLE SPECIALE - DOAR UNUL DE CLIENT,* fără să fi specificat dacă era vorba numai de strategia economică a zilei sau era ceva definitiv. **Era ceva** ce Charlie nu precizase, constată Ray, care ana**liza** problema. Sigur, Lily se smiorcăise cît de important **era ca** ei să adere la politica impusă de Charlie, dar aşa **era Lily,** poate că se mai

maturizase puţin, dar tot zăpăcită rămăsese.

După cîteva minute, alese un ceas deşteptător electric şi îl puse pe tejghea. Asta era. Asta era. Ray auzi deschi- zîndu-se uşa din spate.

— Doar atît? întrebă el.

— **Da,** spuse viitoarea doamnă Ray Macy. Am tot căutat **aşa ceva.**

— **Da,** nimic nu e mai tare ca Sunbeam, spuse Ray. Face **doi dolari** şi şaisprezece cenţi cu TVA - ei, hai să zicem doi.

— **Ce** drăguţ din partea ta, spuse ea în timp ce căuta **într-o mică** poşetă croşetată din şnururi colorate de bumbac **guatemalez.**

— **Salut,** Ray, spuse Lily, ivită dintr-odată înaintea lui **ca o** piază rea picată din senin să sugă orice moment **fericit din** viaţa lui.

— Bună, Lily, spuse el.

Lily manevră computerul. încetinit de gîtul proaspăt **forţat, Ray** nu apucă să se întoarcă înainte ca ea să fi **pornit** computerul.

— Asta ce mai e ? întrebă Lily.

Pe sub tejghea, Ray o lovi cu mîna liberă pe Lily peste picior.

— Au ! Ciudatule !...

— **Sper** să vă facă plăcere deşteptarea cu ceasul ăsta, **spuse Ray** întinzînd ceasul femeii care i-ar fi putut fi regină.

— Mulţumesc din suflet, spuse drăgălaşa zeiţă brună.

— Apropo, spuse Ray, care continuă cu vrăjeala. Aţi mai fost aici de cîteva ori. Şi mă întrebam, ştiţi, pentru că sînt curios, ăă, cum vă cheamă ?

— Audrey.

— Bună, Audrey. Eu sînt Ray.

— Incîntată de cunoştinţă, Ray. Dar acum trebuie - plec. La revedere.

Sa

Ii făcu un semn cu mîna şi se îndreptă spre usă.

Ray şi Lily o priviră pe cînd ieşea.

— Frumos cur, spuse Lily.

— Mi-a spus pe nume, spuse Ray.

— E puţin cam - cum să spun eu - cam *de neimaginat* pentru tine.

Ray se întoarse spre răzbunătoarea Lily.

— Trebuie să rămîi la magazin. Eu plec.

— De ce ?

— Trebuie să mă iau după ea. Vreau să aflu cine e.

Ray începu să-şi adune lucrurile, telefonul, cheile, şapca
de baseball.

— Da, Ray, foarte sănătos.

— Spune-i lui Charlie că... nu-i spune lui Charlie.

— Bine. Deci e-n regulă dacă schimb computerul de pe site-ul cu MUIE?

— Ce tot spui ?

Lily se depărtă de ecran şi arătă literele în timp ce citea : „Multe Ucrainene Incendiare Exotice, MUIE, muie.

Lily zîmbi, un zîmbet arogant, mulţumit de sine, ca un copil care

cîştigase concursul de pronunţie pe litere din clasa a treia. Cine nu l-ar fi urît pe ţîncul ăla?

Lui Ray nu-i venea să creadă. Renunţaseră complet la subtilităţi.

— N-am timp de poveşti, spuse el. Trebuie să plec.

O zbughi pe uşă şi o luă în sus pe Mason Street dupa scumpa şi miloasa Audrey.

Rivera îl duse pe Charlie la restaurantul Cliff House, care dădea spre Seal Rocks, şi îl obligă să-i ia ceva de băut, în timp ce-i urmăreau pe surferii de pe plajă. River[3] nu era un om morbid, dar ştia că, dacă va continua să vină aici, va vedea în cele din urmă un surfer sfîşiat de u*[1] rechin alb. De fapt, spera cu încăpăţînare ca evenimentul sa aibă loc, pentru că altfel lumea nu ar fi avut nici o noimă, nu ar mai fi existat dreptate, iar lumea ar fi fost un adevărat talmeş-balmeş. Mii de foci în apă şi pe stînci - componenta principală a dietei rechinului alb - sute de surferi în apă, îmbrăcaţi ca nişte foci, deci era absolut necesar ca evenimentul să aibă loc, pentru ca totul în lume să fie corect.

— Nu pot să te cred, domnule Asher, cînd îmi spui că eşti Moartea, dar, cum nu-mi pot explica ce era cu tine acolo, de fapt nu ai vrut să-mi explici, zic să trecem peste.

— Şi îţi mulţumesc pentru asta, spuse Charlie, bîndu-şi cu greutate

vinul din cauza cătuşelor de la mîini. Faţa îi era roşie ca mărul de la spray-ul lacrimogen. E ăsta procedeul normal pentru interogatoriu?

— Nu, răspunse Rivera. Normal e ca primăria să suporte cheltuielile, dar o să-i cer judecătorului să-ţi scadă băuturile din condamnare.

— Grozav. Mersi, spuse Charlie. Pe chestia asta poţi să-mi spui Charlie.

— Perfect, şi tu îmi poţi spune inspectore Rivera. Acum, asta plănuiai - să-i arzi o cărămidă în cap bătrînei?

— Am nevoie de avocat ?

— Evident că nu, e cît se poate de în regulă. Localul ăsta e plin de martori.

Rivera fusese cîndva un poliţist regulamentar. Dar asta fusese înainte de demoni, de bufniţele uriaşe, de faliment, de urşii polari, de divorţ şi de femeia cu ghearele ca nişte pumnale, care s-a preschimbat într-o pasăre. Acum nu mai era chiar aşa.

— In cazul ăsta credeam că nu mă poate vedea nimeni, spuse Charlie.

— Pentru că erai invizibil ?

— Nu chiar. Mai curînd neobservat.

— Bun, să zicem că te cred, dar ăsta nu era un motiv să spargi capul bunicii.

— N-ai nici o dovadă, spuse Charlie.

— Şi încă cum, spuse Rivera cu paharul ridicat pentru a face semn chelnerului că mai voia un Glenfiddich cu gheaţă. Am văzut poze cu nepoţii ei, mi le-a arătat cînd am intrat în casă.

— Nu, voiam să spun că nu ai vreo dovadă că voiam să-i crăp capul.

— înţeleg, spuse Rivera care nu înţelegea nimic. De unde o cunoşti pe doamna Posokovanovich?

— N-o cunosc. Numele ei mi-a apărut în agendă, aşa cum ţi-am arătat.

— Mi-ai arătat, aşa e. Dar asta nu-ţi dă dreptul să o omori. Ce zici?

— Păi asta-i problema. Ar fî trebuit să moară acum trei săptămîni. A apărut chiar şi un necrolog în ziar. Şi voiam să mă asigur că lucururile chiar aşa stau.

— Şi ţi-ai zis că, decît să le fî cerut celor de la *Chronicle* să facă necesara corectură, mai bine să împrăştii creierii bunicuţei.

— Asta ar fi fost o soluţie sau să o fi pus pe fiică-mea să-i spună „pisi", dar refuz să-mi exploatez copilul în felul ăsta.

— Mă bucur pentru înalta conştiinţă de care dai dovadă, Charlie, spuse Rivera, gîndind : *Pe cine să împuşc ca să mi se aducă ceva de băut* ? Dar să zicem că pentru o milionime de secundă te cred şi bătrîna doamnă ar fi trebuit să moară, dar nu s-a întîmplat, şi din cauza asta s-a tras cu o arbaletă în tine şi s-a ivit chestia aia în care am tras atunci pe alee - să zicem că aş crede toate astea. Ce ar trebui să fac eu acum?

— Trebuie să fii atent, spuse Charlie. S-ar putea să devii şi tu unul de-ai noştri.

— Poftim?

— Asta mi s-a întîmplat mie. Cînd a murit soţia mea, în spital, l-am văzut pe tipul venit să ia receptaculul de suflet şi, *pac,* am devenit Negustor al Morţii. M-ai văzut azi, cînd nimeni nu putea şi ai mai văzut-o şi pe scorpia din canal, în seara aia, pe alee. De cele mai multe ori sînt singurul care le vede.

Rivera ar fi vrut cu tot dinadinsul să-1 livreze pe tipul ăsta unui psihiatru de la spital şi să nu-1 mai întîlnească niciodată, problema era însă că văzuse femeia în noaptea aceea, şi altă dată pe strada lui, şi mai văzuse şi nişte rapoarte referitoare la lucruri stranii care avuseseră loc în oraş în ultimele două săptămîni. Şi nu era vorba de ciudăţeniile normale pentru un oraş ca San Francisco, ci de lucruri ciudate de-a dreptul, cum ar fi un stol de ciori atacînd un turist în Coit Tower şi un tip care a dat buzna cu maşina printr-o vitrină din Chinatown, spunînd că a încercat să evite un dragon, şi oamenii din Mission care spuneau că văzuseră o iguană îmbrăcată ca un muşchetar, facîndu-şi loc prin gunoi, cu o sabie mititică şi cîte şi mai cîte.

— O pot dovedi, spuse Charlie. N-ai decît să mă duci la magazinul de muzică din Castro.

Rivera se uită la tristele cuburi de gheaţă din pahar şi spuse :

— Ţi-a mai spus cineva vreodată, Charlie, că îi e greu să-ţi urmărească ideile ?

— Trebuie să vorbeşti cu Minty Fresh.

— Desigur, asta o să lămurească toată povestea. O să schimb o vorbă cu Krispy Kreme cît mai stau aici.

— E şi el unul dintre Negustorii Morţii. El îţi poate confirma că îţi spun adevărul şi mă poţi lăsa să plec.

— Ridică-te, spuse Rivera stînd în picioare.

— încă nu mi-am băut vinul.

— Lasă banii pentru băutură şi scoală-te, te rog. Rivera îşi vîrî degetul în cătuşele lui Charlie şi îl trase. Mergem în Castro.

— Nu cred că mă pot folosi de baston cu astea la mîini, spuse Charlie.

Rivera oftă şi se uită spre surferi. I se păru că vede ceva mare mişcîndu-se în spatele unui surfer, dar, chiar cînd inima îi tresări de bucurie la gîndul că... un leu de mare îşi scoase capul mustăcios din creţurile apei înecînd speranţele lui Rivera. Ii aruncă lui Charlie cheile cătuşelor.

— Ne vedem la maşină. Mă duc la WC.

— Aş putea evada.

Fă-o, Charlie - după ce plăteşti

.Reconsiderarea unei cariere în comerţul la mîna a doua

y

Anton Dubois, proprietarul lui Book 'em Danno din Mission, fusese Negustor al Morţii cu mult înaintea oricui altcuiva din San Francisco. Bineînţeles că la început nu s-a autointitulat Negustor al Morţii, dar cînd tipul ăla, Minty Fresh, care deschisese magazinul de discuri din Castro, a inventat termenul, nu s-a mai putut gîndi la sine ca la altceva. Avea şaizeci şi cinci de ani şi sănătatea lui cam lăsa de dorit, mai cu seamă că nu îşi antrenase niciodată trupul pentru mai mult decît a-i căra capul de ici-colo, adică mai cu seamă prin perimetrul în care locuia. Totuşi, de-a lungul atîtor ani de lecturi, acumulase o cultură enciclopedică legată de ştiinţa şi mitologia morţii. Aşa că, în acea seară de marţi, imediat după apusul soarelui, cînd vitrinele magazinului său s-au întunecat, de parcă toată lumina universului fusese suptă dintr-odată, şi cele trei figuri feminine veneau spre el prin magazin, în timp ce el stătea sub lumina micii veioze în biroul din spate, ca o insuliţă galbenă pierdută în

imensitatea spaţiului, a fost primul în o mie cinci sute de ani care a aflat ce - *cine* - erau.

— Morrigan, spuse Anton, fără ca vocea să-i trădeze nici cea mai mică urmă de spaimă.

A Puse cartea jos fără să-i mai pese la ce pagină ajunsese. ÎŞi scoase ochelarii şi îi şterse cu flanela pe care o purta, ªPoi îi puse la loc, de parcă nu ar fi vrut să piardă nici un amănunt. Acum erau doar nişte pete de lumină vineţii mişcîndu-se printre umbrele adinei ale magazinului, dar pe care le putea zări. S-au oprit cînd a început să le vorbească. Una dintre ele şuieră - nu ca o pisică, un ton lung, constant -, mai curînd şuieratul aerului scăpat dintr-o saltea pneumatică, singura aflată între tine si marea întunecată, plină de rechini, şuieratul cu care viaţa ţi se scurge din trup pe la cusături.

— M-am gîndit eu că s-ar putea întîmplă ceva, spuse Anton, puţin neliniştit de data asta. Cu atîtea semne şi profeţiile despre Luminatus, ştiam eu că se întîmplă ceva, dar nu mi-am imaginat că e vorba de voi - în persoană - ca să zic aşa. îţi dă frisoane.

— Un mare admirator? spuse Nemain.

— Un fan, spuse Babd.

— Un sacrificiu, spuse Macha.

Se mişcau în jurul lui, chiar în afara cercului de lumină.

— Am schimbat locul receptaculelor de suflet, spuse Anton. Mi-am dat

seama că celorlalţi li s-a întîmplat ceva.

— Ah, eşti dezamăgit că n-ai fost tu primul ? spuse Babd.

— Va fi exact ca prima dată, idiotule, spuse Nemain. Pentru tine, cel puţin.

Chicoti.

Anton întinse mîna sub birou şi apăsă pe un buton. Storurile de oţel începură să se deruleze peste vitrine şi uşă.

— Ţi-e frică să nu fugim, ţestoaso, spuse Macha. Nu ţi se pare că seamănă cu o broască-ţestoasă?

— A, ştiu că obloanele nu vă vor împiedica să ieşiţi, nu ăsta-i rolul lor. Cărţile spun că sînteţi nemuritoare, dar eu bănuiesc că nu-i chiar adevărat. Există prea multe poveşti cu luptători care v-au rănit şi v-au văzut vin- decîndu-vă pe cîmpul de luptă.

— Vom fî aici şi după zece mii de ani de la moartea ta, care va şi începe cît se poate de curînd, aş putea eu sa adaug, spuse Nemain. Sufletele, ţestosule. Unde le-ai pus?

îşi scoase ghearele şi îşi întinse mîna în dreptul luminii ca Anton să i le poată vedea. Venin picura de pe vîrful lor şi sfîrîia cînd cădea pe podea.

— Deci tu trebuie să fii Nemain, spuse Anton.

Morrigan zîmbi, şi el reuşi să-i zărească doar dinţii în întuneric.

Anton se simţi învăluit de o pace stranie. De cincizeci de ani se pregătea, într-un fel sau altul, pentru clipa asta. Ce spuneau budiştii ? *Doar dacă eşti pregătit pentru propria-ţi moarte poţi trăi cu adevărat.* Dacă nici colectarea sufletelor şi nici faptul de a-i fi văzut pe alţii murind timp de treizeci de ani nu te-au putut pregăti, atunci ce ? Deşurubă cu atenţie un căpăcel de inox de sub birou, unde se afla un buton roşu.

— Am instalat cele patru difuzoare din spatele magazinului acum cîteva luni. Sînt convins că voi le vedeţi, chiar dacă eu nu pot, spuse Anton.

— Sufletele ! lătră Macha. Unde sînt ?

— Sigur, nu ştiam că e vorba de voi. Am crezut că era vorba de micile creaturi pe care le-am văzut mişunînd prin cartier. Dar sper că, întrucîtva, veţi aprecia muzica.

Cele trei Morrigan se uitară una la alta.

Macha mîrîi.

— Cine mai spune chestii ca „întrucîtva" ?

— Asta bolboroseşte, spuse Babd. Hai să-1 chinuim. Ai **grijă** de ochii lui, Nemain.

— Vă mai amintiţi cum arată o sabie cu mîner dublu ? le întrebă Anton.

— Un paloş mare, cu mîner pentru două mîini, spuse **Nemain.** Numai bun pentru descăpăţînări.

— Ştiam şi eu. Ştiam, spuse Babd. Se dă şi ea mare.

— Ei bine, în ziua de azi acelaşi lucru înseamnă altceva[8], le spuse Anton. Poţi să pui mîna pe cele mai interesante lucruri cînd lucrezi de trei decenii în comerţul la mîna a doua.

îşi închise ochii şi apăsă butonul. Spera ca sufletul lui să-şi găsească sălaşul într-o carte, preferabil ediţia pri$_n$. ceps a ltd *Cannery Row,* pe care o depozitase într-altă parte

Minele antipersonal pe care le montase în cutiile difu„ zoarelor din spatele magazinului explodară expediind două mii opt sute de bile de oţel care se izbiră de obloanele de fier cu puţin sub viteza sunetului, sfîşiindu-1 pe Anton si tot ce mai era în jur.

Ray şi-a urmărit iubirea vieţii încă un cvartal, pe Masson Street, unde ea sări într-un tramvai cu care a mers pînă pe dealul din Chinatown. Problema era că, dacă era destul de uşor să intuieşti unde se ducea tramvaiul, nu veneau decît din zece în zece minute, aşa că Ray nu putea să-1 aştepte pe următorul, să sară înăuntru şi să ordone : „Ţin-te după vechitura aia trăsnită de tramvai şi dă-i bice". Şi în jur nici urmă de taxi.

Se dovedi că alergatul pe un deal orăşenesc într-o zi fierbinte de vară, în haine de stradă, era cu totul altceva faţă de joggingul pe bandă într-o sală

8 *Claymore* - sabie cu mîner dublu ; mină antipersonal. (n.t.) (în engl. în. orig.)

cu aer condiţionat, în spatele unui cîrd de păpuşele spilcuite numai bune de futut, aşa că, atunci cînd a ajuns pe California Street, Ray, care era îmbibat de sudoare, nu numai că ura tot ce însemna San Francisco şi pe toţi din el, dar era gata s-o rupă cu Audrey şi să se întoarcă la disperarea relativă a ucrainenelor incendiare şi exotice.

Spre norocul lui, a prins un moment de pauză la staţia centrală din Powell Street, acolo unde tramvaiele din Chinatown îşi iau pasagerii, aşa că a putut să sară în tramvaiul în care era Audrey, chiar în spatele ei, şi să-şi continue captivanta cursă de urmărire cu zece kilometn pe oră, încă zece cvartale, pînă pe Market Street.

Audrey sări din tramvai, se duse direct la staţia de pe Market şi se urcă într-unui din tramvaiele străvechi, care porni înainte ca Ray să fi ajuns la refugiu. Parcă avea de-a face cu o gagică diabolică din filmele cu spioni, călătorind doar cu mijloacele de transport pe şină. Felul în care tramvaiul părea să fie acolo pentru ea, ca să dispară cum ajungea el îl făcu pe Ray să creadă că aşa era. Fără îndoială că deţinea un fel de putere asupra tramvaielor, era o vrăjitoare. (în chestiuni de inimă, imaginaţia Masculului **geta** se poate întoarce oricînd împotriva peţitorului şovăielnic, şi, în acest moment, Ray începuse să-şi piardă şi bruma de încredere în sine pe care o mai avea.)

Tbtuşi, Market Street era cea mai aglomerată stradă din **oraş, aşa** că Ray reuşi să înhaţe un taxi şi să o urmărească **pe Audrey** pînă în cartierul Mission, ba chiar mai ţinu **taxiul** cîteva cvartale, pînă cînd o văzu iar mergînd pe jos.

Ray rămase cu un cvartal în urmă, urmărind-o pe Audrey, care se duse la o clădire de un verde-jad, în stil victorian, de pe Seventeenth Street, cu o mică placă pe coloana de la intrare pe care scria CENTRUL BUDIST TREI BIJUTERII. Ray, a cărui respiraţie şi calm reveniseră la normal, putea acum s-o urmărească ascuns confortabil în spatele unui stîlp din stradă cum urca scările centrale. Cînd ajunse la ultima treaptă, uşa din sticlă cu plumb se deschise brusc şi două doamne în vîrstă se năpustiră înăuntru, scăpate cu totul parcă de sub control, urcînd scările ca nişte nebune din dorinţa, din cîte se părea, de a-i spune ceva lui Audrey. Cele două doamne în vîrstă i se păreau cunoscute. Ray nu mai respiră şi îşi vîrî mîna în buzunarul din spate al blugilor. Scoase de acolo fotocopiile permiselor de conducere ale celor două femei pe care Charlie îl rugase să le găsească. Ele erau : Esther Johnson şi Irena Posokovanovich, alături de viitoarea doamnă Macy. Apoi, chiar în momentul în care Ray încerca să desluşească secretul acelei legături, uşa centrului budist se deschise [la]r, şi pe ea năvăli ceva ce părea a fi o vidră într-o fustă nuni cu

paiete şi cizmuliţe şic, gata să atace gleznele lui Audrey cu o foarfecă.

Charlie şi inspectorul Rivera erau în faţa lui Fresh Music din Castro, încercînd să se uite în magazin printre postere cu albume şi fotografii de carton ale unor cîntăreţi în mărime naturală. Conform orarului de pe uşă, magazinul ar fi trebuit să fie deschis, dar uşa era încuiată şi înăuntru era întuneric. Din ce vedea Charlie, magazinul rămăsese la fel ca acum mulţi ani în urmă, cînd îl înfruntase pe Minty Fresh, cu o singură excepţie, una remarcabilă- raftul plin cu suflete pîlpîitoare dispăruse.

în apropiere era un magazin cu lactate, şi Rivera îl luă pe Charlie cu el înăuntru şi discută cu proprietarul, un tip care arăta pe de-a-ntregul prea bun să conducă un asemenea magazin. Şi tipul le-a spus :

— De cinci zile n-a mai deschis. Nu ne-a spus absolut nimic. I s-a-ntîmplat ceva?

— Sînt convins că nu, spuse Rivera.

Trei minute mai tîrziu Rivera făcu rost de numărul lui Minty şi de adresa lui de la biroul cu evidenţa populaţiei, şi, după ce încercă numărul de telefon, la care răspunse căsuţa vocală, se duseră acasă la Fresh în Twin Peaks, unde găsiră un vraf de ziare la uşă.

Rivera se întoarse spre Charlie.

— Mai cunoşti pe altcineva care ar putea depune mărturie pentru ce mi-ai spus ?

— Te referi la un alt Negustor al Morţii ? îl întrebă Charlie. Nu ştiu cine sînt, dar îi cunosc pe cîţiva. Şi probabil că nu vor discuta cu tine.

— Un proprietar de anticariat din Haight şi un negustor de vechituri de pe Fourth Street, nu-i aşa ? spuse Rivera.

— Nu, spuse Charlie. Pe ăştia nu îi cunosc. De ce mă întrebi ?

— Pentru că amîndoi lipsesc, spuse Rivera. Era sînge pe toţi pereţii negustorului de vechituri. Iar în anticariatul din Haight s-a găsit pe jos urechea unui om.

Charlie se dădu înapoi pînă se opri în zid.

— Asta n-a mai apărut în nici un ziar.

— Nu permitem publicarea unor asemenea lucruri. Amîndoi locuiau singuri, nimeni n-a văzut nimic, şi nici

0u ştim dacă, în final, e vorba de o crimă. Dar acum, cînd lipseşte şi tipul ăsta, Fresh...

__Crezi că şi tipii ăştia erau Negustori ai Morţii ?

__Nu spun că aş crede aşa ceva, Charlie, ar putea fi

vorba de o coincidenţă, dar pentru că Ray Macy m-a sunat azi în legătură cu tine, ăsta a fost motivul pentru care te-am căutat. Asta voiam să te întreb, dacă îi cunoşti.

— Ray m-a urmărit?

— Las-o baltă. Poate că ţi-a salvat viaţa.

Gîndul lui Charlie se îndreaptă pentru a suta oară spre Sophie în noaptea aceea, chinuit de faptul că nu era alături de ea.
— Pot să-i dau telefon fiicei mele ?
— Sigur, spuse Rivera. Dar...
— Să dăm o fugă pînă în Mission, la Danno, spuse Charlie în timp ce îşi scotea telefonul din buzunarul hainei. Facem vreo zece minute pînă acolo. Cred că proprietarul e unul de-ai noştri.
Sophie era bine şi le dădea dulăilor Cheese Newts împreună cu doamna Korjev. Il întrebă pe Charlie dacă avea nevoie de ajutor, şi întrebarea îi aduse lacrimi în ochi şi trebui să-şi ţină bine vocea în frîu înainte de a răspunde.
Şapte minute mai tîrziu parcaseră în mijlocul lui Valencia Street, uitîndu-se cum maşinile pompierilor aruncau trombe de apă la etajul al doilea al clădirii unde se afla Book 'em Danno. Coborîră din maşină, şi Rivera îşi arătă insigna unui ofiţer de poliţie care ajunsese primul la locul evenimentului.
— Pompierii nu pot intra, spuse poliţistul. Uşa de la ieşirea de incendiu e din fier masiv, ca şi obloanele.
Obloanele de siguranţă erau curbate spre exterior, pline de umflături.
— Ce s-a întîmplat? întrebă Rivera.
— Nu ştim încă, spuse poliţistul. Vecinii au anunţat o e*plozie şi asta e

tot ce ştim pînă acum. Nu locuia nimeni k etaj. Am evacuat toate clădirile învecinate.

— Mulţumesc, spuse Rivera. îl privi pe Charlie cu o sprinceană ridicată.

— Fillmore, spuse Charlie. Un magazin de amanet la Fulton & Fillmore.

— Să mergem, spuse Rivera, luîndu-1 pe Charlie de braţ pentru a-1 ajuta să ţopăie mai repede pînă la maşină.

— Deci nu mai sînt suspect? spuse Charlie.

— Să vedem dacă vei rămîne în viaţă, spuse Rivera deschizînd portiera.

Ajuns în maşină, Charlie îşi sună sora.

— Jane, te rog pe tine să te duci după Sophie şi căţeluşi şi să-i duci la tine.

— Sigur, Charlie, dar tocmai am spălat covoarele... Alvin şi...

— *Să nu* o desparţi pe Sophie de cîini nici măcar o clipă, Jane. înţelegi?

— Doamne, Charlie, sigur că da.

— Vorbesc serios. S-ar putea ca viaţa să-i fie în pericol şi ei o vor apăra.

— Dar ce se întîmplă? Vrei să chem poliţia?

— Sînt cu poliţia, Jane. Ife rog, mergi şi ia-o pe Sophie chiar acum.

— Acum plec. Şi cum îi iau pe toţi în Subaru?

— Vezi tu. La nevoie, leagă-i pe Alvin şi Mahomed de bara din spate şi condu încet.

— E oribil ce-mi spui, Charlie.

— Ba nu. Cîinii n-or să păţească nimic.

— Nu de asta e vorba. Ultima dată cînd am făcut asta, mi-au smuls bara. Şase sute de parai m-a costat s-o pun la loc.

— Du-te şi ia-o. Te sun iar peste o oră. Charlie închise telefonul.

— 'Te-m-aş în ele de paloşe, spuse Babd. Şi îmi plăceau aşa de mult paloşele, dar acum... trebuiau să le facă explozive şi pline de - cum îi zice la chestia aia, Nemain?

__ Şrapnel.

__ Şrapnel, spuse Babd. Şi tocmai începusem să mă simt ca altădată...

— Gura ! lătră Macha.

— Dar mă doare, spuse Babd.

Se scurgeau printr-un canal de sub Sixteenth Street din Mission. Abia dacă îşi reveniseră la bidimensionalitate şi arătau ca nişte steaguri negre şi zdrenţuite de luptă, umbre roase pînă la urzeală, din care supura o zeamă neagră în timp ce hălăduiau prin canale. Unul din picioarele lui Nemain fusese complet tăiat, aşa că şi-1 vîrîse la subsuoară în timp ce surorile ei o ajutau să se tîrască de-a lungul canalului.

— Poţi să zbori, Nemain? o întrebă Babd. Atîrni prea greu.

— Nu pe aici. Şi acolo nu mă mai întorc.

— Trebuie să ajungem iar Sus, spuse Macha. Asta dacă vrei să te vindeci mileniul ăsta.

Cînd cele trei dive ale morţii ajunseră la un punct de joncţiune mai larg de sub Market Street, auziră ceva vărsîndu-se în canalul din faţa lor.

— Ce-i asta? spuse Babd.

Se opriră. Ceva ţopăia în conducta de care se apropiau.

— Ce e asta ? Ce e asta ? întrebă Nemain, care nu putea vedea dincolo de surorile ei.

— Seamănă cu o veveriţă într-o rochie de bal, spuse Babd. Dar sînt slăbită şi m-aş putea înşela.

— Şi idioată, spuse Macha. E un suflet de dar. Ia-l! Am putea vindeca piciorul lui Nemain cu el.

Macha şi Babd o trîntiră pe surioara unipedă şi se repeziră spre punctul de joncţiune, chiar în clipa cînd terierul se ivi înaintea lor.

Cele trei Morrigan o luară la sănătoasa pedalînd de-a-ndoaselea prin canal, cu un sunet de pisică sfîşiind mătasea.

— Hua, hua, hua, incantă Macha rîcîind conducta cu ce-i mai rămăsese din gheare.

Cîinele scoase un lătrat ascuţit de ameninţare şi fugj prin canal după Morrigan.

— Plan nou, plan nou, plan nou, strigă Babd.

— Urăsc cîinii, spuse Macha.

Îşi înşfăcară sora cînd trecură pe lîngă ea.

— Noi, neîndurătoarele zeiţe ale morţii, care vom stă- pîni curînd peste toată bezna, o tulim din faţa unui căţeluş, spuse Nemain.

— Ce vrei să spui cu asta, ţopăilă? zise Nemian.

în Fillmore, Carrie Lang îşi terminase ziua de lucru şi închisese casa de amanet aşteptînd să scoată din curăţătorul ultrasonic bijuteriile pe care le achiziţionase în ziua aceea ca apoi să le aşeze în caseta lor. Voia să termine şi să plece, să meargă acasă şi să ia cina, apoi, poate, să iasă vreo două ore. Avea treizeci şi şase de ani, era singură şi simţea ca pe o obligaţie ieşitul în lume, doar în speranţa că va găsi un tip drăguţ, deşi ar fi preferat să stea acasă şi să urmărească seriale poliţiste la televizor. Se mîndrea cu faptul că nu devenise cinică. Proprietarul unei case de amanet, ca şi plătitorul de cauţiuni, are tendinţa de a-i vedea pe oameni cum e mai rău, şi în fiecare zi trebuia să lupte contra convingerii că ultimul bărbat cumsecade din lume devenise ori idiot, ori smintit.

în ultima vreme, nu mai voia să iasă din cauza ciudăţeniilor pe care le vedea sau le auzea pe stradă - făpturi care se furişau în umbră, şoapte auzite din gurile de canal; să stai

acasă era oricum o alternativă mult mai bună. De la o vreme obişnuia să-şi aducă basetul de cinci ani, Cheerful, la serviciu cu ea. Cîinele nu îi era de prea mare folos dacă ar fi fost să o apere, cu excepţia cazurilor cînd atacatorul nu ar fi fost mai înalt de o şchioapă, dar avea coarde vocale zdravene şi avea toate şansele să latre la băiatul cel rău dacă nu ar fi avut în mînă un biscuit pentru căţei. Cum s-a dovedit, creaturile care i-au invadat magazinul în seara aceea nu îi ajungeau nici la genunchi.

Carrie era Negustor al Morţii de nouă ani şi, după ce adaptarea la şocul iniţial al întregului fenomen de transferare a sufletelor s-a atenuat (ceea ce i-a luat cam patru ani), s-a acomodat aşa de bine, încît considera totul pur şi simplu ca pe o altă componentă a afacerii, dar ştia din *Marea, grandioasa carte a morţii* că se întîmplă ceva, şi asta a băgat-o în sperieţi.

Ducîndu-se spre vitrina magazinului să lase obloanele, auzi ceva mişcîndu-se prin beznă în spatele ei, ceva scund, în spatele chitarelor. Cevaul atinse în trecere o coardă mi şi nota vibră ca un avertisment. Carrie se opri din cobo- rîrea obloanelor şi verifică dacă avea cheile, în cazul în care va trebui să fugă pe uşa din faţă. Deschise şi tocul revolverului calibru 38, apoi îşi spuse : *Ei drăcie, doar nu sînt poliţistă,* şi scoase arma

îndreptînd-o spre chitara care încă mai vibra. Un poliţist cu care obişnuise să se întîlnească cu ani în urmă, o convinsese să poarte la ea un Smith&Wesson cînd era la magazin şi, deşi nu avusese niciodată ocazia să-1 folosească pînă atunci, ştia că era un factor de descurajare pentru hoţi.

— Cheerful? strigă ea.

Răspunsul a fost un foşnet venit din camera din spate. De ce **stinsese mai toate luminile ? întrerupătoarele erau** în camera **din spate, şi lumina venea doar de la vitrine,** lăsînd **podeaua, de unde se auzeau zgomotele, în întu**neric.

— Am o armă şi ştiu s-o folosesc, spuse ea, simţindu-se ridicolă chiar în clipa cînd vorbele îi ieşeau din gură.

De data asta răspunsul a fost un geamăt înfundat.

— **Cheerful !**

Se ghemui sub tejghea, apoi fugi în camera din spate, ^ăturînd aerul cu revolverul, aşa cum văzuse că fac poliţiştii în seriale. Un alt geamăt. îl zări pe Cheerful aflat la locul lui obişnuit de lîngă uşa din spate, dar era ceva în jurul labelor şi botului său. Scotch.

întinse mîna să aprindă luminile, dar ceva o izbi în spatele genunchilor. încercă să se întoarcă şi ceva o izbi în piept, dezechilibrînd-o. Gheare ascuţite îi înşfăcară încheieturile mîinilor şi, în timp ce cădea, scăpă

revolverul. Se izbi de tocul uşii, declanşînd în cap ceva ce semăna cu o lumină stroboscopică, apoi ceva o lovi în ceafa tare şi totul se pierdu în beznă.

Cînd îşi reveni, era tot întuneric. Nu îşi putea da seama cît timp fusese leşinată şi nici nu se putea mişca pentru a-şi privi ceasul. *Ah, Doamne, mi-au rupt gîtul,* îşi spuse ea. Vedea cum lucrurile treceau pe lîngă ea, fiecare cu o strălucire roşie, întunecată, iluminînd şi suportul care le ducea - feţe scheletice minuscule şi gheare şi orbite de ochi moarte şi golite. Sufletele păreau să plutească pe podea escortate de stîrvul putrezit al unei momîi. Apoi simţi gheare, făpturi atingînd-o, foşnind pe sub ea. încercă să ţipe, dar gura îi fusese astupată cu scotch.

Se simţi săltată, apoi văzu cum uşa din spatele magazinului se deschide în timp ce era scoasă pe ea, doar la cîţiva centimetri de podea. Apoi fu împinsă în poziţie aproape verticală şi simţi cum se prăbuşeşte într-un abis.

Găsiră uşa din spate a casei de amanet deschisă şi basetul legat fedeleş într-un colţ. Rivera cercetă magazinul cu arma scoasă şi cu lanterna în mînă, apoi îl chemă pe Charlie, rămas în stradă, după ce se convinse că nu era nimeni înăuntru.

Cînd intră în magazin, Charlie aprinse luminile.

— Uau, făcu el.

— Ce ? spuse Rivera.

Charlie arătă spre o vitrină al cărei geam era spart.

— Asta e vitrina unde îşi ţinea expuse sufletele. Era aproape plină cînd am venit aici - acum, ei bine...

Rivera privi locul gol.

— Să nu atingi nimic. Indiferent ce s-a întîmplat aici, nu cred să fie opera aceluiaşi răufăcător care i-a jefuit pe ceilalţi negustori.

— De ce?

Charlie privi în camera din spate, spre basetul legat.

— Din cauza lui, spuse Rivera. Nu legi cîinele dacă ai de gînd să măcelăreşti oamenii şi să împroşti totul cu sînge şi să împrăştii trupul peste tot. Aici n-a operat aceeaşi mentalitate.

— Poate că ea îl lega în timp ce a fost surprinsă, spuse Charlie. Aş spune că avea ceva din înfăţişarea unei poliţiste.

— Da, şi toţi poliţiştii leagă cîinii, cam asta vrei să insinuezi ?

Rivera îşi puse revolverul în toc, scoase un briceag din buzunar şi se duse la cîinele care gemea pe jos.

— Nu asta am vrut să zic. Scuze. Dar avea o armă.

— în mod sigur a fost aici, spuse Rivera. Altfel ar fl fost activate alarmele. Ce e pe tocul uşii?

Rivera tocmai tăia scotchul cu care era legat cîinele, atent să nu-1 rănească. Făcu un semn din cap spre holul care ducea spre camera din spate.

— Sînge, spuse Charlie. Şi puţin păr.

Rivera dădu aprobator din cap.

— E sînge şi pe podea? Nu atinge.

Charlie se uită la băltoaca minusculă din stînga uşii.

— Aha, aşa cred.

Rivera eliberase labele cîinelui şi îngenunche lîngă el pentru a-1 ţine în timp ce îi scotea scotchul de pe bot.

— Urmele alea, să nu le ştergi. Ce sînt, urme parţiale de pantof?

— Parcă sînt urmele unor picioare de pasăre. Pui poate ?

-Nu.

Rivera eliberă cîinele, care imediat încercă să sară pe pantalonii italieneşti ai inspectorului şi să-1 lingă pe fată drept mulţumire. Ţinu cîinele de zgardă şi se duse lîngă Charlie, care examina urmele.

— Zău că seamănă a picioare de pui, spuse el.

— Aha, spuse Charlie. Şi tu ai bale de cîine pe haină.

— Aşa ceva trebuie raportat, Charlie.

— Deci balele de cîine sînt factorul determinant pentru chemarea de întăriri?

— Să lăsăm balele de cîine. Balele de cîine nu sînt relevante. Trebuie să raportez ce s-a întîmplat aici şi să-mi chem partenerul. O să fie enervat că

am întîrziat atîta. Trebuie să te duc acasă.

— Dacă n-o să reuşeşti să scoţi petele de pe sacoul costumului de o mie de dolari, o să ţi se pară foarte relevant.

— Fii atent, Charlie. Cum reuşesc să aduc o altă unitate aici, te trimit acasă. O să-ţi dau numărul meu de mobil. Mă anunţi de îndată ce se întîmplă ceva.

Rivera sună dispeceratul de pe mobilul lui şi ceru să-i trimită cît mai repede o patrulă de poliţişti în uniformă şi o alta care să marcheze locul crimei. După ce închise telefonul, Charlie spuse :

— Deci nu mai sînt arestat?

— Nu. Dar ţinem legătura. Şi ai grijă se te pui la adăpost. E clar? Poate că ar fi mai bine ca următoarele nopţi să nu ţi le mai petreci în oraş.

-— Nu se poate. Sînt Luminatus. Am răspunderile mele.

— Dar nu ştii ce sînt ei...

— Doar pentru că nu ştiu cine sînt, nu înseamnă că nu îi pot învinge, spuse Charlie, poate că acum ceva mai defensiv.

— Eşti sigur că nu ştii cîţi dintre Negustorii ăştia ai Morţii sînt în oraş sau pe unde s-ar putea afla ?

— Minty Fresh spunea că erau cel puţin zece, asta e tot ce ştiu. Femeia de aici şi tipul din Mission au fost singurii pe care i-am descoperit în timpul plimbărilor mele.

Auziră o maşină intrînd pe stradă, şi Rivera se duse la uşa din spate şi le făcu semn poliţiştilor, după care se întoarse la Charlie.

— Du-te acasă şi culcă-te dacă poţi, Charlie. Ţinem legătura.

Charlie îi permise poliţistului în uniformă să-l conducă la maşină şi se lăsă ajutat să se urce în spate, apoi îi făcu un semn cu mîna lui Rivera, şi basetul lătră cînd maşina patrulei ieşi în marşarier de pe stradă.

O zi de tot rahatul

A fost o zi de tot rahatul în oraşul de pe malul golfului.

La revărsatul zorilor, stoluri de vulturi s-au cocoţat pe suprastructurile de pe Golden Gate şi Bay Bridge, privind cu duşmănie spre navetişti, de parcă ar fi fost un act de tupeu fără margini că trăiau şi mergeau mai departe. Elicopterele de supraveghere a traficului, trimise să fotografieze cîrdurile de păsări negre, au sfîrşit prin a acoperi un nor spiralat de lilieci care s-a rotit în jurul piramidei Transamerica timp de zece minute, după care a părut a se evapora într-o pîclă neagră care a continuat să plutească deasupra golfului. Trei înotători care participau la competiţia de triatlon a San Francisco-ului, s-au

înecat în golf, şi camera unui elicopter a filmat ceva sub apă, o formă întunecată care se apropia de unul dintre înotători pentru a-1 tîrî la fund. Numeroasele reluări ale casetei au relevat că arătarea avea mai curînd anvergura mare a unei aripi decît forma alungită şi alunecoasă a unui rechin şi un cap distinct cu coarne cu totul diferit faţă de orice calcan care fusese văzut vreodată. Raţele din Golden Gate Park şi-au deschis brusc aripile şi au părăsit zona, la fel ca şi sutele de lei de mare care de obicei se tolăneau la soare pe Cheiul 39. Pînă şi porumbeii păreau să fi dispărut din oraş.

Un reporter de teren din tura de noapte, care ţinea legătura cu secţiile de poliţie, a remarcat coincidenţa celo

şapte rap >arte privind violenţe asupra sau dispa unor
persoane unor de la magazinele second-hand din zonă,
şi la

r

începutul serii posturile de televiziune anunţau deja evenimentul, alături de imagini spectaculoase de la incendiul de la Book 'em Danno din Mission. La care se adăugau sute de evenimente disparate trăite de diverşi inşi : făpturi mişunînd în întuneric, voci şi ţipete din canale, laptele acrindu-se, pisici care îşi zgîriau stăpînii, cîini urlînd şi mii de oameni care se trezeau că prea puţin le mai păsa de gustul ciocolatei. O zi cu adevărat futută.

Charlie îşi petrecu restul nopţii agitîndu-se şi veri- ficînd lacăte şi încuietori, apoi reverificîndu-le, apoi studiind internetul în căutare de indicii legate de Lumea Subterană, pentru cazul în care cineva ar mai fi expus un străvechi document nou-nouţ faţă de cel pe care îl veri- ficase ultima oară. îşi scrise testamentul şi cîteva scrisori cu care a ieşit la cutia din stradă preferată poştei mobile de la magazin. Apoi, la revărsarea zorilor, complet epuizat de imaginaţia lui de Mascul Beta care rula cu o mie de kilometri pe oră, luă două dintre somniferele pe care i le lăsase Jane şi dormi toată ziua aceea futută, ca să fie trezit spre seară de un telefon de la iubita lui fiică.

— Alo.

— Mătuşa Cassie e antisemită, spuse Sophie.

— Puişor, e şase dimineaţa. N-am putea discuta despre opţiunile politice ale mătuşii Cassie ceva mai tîrziu?

— Ba nu e deloc, e şase seara. Trebuie să fac baie şi mătuşa Cassie nu mă lasă să-i iau pe Alvin şi Mahomed cu mine în baie pentru că e antisemită.

Charlie îşi privi ceasul. într-un fel, era bucuros că era Şase după-amiaza şi că vorbea cu fata lui. Indiferent ce se întîmplase cît dormise el, nu o afectase cu nimic pe Sophie.

— Cassie nu e antisemită, se auzi vocea lui Jane pe cealaltă linie.

— Oho, şi încă cum, spuse Sophie. Fii atent, tati, mătuşa Jane e simpatizantă a antisemiţilor.

— Ba nu, spuse Jane.

— Tu auzi ce isteaţă e fie-mea ? spuse Charlie. Eu habar n-aveam că există cuvinte ca *antisemit* şi *simpatizant* cînd eram de vîrsta ei. Dar tu?

— Nu poţi avea încredere în *goyim*-i, spuse Sophie în şoaptă. *Goyim*-ii urăsc să facă baie.

— Şi tati e un *goyim,* puişor.

— O, Doamne, sînt peste tot, ca nişte zombi !

Auzi telefonul căzînd din mîna lui Sophie, un ţipăt şi o uşă trîntită.

— Sophie, deschide imediat uşa, se auzi vocea lui Cassie pe fundal.

Jane spuse :

— Charlie, de unde a luat ea toată povestea asta? Tu ai învăţat-o?

— E opera doamnei Korjev - ea descinde din cazaci şi se simte într-un fel vinovată pentru ce le-au făcut strămoşii ei evreilor.

— A, spuse Jane al cărei interes pieri, acum că nu mai putea să-1 acuze pe Charlie. N-ar fi trebuit să laşi cîinii să intre în baie cu ea. Mănîncă săpunul şi uneori intră în cadă, şi atunci...

-— Lasă-i cu ea, Jane, o întrerupse Charlie, sînt singurii care o pot proteja.

— Bine, dar îi las să mănînce doar săpunurile ieftine. Nici vorbă de alea franţuzeşti.

— Sînt cît se poate de mulţumiţi cu săpunurile fără pretenţii, Jane. Azi-noapte am întocmit un testament olograf. Dacă mi se întîmplă ceva, vreau să o creşti tu pe Sophie. Testamentul e aici.

Jane nu răspunse. îi auzi doar respiraţia.

— Jane ?

— Sigur, sigur. Sigur că da. Ce naiba e cu voi? Ce mare pericol o pîndeşte pe Sophie? Ce eşti aşa de misterios? Ş[1] de ce, javră ce eşti, n-ai sunat mai devreme?

__Toată noaptea am fost treaz, prins cu testamentul. pupă care am luat două din somniferele pe care mi le-ai dat. Şi dintr-odată s-au dus douăsprezece ore.

— Ai luat două ? Niciodată să nu iei două.

— Da, mulţumesc, spuse Charlie. în fine, sînt sigur că nu mi se va întîmplă nimic, dar, dacă totuşi mi se întîmplă, trebuie să o iei pe Sophie şi să pleci cu ea un timp din oraş. Undeva la munte, prin Sierra. Ţi-am mai trimis şi o scrisoare în care ţi-am explicat tot, cel puţin atît cît ştiu eu. Dar s-o deschizi doar dacă mi se întîmplă ceva. în regulă ?

— Să nu ţi se întîmple nimic, idiotule. Tocmai ce-am pierdut-o pe mama, şi eu - de ce dracu-mi vorbeşti aşa, Charlie? în ce dracu' te-ai băgat?

— Nu pot să-ţi spun, Jane. Trebuie să mă crezi că nu a ţinut de voinţa mea.

— Cum pot să te ajut ?

— Făcînd şi mai departe exact ce ai făcut şi pînă acum. Ai grijă de Sophie, fereşte-o de pericole şi lasă dulăii ăia să fie cu ea în permanenţă.

— Bine, dar ar fi cazul să nu păţeşti nimic. Mă căsătoresc cu Cassie şi vreau să mă conduci la altar. Vreau să-ţi împrumut şi smockingul. E un Armani, nu-i aşa ?

— Nu, Jane.

— Nu vrei să mă conduci ?

— Nu, nu e vorba de asta. l-aş da şi bani, numai să te ia, dar nu despre asta e vorba.

— Atunci consideri că homosexualii nu ar trebui să aibă voie să se căsătorească. Asta e. în fine, ţi-ai dat arama pe faţă. De fapt am ştiut-o...

— Tbt ce cred e că homosexualii nu ar trebui să fie lăsaţi să se căsătorească în smockingul meu.

— Aha, făcu Jane.

— O să te îmbraci cu smockingul meu Armani şi va trebui să mai închiriez cîteva rahaturi, sau să cumpăr ceva n°u şi ieftin, după care voi trece în eternitate arătînd ca
dracu' în toate pozele de nuntă. Ştiu eu cum vă pl$_{ace}$ vouă să arătaţi în pozele de nuntă - parcă e o boală

— Cînd spui „vouă", te referi la lesbiene? îl întrebă Jane cu voce de procuror.

— Da, la lesbiene, cap pătrat, spuse Charlie, a cărui vocea semăna perfect cu a unui martor ostil.

— A, perfect, spuse Jane. E nunta mea. Şi, la urma urmei, cred că-mi pot cumpăra un smocking.

— Ce frumos ar fi, spuse Charlie.

— Vreau ca pantalonii să fie ceva mai largi la **fund,** că aşa se poartă acum, spuse Jane.

— Aşa te vreau.

— Aşa că nu va fi nici o problemă să mă conduci la altar.

— O să-mi dau toată silinţa. Crezi că Cassandra o să-mi dea voie s-o aduc pe micuţa evreică?

Jane începu să rîdă.

— Dă-mi telefon din oră în oră, spuse ea.

— Pe asta n-o mai fac.

— Bun, atunci cînd poţi.

— Da, făcu Charlie. Pa.

Zîmbi şi se rostogoli din pat, întrebîndu-se dacă era ultima dată cînd mai putea face aşa ceva. Şi zîmbi.

Charlie a făcut un duş, a mîncat un sandvici cu unt de arahide şi jeleu şi s-a îmbrăcat cu un costum de o mie de dolari pentru care plătise patruzeci. Făcu cîţiva paşi prin cameră şi hotărî că piciorul era de acum destul de vindecat şi că se putea descurca fără ghips, pe care îl lăsă pe podea, lîngă pat. Puse un ibric cu cafea pe foc şi îl sună pe inspectorul Rivera.

— E o zi de tot rahatul, spuse Rivera. Charlie, trebuie să-ţi iei fata şi să pleci din oraş.

— Nu pot. Tot ce se întîmplă are legătură cu mine. Dar te rog să mă ţii la curent. Da ?

— Promite-mi că nu vei încerca să faci nici o prostie sau vreun act de eroism.

Charlie întrerupse legătura fără să aibă habar ce va face mai departe, dar simţind că trebuia să facă totuşi ceva. O sună pe Jane să-i spună lui Sophie noapte bună.

— Vreau doar să ştii că te iubesc foarte mult, puişor.

— Şi eu, tati. De ce mi-ai telefonat?

— Cum? Ai vreo întîlnire ?

— Avem îngheţată.

— Ce grozav. Uite, Sophie, tăticu' trebuie să plece să rezolve nişte probleme, aşa că vreau să stai cîteva zile cu mătuşa Jane. E-n regulă ?

— Da. Ai nevoie de ajutor ? Sînt disponibilă.

— Nu, puişor, dar îţi mulţumesc.

— Bine, tati. Alvin se uită la îngheţata mea. Pare mai flămînd ca un urs. Trebuie să plec.

— Tfe iubesc, puişor.

— 1b iubesc, tati.

— Cere-ţi scuze mătuşii Cassie că ai făcut-o antisemită.

— Mbine.

Clic

Fetiţa închise telefonul. Lumina ochilor lui, lumina vieţii lui, mîndria şi fericirea lui îi închisese telefonul. Oftă, dar acum se simţea ceva mai bine. Cu inima frîntă e modul natural de a fi al Beta Masculului.

Charlie rămase cîteva minute în bucătărie pînă cînd ascuţi lama bastonului-sabie cu deschizătorul electric de conserve pe care el şi Rachel îl primiseră ca dar de nuntă, apoi ieşi să verifice magazinul.

De îndată ce deschise uşa dinspre scările din spate, Charlie auzi zgomote stranii şi animalice care veneau din

magazin. I se părea că le aude dinspre camera din spate, unde nu ardea nici o lumină, deşi se putea vedea multă lumină filtrîndu-se din magazin. Să fi venit momentul? Era ca şi cum găsise soluţia problemei.

Scoase sabia din teacă şi coborî scările ghemuit, căutînd marginea fiecărei trepte pentru a reduce cît mai mult scîrţîitul. La jumătatea drumului descoperi sursa zgomotului animalic şi se dădu înapoi, sărind înapoi aproape jumătate din treptele coborî te.

— Pentru numele lui Dumnezeu !

— Trebuia s-o fac, spuse Lily.

Era călare pe Ray Macy, cu rochia ei plisată, lăsata (din milă) peste el, acoperind acele părţi care l-ar fi făcut pe Charlie să-şi scoată pur şi simplu ochii, lucru pe care oricum se gîndea să-1 facă.

— A mers, se arătă Ray de acord cu respiraţia tăiată.

Charlie se uită în camera din spate - continuau ce începuseră, Lily călarindu-1 pe Ray ca pe un taur mecanic, cu un sîn ţopăindu-i peste reverul halatului ei de bucătar.

— Era deznădăjduit, spuse ea. L-am găsit făcîndu-şi-o cu aspiratorul. E spre binele lui, Asher.

— Ajunge ! strigă Charlie.

— Nu, nu, nu, nu, nu, spuse Ray.

— O fac din milă, spuse Lily.

— Lily ! exclamă Charlie acoperindu-şi ochii, ai putea să-ţi exersezi mila şi în alte moduri, ca Moş Crăciun e din Armata Salvării.

— Pe ăia nu vreau să-i fut. Cei mai mulţi sînt alcoolici înveteraţi şi put. Cel puţin Ray e curat.

— N-am spus să-i *fuţi* pe ăia, ci să *fii* unul dintre ei. Parcă am fi într-un bordel. Doamne !

— Eu *sînt* curat, spuse Ray.

— Ia mai tacă-ţi gura, spuse Charlie. E destul de tînără să-ţi fie fiică.

— Era pe punctul de a se sinucide, spuse Lily. Poate ca îi salvez viaţa.

— Chiar asta face, spuse Ray.

— Gura, Ray ! spuse Charlie. Sex deplorabil făcut din milă, asta e tot.

— El ştie, spuse Lily.

__Nici nu-mi pasă, spuse Ray.

__ O fac şi pentru cauza noastră, spuse Lily. Ray ţi-a ieşit din cuvînt.

'__Nu zău? spuse Ray.

— Cum? spuse Charlie.

__A găsit o femeie care a cumpărat toate sufletele. S-a întîlnit cu clientele pe care le-ai ratat tu. Undeva prin Mission. Şi nu avea chef să-ţi spună nimic despre ea.

—- Nu ştiu despre ce tot vorbeşti, spuse Ray. Apoi adăugă : Mai repede, te rog.

— Spune-i adresa, zise Lily.

— Lily, spuse Charlie, chiar nu-i nevoie de aşa ceva.

— Nu, spuse Ray.

Se auzi o plesnitură puternică. Charlie îşi descoperi ochii. Erau tot acolo, dîndu-i înainte cu ce începuseră, doar că obrazul lui Ray ardea ca focul, în timp ce Lily îşi arma braţul pentru o nouă lovitură.

— Spune-i !

— E pe Guerrero Street, între Eighteenth şi Nineteenth. Nu ştiu numărul, dar e o casă mare, verde, în stil victorian. Imposibil să n-o găseşti. Centrul Budist Trei Bijuterii.

PLEOSC !

— Au, dar i-am spus, suspină Ray.

— Asta e pentru că nu i-ai dat adresa, SCIRBA! spuse Lily. Apoi lui Charlie : Hai, Asher, du-te. Vreau o poziţie privilegiată cînd vei lua conducerea Lumii Subterane !

Charlie îşi spuse că unul dintre primele lucruri pe care le va schimba cînd va deveni stăpîn va fi să îmbogăţească *Marea, grandioasa carte a morţii,* incluzînd modul de operare în asemenea situaţii. Dar în loc de asta spuse :

— S-a făcut, Lily. Vei fî şefă peste sectorul haine şi tortură.

— Grozav, spuse Lily. Scuză-mă, Asher, dar acum trebuie să termin povestea asta. Apoi lui Ray : Ai auzit? S-a terminat cu flanelele pentru tine, sulică !

PLEOSC !

Gemetele lui Ray începură să crească în frecvenţă si intensitate.

— Sigur, spuse Charlie. Am plecat.

— Pe curînd, spuse Ray.

— Nu vă voi mai privi niciodată în ochi, pe nici unul din voi. E bine?

— Nu sună rău, Asher, spuse Lily. Să fii atent.

Charlie se furişă pînă la scări şi ieşi pe uşa din faţă a apartamentului său, stăpînindu-şi senzaţia de vomă care îl urmări tot drumul. Făcu semn unui taxi şi se duse în Mission, încercînd să-şi şteargă din minte imaginea futăcioşilor lui angajaţi.

Cele trei se ţinură după *sufletele de dar* scăpate prin gura de canal pînă la o stradă părăsită din Mission. Acum erau în aşteptare, supraveghind clădirea verde în stil victorian din gurile de canal aflate la fiecare capăt al străzii. Erau mult mai precaute acum, lăcomia fiindu-le oarecum potolită de cumplita explozie din noaptea precedentă.

Le numeau *suflete de dar,* deoarece menajeria micilor făpturi le adusese suflete de-a dreptul în canal - darurile făcîndu-şi apariţia în cele mai nefericite momente. După ce blestemăţia de terier le fugărise kilometri întregi prin ţevăria conductelor, abandonîndu-le smintite şi extenuate pe marginea înaltă a unei joncţiuni de conducte, a urmat defilarea a douăzeci, sau cam pe aici, de drăgălaşe coşmaruri, toate gătite ca de nuntă, purtînd pe tavă exact lucrul de care aveau nevoie să-şi vindece rănile şi să-şi refacă puterile : suflete de oameni. Şi astfel, revigorate, au fost în stare să alunge scîrboşenia de cîine. Cele trei Morrigan se simţeau din nou puternice - nu puterea pe

care o acumulaseră înainte de explozie, insuficientă acum probabil pentru a zbura, dar cu siguranţă suficientă pentru a se aventura încă o dată Sus, mai cu seamă că aveau şi atîtea suflete adunate.

Pe străzi nu era nimeni, cu excepţia drogaţilor, a curvelor şi a celor fără adăpost. După ziua de rahat din oraş, imensa majoritate hotărîse că lucrul cel mai bun era să rămînă acasă, în siguranţă. Pentru Morrigan (atît cît le păsa lor), oamenii erau mai în siguranţă în casele lor aşa cum un ton e la loc sigur în conserva lui, dar nimeni nu o ştia încă pe asta. Nimeni nu ştia exact de ce anume se ascundea, cu excepţia lui Charlie Asher, care se dădu jos dintr-un taxi chiar în faţa lor.

— A venit cărniţă proaspătă, spuse Macha.

— Cred că ar fi timpul să-i găsim alt nume, spuse Babd. Adică, vreau să spun că nu mai e deloc chiar aşa de proaspăt.

— Linişte, sîsîi Macha.

— Hei, iubi, îl strigă Babd din canal. Ţi-a fost dor de mine?

Charlie îşi plăti cursa şi rămase în mijlocul străzii cu ochii pe clădirea Queen Ann de un verde-jad. Scara spiralată era luminată, la fel şi una dintre ferestrele de la parter. Reuşi doar să desluşească placa pe care scria CENTRUL BUDIST TREI BIJUTERII. Privi aleea care ducea la casă şi zări mişcarea din spatele zăbrelelor de sub verandă - strălucirea unor ochi. O pisică, poate. îşi auzi mobilul sunînd şi îl deschise.

— Charlie, sînt Rivera. Am o veste bună ; am găsit-o pe Carrie Long, femeia de la magazinul de amaneturi. E în viaţă. A fost legată şi aruncată într-un container de gunoi, nu departe de magazin.

— Grozav, spuse Charlie.

Dar el nu se simţea grozav. Ceea ce se mişcase sub verandă tocmai ieşea. Urcau scara, se aşezau pe verandă,

aliniindu-se înaintea lui. Erau douăzeci sau treizeci, ceva mai înalte de patruzeci de centimetri, purtînd costume de epocă împodobite. Fiecare avea faţa scheletică a unui animal mort, pisici, vulpi, bursuci - animale pe care Charlie nu reuşea să le identifice, reduse la tigve - cu orbitele seci şi negre. Şi totuşi se uitau atît de fix.

— Charlie, n-ai să crezi cînd o să auzi ce ne-a spus că a aruncat-o acolo. Nişte creaturi mici, nişte monştri mici Asta a spus ea.

— Cam **de patruzeci de centimetri înălţime,** spuse **Charlie.**

— Da, de unde ştii ?

— Cu o mulţime de dinţi şi gheare, alcătuite parcă din bucăţele de animale puse laolaltă, toate îmbrăcate de parcă s-ar duce la un mare bal mascat?

— Ce tot spui acolo, Charlie? De unde ştii toate astea?

— Simple presupuneri, spuse Charlie.

Desfăcu siguranţa sabiei-baston.

— Hei, iubiţelu', se auzi vocea unei femei din spatele lui. Nu ţi-a fost dor de mine?

Charlie se întoarse. Se tîra afară din canal chiar în spatele lui.

— Vestea proastă, spuse Rivera, e că i-am găsit pe tipul de la magazinul cu vechituri şi pe cel de la anticariatul Book 'em Danno — adică bucăţi din ei.

— Asta chiar că e o veste proastă, spuse Charlie.

O porni de-a lungul străzii, depărtîndu-se de hoaşca din canal şi de mărunţelele marionete ale satanei.

— Cărniţă, se auzi o voce din stradă.

Charlie văzu o altă hoaşcă ieşind din gura unui canal, cu ochii strălucind negri în lumina felinarelor. In spatele lui auzi clănţănitul dinţilor unui animal.

— Charlie, eu cred că, totuşi, ar fi bine să pleci din oraş pentru cîteva zile, dar dacă n-o faci, şi să nu spui nimănui că ai auzit-o de la mine, să-ţi iei o armă, ba chiar două.

— Mi se pare o idee grozavă, spuse Charlie.

Cele două harpii se apropiau foarte încet de el, cu greutate, de parcă nervii le-ar fi fost scurtcircuitaţi. Cea aflată mai aproape de el, cea cu care avusese aventura din aleea din North Beach, se lingea pe buze. Părea ceva

jjjai zdrenţuită faţă de noaptea cînd 1-a sedus. O porni mai departe, mărind distanţa dintre ei.

__Un pistol, ca să nu fie nevoie să iei lecţii de tragere.

Eu nu pot să-ţi dau, dar...

— Inspectore, va trebui să ajung la vorba ta.

— Vorbesc serios, Charlie. Indiferent despre ce e vorba, e exact aşa cum ai spus tu.

— Nici n-ai idee cît de clar mi-e lucrul ăsta, inspectore.

— E ăla care a tras în mine ? întrebă cea mai apropiată dintre harpii. Spune-i că o să-i sorb ochii din orbite şi că o să-i mestec urechile.

— Ai auzit, inspectore?

— E cu tine ?

— Sînt mai multe, spuse Charlie.

— Pe aici, cărniţă, spuse a treia hoaşcă pe cînd îşi făcea apariţia din canalul aflat la celălalt capăt al străzii.

Se ridică în picioare, îşi scoase ghearele şi flegmă o dîră de venin pe o maşină parcată pe stradă. Se auzi sfîrîitul veninului, care dispăru în clipa următoare.

— Unde eşti, Charlie ? Unde te afli ?

— Sînt în Mission. Undeva aproape de Mission.

Micile creaturi coborau acum scările pe alee şi se îndreptau spre stradă.

— Ia uite, făcu hoaşca, ne-a adus cadouri.

— Charlie, unde anume te afli ? întrebă Rivera.

— Trebuie să plec, inspectore.

Charlie închise telefonul şi îi dădu drumul în buzunarul hainei. Apoi scoase sabia din baston şi se întoarse spre harpia din stradă.

— Asta e pentru tine, spuse el, tăind aerul cu o mişcare iute a săbiei.

— Ce drăguţ din partea ta, spuse ea. Mereu te gîndeşti la nevoile mele.

Cadillac-ul Eldorado Brougham din 1957 era mîndria dricurilor motorizate. Era alcătuit din aproape trei tone de oţel
tamponat sub forma unei bestii burduhănoase cu talia înaltă, placată cu suficient crom să construieşti un terminator şi încă să-ţi mai rămînă - cea mai mare parte din el în fişii lungi şi ascuţite care se desprindeau la impact pentru a se transforma în secere mortale care să-i jupoaie pe trecători. Sub cele patru faruri se vedeau expuse două bare de protecţie de forma unor gloanţe care semănau cu nişte torpile neexplodate sau un sutien pentru ţîţele mortale ale Madonnei. Axul volanului era netelescopic, ceea ce l-ar fi putut străpunge pe şofer la orice impact mai puternic, geamuri electrice, care ar fi putut zbura capul unui copil, fără centuri la scaune şi un motor V8 de 325 cai putere, ceea ce însemna o eficienţă atît de îngrozitor de proastă la nivelul consumului încît auzeai cum suge dinozaurii lichefiaţi din adîncul pămîntului în trecerea lui. Viteza maximă era de o sută şaizeci de kilometri pe oră, suspensii ca ale unei barje care nu reuşeau sub nici o formă să stabilizeze maşina la o asemenea viteză, şi frîne subdimensionate care nu reuşeau să o oprească. Aripile din spate erau aşa de înalte şi ascuţite încît erau un pericol de moarte pentru trecători chiar şi cînd era parcată, şi tot dulapul ăsta era aşezat pe nişte cauciucuri înalte şi albe care păreau şi se mişcau aidoma unor gogoşi pudrate supradimensionate. Detroitul n-arfi reuşit să creeze o ostentaţie înaripată mai mortală chiar dacă ar fi placat o balenă ucigaşă cu diamante false. Era o capodoperă.

Şi motivul pentru care e nevoie să le ştiţi pe toate astea e că, alături de vajnicele Morrigan şi de himerele

bine îmbrăcate, un Eldorado din '57 se apropia rapid de Charlie.

Sîngeriul Eldo se scurse pe după colţ, şi cauciucurile scoaseră un ţipăt ascuţit ca de păun ars de viu, capacele de la roţi luîn^-o de-a rostogolul spre borduri, motorul răcnind, zvîrlind trombe de fum albastru pe ţevile de eşapament, aidoma unui dragon plin de gaze. Prima dintre cele trei Morrigan se întoarse numai bine să fie izbită din plin de bară în coapsă, ca apoi să fie trasă sub maşină şi înfăşurată pe roţile ei, făcîndu-i din spate o cocoaşă neagră. Farurile îşi continuară goana şi Cadillacul viră spre a doua Morrigan, aflată cel mai aproape de Charlie.

Creaturile o luară la goană cu paşi mărunţi înapoi pe trotuar şi Charlie se aruncă pe capota unei Honde parcate în apropiere chiar cînd Eldorado-ul o izbea pe a doua Morrigan. Păpuşa de cîlţi plesni cu foarţa unui bici capota în timp ce frînele maşinii scîrţîiră, apoi zbură douăzeci de metri de-a lungul străzii. Cadillacul dădu înapoi şi o mai izbi o dată, de data asta dînd buzna peste ea cu o serie de bufnituri, rostogolind-o pe asfalt, timp în care bucăţi săreau din trupul ei. Cadillacul se năpusti spre ultima.

Pentru că ea avusese avantajul cîtorva secunde în plus faţă de sora ei, o luă la fugă pe stradă, şi forma i se schimbă, braţele, în aripi, penele tocmai prindeau şi ele contur, dar, din cîte se părea, nu mai apucă să ducă transformarea pînă în punctul din care să-şi ia zborul. Eldorado-ul o strivi ca un plug, apoi călcă frînele, o luă înapoi şi îi arse un cauciuc pe spinare.

Charlie se cocoţase pe capota Hondei, gata să sară pe trotuar. Dar Cadillacul se opri şi geamurile fumurii fură coborîte.

— Urcă-te dracului în maşină, spuse Minty Fresh.

Minty Fresh **o mai izbi o dată pe ultima dintre cele trei Morrigan pe cînd accelera, apoi coti de două ori la**

stînga, în scîrţîit furibund de frîne, apoi opri la bordură, sări afară şi o luă la fugă spre partea din faţă.

— Ah, fir-ar să fie, făcu Minty Fresh (*fir-ar* cu obidă şi durere). Fir-ar să fie, capota şi masca s-au dus dracului ! **La** dracu' ! Pot accepta ca întunericul să pună stăpînire pe Pămînt, dar nu-mi bag picioarele în ea de maşină.

Sări iar în maşină, o băgă în viteză şi luă un colţ în scrîşnet de roţi.

— Unde mergem ?

— Am de gînd să mai trag o raită peste tîrfele alea. Nimeni nu-şi bate joc de maşina mea.

— Păi ce-ai crezut că se va întîmplă după ce vei da cu maşina peste ele?

— In nici un caz aşa ceva. Pînă acum n-am mai dat peste nimeni cu maşina. Nu te preface că ar li o mare surpriză pentru tine.

Charlie privi interiorul strălucitor al maşinii, scaunele din piele sîngerie, bordul ornat cu lemn de nuc şi butoane placate cu aur.

— E o maşină grozavă. Poştaşul meu s-ar îndrăgosti nebuneşte de ea.

— Poştaşul tău?

— El colecţionează vechituri de lux.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Erau deja pe Guerrero Street şi Minty călcă pe acceleraţie pe măsură ce se apropia de ţintă. Prima Morrigan pe care o ivise se ridica tocmai în genunchi cînd o mai izbi o dată, zvîrlind-o peste două maşini parcate, după care o izbi de colţul unei clădiri părăsite. Cea de-a doua se răsucise pentru a-i întîmpina şi îşi scoase ghearele care zgîriară capota în timp ce el dădea cu ea de pămînt şi trecea peste ea cu bufnituri de tobă, apoi trecu peste picioarele celei de-a treia în timp ce aceasta se tîra spre gura unui canal.

— Doamne ! se extazie Charlie, întorcîndu-se pentru a privi pe luneta din spate.

Toată atenţia lui Minty Fresh părea concentrată acum asupra şofatului preventiv.

— Ce dracu' sînt chestiile alea?

— Eu le numesc scorpiile din canal. Ele sînt alea care ne tot cheamă din gurile de canal. Acum sînt mult mai tari decît înainte.

__Te bagă-n răcori, asta fac, spuse Minty.

— Ştiu şi eu? spuse Charlie. Te-ai uitat bine la ele? Vreau să zic că au ceva badoncadonc în faţă şi nişte badanguri faine, şi ce-ţi spuneam, frate ? Bate cinciu' cu mine, barosane.

îi întinse palma lui Minty, dar vai, Verde ca Menta îl lăsă cu buza umflată.

— Termină odată, spuse Fresh.

— Scuze, spuse Charlie.

— *Cum să vorbiţi ca un afro-american marfă în zece zile sau mai puţin,* ediţia Hip-Hop?

Charlie dădu din cap.

— Am avut CD-ul în magazin acum vreo două luni. Am tot exersat în furgonetă. Cum mă descurc ?

— Negrozitatea ta e uimitoare. A trebuit să mă tot uit la tine ca să mă asigur că mai eşti încă alb.

— îţi mulţumesc, spuse Charlie, apoi, ca şi cum i s-ar fî aprins un beculeţ : Hei, dar ştii că te-am căutat - unde dracu' ai fost ?

— M-am ascuns. Una dintre chestiile alea se luase după mine la metrou acum cîteva seri, cînd mă întorceam din Oakland.

— Şi cum ai scăpat ?

— Animăluţele alea au atacat-o în întuneric. Am auzit-o cum ţipa la ele, cum le făcea fîşii-fîşii, dar au ţinut-o la distanţă pînă cînd metroul a oprit într-o staţie plină cu oameni. Ea s-a refugiat în tunel. Vagonul era plin de bucăţele din animăluţele alea.

Minty a intrat pe Van Ness, după care o porni spre cartierul lui Charlie.

— Deci te-au ajutat? Păi, ele nu fac parte din Subteranii care încearcă să pună mîna pe omenire ?

— Nu prea par a face. M-au salvat.

— Deci ştii că unii dintre Negustorii Morţii au fost omorîţi ?

— N-am ştiut. în ziare n-a apărut nimic. Am văzut că magazinul lui Anton a ars azi-noapte. El n-a reuşit să scape ?

— Vreau un singur lucru, să întorci şi să mă duci înapoi la centrul budist. Trebuie să pun capăt poveştii ăsteia Totul depinde de mine, Fresh. Eu sînt Luminatus.

— Ba nu.

— Ba da, spuse Charlie.

— Tu eşti Moartea cea Mare - cu M mare ? Tu ? Ştii tu că aşa e?

— Ştiu, spuse Charlie.

— Ştiam eu că e ceva deosebit cu tine, dar credeam că Luminatus ar putea fi - nu ştiu - ceva mai înalt.

— Să nu începi cu poveştile astea. Da?

Minty întoarse maşina de pe Van Ness la giratoriul unui hotel.

— Unde mergi ? îl întrebă Charlie.

— Să trec iar peste nişte harpii de canal.

— Ne întoarcem la centrul budist?

— Aha. Mai ai vreo altă armă în afară de prostia aia de sabie?

— Prietenul meu, poliţistul, mi-a spus că ar fi bine să am şi un pistol.

Minty Fresh îşi băgă mîna în buzunarul hainei verzi ca menta şi scoase cel mai mare pistol pe care îl văzuse Charlie vreodată. Il puse pe scaun.

— Ia-1. Desert Eagle, calibrul cincizeci. Pune jos şi un urs.

Charlie luă pistolul cromat. Cîntărea în jur de două kile şi butoiaşul părea suficient de mare ca să-ţi înfigi degetul în el.

— E uriaş.

— Eu sînt un tip zdravăn. Ascultă, are opt gloanţe, încărcătorul e plin. Trebuie să-1 armezi şi să tragi siguranţa înainte de a-1 folosi. Aici şi aici. îi arătă siguranţa şi percutorul. Să te ţii bine de el dacă trebuie să tragi. 0 să-ţi smulgă curul din loc dacă nu eşti pregătit.

— Şi tu?

Minty se bătu cu palma peste celălalt buzunar.

__Mai am unul.

Charlie răsuci pistolul în mînă şi se uită cum luminile străzii patinau pe suprafaţa cromată. (Masculii Beta, care simt că suferă de un handicap ereditar cînd e vorba de concurenţă, devin adevăraţi fraieri cînd e vorba de un pistol faţos.)

.— Cît caracter se ascunde sub aparenţă, domnule Fresh. Nu eşti doar banalul Negustor al Morţii înalt de doi metri, într-un costum verde.

— Mulţumesc, domnule Asher. Cîtă amabilitate din partea dumneavoastră.

— Plăcerea e de partea mea.

Sună telefonul lui Charlie. Rivera spuse :

— Asher, unde dracu'eşti ? M-am tot învîrtit prin Mission şi n-am văzut decît nişte pene negre care plutesc prin aer.

— Da, e-n regulă. Sînt cît se poate de bine, inspectore. L-am găsit pe Minty Fresh, tipul care e proprietarul magazinului de discuri. Sînt cu el în maşină.

— Eşti în siguranţă ?

— Relativ.

— Bun. Ţine capul la cutie şi te sun eu, da?

— E-n regulă, inspectore. Mulţumesc pentru ajutor.

— Ai grijă, Asher.

— Am înţeles. La cutie. Salut.
Charlie închise telefonul şi se întoarse spre Minty Fresh.
— Eşti gata?
— Absolut, spuse Verde ca Menta.
Strada era pustie cînd au oprit în dreptul centrului budist.
— Eu mă duc în spate, spuse Asher.

Ei bine, maşinile sînt naşpa, spuse Babd încercînd să nu se împrăştie în toate părţile, în vreme ce se întorceau toate frei şchiopătînd spre marea epavă. Cinci mii de ani caii [5]nt cît se poate de buni, şi dintr-odată trebuie să ne **trezim cu străzi pavate şi maşini. Eu nu înţeleg care e atracţia.**

— **Nici măcar nu sînt sigură dacă trebuie să ne ridicăm ca să lăsăm întunericul să stăpînească, spuse Nemain. Din cîte se pare, bezna nu e încă pregătită. Şi, dacă e să vorbesc ca agent al întunericului, cred că mai are nevoie de ceva timp.**

Fusese matriţată în jumătate-femeie, jumătate-corb şi curgeau pene din ea peste tot, pe cînd şchiopătau prin canale.

— **Convingerea mea e că tipul ăsta, cărniţă proaspătă, e ajutat de cineva, spuse Matcha. Data viitoare ar trebui ca Orcus să aibă grijă de el.**

— Da, să-1 ia Orcus în grija lui, spuse Babd. Să vedem ce părere are şi el despre maşini. Audrey si omuletii-veverite
v > > >

Charlie auzi paşi furişaţi pe sub verandă în timp ce se îndrepta spre intrarea centrului budist, dar greutatea pistolului enorm înfipt în curea îl făcea să se simtă sigur

pe sine, deşi îi trăgea puţin pantalonul în jos. Uşa de la intrarea principală avea aproape patru metri înălţime, era roşie, cu un galsvand cu ornamente ca de trestie, şi de fiecare parte a uşii erau roţi colorate tibetane pentru rugăciuni ca nişte vîrtelineţe. Charlie ştia ce sînt pentru că i se întîmplase odată ca un hoţ să încerce să-i vîndă cîteva pe care le furase dintr-un templu.

Charlie ştia că ar fi trebuit să dărîme uşa, dar asta era o uşă cu adevărat mare şi, deşi văzuse o sumedenie de seriale şi filme poliţiste cu forţare de uşi, în ceea ce îl privea, nu avea deloc experienţă. O altă posibilitate ar fi fost să-şi scoată pistolul şi să distrugă încuietoarea, dar ştia despre acest gen de operaţii la fel de multe ca şi despre deschiderea forţată a unei uşi. Aşa că se hotărî să sune.

Agitaţia de sub verandă se intensifică, şi acum auzi **Paşi** mai apăsaţi venind dinăuntru. Uşa se deschise, şi frumoasa brunetă pe care o ştia drept Elizabeth Sarkoff-**falsa** nepoată a lui Esther Johnson, se ivi în prag.

— Ia te uite, domnul Asher, ce surpriză plăcută.

Nu pentru multă vreme, surioară, spuse durul ascuns înlăuntrul lui.

— Doamnă Sarkoff, ce plăcere să vă văd. Ce faceţi aici?

— Sînt recepţioneră. Intraţi, intraţi.

Charlie intră în holul din care se vedeau o scară şi uşi culisante de fiecare parte. In spatele holului văzu un coridor care ducea la o sufragerie cu o masă lungă, după care urma bucătăria. Casa fusese frumos renovată şi nu avea aspectul unei clădiri publice.

Durul din adîncuri spuse : *Să nu-ţi încerci şmecheriile cu mine, boarfă ce eşti. N-am pocnit pînă acum niciodată o muiere, dar, dacă nu-mi spui rapid care e situaţia, sînt gata să încep cu tine, ia vezi.* Charlie spuse :

— Habar n-am avut că eşti budistă. E chiar fascinant. Apropo, ce mai face mătuşa Esther?

O avusese, nici măcar nu mai era nevoie să dea cu ea de pământ.

— Tot moartă. Totuşi îţi mulţumesc că ai întrebat. Cu ce îţi pot fi de folos, domnule Asher?

Uşa culisantă din stînga lor se deschise cu vreo trei centimetri şi se auzi vocea unui tînăr.

— Maestre, avem nevoie de tine.

— Imediat, spuse pretinsa doamnă Sarkoff.

— Maestre ?

Sprinceana lui Charlie se ridică.

— In tradiţia budistă recepţionerii sînt ţinuţi la mare cinste. Ii oferi un zîmbet larg şi amuzat, ca şi cum nici ea nu îşi dădea crezare. Charlie era cu totul vrăjit de zîmbet şi de deschiderea totală care i se citea în ochi. Era vorba de încredere, fără să fi avut nici un motiv să o aibă.

— Dumnezeule, nu te pricepi deloc să minţi, spuse el.

— Cred că mi-ai citit pînă-n adîncul sufletului, nu?

Urmă un zîmbet larg.

— Deci cine eşti?

Charlie îşi întinse mîna pentru a o strînge pe a ei.

— Sînt Venerabila Amitabha Audrey Rinpoche. Făcu o reverenţă. Sau pur şi simplu Audrey, dacă eşti grăbit.

Luă două dintre degetele lui Charlie şi le strînse.

— Charlie Asher, spuse Charlie. Deci nu eşti chiar nepoata doamnei Johnson.

— Şi tu nu te ocupi chiar cu comerţul de haine uzate ?

— Păi, de fapt...

Asta a fost tot ce a reuşit Charlie să spună. Chiar din faţă se auzi o bufnitură, sticlă spartă şi lemn sfîrtecat. Apoi văzu masa din cealaltă cameră dată peste cap şi pe Minty Fresh strigînd „Nimeni nu mişcă", în timp ce sărea peste masa răsturnată şi venea spre ei, cu arma în mînă, evident orb la faptul că el era înalt de peste doi metri, iar uşa, fabricată în 1908, nu avea decît un metru nouăzeci.

— Stai, strigă Charlie cam cu o jumătate de secundă prea tîrziu, cînd Minty dădu cu zece centimetri de frunte

într-o grindă de stejar foarte frumos finisată de deasupra uşii, cu o izbitură care cutremură toată casa.
Picioarele i-o luară înainte, corpul i se lăsă pe spate, **aşa** că **la** un moment dat ajunse paralel cu podeaua, cam **la** vreun metru de pămînt, cînd gravitaţia se hotărî să intre în joc.
Cromatul Desert Eagle o luă clănţănind pe podeaua holului şi se izbi de uşa din faţă. Minty Fresh se lăţi pe jos aproape inconştient, între Charlie şi Audrey.
— Iar el e prietenul meu, Minty Fresh, spuse Charlie. Nu face tot timpul aşa ceva.
— Mamă, nu vezi în fiecare zi una ca asta, spuse Audrey uitîndu-se jos la gigantul adormit.
— Da, zise Charlie. Nu ştiu unde a găsit el borangic în nuanţa asta de verde.
— Nu e pînză ? întrebă Audrey.
— Nu, e mătase.
— Hmmm, e aşa de boţită, am crezut că e pînză sau vreo combinaţie.
— Păi, poate că din cauza agitaţiei...
— Mda, aşa cred şi eu. Audrey dădu din cap, apoi se uită la Charlie. Deci...
— Domnule Asher.
O voce de femeie din dreapta. Uşa din dreapta lui Charlie glisă, şi el văzu o femeie mai în vîrstă: Irena Posokovanovich. Ultima dată cînd o văzuse era pe scaunul din spate al jeepului lui Rivera, încătuşat.
— Doamna Posokov... Doamna Posokovano - Irena! Ce mai faceţi?
— Ieri, parcă, nu-ţi păsa aşa de mult.
— Nu. Zău că nu. Şi îmi cer scuze pentru asta. Charlie zîmbi, imaginîndu-şi că fusese un zîmbet de toată frumuseţea. Sper că nu mai aveţi spray-ul lacrimogen.
— Nu-1 mai am, spuse Irena.
Charlie se uită la Audrey.
— Am avut o mică neînţelegere...

— în schimb, îl am pe ăsta, spuse Irena scoţînd pistolul cu electroşocuri de la spate, pe care îl înfipse în pieptul lui Charlie, după care expedie o sută douăzeci şi cinci de mii de volţi prin corpul lui.

Mai apucă să vadă animale, sau nişte creaturi cu înfăţişare de animale, îmbrăcate în haine de epocă, apropiindu-se de el în timp ce se prăbuşea în convulsii pe podea.

— Băieţi, legaţi-i pe amîndoi, spuse Audrey. Eu fac ceaiul.

— Ceai? întrebă Audrey.

Şi aşa, pentru a doua oară în viaţă, Charlie se trezi legat de un scaun şi servit cu o băutură fierbinte. Audrey era aplecată deasupra lui, cu o ceaşcă în mînă şi, fără să ţină cont de situaţia jenantă sau de pericol, Charlie se trezi cu ochii înfipţi în deschiderea cămăşii ei.

— Ce ceai e ? întrebă Charlie, care încerca să cîştige timp, remarcînd şi mănunchiul de trandafiraşi de mătase cocoţaţi în partea din faţă a sutienului.

— Ceaiul, ca şi bărbatul, trebuie să fie slab şi verde ca să-mi placă, spuse Audrey cu un zîmbet.

Charlie o privi în ochii care zîmbeau.

— Ai mîna dreaptă liberă, spuse ea. Dar a trebuit să-b luăm pistolul şi sabia, pentru că lucrurile alea nu sînt binevenite.

— Eşti cea mai amabilă răpitoare de care am avut parte vreodată, spuse Charlie luîndu-şi ceaşca de ceai.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Minty Fresh.

Charlie se uită în dreapta, unde Minty Fresh era legat de un scaun care îl făcea să semene cu un ostatic luat la cheful unor copii — cu genunchii la gură şi una din mîini legate la încheietură cu scotch lîngă podea. Cineva îi pusese o pungă mare cu gheaţă pe cap, care semăna vag cu o beretă scoţiană.

— Nimic, spuse Charlie. Şi tu te-ai descurcat de minune, să nu mă înţelegi greşit.

— Ceai, domnule Fresh?
— N-ai o cafea ?
— Mă întorc într-o clipă, spuse Audrey.
Şi ieşi din cameră.
Fuseseră duşi într-una din camerele care dădeau în hol, dar Charlie nu ştia care din ele. Era probabil un salonaş de zi, dar fusese transformat într-o combinaţie de birou şi recepţie : birouri de metal, un computer, cîteva fişete şi un şir de cîteva scaune mai vechi din stejar, folosite atît pentru lucru, cît şi pentru aşteptat.
— Cred că mă place, spuse Charlie.
— Te-a legat de un scaun, spuse Minty Fresh trăgînd cu mîna liberă de scotchul înfăşurat în jurul gleznelor.
Punga cu gheaţă îi căzu de pe cap şi se izbi de podea cu un pocnet sonor.
— Nu mi-am dat seama cît de bine arată cînd am văzut-o prima oară.
— Te rog, m-ai putea ajuta să mă eliberez? spuse Minty.
— Nu pot, spuse Charlie. Ceaiul. Şi îşi săltă ceaşca.
Se auzi un clinchet la uşă. Văzură patru bipezi mici în mătase şi satin mişunînd prin cameră. Unul cu faţă de iguană, cu mîini de raton şi cu pălărie de muşchetar cu Panaş bogat, scoase o sabie şi îl pocni pe Minty Fresh Peste mîna care încerca să tragă de scotch.

— Ah, fir-ai al dracului, drăcie !

— Nu cred că vrea să te lase să te eliberezi, spuse Charlie.

Tipul cu faţă de iguană îl salută pe Charlie cu o mişcare a spadei şi arătă spre vîrful botului său cu mîna liberă, de parcă ar fi vrut să spună : *Pe nas, amice.*

— Deci, spuse Audrey, intrînd în cameră cu o tavă pe care era cafeaua lui Minty. Văd că aţi făcut cunoştinţă cu omuleţii-veveriţe.

— Omuleţii-veveriţe? spuse Charlie.

O doamnă mititică, cu mîini de reptilă şi figură de raţă, îmbrăcată cu o rochie de seară din satin, făcu o reverenţă spre Charlie, care o salută cu o mişcare a capului.

— Aşa le zicem noi, spuse Audrey. Pentru că primii pe care i-am făcut aveau faţă şi mîini de veveriţă. Dar după asta am depăşit modelul veveriţă şi au căpătat un aspect mai baroc.

— Nu sînt făpturi ale Lumii Subterane? spuse Charlie. Tu le-ai făcut ?

— Intr-un fel, spuse Audrey. Zahăr şi frişcă, domnule Fresh?

— Te rog, spuse Minty. Tu faci monştrii ăştia ?

Toate cele patru mici făpturi se întoarseră spre el în acelaşi timp şi îşi dădură capetele pe spate, de parcă ar fi spus : *Hei, amice, pe cine faci tu monstru ?*

— Nu sînt monştri, domnule Fresh. Omuleţii-veveriţe sînt la fel de umani ca şi noi.

— Da, cu o excepţie, au un simţ al modei mai dezvoltat, spuse Charlie.

— N-am de gînd să stau legat la infinit de scaunul ăsta, Asher, spuse Minty. Femeie, cine, sau ce dracu'eşti?

— Poartă-te frumos, spuse Charlie.

— Cred că ar trebui să vă explic, spuse Audrey.

— Crezi? spuse Minty.

Audrey se aşează turceşte pe jos, iar omuleţii-veveriţe o înconjurară, gata să asculte.

— în fine, e puţin cam jenant, dar cred că totul a început în copilăria mea. Am avut într-un fel o afinitate pentru moarte.

— Cum ar fi fost plăcerea de a atinge lucruri moarte ? întrebă Minty Fresh. Să stai goală cu ele ?

— Nu vrei s-o laşi pe doamna să vorbească? spuse Charlie.

— Tîrfa asta e ţăcănită, spuse Minty.

Audrey zîmbi.

— Cum să nu, chiar sînt, domnule Fresh, şi tu eşti legat în sufrageria mea, pradă oricărei chestii ţăcănite care ţi s-ar putea întîmplă.
îşi lovi linguriţa de argint cu care îşi amesteca ceaiul de dintele din faţă şi îşi dădu ochii peste cap de parcă şi-ar fi imaginat ceva delicios.
— Te rog, continuă, spuse Minty Fresh cutremu- rîndu-se. îmi cer scuze pentru întrerupere.
— Şi nu a fost o ciudăţenie, spuse Audrey uitîndu-se la Minty, provocîndu-1 să ia o atitudine. Doar că aveam o sensibilitate exagerată faţă de moarte, mai cu seamă în cazul animalelor, dar moartea bunicii am presimţit-o cu o groază de timp dinainte. Ceea ce nu m-a copleşit sau altceva, dar cînd m-am dus la colegiu ca să văd dacă pot stăpîni fenomenul, m-am hotărît să studiez filosofia orientală - a, da, şi designul vestimentar.
— Cred că trebuie să arăţi bine cînd o faci pe moartea, spuse Charlie.
— **Păi** - ăă - OK, făcu Audrey. Mai eram şi o croitoreasă **bună.** Chiar că îmi plăcea să fac costume. în fine, am **cunoscut** un tip de care m-am îndrăgostit.
— Un tip mort ? întrebă Minty.
— Destul de curînd, domnule Fresh. A murit la scurt timp după aceea.
Audrey se uită în jos, la covor.
— Vezi, idiot insensibil ce eşti. I-ai rănit sentimentele.
— Aloo, sînt legat de un scaun, spuse Minty. înconjurat de monstruleţi, Asher. Nu eu sînt cel lipsit de sensibilitate.
— Scuze, spuse Charlie.
— E-n regulă, spuse Audrey. Il chema William - Billy şi am fost împreună doi ani înainte de a se îmbolnăvi Eram căsătoriţi doar de o lună cînd a fost diagnosticat cu o tumoare inoperabilă la creier. I-au mai dat două luni de viaţă. Am abandonat şcoala şi am stat cu el clipă de clipă. Una dintre asistentele de la spital ştia că eu studiasem

filosofia orientală şi ne-a recomandat să luăm legătura cu Dorje Rinpoche, un călugăr de la centrul budist tibetan din Berkeley. El ne-a vorbit despre *Bardo Thodrol,* ceea ce e cunoscut sub numele de *Cartea tibetană a morţilor.* El a ajutat la pregătirea lui Billy pentru transferul conştiinţei lui spre lumea următoare - spre noua lui viaţă. Ne-a distras atenţia de la întuneric şi a făcut din moarte un fapt natural şi plin de speranţă. Eram cu Billy cînd a murit şi i-am simţit transferul de conştiinţă — chiar aşa a fost - Dorje Rinpoche mi-a spus că am o înzestrare specială. Credea că ar fi trebuit să studiez sub îndrumarea unui înalt lama.

— Şi ai devenit călugăriţă ? o întrebă Charlie.

— Şi eu care credeam că lama e o oaie mai suplă, spuse Minty Fresh.

Audrey îl ignoră.

— Sufeream şi aveam nevoie de îndrumare, aşa că m-am dus în Tibet şi am fost acceptată la o mănăstire unde am studiat *Bardo Thodrol* timp de doisprezece ani cu lama Karmapa Rinpoche, cea de-a şaptesprezecea reincarnare a lui bodhisattva, care fondase şcoala noastră de budism cu o mie de ani în urmă. El m-a învăţat arta *p'howa* - transferul conştiinţei în momentul morţii.

— Deci ai reuşit să faci şi tu ce i-a făcut călugărul logodnicului tău? întrebă Charlie.

— Da, am făcut *p'howa* pentru mulţi munteni. Era un fel de specialitate a mea - împreună cu aceea de a croi robe pentru cei din mănăstire. Lama Karmapa mi-a spus că simţea că eram un suflet foarte vechi al unei fiinţe foarte luminate care trăise cu multe generaţii înainte. Am crezut că mă supunea doar unei încercări, pentru a mă face să-mi suprim egoul, dar cînd i s-a apropiat şi lui moartea şi m-a chemat pentru *p'howa,* am înţeles că, de fapt, acesta era testul şi că îmi încredinţase mie transferul sufletului său.

— Acum e clar, spuse Minty Fresh. Ţie nu mi-aş încredinţa nici cheile de la maşină.

Iguana-muschetar îl pocni pe Minty cu săbiuţa peste picior, şi uriaşul ţipă.

— Vezi, spuse Charlie. Lipsa de politeţe se întoarce împotrivă-ţi - karma.

Audrey îi zîmbi lui Charlie, puse ceaşca pe podea, îşi întise picioarele şi se aşeză în poziţia lotus.

— Cînd lama s-a stins, i-am văzut conştiinţa părăsindu-i trupul. După care mi-am simţit propria conştiinţă ieşindu-mi din trup şi l-am însoţit pe lama în munţi, unde mi-a arătat o mică peşteră, îngropată adînc în omăt. Şi în peşteră se afla o casetă din piatră sigilată cu ceară şi tendoane. Mi-a spus că trebuia să găsesc caseta, după care a dispărut, s-a înălţat, şi eu m-am trezit reîntoarsă în trupul meu.

— Şi ai devenit şi tu superluminată ? întrebă Charlie.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta, spuse Audrey. Lama se înşelase în această privinţă, dar ceva mă schimbase în timpul ritualului *p'howa* pe care îl ţinusem pentru el. Cînd l-am însoţit afară din cameră, vedeam un punct roşu aprins în oameni, chiar în chakra inimii. Era acelaşi lucru pe care l-am urmărit în munte, conştiinţa nemuritoare - puteam să văd sufletul oamenilor. Dar cel mai mult mă tulbura faptul că lumina lipsea din unii oameni sau eu nu reuşeam s-o văd în ei sau în mine însămi. Nu ştiam de ce, dar ştiam cu precizie că trebuia să găsesc caseta. Şi urmînd cu exactitate poteca pe care mi-o indicase lama, am reuşit. înăuntru se afla un pergament despre care cei mai mulţi budişti credeau - şi încă mai cred - că e un mit : capitolul pierdut din *Cartea tibetană a morţilor* El vorbea despre două arte demult pierdute, *p'howa a puternicei proiecţii* şi una despre care nici măcar nu auzi- sem, *p'howa a nemuririi.* Prima îţi permite transferul sufletului dintr-o fiinţă în alta, iar cea de-a doua

permite practicianului să prelungească tranziţia, *bardo*-ul, dintre viaţă şi moarte la infinit.

— Asta înseamnă că îi poţi face pe oameni să trăiască o veşnicie? întrebă Charlie.

— Cam aşa ceva - mai curînd le opreşti moartea. Luni de zile am meditat asupra uluitorului dar cu care fusesem înzestrată, fiindu-mi frică să îndeplinesc ritualurile. Dar într-o zi, pe cînd asistam la *bardo-u*l unui bătrîn pe moarte din cauza unui dureros cancer la stomac, n-am mai putut să-i suport suferinţa şi am încercat *p'howa a puternicei proiecţii.* I-am ghidat sufletul în trupul nou-născutului său nepot, la care n-am văzut nici o lumină în *chakra* inimii. Am văzut lumina traversînd camera şi cum sufletul intra în copil. Omul a murit împăcat în cîteva clipe. După cîteva săptămîni am fost chemată la *bardo-u*l unui băiat care căzuse bolnav şi manifesta semnele unei morţi iminente. N-am suportat ideea, ştiind că puteam face ceva, aşa că am îndeplinit *p'howa a nemuririi* el n-a mai murit. De fapt s-a făcut bine. Am cedat egoului şi am început să îndeplinesc ritualul şi pe alţi săteni, în loc să-i ajut să facă trecerea spre o altă viaţă. Am îndeplinit cinci în tot atîtea luni, dar a apărut o problemă. M-au chemat părinţii băieţelului. Nu mai creştea - nici măcar unghiile sau părul. Rămăsese la vîrsta de nouă ani. Dar la vremea aceea toţi sătenii apelau la mine pentru muribunzi, şi s-a dus vorba şi în satele din împrejurimi. Au făcut coadă în faţa mănăstirii cerîndu-mi să vin şi la ei. Dar am refuzat să mai îndeplinesc ritualul, pentru că îmi dădeam seama că nu îi ajutam pe oameni, doar îi îngheţam într-un anumit moment al evoluţiei lor spirituale, plus că le mai provocam şi o spaimă cumplită.

__De înţeles, spuse Charlie.

— Nu puteam să le explic celorlalţi călugări ce se întîmplă- în noaptea aia am fugit. M-am prezentat la centrul budist din Berkeley, spunîndu-le că puteam fi de ajutor, şi am fost acceptată să fiu călugăriţă. Atunci am văzut pentru prima oară sufletul unui om aflat într-un obiect, cînd

am intrat într-un magazin de muzică din Castro. Era magazinul dumitale, domnule Fresh.

-— Am ştiut că tu eşti, spuse Minty. I-am spus şi lui Asher despre tine.

— Aşa e, spuse Charlie. Mi-a spus cît de atrăgătoare eşti.

— Ba nu i-am spus, zise Minty.

— Ba da. Ochi frumoşi, mi-a zis el, spuse Charlie. Şi?

— N-aveam cum să mă înşel, deşi lumina din CD era exact aceeaşi prezenţă pe care o intuiam în oamenii cu suflet. Nu mai e nevoie să spun cît de tulburată eram.

— Nu mai e nevoie să spun, zise Charlie, că şi eu am trăit o experienţă similară.

Audrey dădu din cap.

— Aveam de gînd să vorbesc despre toate astea cu maestrul meu la centru, să-mi lămuresc ce aflasem în Tibet - să dezvălui pergamentele cuiva care ar fi ştiut ce se întîmplă cu sufletele închise în lucruri, dar numai după cîteva luni a sosit ştirea din Tibet că plecasem în circumstanţe dubioase. Nu ştiu ce amănunte le-au oferit, dar am fost obligată să părăsesc centrul.

— Aşa că ţi-ai alcătuit o armată de animale-spiriduşi, Şi te-ai mutat în Mission, spuse Minty Fresh. Ce drăguţ. Acum mă poţi dezlega ca să-mi văd de drum.

— Fresh, eşti, te rog, atît de drăguţ s-o laşi pe Audrey să-şi termine povestea ? Sînt convins că există un motiv cit se poate de inocent care o determină să aibă de-a face cu o armată de animale-spiriduşi.

Audrey continuă :

— Am reuşit să obţin o slujbă de costumieră la un teatru local şi, fiind printre oamenii de teatru, practic, o gaşcă de închipuiţi înnăscuţi, am reuşit să reintru în circuitul vieţii. Am încercat să uit practica pe care o făcusem în Tibet şi m-am concentrat pe munca mea, încercînd să mă las condusă de creativitate. Nu mi-am permis să fac costume de mărime normală, aşa că am început să creez

versiuni miniaturale. Am cumpărat o colecţie de veveriţe împăiate de la un second-hand din Mission şi le-am folosit drept modele. Mai tîrziu, mi-am creat modele şi pe alte părţi împăiate ale animalelelor - amestecîndu-le şi potrivindu-le, dar începusem deja să le spun oamenii-veveriţe. Multe au picioare de pasăre, pui şi raţă, pentru că le puteam cumpăra din Chinatown, alături de capete de ţestoase şi - în fine, în Chinatown poţi cumpăra o mulţime de bucăţi de animale sacrificate.

— Mie-mi spui? zise Charlie. Stau la o aruncătură de băţ de magazinele care vînd bucăţele de rechin. N-am încercat niciodată să fac un rechin din bucăţele. Sînt sigur că ar fi tare amuzant.

— Sînteţi amîndoi ţăcăniţi, spuse Minty. Amândoi - că doar o ştiţi bine, nu-i aşa? Să ai de-a face cu mortăciuni şi toate astea.

Charlie şi Audrey îşi arătară surprinderea faţă de el cu cîte o sprinceană ridicată. O creatură în chimono albastru cu cap de cîine îşi îndreptă orbita unui ochi critic spre Minty şi şi-ar fi ridicat şi o sprinceană dacă ar fi avut-o.

— Bun, spune mai departe, o îndemnă Minty, făcîndu-i un semn lui Audrey cu mîna liberă. M-ai convins.

Audrey oftă.

— Am început să trec pe la toate magazinele second-hand din oraş, căutînd de toate, de la nasturi la lăbuţe. Şi. la cel puţin opt dintre magazine, am găsit receptacule de suflet - toate puse împreună la fiecare dintre magazinele pe care le-am văzut. Mi-am dat seama că nu eram singura care puteam să văd lumina roşie. Cineva încarcera sufle* tele în obiectele alea. Şi aşa am ajuns să dau de voi, domn[11] mei, sau ce-oţi fi. Trebuia să vă smulg sufletele din mînă. Aşa că le-am cumpărat. Aveam nevoie de ele pentru a le direcţiona spre o nouă reincarnare, dar nu ştiam cum. M-am gîndit să mă folosesc de *p'howa a puternicei proiecţii,* obligînd un suflet să-şi ia locul în

cineva care nu-1 avea, dar e un proces de durată. Ce trebuia să fac? Să le leg? Şi nici nu ştiam dacă aşa ceva ar fi dat rezultate. De fapt, metoda era utilizată pentru a muta un suflet dintr-o persoană în alta, nu dintr-un obiect lipsit de viaţă.

Charlie spuse :

— Aşa că ai încercat puternica proiecţie pe unul din omuleţii tăi ?

— Da, şi a mers. Dar lucrul pe care nu l-am luat în calcul e că s-au însufleţit. Făpturile au început să umble, facînd diverse lucruri, lucruri inteligente. Şi cum au ajuns să existe micuţii aţi văzut azi.

— Mai doriţi ceai, domnule Asher ?

Audrey zîmbi şi întinse ceainicul spre Charlie.

— Şi chestiile astea au suflet de om? întrebă Charlie. E îngrozitor.

— Cum să nu, că doar e mai bine să ţii sufletul prizonier într-o pereche de adidaşi pe care îi ai în magazin. Sufletele rămîn în oamenii-veveriţe pînă voi găsi o modalitate să le mut în trupuri umane. Am vrut să le salvez de voi şi de cei asemenea vouă.

— Nu noi sîntem băieţii răi. Spune-i, Fresh, nu noi sîntem băieţii răi.

— Nu noi sîntem băieţii răi, spuse Minty. Mai îmi dai nişte cafea ?

— Sîntem Negustorii Morţii, spuse Charlie, dar vor**bele** îi sunară ceva mai puţin vesel decît sperase el. Era disperat că Audrey l-ar fi putut crede unul dintre răi. **Precum** cei mai mulţi dintre Masculii Beta, nu îşi dădea **seama** de faptul că a fi băiat bun nu era neapărat un Punct de atracţie pentru doamne.

— Exact asta spuneam şi eu, zise Audrey. Nu vă puteam lăsa să vindeţi sufletele ca pe orice altă prostie la mîna a doua.

— în felul ăsta descopereau noua reincarnare, spuse Minty

— Ce?

Audrey se uită la Charlie pentru confirmare. Charlie dădu din cap.

— Are dreptate. Primim sufletul cînd moare cineva, după care altcineva îl cumpără şi aşa se îndreptă spre noua lui viaţă. Am văzut cum se întîmplă.

— Nu există, spuse Audrey vărsînd cafeaua lui Minty.

— Ba da, spuse Charlie. Şi noi vedem lumina roşie, dar nu în corpurile oamenilor, ca tine. Numai în obiecte. Cînd omul care are nevoie de suflet vine în contact cu obiectul, lumina dispare. Sufletul pătrunde în el.

— Am crezut că aţi blocat sufletele între două vieţi. Nu ţineţi sufletele prizoniere?

— Nici vorbă.

— în tot cazul, nu e vorba de noi, îi spuse Minty lui Charlie. Ea le-a cumpărat pe toate.

— Cum? Ce? spuse Audrey.

— Există *Puterile întunericului* - nu ştim ce sînt, spuse Charlie. Ceea ce am văzut noi sînt nişte corbi uriaşi, şi femeile astea demoni, eu le spun scorpiile din canal, pentru că de acolo au ieşit. Prind puteri cînd pun mîna pe cîte un suflet - dar atunci sînt cu adevărat puternice. Profeţia spune că se vor ridica deasupra San Francisco-ului şi atunci întunericul va pune stăpînire pe pămînt.

— Şi sînt în canal ? spuse Audrey.

Ambii Negustori ai Morţii aprobară cu o mişcare a capului.

— Nu se poate, aşa ies omuleţii-veveriţe prin oraş fară să fie văzuţi. I-am trimis la diferite magazine să facă rost de suflete. Probabil că i-am trimis de-a dreptul chiar la creaturile astea. Şi mulţi nu s-au mai întors acasă. Am crezut că s-au rătăcit sau bîntuie aiurea. O mai fac uneori, gînt înzestraţi cu potenţialul unei conştiinţe umane

complete, dar cu timpul o parte din ea se mai pierde. Uneori, sînt cam tontuleţi.

— Nu zău, spuse Charlie. De-aia s-a apucat tipul jguană să ronţăie cablul electric ?

— Ignatius, pleacă de acolo ! Dacă te electrocutezi, singurul loc unde îţi pot pune sufletul e găina pe care am luat-o de la Safeway. încă e congelată şi n-am nici o pereche de pantaloni care să i se potrivească. Se întoarse spre Charlie cu un zîmbet jenat. Ce lucruri ciudate ajungi să spui uneori.

— Da, copii, şi ce mai aveţi de gînd să faceţi ? spuse Charlie încercînd să dea un aer de nepăsare vorbelor lui. Ştii că unul dintre omuleţii ăştia a tras în mine cu o arbaletă?

Audrey îl privi mîhnită. Charlie vru să o liniştească. Să o îmbrăţişeze. Să o sărute pe frunte şi să-i spună că totul era în ordine. Poate chiar s-o convingă să-1 dezlege.

— Chiar aşa ? Arbaletă, aha, trebuie să fie domnul Shelly. El a fost spion sau aşa ceva într-o altă viaţă - avea obiceiul să se angajeze de unul singur în micile lui acţiuni. L-am trimis să te ţină sub supraveghere şi să-mi raporteze ce **se** întîmplă, ca să ştiu ce am de făcut. Nimeni nu trebuia **să fie** rănit. Nu s-a mai întors acasă. îmi pare aşa de rău.

— Să raporteze? spuse Charlie. Pot să vorbească?

— Mă rog, nu vorbesc, spuse Audrey. Dar sînt cîţiva **care ştiu** să scrie şi să citească. Domnul Shelly putea să **bată la** maşină. Eu **l**-am învăţat. Trebuie să le pun cutii **vocale** funcţionale. Am încercat cu una scoasă dintr-o păpuşă vorbitoare, dar tot ce-am reuşit să obţin a fost un **dihor în** haine de samurai care ţipa şi tot întreba dacă **avea voie** să se joace în lada cu nisip. A fost descurajant. **E un** proces ciudat, de vreme ce sînt implicate şi părţi **organice,** materie care a fost cîndva vie, care, dacă o **combini** cu alte componente, funcţionează. Muşchii şi tendoanele îşi creează propriile legături. Pentru torsuri am

folosit bucăţi de şuncă, pentru că le asigură mult muşchi si miroase mai bine pînă la încheierea procesului. A afumat Dar sînt şi lucruri care rămîn un mister. Nu le cresc cutii vocale.

— Nici ochi nu par să le crească, spuse Charlie arătînd cu ceaşca spre o creatură al cărei cap era de pisică fără ochi. Cum văd?

— M-ai prins. Audrey ridică din umeri. Asta nu mai era în carte.

— Şi eu am cunoscut sentimentul ăsta, spuse Minty Fresh.

— Aşa că am făcut experienţe cu o cutie vocală din catgut şi oase de sepie. O să văd dacă cel care o are învaţă să vorbească.

— De ce nu pui sufletele la loc, în corpuri de oameni? întrebă Minty. Că doar poţi, nu?

— Aşa cred, spuse Audrey. Dar, ca să fiu sinceră, n-am avut cadavre de oameni prin casă. Dar în ele tot trebuie să fie o fărîmă umană - pe asta am aflat-o din experienţele mele - un os de deget, sînge, ceva. Am luat o coloană vertebrală de la un magazin din Haight şi folosesc cîte o vertebră la fiecare animăluţ.

— Deci eşti un fel de reanimator monstruos, spuse Charlie. După care adăugă repede : O spun în sensul cel mai drăguţ.

— Mulţumesc, *Domnule Negustor al Morţii.* Audrey îi zîmbi în semn de răspuns şi se duse la biroul din apropiere, de unde luă o foarfecă. Din cîte se pare, trebuie să vă dau drumul şi să aud cum vă întoarceţi la munca voastră. Domnule Greenstreet, eşti amabil să mai aduci ceai şi cafea?

O făptură avînd drept cap tigva unui castor, cu fes şi un smocking roşu de mătase, se înclină şi o luă glonţ spre bucătărie.

— Frumoasă haină, spuse Charlie.

Tipul castor îşi ridică degetul în semn de OK cînd trecu pe lîngă el. Deget de şopîrlă.

Alternanţa pierdut-găsit

Împăratul era campat în nişte tufişuri din apropierea unui apeduct deschis care se vărsa în Lobos Creek din Presidio, zona dinspre San Francisco a podului Golden Gate unde existaseră forturi încă de pe vremea spaniolilor, dar care fuseseră de curînd transformate în parc. împăratul bătuse oraşul zile întregi, strigînd prin gurile de canal, pe urmele lătratului soldatului său pierdut. Credinciosul Lazăr îl condusese acolo, unul dintre puţinele canale ale oraşului unde terierul ar fi putut să iasă fără să fie azvîrlit în golf. Se aşezară sub un poncho de camuflaj şi se puseră pe aşteptat. Din fericire, nu mai plouase de cînd Bummer se luase după veveriţă prin canal, dar nori negri se adunau peste oraş de vreo două zile şi, indiferent dacă i-ar fi dat drumul ploii sau nu, îl făceau pe împărat să se teamă pentru oraşul lui.

— Ah, Lazăr, spuse împăratul, scărpinîndu-şi jegul de după ureche, dacă am avea măcar jumătate din curajul micului nostru camarad, am intra în canal şi l-am găsi. Dar ce sîntem noi fără el, ce sînt curajul şi valoarea noastră ? Credincioşi şi cinstiţi am putea fi, prietene, dar fară curajul de a ne risca vieţile pentru fratele nostru, nu sîntem decît nişte curve de politicieni lăudăroşi dedaţi retoricii.

Lazăr mîrîi grav şi se ghemui iar sub poncho. Soarele tocmai apusese, dar împăratul desluşi mişcarea din canal. Pe cînd se ridica în picioare, văzu cum conducta se umple cu o creatură care se tîrî afară şi se desfăşură în albia rîului - ceva uriaş cu cap de taur, cu ochi care străluceau

verde şi aripi care se deschiseră ca nişte umbrele de piele.

Pe cînd o urmăreau, făptura făcu trei paşi, apoi un salt spre cerul amurgului, aripile bătîndu-i ca nişte pînze de la corabia morţilor. împăratul se cutremură şi, cîteva clipe, se gîndi că era mai bine să-şi mute tabăra în oraş, poate chiar să-şi petreacă noaptea pe Market Street, cu oameni şi poliţişti care să se agite prin preajmă, dar apoi auzi cel mai minunat lătrat venind din măruntaiele pămîntului.

Audrey îl plimbă prin centrul budist, care arăta ca orice casă victoriană mare, cu excepţia biroului din faţă, şi a unei camere de zi care fusese transformată în cameră de meditaţie. Austeră şi orientală ca decor, da, şi îmbibată în miros de tămîie, totuşi rămînea doar o casă mare şi veche.

— Nu-i decît o casă mare şi veche, pe bune, spuse ea, ducîndu-i în bucătărie.

Minty Fresh o făcea pe Audrey să se simtă puţin stînjenită. îşi tot pigulea bucăţele de scotch rămase pe manşetele hainei lui verzi, privind-o pe Audrey de parcă i-ar fi spus : *Sper să se cureţe, altfel ai încurcat-o cu mine.* Numai mărimea lui, şi te intimida, darămite că acum, din frunte i se ivea o serie de noduri, acolo unde se izbise de grinda uşii, ceea ce îl făcea să semene vag cu un războinic klingonian, cu excepţia costumului verde. Mai curînd impresarul unui războinic klingonian.

— Deci, spuse el, dacă oamenii-veveriţe au crezut că sînt băiatul rău, de ce m-au salvat de harpiile din canal săptămînă trecută, în metrou ? Au atacat-o, şi eu am avut timp să fug.

Audrey ridică din umeri.

__- Nu ştiu. N-ar trebui decît să te urmărească şi să-mi raporteze. Probabil au văzut că urmăritoarea era mult jnai rea decît tine. Doar ţi-am spus că fondul lor este uman.

Se opri în faţa uşii de la birou şi se întoarse spre ei. Nu văzuse dezastrul din stradă, dar Esther se uitase pe geam şii-a spus ce se întîmplase - despre creaturile cu chipuri de femei care veniseră după Charlie. Era clar că oamenii ăştia ciudaţi erau un fel de aliaţi ai lor, punînd în practică lucrul căruia şi ea i se dedicase cu sfinţenie : ajutarea sufletelor pe calea spre noua lor existenţă. Dar metoda? putea ea să aibă încredere în ei ?

— Deci, din ce-mi spuneţi, există mii de oameni care nu au suflet ?

— Milioane, probabil, spuse Charlie.

— Probabil că asta ar fi o explicaţie pentru ultimele alegeri, spuse ea încercînd să cîştige timp.

— Dar ne-ai spus că tu poţi vedea dacă oamenii au suflet, spuse Minty Fresh.

Avea dreptate, dar ea văzuse oameni fără suflet şi nu se gîndise niciodată cîţi ar putea fi cu exactitate şi ce se întîmplă dacă mortul nu se potrivea cu nou-născutul. Dădu din cap.

— Deci transferul de suflet depinde de achiziţia materială? Dar asta e aşa de - nu ştiu - *dezgustător.*

— Audrey, crede-mă, spuse Charlie, sîntem la fel de bulversaţi de mecanica fenomenului ca şi tine. Iar noi nu sîntem decît instrumentele lui.

Se uită la Charlie cu toată intensitatea privirii ei. Spunea adevărul. Venise exact unde trebuia. Deschise uşa biroului şi fură învăluiţi de lumina roşie.

Biroul avea mărimea unui dormitor modern, şi fiecare raft, din podea pînă-n tavan, precum şi cea mai mare Parte din podea erau ocupate de receptacule luminoase.

— Doamne, făcu Charlie.

— Am făcut rost de cîte-am putut sau au facut-o oamenii veveriţe.

Minty Fresh se repezi în birou şi se aşeză în faţa unui raft plin cu CD-uri şi discuri. Luă un teanc şi începu să se

uite prin ele, apoi se întoarse spre ea, ţinînd şase **CD**-uri în evantai.

— Astea sînt din magazinul meu.

— Da, spuse Audrey. Le-am luat pe toate.

— Le-ai furat.

— Le**-a pus la adăpost de băieţii răi,** Minty, **spuse Charlie intrînd în birou.** Mai **curînd le-a salvat, poate chiar ne-a salvat.**

— Nici vorbă, omule, nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă nu era ea.

— Nu, aşa a fost să fie. Asta am văzut-o în cealaltă *Mare, grandioasă carte,* în Arizona.

— Am încercat doar să fiu de ajutor, spuse Audrey.

Charlie se uita fix la CD-urile din mîna lui Minty. Părea să fi căzut într-un fel de transă şi se întinse şi luă CD-urile de parcă ar fi plutit printr-un lichid vîscos - le aruncă apoi, cu excepţia unuia, la care se uita fix, pe care îl răsuci privindu-i reversul. Se aşeză pe podea cu toată greutatea, şi Audrey îi prinse capul ferindu-1 să se izbească de raftul din spate.

— Charlie, spuse ea, te simţi bine?

Minty Fresh se aşeză pe jos, lîngă Charlie, şi se uită la CD - chiar îşi întinse mîna după el, dar Charlie i-1 trase înapoi. Minty se uită la Audrey.

— E soţia lui, spuse el.

Audrey văzu numele Rachel Asher scris pe dosul carcasei CD-ului şi simţi cum inima i se frîngea pentru sărmanul Charlie. îşi puse mîna pe umerii lui.

— îmi pare atît de rău, Charlie. îmi pare rău.

Lacrimi se prelinseră pe carcasa CD-ului, şi Charlie nu reuşi să-şi ridice privirea.

Minty Fresh se ridică şi îşi drese vocea, pe faţă neci- tindu-i-se nici furia, nici acuzarea. Aproape că părea ruşinat.

__Audrey, mă fîţîi prin oraş de zile întregi şi m-aş întinde puţin dacă aş avea unde.

Ea dădu din cap, cu faţa lipită de spatele lui Charlie.
— Roag-o pe Esther, o să te conducă ea.
Minty ieşi din birou.
Audrey îl luă pe Charlie în braţe şi îl legănă mult timp şi, cu toate că era pierdut în lumea CD-ului în care îşi găsise sălaş iubirea vieţii lui, iar ea se afla în afară, ghemuită într-un birou inundat de lumina roşie a bric-ă-brac-ului cosmic, plîngea şi ea împreună cu el.

După o oră sau poate trei, căci aşa trece timpul la durere şi în dragoste, Charlie se întoarse spre ea şi spuse :
— Eu am suflet ?
— Ce ? spuse ea.
— Doar ai spus că poţi să vezi lumina sufletului din oameni - eu îl am ?
— Da, Charlie. Da, tu ai suflet.
El dădu din cap, răsucindu-se şi lipindu-se iar de ea.
— II vrei? spuse el.
— Nu, mi-e bine, spuse ea.
Dar nu îi era.
Ii luă CD-ul din mînă, îi descleştă practic degetele de pe el şi îl puse alături de celelalte.
— Să o lăsăm pe Rachel să se odihnească şi noi să mergem în cealaltă cameră.
— Bine, spuse Charlie şi o lăsă să-1 ajute să se ridice.

S-au aşezat şi au stat de vorbă într-o cameră mică de la etaj, plină cu perne răspîndite pe toată podeaua, cu tablouri reprezentîndu-1 pe Buddha aşezat printre lotuşi, îşi povestiră unul altuia viaţa şi cum de ajunseseră unde
se aflau acum şi ce erau şi, după ce au terminat cu partea asta, au discutat despre oamenii pe care îi pierduseră
— Am văzut-o de nenumărate ori, spuse Charlie.]\ftaj mult la bărbaţi decît la femei, dar categoric şi la unii, si la

alţii - un soţ sau o soţie moare, şi e ca şi cum supravieţuitorul ar fi legat de celălalt cu o coardă, ca alpinistul care s-a prăbuşit în prăpastie. Dacă supravieţuitorul nu se poate desprinde - să taie coarda -, *mortul* o să-1 tragă după el în groapă. Cred că asta s-ar fi întîmplat şi cu mine dacă n-ar fi fost Sophie sau chiar dacă n-aş fi devenit Negustor al Morţii. Ceva mai presus de mine se întîmplă, ceva mai presus de durerea mea. Doar aşa am reuşit să ajung pînă aici.

— Credinţa, spuse Audrey. Indiferent despre ce ar fi vorba, asta e. Ciudat, cînd Esther a venit la mine, era furioasă. Pe moarte şi furioasă - îmi spusese că a crezut toată viaţa ei în Iisus, şi cum ea murea şi El îi spusese că va trăi o veşnicie.

— Aşa că i-ai spus : Nasol de tine, Esther.

Audrey aruncă o pernă în el. Îi plăcea felul copilăros în care ştia să glumească despre lucruri atît de întunecate.

— Nu, i-am spus că El i-a spus că va trăi o veşnicie, dar nu i-a zis cum. Credinţa nu-i fusese deloc înşelată, singurul lucru de care avea nevoie era să-şi lărgească orizontul înţelegerii.

— Ceea ce e un rahat total, spuse Charlie.

Se trezi cu o altă pernă în cap.

— Nu, nu a fost deloc. Dacă lumea ar înţelege ce înseamnă că nu toate amănuntele pot fi cuprinse în carte, ar deveni ca tine - ca noi.

— Nu poţi să spui „rahat", nu-i aşa ?

Audrey simţi cum roşeşte şi se bucură că erau în lumina săracă şi portocalie a luminărilor.

— Vorbesc de credinţă aici, aşa că eşti bun să mă scuteşti ?

— Scuze. Ştiu sau cred că ştiu ce vrei să spui. Adică ştiu că este un fel de ordine în toată povestea asta, dar nu pot înţelege cum ar putea cineva să împace educaţia catolică cu *Cartea tibetană a morţilor,* cu *Marea, grandioasa carte a morţii,* cu negustorii de second-hand care vînd lucruri în

care se află suflete omeneşti, cu afurisitele de femei-corbi din canale. Cu cît ştiu mai mult, cu atît înţeleg mai puţin. Pur şi simplu acţionez.

— Păi, *Bardo Thodrol* vorbeşte despre sute de monştri de care vei da în vreme ce conştiinţa ta face călătoria pe tărîmul morţii şi al reincarnării, dar eşti instruit să îi ignori, nefiind decît iluzii, propriile tale spaime încercînd să blocheze drumul conştiinţei tale. De fapt nu-ţi pot face nici un rău.

— Cred că asta a fost omis din carte, Audrey, pentru că eu le-am văzut, m-am luptat cu ele, am smuls suflete din ghearele lor, le-am văzut încasînd gloanţe şi călcate de maşini şi, cu toate astea, ele merg mai departe - e clar că nu sînt iluzii şi categoric îţi pot face rău. *Marea, grandioasa carte* nu e foarte clară în ce priveşte detaliile, dar în mod cert vorbeşte despre Forţele întunericului care încearcă să pună stăpînire pe lume şi cum se va ridica Luminatus, şi cum se va război el cu ele.

— Luminatus ? spuse Audrey. E ceva care are de-a face cu lumina ?

— Marea Moarte, spuse Charlie. Moartea cu M mare. Ceva gen Kahuna, Bossul Moarte. Dacă Minty şi alţi Negustori ai Morţii ar fî ajutoarele lui Moş Crăciun, Luminatus ar fi Moş Crăciun.

— Moş Crăciun e Moartea Mare ? spuse Audrey cu ochii larg deschişi.

— Nu, a fost doar un exemplu... Charlie observă că ea făcea eforturi să nu rîdă. Hei, în noaptea asta am fost umplut de vînătăi şi electrocutat, şi legat de un scaun, şi traumatizat.

— Deci strategia mea de seducţie dă roade? zîmbi **Audrey.**

Charlie se simţi ameţit.

— Eu nu... eu n-am... mă holbam la sînii tăi? Pentru că, dacă aşa a fost, a fost din întîmplare. Pentru că, stii tu, dacă tot erau acolo...

— Şşş. îşi întinse mîna şi îi puse degetul pe buze ca să-1 facă să tacă. Charlie, în clipa asta mă simt foarte aproape de tine şi foarte legată de tine, lucru pe care vreau să-1 păstrez, dar sînt extenuată şi nu cred că mai pot continua discuţia. Cred că vreau să mă culc cu tine.

— Zău ? Eşti sigură ?

— Dacă sînt sigură ? N-am mai făcut sex de paisprezece ani - şi, dacă m-ai fi întrebat ieri, ţi-aş fi spus că mai curînd aş fi avut de-a face cu unul dintre corbii monstruoşi decît să mă culc cu un bărbat, dar acum sînt aici cu tine şi sînt la fel de sigură cum sigură am fost întotdeauna de toate. Zîmbi, apoi privi într-o parte. Dacă vrei şi tu.

Charlie o luă de mînă.

— Da, spuse el. Dar voiam să-ţi spun ceva important.

— Nu poate să aştepte pînă dimineaţă?

— Sigur.

îşi petrecură noaptea îmbrăţişaţi şi, indiferent de temerile sau primejdiile care i-ar fi bîntuit, tot nişte iluzii li se păreau. Singurătatea se evaporase din ei ca aburul ieşit din gheaţă, şi dimineaţa se transformase într-un norişor îngrămădit pe tavanul camerei, după care dispăru şi el odată cu lumina.

în timpul nopţii cineva a strîns tacîmurile de pe masa din sufragerie şi a măturat mizeria provocată de intrarea lui Minty Fresh prin uşa bucătăriei. Minty stătea la masă cînd a coborît Charlie.

— Mi-au remorcat maşina, spuse Minty. Uite cafea.

— Mulţumesc. Charlie traversă sufrageria şi se îndreptă spre bucătărie. îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză lîngă Minty. Ce-ţi mai face capul?

Uriaşul îşi pipăi vînătaia de pe frunte.

— Ceva mai bine. Ţie cum îţi merge ?

— Din întîmplare, azi-noapte mi-am tras-o cu o călugăriţă.

— Uneori, în momente de criză, nu ai cum să eviţi asemenea rahaturi. Şi pe lîngă asta ce mai faci?

— Mă simt minunat.

— Mda, imaginează-ţi că noi, toţi ceilalţi, care o lălăim în aşteptarea sfîrşitului lumii, nu sîntem chiar aşa de fericiţi.

— Nu e vorba de sfîrşitul lumii, ci de bezna care va înghiţi totul, spuse Charlie cu veselie. S-a făcut întuneric. Aprinde lumina.

— Bravo ţie, Charlie ! Acum scuză-mă, dar trebuie să-mi recuperez maşina înainte de a începe tu cu discursul că, *dacă viaţa îţi oferă lămîi, fă limonadă,* pentru că ar trebui să te bat pînă la leşin.

(Adevărul e că rar găseşti ceva mai scîrbos decît un Mascul Beta îndrăgostit, pentru că, atunci cînd i se întâmplă, are impresia că tot pămîntul trebuie să meargă în acelaşi pas cu dorinţele lui - şi astfel înşelat, se poate comporta nesăbuit. E vremea marii lui fericiri, dar şi a primejdiei.)

— Aşteaptă. Putem lua un taxi împreună. Trebuie să ajung acasă şi să-mi iau agenda.

— Şi eu. Pe a mea am lăsat-o pe scaunul din faţă al maşinii. Ii ştii pe ăia doi clienţi pe care i-am ratat - sînt **aici.** în viaţă.

— Audrey mi-a zis, spuse Charlie. Sînt deja şase. Le-a făcut *p'howa nemuririi.* E clar că asta a provocat furtuna aia cosmică de tot rahatul, dar ce putem face? Nu-i putem omorî.

— Nu, cred că e cum ai spus tu. Bătălia va avea loc **aici,** în San Francisco şi asta se va întîmpla chiar acum. **Şi,** de vreme ce tu eşti Luminatus, cred că toată povestea **asta** va cădea pe capul tău. Aşa că-mi vine să zic că sîntem c°ndamnaţi.

— Poate că nu. Vreau să spun că, de cîte ori aproape că puseseră mîna pe mine, ceva sau cineva intervenea si

transforma totul în victorie. Cred că destinul e de partea noastră. Sînt foarte optimist în privinţa asta.

— Asta-i doar din cauză că i-ai tras-o călugăriţei, spuse Minty.

— Nu sînt călugăriţă, spuse Audrey, dînd buzna în cameră cu un teanc de hîrtii în mînă.

— Ah, pe mă-sa, spuseră cei doi Negustori ai Morţii la unison.

— Nu, e-n regulă, spuse Audrey. Mi-a pus-o sau, mai curînd ne-am pus-o, dar nu mai sînt călugăriţă. Nu din cauza sexului, a fost o hotărîre luată înainte de asta. Aruncă hîrtiile pe masă şi se cocoţă în poala lui Charlie. Hei, frumosule, cum îţi merge în dimineaţa asta ? Îi oferi un sărut strivitor şi se încolăci în jurul lui ca o stea de mare care se căzneşte se deschidă o scoică, pînă cînd Minty Fresh îşi drese vocea cu un sunet sugestiv, şi ea se întoarse spre el.

— Bună dimineaţa şi ţie, domnule Fresh !

— Da. Mulţumesc.

Minty se aplecă într-o parte ca să-1 poată vedea pe Charlie.

— Fie că au venit aici pentru tine sau pentru clienţii tăi care n-au murit, se vor întoarce, doar ştii.

— Morigan ? întrebă Audrey.

— Hă ? făcură cei doi Negustori ai Morţii în cor.

— Băieţi, sînteţi atît de drăguţi, chicoti Audrey. Li se spune Morrigan. Femeile-corb - personificarea morţii sub forma unor frumoase războinice care se pot preschimba în păsări. Sînt trei, toate părţi ale aceleiaşi regine colective a Lumii Subterane, cunoscute şi sub numele de Morrigan.

Charlie se lăsă puţin pe spate pentru a o putea privi în ochi.

— De unde ştii?

— Tocmai m-am uitat pe internet. Audrey se dădu jos din poala lui Charlie, luă hîrtiile de pe masă şi începu sa citească : Morrigan constă din trei entităţi diferite : Macha,

care vînează pe cîmpurile de luptă şi ia capetele luptătorilor drept tribut al bătăliei - se spune despre ea că poate vindeca un luptător rănit mortal în bătălie, dacă a obţinut cîte capete pofteşte. Luptătorii celţi numeau capetele retezate „ghindele Machei". Ea e considerată zeiţa-mamă a celor trei. Babd e furia, marea pasiune a luptei şi uciderii - se spune despre ea că aduna sămînţa luptătorilor căzuţi şi o folosea pentru a inspira o nebunie sexuală pentru bătălie, o poftă de sînge în sensul cel mai literal. Şi Nemain, despre care se spune că îşi mîna soldaţii în luptă cu un urlet atît de feroce încît adversarii mureau de frică - ghearele îi erau veninoase şi simpla lor înţepătură putea omorî un soldat, dar prefera să-şi scuipe veninul în ochii soldaţilor inamici pentru a-i orbi.

— Ele sînt, spuse Minty Fresh. Am văzut cum ieşea veninul din ghearele celei care m-a urmărit la metrou.

— Da, spuse Charlie, şi cred că mi-o amintesc pe Babd - cea nesătulă de sînge. Ele sînt. Trebuie să vorbesc cu Lily. Am trimis-o la Berkeley să afle lucruri legate de ele, dar s-a întors cu mîna goală. Cred că nici măcar nu a căutat.

— Da, şi s-o întrebi dacă are prieten, spuse Minty Fresh. Şi apoi lui Audrey: Spune şi cum pot fi omorîte? Care le sînt slăbiciunile ?

Audrey dădu din cap.

— Doar că luptătorii luau cu ei cîini în timpul bătăliilor ca să-i apere de ele.

— Cîini, repetă Charlie. Aşa se explică de ce fie-mea a primit cîinii să o protejeze. îţi spun eu, Fresh, totul se va termina cu bine pentru noi. Destinul e de partea noastră.

— Da, tu ai spus-o. Să ne chemi un taxi.

■— Mă întreb de ce, dintre toţi zeii şi demonii Lumii subterane, tocmai celticii sînt aici.

— Poate că sînt cu toţii prezenţi, spuse Minty. Un Uidian nebun mi-a spus odată că sînt fiul lui Anubis, zeul egiptean al morţii cu cap de şacal.

— Grozav ! spuse Charlie. Şacal - ăsta e un fel de cîine. Ai calităţi înnăscute să te lupţi cu Morrigan. Ai văzut?

Minty se uită la Audrey.

— Dacă nu faci ceva să-1 deziluzionezi şi să-1 aduci cu picioarele pe pămînt, o să-1 împuşc.

— Cum să nu, spuse Charlie. Pot să împrumut un pistol enorm de-al tău?

Minty îşi lungi picioarele.

— O să ies să chem un taxi şi să-1 aştept, Charlie. Dacă vii, să începi să-i spui la revedere de pe acum, pentru că o să plec cum a ajuns aici.

— Splendid, spuse Charlie uitîndu-se cu adoraţie la Audrey. Cred că în plină zi sîntem oricum în siguranţă.

— Ţi-o tragi cu călugăriţe, ai? mîrîi Minty pe cînd o zbughea în hol.

Mătuşa Cassie îl lăsă pe Charlie să intre în căsuţa lor din cartierul Marina, şi Sophie tăie saltul de salut al dulăilor chiar înainte de a-1 fi început.

— Tati !

Charlie o luă în braţe pe Sophie şi o strînse pînă cînd fata începu să-şi schimbe culoarea ; apoi, cînd Jane ieşi din bucătărie, o prinse cu cealaltă mînă şi o strînse şi pe ea.

— Au, lasă-mă ! spuse Jane împingîndu-1. Miroşi a tămîie.

— Ah, Jane, nu-mi vine să cred ! E atît de minuată !

— Şi-a tras-o, spuse Cassandra.

— Ţi-ai tras-o ? spuse Jane sărutîndu-şi fratele pe obraz. Sînt de-a dreptul fericită pentru tine. Acum lasă-mă.

— Tati şi-a tras-o, le spuse Sophie dulăilor, care păreau fericiţi la auzul acestei veşti.

— Nu, nu mi-am tras-o, spuse Charlie şi se auzi un cor de oftături dezaprobatoare. Ba da, şi urmă un cor de

oftături de uşurare, dar nu asta-i problema. Problema e că ea e superbă. E minunată şi bună, şi dulce, şi...

-— Charlie, îl întrerupse Jane, ne-ai telefonat să ne spui ca erai în mare pericol şi că trebuie s-o luăm pe Sophie cu noi ca să o apărăm, şi tu te duci la o întîlnire ?

-— Nu, nu, a fost - e pericol, cel puţin în întuneric, şi chiar a trebuit s-o luaţi pe Sophie, dar m-am întîlnit cu cineva.

— Tati şi-a tras-o !

Sophie se veseli iar.

— Puişor, nu mai spune aşa ceva, bine? zise Charlie. Nici mătuşa Jane, nici mătuşa Cassie n-ar mai trebui să vorbească aşa. Nu e frumos.

— Ca „pisi" şi „nu în cur" ?

— Exact, puişor.

— E-n regulă, tati. Deci n-a fost frumos ?

— Tati trebuie să meargă acasă la noi şi să-şi ia agenda, scumpo. Despre asta o să vorbim mai tîrziu. Dă-mi un pupic.

Sophie îl îmbrăţişă din toate puterile, dîndu-i un sărut pe măsură, şi lui Charlie îi veni să plîngă. De atîta vreme ea fusese singurul lui viitor, singura lui bucurie, şi acum avea şi cealaltă bucurie, pe care voia s-o împartă cu ea..

— Mă întorc imediat. E bine ?

— Bine. Acum lasă-mă jos.

Charlie o lăsă să alunece pe podea, după care ea alergă imediat într-o altă parte a casei.

— Şi n-a fost frumos? îl întrebă Jane.

— îmi pare rău, Jane, dar asta e o adevărată nebunie, îmi pare rău că v-am vîrît şi pe voi în ea. N-am vrut să vă sperii.

Jane îi dădu un ghiont.

— Deci *a fost* bine ?

— A fost excepţional, spuse Charlie deschizîndu-se într-un zîmbet. E cu adevărat drăguţă. E atît de drăguţă încît mi-e dor de mama.

— Aici m-ai pierdut, spuse Cassandra.

— Pentru că mi-ar plăcea ca mama să vadă ce bine îmi Merge. Că am găsit pe cineva care e asa de bun cu mine. Că va fi bună cu Sophie.

— Uau, nu da aşa buzna, tigrule, spuse Jane. Abia ai cunoscut-o pe femeia asta, ia-o mai uşor - şi nu uita, e sfatul cuiva care la a doua întîlnire cu o femeie, se mută cu ea.

— Curvo ! murmură Cassie.

— Zău, Jane. E uimitoare.

Cassie se uită la Jane.

— Ai avut dreptate, chiar că trebuia să şi-o tragă.

— Nu e asta !

Mobilul lui Charlie sună.

— Scuzaţi-mă.

Deschise telefonul.

— Asher, ce dracu' ai făcut? Era Lily. Plîngea. în ce dracu' te-ai băgat?

— Ce, Lily? Ce?

— A fost chiar aici. Vitrina din faţă de la magazin s-a dus. S-a dus ! A dat buzna înăuntru, s-a vînzolit prin tot magazinul şi ţi-a luat toate lucruleţele cu suflete. Le-a înghesuit într-o geantă şi şi-a luat zborul. Futu-i, Asher! Auzi ? FUTU-I ! Chestia asta era enormă şi al dracului de hidoasă.

— Da, Lily. Tu eşti bine? Dar Ray?

— Da, sînt bine. Ray nu a venit. Eu am fugit în spate cînd a năvălit prin vitrină. Nu o interesa nimic altceva decît raftul ăla. Asher, era mare cît un taur, şi a dracului, zbura !

Vorbea de parcă ar fi fost în pragul isteriei.

— Linişteşte-te, Lily. Stai acolo, că vin imediat. Du-te în camera din spate şi nu deschide pînă nu vin, da?

— Asher, ce mă-sa era chestia aia?

— Nu ştiu, Lily.

Moartea cu cap de taur zbură în conductă şi imediat aterizză pe labe şi o luă prin canal, trăgînd după ea sacul cu

suflete. Dar nu prea mult - nu s-a tîrît prea mult. Sosise vremea, Orcus o simţea. Le simţea cum converg spre oraş - oraşul unde îşi fixase teritoriul cu atîţia ani în urmă - oraşul lui. Şi totuşi vor veni, şi vor încerca să-i ia ce era de drept al lui. Toţi zeii morţii : Yama şi Anubis, şi Mors, Thanatos şi Charon, şi Mahakala, Azreal şi Emma-O, şi Ahkoh, Balor, Erebos, şi Nyx — cu zecile, zei născuţi din energia celei mai mari frici a Omului, frica de moarte - venind cu toţii ca să se înscăuneze stăpîni ai întunericului si ai morţilor, ca Luminatus. Dar el venise primul aici, cu Morrigan, aşa că el trebuia să devină cel mare. Dar în primul rînd trebuia să-şi organizeze forţele, să le vindece pe Morrigan şi să-i termine pe nenorociţii de hoţi de suflete din oraş.

Sacul cu suflete va face minuni în vindecarea mireselor lui. Bătu drumul pînă la grota unde era ancorată marea epavă şi făcu un salt în aer, bătaia marilor lui aripi din piele sunînd ca răpăitul unei tobe de război, declanşînd ecoul în pereţii peşterii, făcînd liliecii să-şi fîlfîie aripile, norul lor uriaş răsucindu-se în jurul catargului.

Cele trei Morrigan, rănite şi terminate, îl aşteptau pe punte.

— Ce v-am spus ? zise Babd. Nu e chiar aşa grozav Sus. Ia uitaţi-vă. Eu, una, m-aş putea descurca perfect şi fără maşini.

Jane conducea, în timp ce Charlie înroşi telefonul vorbind mai întîi cu Rivera, apoi cu Minty Fresh. După o jumătate de oră, se aflau cu toţii în magazinul lui Charlie sau ruina care era acum magazinul lui Charlie, pe care poliţişti în uniforme îl izolaseră cu bandă pînă cînd cineva o să mă-ture sticla spartă.

— Turiştilor trebuie să le placă aşa ceva, spuse Nick Cavuto, mestecînd un trabuc neaprins. Chiar pe linia de tramvai. Perfect.

Rivera se afla în camera din spate, chestionînd-o pe Lily, în timp ce Charlie, Jane şi Cassandra încercau să facă ordine în maldărul de lucruri, punîndu-le pe rafturi. Minty Fresh stătea lîngă uşa de la intrare, cu ochelari fumurii, arătînd mult prea *cool* pentru dezastrul care îl înconjura. Sophie era mulţumită că putea sta într-un colt dîndu-le lui Alvin şi Mahomed să mănînce pantofi.

— Deci, îi spuse Cavuto lui Charlie, un monstru zburător ţi-a intrat prin vitrină şi ai considerat că ăsta ar fi un loc numai bun unde să-ţi aduci copilul.

Charlie se întoarse spre poliţistul uriaş şi se sprijini de tejghea.

— Spune-mi, domnule detectiv, după părerea dumitale de profesionist, la ce procedură ar trebui să recurg în cazul unui jaf comis de un monstru zburător? Care mă-sa e protocolul poliţiei din San Francisco atunci cînd ai de-a face cu un monstru zburător uriaş, domnule detectiv?

Cavuto rămase cu ochii la Charlie, de parcă cineva i-ar fi aruncat apă în faţă, nu chiar înfuriat, doar foarte surprins. In cele din urmă, îşi înconjură trabucul cu un zîmbet şi spuse :

— Domnule Asher, intenţionez să ies să fumez. O să sun la dispecerat să cer să se verifice acest protocol. M-ai surprins. Vrei să-i spui colegului meu unde sînt?

— Sigur, spuse Charlie. Se duse cu Lily şi Rivera în birou şi spuse : Rivera, aş putea să obţin protecţia poliţiei aici, acasă - poliţişti cu arme ?

Rivera dădu din cap în timp ce o bătea pe Lily pe mînă, privind într-o parte.

— Pot să-ţi dau doi, Charlie, dar nu mai mult de douăzeci şi patru de ore. Eşti sigur că nu vrei să pleci din oraş?

— La etaj am geamurile zăbrelite şi uşi de oţel, dulăii şi pistoalele domnului Minty Fresh, în plus, abia au fost aici. Am senzaţia că au găsit ce au căutat, dar poliţiştii m-ar face să mă simt mai bine.

Lily se uită la Charlie. Fardul îi cursese, şi rujul i se întinsese pe jumătate de faţă

— îmi pare rău. Am crezut că mă voi descurca mai bine. Mi-a fost atît de frică. N-a fost misterios şi senzaţional, a fost oribil. Ochii şi dinţii - am făcut pe mine, Asher. Inu pare rău.

— Să nu-ţi pară, puştoaico. Te-ai descurcat minunat. Sînt bucuros că ţi-a trecut prin minte să te dai din drumul lui-

— Asher, dacă tu eşti Luminatus, chestia aia e rivalul tău.

.— Cum? Ce ai spus ? întrebă Rivera.

— E partea gotică ciudată din ea, domnule inspector. Mici un motiv de îngrijorare, spuse Charlie. Se uită pe uşă si îl văzu pe Minty Fresh stînd în faţa magazinului, privindu-1 şi dînd din umeri, de parcă ar fi spus : *Şi* ? Charlie întrebă :

— Hei, Lily, tu ai pe cineva ?

Lily îşi şterse nasul cu mîneca halatului ei de bucătar.

— Uite ce, Asher... eu, of... va trebui să retrag oferta pe care ţi-am facut-o. Adică, după Ray, nu mai sînt sigură că aş mai vrea s-o mai fac vreodată. Niciodată.

— Nu pentru mine te întrebam, Lily.

Charlie arătă spre lunganul de Fresh.

— O, făcu Lily, urmărindu-i privirea, acum ştergîndu-şi ochii cu mîneca. O ! Pe mă-sa. Acoperă-mă, trebuie să mă regrupez.

Se repezi în baia personalului şi trînti uşa.

Rivera îl privi pe Charlie.

— Ce dracu' face acolo ?

Charlie încercă să vină cu un răspuns chiar cînd telefonul lui începu să sune şi ridică un deget în semn de pauză.

— Charlie Asher, spuse el.

— Charlie, sînt Audrey, se auzi vocea şoptită. Sînt chiar aici. Cele trei Morrigan sînt *aici.*

Orfeu în canal

Charlie parcă furgoneta de-a curmezişul pe stradă şi o luă la fugă pe treptele centrului budist, strigîndu-i numele. Uşa uriaşă de la intrare atîrna strîmb într-o ţîţînă cu glasvandul spart. Fiecare sertar sau birou fusese deschis şi conţinutul împrăştiat, fiecare piesă de mobilă răsturnată sau spartă.

— Audrey !

Auzi o voce în faţă şi fugi iar pe verandă.

— Audrey ?

— Jos, strigă ea. Sîntem sub verandă.

Charlie coborî scările în fugă şi ocoli veranda. Văzu mişcarea din spatele grilajului. Găsi o portiţă pe care o deschise. O văzu pe Audrey ghemuită alături de alţi şase oameni şi o groază de oameni-veveriţe. Se strecură în spaţiul strimt şi o luă în braţe. Charlie încercase să menţină cu ea legătura telefonică tot timpul cît fusese în maşină, dar la scurt timp i-a murit bateria şi încercase să-şi imagineze, în acele clipe îngrozitoare, cum ar fi fost s-o piardă - viitorul lui, speranţele lui - după ce speranţele îi fuseseră tocmai deşteptate din nou. Era atît de uşurat încît abia mai putea să respire.

— Au plecat ? întrebă Audrey.

— Da, aşa cred. Sînt atît de fericit că eşti teafără.

Charlie îi scoase din spaţiul strimt şi îi conduse in casă. Veveriţele rămăseseră pe lîngă pereţi şi se mişca[11] repede pentru a nu fi văzute din stradă.

Charlie simţi o mînă pe umăr şi, cînd se întoarse, o văzu pe Irena Posokovanovich zîmbindu-i. Urcă dintr-o săritură cîteva trepte şi ţipă.

— îmi ajung atîtea şocuri. Sînt băiat bun.

— Ştiu, domnule Asher. Mă întrebam dacă ai vrea să-ţi parchez eu furgonetă înainte de a ţi-o remorca primăria.

— A, da, asta ar fi tare drăguţ. îi întinse cheile. Mulţumesc.

— Nu vrea decît să te ajute, îi spuse Audrey.

— îmi dă fiori, zise Charlie, după care surprinse ceea ce lui i se păru a fi o privire dezaprobatoare în ochii lui Audrey, aşa că adăugă imediat : în modul cel mai plăcut, vreau să spun.

Se duseră direct la bucătărie şi rămaseră în faţa cămării deschise.

— Le-au luat pe toate, spuse Audrey. De-asta nu ne-au făcut nici un rău - nu pe noi ne căutau.

Charlie era atît de furios încît nu reuşea să gîndească limpede, dar, în lipsa oricărei posibilităţi de a exploda, se cutremură din tot trupul şi încercă să-şi ţină vocea sub control.

— Acelaşi lucru s-a întîmplat şi la mine. Dar aici altcineva a făcut-o.

— Cam trei sute de suflete erau aici, spuse Audrey.

— Au luat şi sufletul lui Rachel.

Audrey îi puse mîna pe spate, dar singurul mod în care i-a putut răspunde a fost să iasă din bucătărie.

— Asta e, Audrey. M-au distrus.

— Cum adică eşti distrus, Charlie? Mă înspăimînţi.

— întreabă-ti veveriţele pe unde pot să intru în canal. Pot să-ţi spună?

— Probabil, dar nu poţi face aşa ceva.

Charlie se răsuci spre ea, şi Audrey sări înapoi.

— Trebuie s-o fac. Trebuie să-1 găsesc, Audrey. Toată lumea să intre în furgonetă. Vreau să mergeţi la mine acasă, unde veţi fi în siguranţă.

Se îngrămădiseră cu toţii în livingul lui Charlie : Sophie Audrey, Jane, Cassandra, Lily, Minty Fresh, clienţii de la centrul budist, dulăii şi vreo cincizeci de omuleţi-veverite

Lily, Jane şi Cassandra stăteau pe sofa pentru a fi cît niai departe de veveriţele care roiau în jurul mesei.

— Frumoase costume, spuse Lily. Dar bîrrrr.

— Mulţumesc, spuse Audrey.

Sophie stătea lîngă Audrey, examinînd-o de sus pînă jos, de parcă ar fi vrut să-i ghicească greutatea.

— Eu sînt evreică, spuse Sophie. Tu eşti evreică?

— Nu, eu sînt budistă, spuse Audrey.

— Asta e ca o *shiksa ?*

— Da, cred că da, spuse Audrey. E un fel de *shiksa.*

— A, atunci e-n regulă. Şi căţeluşii mei sînt *shiksa.* Aşa le spune doamna Ling.

— Sînt nişte căţeluşi deosebiţi, spuse Audrey.

— Vor să-ţi mănînce omuleţii, dar eu nu o să le dau voie. E bine?

— îţi mulţumesc. Foarte drăguţ din partea ta.

— Asta doar dacă nu eşti rea cu tăticul meu. Altfel au încurcat-o.

— Sigur că da, spuse Audrey. Sîntem într-o situaţie foarte specială.

— Te place tare mult.

— Mă bucur. îmi place foarte mult de el.

— Cred că eşti în regulă.

— Şi tu, spuse Audrey.

Zîmbi micii brunete cu ochi de un albastru care îţi tăia respiraţia, plină de atitudine, şi era tot ce putea face pentru a se abţine să nu o strîngă în braţe pînă la leşin.

Charlie sări pe canapea, lîngă Jane, Cassandra şi Lily, şi atunci îşi dădu seama, uitîndu-se de-a lungul camerei la Minty Fresh, că tot nu era mai înalt decît Negustorul Morţii, ceea ce era uşor descurajant. (Atenţia lui Minty părea atrasă de Lily, ceea ce era, de asemenea, puţin descurajant.)

— Băieţi, voi face ceva şi s-ar putea să nu mă mai j$_n$torc. Jane, scrisoarea pe care ţi-am trimis-o conţine toate actele care te fac tutorele legal al lui Sophie.

— Eu am plecat, spuse Lily.

— Nu, spuse Charlie prinzînd-o de mînă. Vreau să stai aici. îţi las ţie afacerea, dar cu înţelegerea ca un procent (}in profit să-i revină lui Jane pentru a o ajuta cu Sophie, ₛi o altă parte să ajungă şi într-un fond pentru liceu. Ştiu că ai cariera ta de bucătăreasă, dar am încredere în tine şi ştiu că te pricepi la afaceri.

Lily părea pe punctul de a spune ceva sarcastic, dar ridică din umeri şi zise :

— Sigur, pot să conduc afacerea asta şi să gătesc. Tu vezi-ţi de treaba ta şi creşte-ţi fata.

— Mulţumesc. Jane, ţie îţi revine clădirea, dar cînd Sophie va creşte mare, dacă o să mai vrea să stea în oraş, va trebui să-i rezervi un apartament.

Jane sări de pe canapea.

— Charlie, toată povestea asta e o tîmpenie. Nu-ţi dau voie să faci nimic...

— Te rog, Jane. Trebuie să plec. Toate astea au fost puse pe hîrtie. N-am vrut decît să auzi direct de la mine ce vreau.

— Perfect, spuse ea.

Charlie îşi îmbrăţişă sora, pe Cassandra şi Lily, apoi se duse în dormitor şi îi făcu semn cu mîna lui Minty Fresh să vină cu el.

— Minty, eu cobor în Lumea Subterană, după Morrigan - după sufletul lui Rachel, după toate sufletele. A venit vremea.

Uriaşul dădu cu gravitate din cap.

— Sînt alături de tine.

■— Ba nu. Vreau să stai aici şi să ai grijă de Audrey şi Sophie şi de toţi ceilalţi. Afară sînt poliţişti, dar cred că mdoielile lor i-ar putea face să ezite dacă vin Morrigan. Tu nu o vei face.

Minty scutură din cap.

— Ce şanse ai acolo de unul singur? Lasă-mă să vin cu tine. O să luptăm împreună.

— Nu cred, spuse Charlie. Eu sînt binecuvîntat. P$_{ro}$_ feţia spune : „Luminatus se va ridica şi va duce bătălia cu Forţele întunericului în Oraşul celor Două Poduri".]Sf$_{u}$ spune „Luminatus şi ajutorul lui de încredere, Minty Fresh".

— Eu nu sînt ajutor.

— Asta ziceam şi eu, spuse Charlie, care nu spusese deloc aşa ceva. Vreau să spun că eu am un fel de protectie pe care probabil că tu nu o ai. Şi dacă nu mă întorc, va trebui să-ţi continui munca de Negustor al Morţii în oras - şi poate că o să înclini balanţa în favoarea noastră.

Minty dădu din cap şi îşi lăsă privirea în podea.

— Cel puţin o să-mi iei Desert Eagle-ul ?

îşi ridică iar privirea zîmbind.

— O să-1 iau, spuse Charlie.

Minty Fresh îşi scoase tocul revolverului şi îi ajustă curelele pînă se potriviră pentru Charlie, apoi îl ajută să şi-1 pună.

— Aici, sub braţul drept, mai ai două încărcătoare, spuse Minty. Sper să nu fie nevoie să tragi atîta acolo, jos, sau o să fii şi idiot, şi surd.

— Mulţumesc, spuse Charlie.

Minty îl ajută să-şi pună haina peste tocul pistolului.

— Ştii, oi fi tu înarmat pînă-n dinţi, dar tot ca un profesor englez arăţi - n-ai nişte haine mai potrivite pentru luptă ?

— James Bond poartă întotdeauna smocking, spuse Charlie.

— Mda, înţeleg că graniţa dintre ficţiune şi realitate e uşor în ceaţă aici...

— Glumeam, spuse Charlie. Am cîteva haine de piele pentru motocros care ar fi mai potrivite, cu condiţia să le pot găsi.

— Perfect. Minty îl bătu pe Charlie pe umeri de parcă ar fi încercat să-i lăţească. Dacă o vezi pe curva aia cu gheare veninoase, fă-o fericită din partea mea.

— îi bag un glonţ în cur tîrfei, spuse Charlie.

— Abţine-te.

— Scuze.

Partea cea mai dificilă veni peste cîteva minute.

— Puişor, tati are ceva de făcut.

— Te duci s-o aduci pe mami ?

Charlie stătea în genunchi în faţa fetei lui şi aproape că se răsturnă pe spate cînd auzi întrebarea. Nu adusese vorba despre mama ei de mai mult de douăsprezece ori în ultimii doi ani.

— De ce spui asta, puişor?

— Nu ştiu. Mă gîndeam la ea.

— Doar ştii că te-a iubit foarte mult.

— Da.

— Şi mai ştii că orice s-ar întîmplă, eu te iubesc foarte mult.

— Da, mi-ai mai spus-o.

— Eram cît se poate de serios ieri. Dar acum zău că trebuie să plec. Trebuie să mă bat cu nişte tipi răi şi s-ar putea să nu învingă.

Buza de jos a lui Sophie ieşi în afară ca un raft ud.

Nu pllnge, nu plînge, nu plînge, nu plînge, incantă Charlie în gînd. *N-o să mai pot face nimic dacă plingi.*

— Nu plînge, puişor. Totul va fi bine.

— Nuuuuuuuuu, scînci Sophie. Vreau să merg cu tine. Vreau să vin cu tine. Nu pleca, tati. Vreau să vin cu tine.

Charlie o prinse de mînă şi se uită după sora lui, implorînd-o. Ea veni şi o luă pe Sophie în braţe.

— Nuuuuu. Vreau să vin cu tine.

— Nu poţi să vii cu mine, puişor.

Şi Charlie o zbughi din cameră înainte ca inima să i se frîngă iar.

Audrey aştepta în hol împreună cu cincizeci şi trei de omuleţi-veveriţe.

— Te duc pînă la intrare, spuse ea. Nu comenta.

— Nu, spuse Charlie. N-am de gînd să te pierd după ce tocmai te-am găsit. Rămîi aici.

— Scîrbă! Cine-ţi dă dreptul să vorbeşti aşa? Şi eu abia ce te-am găsit.

— Da, dar eu nu sînt o achiziţie prea grozavă.

— Eşti un ticălos, spuse ea şi i se cuibări în braţe si îl sărută.

După un timp Charlie se uită înjur. Veveriţele se uitau drept la ei.

— Ce caută aici ?

— Te vor însoţi.

— Nu. E prea riscant.

— Atunci e prea riscant şi pentru tine. Nici măcar nu ştii ce-ar putea fi acolo jos - chestia care s-a năpustit în magazinul tău nu era Morrigan.

— Nu mi-e frică, Audrey. Pot să fie şi o sută de demoni, dar *Cartea morţii* are dreptate, nu fac altceva decît să ne abată din drum. Cred că lucurile astea există din acelaşi motiv pentru care eu am fost ales să fac ce fac, din cauza fricii. Mi-a fost frică să trăiesc, aşa că am devenit Moartea. Puterea lor e frica noastră de moarte. Mie nu mi-e frică. Şi nu iau nici veveriţele cu mine.

— Ele cunosc drumul. Pe lîngă asta n-au decît patruzeci de centimetri. Nu ţin neapărat să rămînă în viaţă, nu?

— Hei, spuse un soldat englez de gardă cu cap de rîs.

— A spus ceva ? întrebă Charlie.

— Una dintre cutiile mele vocale experimentale.

— E cam pitigăiată.

— Hei !

— Scuze, ăă, Beef, spuse Charlie. Făpturile păreau hotărîte. înainte, atunci.

Charlie o luă la fugă prin hol ca să nu mai fie iar obligat să-şi ia la revedere. La zece paşi în urma lui mărşăluia o mică armată alcătuită din făpturi de coşmar, clădite din

alăturarea a sute de părţi din animale diferite. Doamna Ling coborî scările să vadă care era cauza agitaţiei, şi toată armata se opri în faţa treptelor privind la ea de sus în jos.

Doamna Ling era, aşa cum fusese dintotdeauna, budistă, şi deci credea cu fervoare în conceptul de karma, şi că acele lecţii pe care nu le-ai învăţat te vor urmări în permanenţă pînă cînd le vei învăţa, altfel, sufletul tău nu va face niciodată trecerea la următorul nivel. In după-amiaza aceea, cînd Forţele Luminii era pe punctul de a se confrunta cu Puterile întunericului pentru dominaţia asupra lumii, doamna Ling, care se tot holba la ochii orbi ai veveriţelor, a avut propria ei epifanie, după care nu a mai pus niciodată gura pe carne, de nici un fel. Primul ei act de căinţă a fost un dar făcut celor faţă de care simţea ea că greşise.

— Doriţi o gustare ? spuse ea.

Dar omuleţii-veveriţe îşi continuară marşul.

împăratul văzu furgoneta oprind în apropierea golfului. Din ea ieşi un bărbat în costum galben strălucitor de piele. Bărbatul scoase din furgonetă ceva ce părea un toc de pistol pentru umăr cu un baros în el pe care şi-1 fixă. Dacă nu ar fi fost un context atît de bizar, împăratul ar fi jurat că era prietenul lui, Charlie Asher, de la magazinul de solduri din North Beach, dar Charlie? Aici? Cu o armă? Nu.

Lazăr, care nu prea se baza pe ochii lui pentru a recunoaşte pe cineva, lătră în semn de salut.

Bărbatul să întoarse spre ei şi le făcu un semn cu mîna. Era Charlie. Coborî pînă la malul golfului, vizavi de ei.

— Maiestate, spuse Charlie.

— Pari întors pe dos, Charlie. Ceva nu e în regulă ?

— Nu, nu, e cît se poate de bine. Doar că a trebuit să urmez indicaţiile unui castor mut cu fes ca să ajung aici. E tulburător.

— Păi, îmi cam dau seama cum e, spuse împăratul Frumos ansamblu, mă refer la costum şi pistol. Dar e altceva decît splendidele tale costume.

— Păi nu. Acum sînt într-un fel de misiune. Am de gînd să intru în conducta aia, ca să găsesc drumul spre Lumea Subterană. Şi să dau bătălia cu Puterile întunericului.

— Excelent. Excelent. Am impresia că în ultima vreme Forţele întunericului au început să prindă puteri în oraşul meu.

— Aţi observat şi dumneavoastră ?

împăratul dădu din cap.

— Da, mă tem că am pierdut un supus la inamic.

— Bummer?

— A intrat într-un canal acum cîteva zile şi n-a mai ieşit.

— îmi pare rău, domnule.

— O să-1 cauţi, Charlie? Te rog. Scoate-1 de acolo.

— Maiestatea Voastră, nu sînt sigur dacă voi mai reuşi eu să ies de acolo, dar promit că, dacă îl găsesc, voi face tot posibilul să-1 scot de acolo. Şi acum, cu scuzele de rigoare, voi deschide furgoneta şi nu vreau să vă speriaţi de ce veţi vedea. Dar vreau să pătrund înăuntru cît mai e încă lumină în gurile de canal. Ceea ce veţi vedea ieşind din furgonetă e o armată aliată.

— La drum, spuse împăratul.

Charlie deschise portiera şi omuleţii-veveriţe săriră şi o luară la fugă spre mal, în direcţia conductei. Charlie scoase din maşină bastonul-sabie şi lanterna şi trînti uşa cu o mişcare din fund. Lazăr scînci şi se uită la împărat cu aerul că, dacă cineva putea vorbi, atunci s-o facă.

— Noroc, viteazule Charlie, spuse împăratul. Mergi înainte cu noi toţi în inimă, şi tu într-a noastră.

— Aţi putea să aveţi grijă de maşină?

— Pînă ce Golden Gate se va nărui în ţărînă, prietene, spuse împăratul.

Şi astfel Charlie Asher, pus în slujba vieţii şi a luminii $i a tuturor fiinţelor sensibile, şi cu speranţa de a salva sufletul iubirii vieţii lui, se afla în fruntea unei armate de ghemotoace înalte de patruzeci de centimetri alcătuite din petice de animale înarmate cu de toate, de la andrele pînă la furci, mărşăluind prin canalele din San Francisco.

înaintară cu greu ore întregi - uneori conductele se îngustau atît de mult încît Charlie trebuia să se tîrască pe mîini şi genunchi, alteori se deschideau în joncţiuni largi ca nişte camere de beton. îşi ajuta veveriţele să se cocoaţe pe conductele mai înalte. Găsise şi o cască de constructor prevăzută cu lămpaş care se dovedea foarte utilă în pasajele strimte unde nu putea să folosească lanterna. Cam de zece ori pe oră se mai pocnea şi cu capul de tavan şi, deşi casca îl ferea să se rănească, tot se alesese cu o durere de cap care pulsa. Hainele lui din piele - nu chiar piele, mai curînd nailon dur cu perniţe la genunchi, umeri, coate, tibii şi antebraţe - îl fereau de pocnituri şi rosături prin conducte, dar se udaseră şi îi roseseră genunchii pînă la sînge. La o joncţiune deschisă, cu capac deasupra, se urcă pe scară şi încercă să arunce o privire afară ca să-şi dea seama cam pe unde se afla, dar între timp se întunecase de cînd o porniseră ei la drum, iar gura de canal fusese acoperită de o maşină oprită chiar acolo.

Ce ironie ca în final să-şi adune tot curajul şi să se aventureze prin spărtură, numai ca s-o sfîrşească pierdut şi înţepenit. Un rateu atît de omenesc.

— Unde dracu' sîntem? spuse el.

— Habar n-am, spuse rîsul, cel care putea să vorbească.

Micul soldat englez de gardă era foarte atent cînd vorbea, pentru că nu avea propriu-zis faţă, doar o căpăţînă, Şi vorbea fără să-1 pronunţe vreodată pe *P.* De asemenea, în loc de halebardă, despre care Charlie gîndea că, cel

puţin pentru autenticitate, s-ar fî potrivit foarte bine cu costumul, rîsul se înarmase cu o furcă.

— Poţi să-i întrebi pe ceilalţi dacă ştiu unde ne aflăm?

— Bine. Se întoarse spre omuleţii-veveriţe leoarcă. Hei ştie careva unde sîntem ?

Clătinară cu toţii din cap, uitîndu-se unii la alţii si ridicînd din umeri. Nici vorbă.

— Nu, spuse rîsul.

— Păi, aşa ceva puteam şi eu să fac, spuse Charlie.

— De ce n-ai făcut-o? Că doar e _etrecerea ta.

— De ce nu poţi să-1 pronunţi pe „p" ?

— N-am buze.

— Corect. Buze. Scuze. Ce ai de gînd să faci cu furca?

— Cînd om da _este nişte băieţi răi o să scot dracii din ei.

— Excelent. Te numesc locotenentul meu.

— Din cauza furcii?

— Nu, pentru că poţi vorbi. Cum te cheamă?

— Bob.

— Pe bune ?

— Zău. Bob.

— Deci presupun că numele de familie e Cat.[9]

— Wilson.

— Voiam doar să verific. Scuze.

— E-n regulă.

— Iţi mai aminteşti unde erai în viaţa ta anterioară?

— Vag. Cred că am fost contabil.

— Deci n-ai nici un fel de experienţă militară ?

— Dacă trebuie să numeri nişte cadavre, sînt omul tău, clar?

— Perfect. îşi mai aduce careva dintre voi aminte dacă a fost soldat sau ninja sau altceva? Ninja sau vikingii au credit suplimentar. N-a fost nici unul dintre voi ca Attila,

9 Joc de cuvinte *bobcat* - „rîs" (n.t.).

hunul, sau căpitanul Horatio Hornblower într-o viaţă anterioară?

Un dihor într-o mini cu paiete şi cizme foarte la modă făcu un pas în faţă cu lăbuţa ridicată.

— Ai fost comandant de vas ?

Dihorul păru să şoptească ceva în pălăria lui Bob (de vreme ce Bob nu avea urechi).

— S_une că nu, a înţeles greşit, a crezut că e vorba de gornişti.

— A fost prostituată ?

— Nu, sufla în goarnă, spuse Bob.

— Scuze, spuse Charlie. Din cauza cizmelor.

Dihorul îi făcu semn cu mîna că „nu avea a face", apoi se aplecă iar spre Bob şi îi mai şopti ceva.

— Ce mai e? spuse Charlie.

— Nimic, spuse Bob.

— Nimic? Credeam că nu pot vorbi.

— Mă rog, nu era vorba de tine, spuse Bob.

— Ce ţi-a spus ?

— Mi-a s_us că ne-a luat dracu'.

— Nu e o atitudine prea lăudabilă, spuse Charlie, dar începuse deja să creadă că mondena dihoriţă avea dreptate, şi se sprijini de conducta din spate, într-o poziţie semişezîndă.

Bob se căţără pe o conductă mai mică şi se aşeză pe marginea ei, cu picioarele atîrnîndu-i ; din pantofiorii de piele picura apa, dar modelul floral din alamă strălucea încă în lumina lămpaşului căştii lui Charlie.

— Frumoşi pantofi, spuse Charlie.

— A, da, Audrey mă echi_ează.

înainte ca Charlie să fi apucat să-i răspundă, cîinele îl înşfăcă pe Bob de spate şi îl scutură ca pe o păpuşă din cîlţi. Puternica lui furcă se rostogoli de pe conductă şi se pierdu în apa de dedesubt.

Fiertura de jigodii

Toată noapte Lily căutase o cale de a se apropia de Minty Fresh. în timpul serii îi surprinsese privirea de vreo douăsprezece ori, şi îi zîmbise, dar din cauza groazei care plutea în atmosfera camerei, nu ştia cum să înceapă discuţia. în cele din urmă, cînd la televizor se anunţă filmul serii şi se adunară cu toţii să vadă cum diva de televiziune îl face praf pe Paul Winfield cu un fier de călcat cu aburi, Minty s-a dus la bar şi începu să-şi răsfoiască agenda şi Lily intră în joc.

— îţi verifici întîlnirile ? spuse ea. Probabil că eşti foarte optimist în legătură cu viitorul.

El dădu din cap.

— Nu chiar.

Dragostea o fulgeră pe Lily. Era frumos *şi* morocănos - ca un dar negru primit din partea zeilor.

— Cît de rău poate fi ? spuse Lily luîndu-i agenda din mînă şi răsfoind-o.

Se opri la data zilei curente.

— De ce e numele lui Asher aici? întrebă ea.

Minty îşi lăsă capul în jos.

— Mi-a spus că ştii cam totul despre noi.

— Da, dar...

Se uită iar la nume şi, cînd îşi dădu seama ce vedea, efectul a fost ca un pumn în piept.

— Asta e agenda ? Asta e agenda pentru *chestia aia ?*

Minty dădu încet din cap, fără să o privească.

— Cînd a apărut numele? întrebă Lily.

— Acum o oră nu era aici.

— Mama mă-sii, spuse ea, aşezîndu-se pe scaunul de bar lîngă uriaş.

— Da, spuse Minty Fresh.

îşi puse mîna pe umerii ei.

Cu Charlie care trăgea de picioarele omuleţului-rîs (care făcea nişte vocalize impresionante luînd în considerare faptul că avea coarde vocale prototip) şi cu veveriţele vîrîte cîineşte în terier, au fost în stare ca, în cele din urmă, să-1 extragă pe locotenent din fălcile furiei cu ochi injectaţi, cu doar cîteva găuri în costumul lui de soldat britanic de gardă.

— Jos, Bummer, spuse Charlie. Linişteşte-te.

Nu ştia dacă *linişteşte-te* era o comandă dată de obicei cîinilor, dar aşa ar trebui.

Bummer mîrîi şi se depărtă de veveriţe.

— Tu nu eşti de-al nostru, spuse omul-rîs, arătînd spre Bummer. Nu e de-al nostru.

— Tu să taci, spuse Charlie.

Scoase o bucată de friptură de vacă din buzunar, luată ca provizie de urgenţă, rupse o bucată şi o întinse lui Bummer.

— Hai, scumpule. I-am spus împăratului că te voi căuta.

Bummer o luă tropăind spre Charlie şi apucă bucata de carne. Apoi, în timp ce mesteca, se întoarse pentru a le privi pe veveriţe. Veveriţele chiţăiră şi îşi agitară armele.

— Tu nu eşti de-al nostru. Tu nu eşti de-al nostru, scandă Bob.

— încetează, spuse Charlie. Nu poţi face un cor din gaşca asta, Bob. Eşti singurul care are cutie vocală.

— A, da, spuse Bob, renunţînd. Da' el nu e de-al nostru, adăugă el ca să se apere.

— Este acum, spuse Charlie. Iar lui Bummer îi spuse : Poţi să ne arăţi drumul spre Lumea Subterană?

Bummer se uită la Charlie de parcă ar fi ştiut exact ce fusese întrebat, dar, ca să găsească puterea de a merge înainte, avea nevoie şi de cealaltă jumătate de friptură. Charlie i-o dădu, şi Bummer sări imediat pe o conductă mai înaltă, se opri, lătră, apoi coborî de pe ţeavă.

— După mine, spuse Charlie.

După o oră de mers după Bummer prin canale, conductele se transformară în tunele care se măreau pe măsură ce înaintau. Curînd au ajuns în grote cu tavane înalte şi stalactite pe plafon care străluceau în culori diferite, dezvăluindu-le drumul cu o lumină şovăielnică. Charlie citise destul despre geologia zonei ca să ştie că peşterile nu erau naturale. Bănuia că se aflau cam pe sub districtul financiar, care fusese ridicat în cea mai mare parte pe un teren alcătuit din rămăşiţe de toate felurile şi pămînt în timpul goanei după aur, aşa că nimic nu părea mai vechi sau mai solid ca aceste peşteri.

Bummer mergea înainte, conducîndu-i la bifurcaţii fără nici cea mai mică ezitare, pînă cînd, dintr-odată, peştera se deschise într-o grotă uriaşă. Camera era aşa de mare încît înghiţi lumina lanternei şi lămpaşului lui Charlie, dar tavanul, care era la cîţiva zeci de metri înălţime, era căptuşit cu stalactite luminoase, care se reflectau roşu, verde şi purpuriu pe suprafaţa de oglindă a unui lac negru, în mijlocul lacului, la vreo două sute de metri, se afla un vapor mare şi negru, cu catargul principal ca al unui galion spaniol - roşu, reflectînd pîlpîitor lumina pe care o primea de la hublourile din spate, cu un singur felinar care lumina puntea. Charlie auzise că vapoare întregi fuseseră înghiţite sub sfărîmături în timpul goanei după aur, dar nu ar fi fost posibil să se fi conservat atît de bine. Lucrurile se schimbaseră, aceste peşteri erau toate rezultatul expansiunii Lumii Subterane - şi el îşi dădu seama că era doar o idee despre ce se va întîmplă cu oraşul dacă Lumea Subterană va prelua puterea.

Bummer lătra, şi ecoul ascuţit făcu înconjurul grotei, expediind un nor de lilieci în aer.

Charlie văzu mişcare pe puntea vaporului, conturul negru-albastru al unei femei, şi aşa ştiu că Bummer îi condusese unde trebuia. Charlie îi dădu lanterna lui Bob şi

îşi puse bastonul-sabie jos. Scoase Desert Eagle-ul din toc, verifică dacă încărcătorul era plin, armă pistolul, apoi trase iar siguranţa şi puse arma în toc.

— Vom avea nevoie de o barcă, îi spuse Charlie lui Bob. Ia vedeţi dacă găsiţi ceva din care să facem o plută.

Tipul cu cap de rîs porni spre mal cu lanterna lui Charlie, cercetînd pe după stînci în căutarea unor resturi care puteau pluti. Bummer mîrîi, îşi scutură capul, de parcă ar fi avut purici în ureche, probabil pentru a arăta că îl consideră pe Charlie nebun, şi fugi în apă. După cincizeci de metri era în apă pînă la umeri.

Charlie se uită la vasul cel negru şi îşi dădu seama că era prea mult scos afară din apă - carena era cufundată doar în douăzeci de centimetri de apă.

— Aă, Bob, spuse Charlie, lasă pluta. Putem merge. In tăcere.

Scoase sabia din teacă şi pleoscăi prin apă. Pe măsură ce se apropiau de vas, puteau să desluşească şi detaliile. Balustradele erau făcute din femure legate între ele, tacheţii erau pelvisuri umane. Felinarul de pe punte era de fapt o tigvă de om. Charlie nu ştia exact care dintre puterile lui de Luminatus aveau să se manifeste, dar pe măsură ce se apropiau de vas, îşi dorea să se întîmple cît mai curînd, şi levitaţia să fie una dintre puteri.

— Dracu' ne-a luat, spuse Bob privind carcasa neagră care se arcuia deasupra lor.

— Da' de unde, spuse Charlie. Avem nevoie doar de cineva care să se urce acolo şi să ne arunce o frînghie.
Printre veveriţe se stîrni rumoare, apoi un personaj singuratic se desprinse din rîndul celorlalţi - un tip cu înfăţişarea unui dandy francez din secolul al XIX-lea, cu cap de şopîrlă. îmbrăcămintea - manşetele dantelate si haina - îi amintea lui Charlie de o poză a lui Charles Baudelaire pe care i-o arătase Lily.

— Poţi tu? îl întrebă Charlie pe tipul şopîrlă.

El îşi ridică mîna şi un picior din apă. Lăbuţe de veveriţă. Charlie îl ridică pe tipul şopîrlă cît mai sus spre epavă, şi mica făptură căută un punct de sprijin în lemnul negru, apoi o zbughi peste bord, în interiorul vasului.

Minutele treceau, şi Charlie se trezi ascultînd încordat să descopere vreun semn din cele ce se petreceau sus. Cînd funia groasă ateriză lîngă el, împroşcînd cu apă, sări jumătate de metru şi abia se abţinu să nu scoată un chiot cu adevărat bărbătesc.

— S_lendid spuse Bob.

— Tu eşti primul, spuse Charlie, verificînd funia pentru a vedea dacă îl ţine.

Aşteptă pînă ce omuleţul-rîs ajunse la un metru deasupra capului său şi îşi vîrî bastonul-sabie pe sub cureaua costumului şi începu să se caţere. După ce parcurse trei sferturi din lungimea frînghiei, avu impresia că bicepşii îi vor plesni ca baloanele de apă şi îşi încolăci ghetele de motociclist în jurul frînghiei oprindu-se să se odihnească. Ca şi cum zeii i-ar fi umflat pînzele cu un al doilea vînt, muşchii i se relaxară şi, cînd îşi reluă căţăratul, simţi cu adevărat că puterile care i se adunau în trup făceau din el Luminatus. Cînd ajunse la grilaj, se prinse cu mîna de unul dintre oasele tachetului şi se balansă pînă ce rămase călare pe balustradă.

Se răsuci şi lămpaşul prinse lucirea neagră din ochii ei. îl ţinea pe omuleţul-rîs ca pe un săculeţ de grăunţe, cu gheara care îi ţintuise fălcile vîrîtă prin cap. Carnea şi un lichid vîscos străluceau roşii, revăsîndu-i-se peste faţă şi sîni, pe cînd smulgea o altă bucată din soldatul englez.

— Vrei şi tu, iubi ? spuse ea. Are gust de şuncă.

La masa pentru micul dejun din apartamentul lui Charlie, Lily zise :

— Să le spunem?

— Ei nu ştiu despre noi. Despre asta. Minty arătă spre agendă. Doar Audrey.

— Şi atunci să le spunem?

Minty se uită la Audrey, care stătea pe canapea şi alcătuia împreună cu sora lui Charlie, în ale cărei braţe dormea, o piramidă a somnului, supravegheate de privirea foarte atentă a unuia din dulăi.

— Nu, nu cred că ar fi de vreun folos chiar acum.

— E un băiat bun, spuse Lily. Smulse o bucată de hîrtie din sulul de pe tejghea şi se tamponă cu el înainte ca rimelul să-i facă faţa varză.

— Ştiu, spuse Minty. Doar e prietenul meu. Chiar cînd o spuse, se simţi tras de pantalon. Privi în jos şi o văzu pe Sophie cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Hei, ai maşină? îl întrebă ea.

— Da, am, Sophie.

— Şi nu facem o plimbare ?

Fără nici o ezitare, Charlie trase sabia-baston de la curea şi o izbi pe Morrigan peste încheietură. Mîna se descleştă şi omuleţul-rîs făcu un salt şi traversă urlînd puntea pînă la celălalt parapet. Morrigan înşfăcă sabia-baston şi încercă să o smulgă din strînsoarea lui Charlie. O lăsă să apuce bastonul - trase sabia, apoi i-o înfipse în plexul solar cu atîta putere încît pumnul îi intră în contact cu coastele ei, iar lama îi ieşi prin spate, înfigîndu-se în lemnul bărcii de salvare de care şi rămase înfiptă. Preţ de o fracţiune de secundă, obrazul lui ajunse doar la vreo trei centimetri de faţa ei.

— Nu ţi-a fost dor de mine ? întrebă ea.

Se depărtă chiar cînd ghearele ei se îndreptau spre el. Mai apucă să pareze cu braţul lovitura care s-ar fi abătut asupra feţei sale, buretele de pe braţ oprindu-i ghearele să-i reteze mîna. Ea fandă în direcţia lui, dar sabia o ţinea ţintuită de barcă. Charlie se depărtă în fugă, auzindu-i urletul de furie.

Văzu lumina revărsîndu-se pe o uşă care trebuia să ducă la cabina de la pupa - aceeaşi strălucire roşie - şi îşi

dădu seama că era de la receptaculele de suflete. Şi sufletul lui Rachel se putea afla printre ele. Era doar la un pas de tambuchi cînd corbul uriaş ateriză înaintea lui şi îşi deschise aripile pe toată lăţimea punţii, vrînd parcă să-i blocheze toată partea din spate. El se dădu înapoi şi trase pistolul Desert Eagle din toc. încercă să-1 ţină nemişcat în timp ce îi împingea siguranţa. Corbul se dădu spre el şi el făcu un salt în spate. Ciocul înaintă, se preschimbă în faţa unei femei - dar aripile şi ghearele îşi păstrară forma de pasăre.

— Cărniţă proaspătă, spuse Macha. Ce curaj din partea ta să te arăţi pe aici.

Charlie apăsă pe trăgaci. Glonţul ieşi din încărcător şi Charlie avu impresia că fusese lovit peste mînă cu un ciocan. Crezuse că a ţintit chiar între ochii ei, dar glonţul pătrunsese în gît, smulgînd jumătate din carnea cea neagră. Capul îi rămase atîrnînd într-o parte şi trupul corbului îşi biciui aripile în direcţia lui.

Charlie se prăbuşi pe punte, dar îşi ridică pistolul şi mai trase o dată chiar cînd corbul venea spre el. Glonţul îi străpunse mijlocul pieptului, şi îl expedie înapoi, pe acoperişul cabinei.

Ţiuitul din urechi îl făcu să creadă că în jurul capului îi fuseseră legate diapazoane pe care cineva le izbise cu un băţ de tobă - un ţipăt îndurerat şi ascuţit. Abia dacă mai auzi urletul strident al unei alte Morrigan picate din velatura din spatele lui. Se răsuci spre parapet şi îşi ridică arma chiar cînd ghearele ei dădeau să i se înfigă în faţă. Arma şi braţul atenuară mult lovitura, dar Desert Eagle-ul îi fusese smuls din mînă şi alunecă pe punte.

Charlie sări în picioare şi o luă la fugă după el. Nemain îşi scoase ghearele pentru a-1 lovi în spate şi auzi sfîrîitul veninului care ciuruia buretele pe spate, arzînd apoi puntea de ambele părţi. Se aruncă după revolver şi încercă să se rostogolească şi să se ridice cu el aţintit asupra atacatoarei lui, dar calculă greşit şi se izbi cu dosul

genunchilor de parapetul din oase. Ea făcu un salt cu ghearele întinse înainte şi îl lovi în piept chiar cînd apăsă pe trăgaciul Desert Eagle-lui şi fu aruncat peste parapet.

Căzu în apă ca o buturugă. Aerul din trup îi explodă şi se simţi ca izbit de un autobuz. Nu putea să respire, dar reuşea să vadă. îşi simţea mădularele şi, după cîteva secunde de gîfîit, reuşi să-şi recapete respiraţia.

— Deci cum merge treaba ? întrebă omul-rîs aflat la vreo jumătate de metru de capul lui Charlie.

— Bine, spuse Charlie. Au luat-o la fugă îngrozite.

Din mijlocul torsului lui Bob lipsea o halcă bună şi uniforma soldatului englez de gardă era zdrenţe, dar altfel părea într-o stare de spirit bună. Ţinea Deser Eagle-ul în braţe ca pe un copil.

— Cred că o să mai ai nevoie de el. Oricum, ultima ta îm_uşcătură a izbit de minune şi cu toată forţa. I-ai smuls jumătate din tigvă.

— Perfect, spuse Charlie, care mai avea încă probleme cu respiraţia.

Simţi focul durerii din piept şi se gîndi că se putea să-şi fi rupt o coastă. Se ridică în capul oaselor şi îşi privi pieptul. Ghearele lui Morrigan scrijeliseră buretele, dar văzu şi punctul unde gheara se strecurase pe sub acesta, pătrunzîndu-i în piept. Nu sîngera prea rău, dar sîngera, şi îl durea ca toţi dracii.

— Mai vin?

— Nu şi cele două _e care le-ai îm_uşcat. Nu ştim unde s-a dus cea _e care ai ţintuit-o cu sabia.

— Nu ştiu dacă mai reuşesc să mă urc pe frînghia aia, spuse Charlie.

— Asta s-ar _utea să nu fie o _roblemă, spuse Bob.

Se uită in sus, la tavanul peşterii, unde un vîrtej de lilieci ţipători se rotea în jurul catargului, dar peste ei fîlfîiau aripile unei creaturi cu totul deosebite.

Charlie luă pistolul de la Bob şi se ridică în picioare aproape prăbuşindu-se, apoi îşi găsi echilibrul şi se depărtă de corpul vaporului. Veveriţele îl înconjurară. Bummer dădu drumul unei salve de lătrături furioase.

Demonul izbi apa la vreo zece metri de ei. Charlie simţi cum din piept i se ridică un urlet, dar reuşi să se stăpînească. Creatura pe care o vedea avea o înălţime de aproape patru metri, iar anvergura aripilor de zece metri. Capul îi era la fel de mare ca un butoi de bere, cu forma şi coarnele unui cap de taur, cu excepţia fălcilor, care erau de pradă, cu dinţi, un fel de încrucişare între rechin şi leu. Ochii îi străluceau verzi.

— Hoţ de suflete, mîrîi el.

îşi adună aripile, ridicîndu-le la spate şi păşi spre Charlie.

— Deci tu trebuie să fii, nu-i aşa? spuse Charlie, care încă respira cu dificultate. Eu sînt Luminatus.

Demonul se opri. Charlie profită de ezitarea lui, ridică arma şi trase. Glonţul îl nimeri pe demon în umăr, răsucindu-1 într-o parte. Se întoarse iar cu faţa şi urlă.

Charlie simţi respiraţia creaturii, ca o duhoare de carne putredă, revărsîndu-se peste el. Mai făcu un pas în spate şi trase, simţindu-şi mîna amorţită de reculul marelui pistol. Şocul îl aruncă pe demon un pas în spate. Se auzi fiorul bucuriei de deasupra.

Charlie trase iar şi iar. Gloanţele deschiseră cratere în pieptul demonului. Şovăi, apoi se prăbuşi în genunchi. Charlie ţinti şi trase iar. Se auzi doar un clic.

Charlie se retrase cîţiva paşi şi încercă să-şi amintească ce îi arătase Minty în legătură cu reîncărcatul. Reuşi să apese un buton care eliberă încărcătorul din pistol, care căzu în apă. Apoi desfăcu un săculeţ de sub braţ pentru a elibera un alt încărcător. Acesta alunecă şi căzu şi el în lac. Bob şi încă două veveriţe se năpustiseră şi începură să sape după încărcător prin apă.

Demonul urlă iar, îşi desfăcu aripile şi, dintr-o singură bătaie reuşi să se pună pe picioare.

Charlie desfăcu un alt încărcător şi, cu mîinile tremurînde, îl vîrî în Desert Eagle. Demonul se ghemui, de parcă ar fi fost gata să sară. Charlie băgă un proiectil în camera de încărcare şi trase în aceeaşi clipă. Demonul se prăbuşi înainte ; glonţul uriaş îi smulsese o bucată bună din pulpă.

— Bună treabă, cărniţă, se auzi glasul unei femei de deasupra.

Charlie îşi îndreptă repede privirea spre ea, dar şi-o întoarse imediat spre demonul cu cap de taur, care se ridicase iar în picioare. Apoi îşi fixă încheietura şi trase încă o dată, înfigînd gloanţe în pieptul demonului la fiecare nou pas, avînd de fiecare dată senzaţia că încheietura mîinii i se va sfărîma din cauza reculului, pînă cînd goli tot încărcătorul. Se opri la doar doi paşi de demon cînd acesta se prăbuşi cu faţa în apă. Charlie lăsă pistolul şi căzu în genunchi. Peştera părea să se clatine în faţa lui şi privirea i se întunecă.

Se trezi înconjurat de cele trei Morrigan. Fiecare avea în gheare cîte un suflet care strălucea roşu, cu care îşi freca rănile.

— Iubiţel, ai fost grozav, spuse femeia-corb aflată cel mai aproape de demonul căzut.

Charlie o recunoscu pe cea din alee. Rana din pîntece provocată de sabia lui se vindeca sub ochii lui. Morrigan trase un şut în trupul demonului cu cap de taur.

— Vezi, ţi-am spus eu că armele astea sînt nasoale.

— Cărniţă, spuse cea din dreapta lui Charlie, chiar ai făcut treabă bună.

Gîtul i se regenera. Ea era cea pe care o expediase peste acoperişul cabinei.

— Fetelor, voi ştiţi să vă reveniţi după o căzătură bună. Asta are un anumit farmec tip Wile E. Coyote, spuse Charlie.

Rînji, simţindu-se ameţit de parcă ar fi urmărit scena dintr-altă parte.

— E aşa de dulce, spuse tipa care-i făcuse laba. îmi vine să-1 mănînc.

— Mie-mi convine, spuse cea din stînga lui, al cărei cap mai atîrna încă puţin.

Charlie văzu veninul care îi picura de pe gheare, apoi îşi privi rana de sub pieptar.

— Da, scumpule. Mă tem că Nemain te-a futut rău de tot. Dar să ştii că eşti un adevărat războinic dacă ai supravieţuit atîta timp.

— Eu sînt Luminatus, spuse Charlie.

Morrigan rîseră, şi cea din faţa lui Charlie făcu un pas de dans. în acelaşi timp, demonul-taur îşi săltă capul din apă.

— Eu sînt Luminatus, spuse demonul printre ai cărui dinţi se scurgea apă şi o zeamă neagră în timp ce vorbea.

Morrigan se opri din dans, înşfacă unul din coarnele demonului şi îi trase capul înapoi.

— Aşa crezi tu? spuse ea.

După care îşi înfipse unghia în gîtul lui. El se rostogoli şi o azvîrli vreo patru metri mai încolo, izbind-o de pereţii vasului.

Morrigan din spatele lui Charlie îl bătu pe cap în treacăt.

— De data asta vom fi de partea ta, scumpule. Apropo, eu sînt Macha şi noi sîntem Luminatus - sau vom fi într-un minut.

Cele trei se aruncară asupra demonului cu cap de taur, smulgînd din trupul lui hălci de carne şi bucăţi de os la fiecare sfîşiere a ghearelor ei. Două se ridicară în aer şi se năpustiră asupra lui, burdîişindu-1 cu lovituri pe demonul care uneori încerca să lovească şi el, dar era prea slăbit

de rănile de glonţ ca să mai lupte eficient. în două minute era terminat şi jupuit tot. Macha îl ţinea de coarne de parcă ar fi ţinut ghidonul unei motociclete, în timp ce fălcile demonului se zbăteau în căutarea aerului.

— Şi acum e rîndul tău, hoţ de suflete, spuse Macha.

— Da, da, rîndul tău, spuse Nemain arătîndu-şi ghearele.

Macha ţinea capul demonului în faţă, îndreptîndu-1 spre Charlie, care făcu un pas în spate cînd dinţii clănţăniră la cîţiva centimetri de obrazul lui.

— Stai o clipă, spuse Babd.

Celelalte două se opriră şi se întoarseră spre sora lor, care se cocţase pe ce mai rămăsese din hoitul demonului.

— încă nu s-a terminat.

Mai apucă să facă un pas înainte ca ceva ca o bilă de întuneric să o fi izbit, facînd-o să dispară din peisaj. Charlie văzu capul demonului zburînd spre el, după care urmă o izbituă răsunătoare, şi Macha fu zvîrlită într-o parte ca şi cum ar fi avut legată de gleznă o coardă de *bungee jumping.*

Ţipătul se porni iar, şi Charlie le văzu pe Morrigan tăvălite în întuneric, zvîrlite în apă şi haos - nu era în stare să urmărească ce se întîmplă. Nu îşi putea focaliza privirea.

O văzu pe Nemain, care venea acum spre el cu ghearele întinse, de pe care curgea veninul. Cu coada ochiului zări o mînuţă, şi capul lui Morrigan explodă în ceea ce părea să fie o mie de stele.

Charlie se uită spre locul unde se ivise mînuţa.

— Salut, tati, spuse Sophie.

— Salut, puişor, spuse Charlie.

Abia acum vedea ce se întîmplă - dulăii le sfîşiau pe Morrigan. Una dintre ele reuşi să scape, făcu un salt în aer şi îşi desfăcu aripile, apoi se îndreptă spre Sophie ţipînd.

Sophie îşi ridică mîna unduindu-şi-o de parcă şi-ar fi luat la revedere, şi Morrigan se risipi ca un jet de zeamă neagră. Sufletele, cu miile, pe care le consumase de-a lungul mileniului, pluteau în aer, lumini roşii care se învîrteau prin grotă, făcînd ca imensa încăpere a peşterii să pară îngheţată în mijlocul unui joc de artificii.

— N-ar fi trebuit să te afli aici, puişor, spuse Charlie.

— Ba da, spuse Sophie. Trebuia să pun la punct problema asta şi să le trimit la locul lor. Eu sînt Luminatus.

— Tu...

— Da, spuse ea pe cel mai natural ton cu putinţă, cu vocea de Stăpînă a Morţii şi întunericului atît de iritantă la o puştoaică de şase ani.

Dulăii se năpustiseră asupra ultimei dintre cele trei Morrigan, pe care o sfîşiară în două sub privirile lui Charlie.

— Nu, puişor, spuse el.

Sophie îşi ridică mîna, şi Babd se destrămă ca şi celelalte - sufletele captive se înălţară aidoma cenuşii din flăcări.

— Hai acasă, tati, spuse Sophie.

— Nu, spuse Charlie, care abia îşi mai putea ţine capul pe umeri. Mai trebuie să căutăm ceva.

O luă înainte, dar unul din dulăi îi bară drumul. Toată armata omuleţilor-veveriţe se ivea din spatele corăbiei, fiecare ducînd cîte un suflet strălucitor pe care îl salvase din cabina vasului.

— Asta ? întrebă Sophie.

Luă un CD de la Bob, pe care i-1 întinse lui Charlie.

îl răsuci în mîini, apoi şi-1 duse la piept.

— Tu ştii ce e asta, puişor?

— Da, hai acasă, tati.

Charlie se prăbuşi pe spinarea lui Alvin. Sophie şi veveriţele îl susţinură pînă cînd ieşiră din Lumea Subterană.

Minty Fresh îl duse pe Charlie pînă la maşină.
Un doctor a venit şi a plecat. Cind Charlie îşi reveni, era în patul lui acasă şi Audrey îi tampona fruntea cu o batistă udă.

— Bună, spuse el.

— Bună, spuse Audrey.

— Ţi-a povestit Sophie ?

— Da.

— Astăzi copiii cresc aşa de repede, spuse Charlie.

— Da.

Audrey zîmbi.

— Uite ce-am luat.

Scoase de sub pieptar CD-ul cu Sarah McLachlan, care pulsa cu o lumină roşie.

Audrey dădu din cap şi îşi întinse mîna după disc.

— Să-1 punem aici, unde îl vei avea mereu sub privire, în clipa cînd degetele ei atinseră carcasa de plastic, lumina dispăru, şi Audrey fu străbătută de un fior. O, Doamne, spuse ea.

— Audrey. Charlie încercă să se ridice, dar durerea îl obligă să se culce la loc. Au! Audrey, ce s-a întîmplat? I l-au furat? I-au furat sufletul?

Ea îşi privi pieptul, apoi îşi îndreptă ochii plini de lacrimi spre Charlie.

— Nu, Charlie, e în mine, spuse ea.

— Dar l-ai mai atins şi înainte, în noaptea aia, în birou. Atunci de ce nu s-a întîmplat nimic ?

— Cred că atunci nu eram încă pregătită.

Charlie îi luă mîna şi i-o strînse, apoi i-o strînse mult mai tare decît ar fi vrut, pentru că îl invadă un val de durere.

— La dracu' ! spuse el.

începu să gîfîie, sufocîndu-se.

— Am crezut că mă aflam în plină beznă, Audrey. Toată chestia asta aşa de spirituală era ca o fantomă pentru mine. Dar tu m-ai făcut să înţeleg.

— Mă bucur, spuse Audrey.

— E ca şi cum m-aş fi culcat cu o poetă ca să p$_0$t înţelege felul în care lumea poate fi distilată în cuvinte

— Da, cred că ai suflet de poet, Charlie.

— Ar fi trebuit să fac dragoste şi cu o pictoriţă, ca să pot simţi fiorul atingerii penelului, numai să fiu în stare să sorb culorile şi ţesăturile, ca să văd cu adevărat.

— Da, spuse Audrey, trecîndu-şi degetele prin părul lui. Ai o imaginaţie atît de minunată.

— Cred, spuse Charlie cu vocea mai puternică pentru că şi respiraţia îi era mai intensă, că m-aş fi culcat cu o savantă ca să pot înţelege mecanismele lumii, să le simt cum mă pătrund.

— Ca să poţi simţi pulsaţia întreagă a lumii, spuse Audrey.

— Cu ţîţe mari, adăugă Charlie cu spatele cuprins de flăcările durerii.

— Bineînţeles, scumpule, spuse Audrey.

— Te iubesc, Audrey.

— Ştiu, Charlie. Şi eu te iubesc.

Apoi Charlie Asher, Mascul Beta, soţ al lui Rachel, frate al lui Jane, tată al lui Sophie (Luminatus, care avea în stăpînire Moartea), iubit al lui Audrey, Negustor al Morţii şi furnizor de excelente haine şi accesorii la mîna a doua, îşi dădu ultima suflare.

Audrey îşi ridică privirea şi o văzu pe Sophie intrînd în cameră.

— S-a dus, Sophie.

Sophie îşi puse mîna pe fruntea lui Charlie.

— Adio, tati, spuse Sophie.

Epilog

Fetele

Lucrurile s-au liniştit în Oraşul celor Două Poduri, şi toţi zeii întunericului care se ridicaseră pentru a irumpe asupra lumii şi-au amintit de locul lor şi s-au întors la domeniile lor din adîncurile Lumii Suterane.

Jane şi Cassie s-au căsătorit în cadrul unei ceremonii civile care a fost dezlegată şi reaprobată de şase ori de-a lungul anilor. Cu toate astea, au fost fericite şi casa lor a fost mereu plină de veselie.

Sophie s-a întors acasă, unde a locuit cu mătuşile Jane şi Cassandra. A devenit o femeie înaltă şi frumoasă şi, în cele din urmă, şi-a luat locul ei ca Luminatus, dar pînă atunci s-a dus la şcoală şi s-a jucat cu păpuşile şi s-a distrat de minune aşteptîndu-şi tăticul să vină să o ia.

Patronii de magazine

Deşi Minty Fresh credea că fiecare clipă e o criză, această credinţă a fost întrucîtva academică pînă cînd a început relaţia cu Lily Severo şi şi-a dat seama că era o idee utilă. Viaţa a devenit tot mai interesantă, pînă la punctul unde rolul lui de Negustor al Morţii a devenit partea cea mai prozaică a preocupărilor lui. Deveniseră celebrităţile oraşului, uriaşul în haine pastelate aflat întotdeauna în compania minionei bucătărese gotice, dar toţi şi-au ridicat cu adevărat pălăria cînd şi-au deschis localul Jazz and Gourmet Piazza Place în North Beach, acolo unde cîndva s-a aflat magazinul de solduri al lui Asher.

In ce îl priveşte pe Ray Macy, inspectorul Rivera 1-a cuplat cu proprietara unei case de amanet din Fillmore, pe nume Carrie Lang, şi s-au plăcut aproape instantaneu, avînd în comun pasiunea pentru filmele poliţiste şi pistoale, ca şi o neîncredere profundă în toată omenirea. Ray se simţea foarte îndrăgostit şi, în conformitate cu natura lui de Mascul Beta, îi era credincios ca un cîine, cu toate că o suspecta în secret a fi criminală în serie.

Rivera

Inspectorul Alphonse Rivera şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii încercînd să-şi schimbe viaţa. A lucrat în şase departamente diferite ale poliţiei, avînd douăsprezece funcţii diferite şi, cu toate că a fost foarte bun ca poliţist, a lăsat întotdeauna impresia că voia să iasă din rîndurile poliţiei. După dezastrul cu Negustorii Morţii şi întîmplările stranii şi inexplicabile din jurul lor, s-a simţit pur şi simplu epuizat. A existat şi o scurtă perioadă cînd şi-a putut abandona munca de poliţist şi a deschis un magazin cu cărţi rare, simţind că au fost singurele momente cînd a fost cu adevărat fericit. Acum, la patruzeci şi nouă de ani, era gata să mai încerce o dată : să se pensioneze de timpuriu şi doar să citească şi să trăiască în lumea liniştită şi lipsită de evenimente a cărţilor.

Aşa că se simţi cumva încîntat cînd, la două săptămîni după moartea lui Charlie Asher, găsi în cutia de scrisori un plic mare în care nu se putea afla decît o carte. E un semn, îşi spuse el, în timp ce se aşeza la masa din bucătărie şi deschidea pachetul. *Era* o carte - părea să fie o carte foarte rară şi ciudată pentru copii. O deschise la primul capitol. „Deci acum eşti Moartea : iată de ce vei avea nevoie".

împăratul

împăratul trăi din plin reîntîlnirea cu trupele lui şi continuă să domnească plin de bunăvoinţă peste San Francisco pînă la sfîrşitul zilelor lui. Pentru că 1-a condus pe Charlie în Lumea Subterană şi pentru curajul lui fără margini, Luminatus i-a dat lui Bummer puterea şi rezistenţa unui cîine al iadului. Ar fi trebuit să cadă în sarcina împăratului să explice cum de tovarăşul lui negru - şi care niciodată nu cîntărise mai mult de trei kile, dacă era ud - era în

stare să dea gata un ghepard şi să ronţăie cauciucurile unei Toyote.

Audrey

Audrey şi-a continuat munca la centrul budist, confecţionînd şi costume pentru o trupă locală de teatru. Dar lucra şi ca voluntar la un azil, unde îi ajuta pe oameni să treacă pragul, aşa cum făcuse cu mult timp în urmă în Tibet. Azilul se arătase într-un fel de acord să-i permită accesul la trupurile care fuseseră părăsite de suflet, şi ea profita de ocazie pentru a-şi readuce veveriţele în ciclul uman al naşterii şi renaşterii. Şi o vreme au existat cazuri cu totul remarcabile în oraş de oameni care şi-au revenit din boli incurabile, după ce ea le făcea *p'liowa nemuririi.*

Nu a renunţat la veveriţele ei, ca şi cum era vorba de o artă pe care o stăpînea de prea multă vreme şi care continua să-i ofere recompense extraordinare. Cel puţin asta simţea ea în timp ce îşi admira ultima capodoperă în camera de meditaţii a Centrului Budist Trei Bijuterii.

Avea faţă de crocodil - şaizeci şi opt de dinţi ascuţiţi şi ochi cu luciri de mărgea neagră. Mîinile îi erau gheare de răpitor, şi unghiile negre şi afurisite îi erau încrustate cu singe uscat. Degetele de la picioare îi erau unite printr-o membrană, ca ale păsărilor de apă, cu gheare pentru a înşfăca prada din nămol. Purta un veşmînt din mătase purpurie, tivit cu blană de samur, şi o pălărie asortată, cu o stea de vrăjitor brodată cu fir de aur.

— E **doar temporar, pînă găsim pe cineva, spuse Audrey.** Dar **crede-mă pe cuvînt, arăţi superb.**

— Ba nu. N-am decît patruzeci de centimetri.

— Da, dar ţi-am pus o sculă de doisprezece centimetri.

îşi deschise veşmîntul şi privi în jos.

Ua, ia te uită, spuse Charlie. Ce frumuseţe

!Note de autor si mulţumiri

? >

Ca în cazul oricărei cărţi, le datorez recunoştinţă celor care m-au inspirat, ca şi celor care m-au ajutat efectiv în cercetările întreprinse şi scrierea ei.

Pentru inspiraţie, cele mai profunde mulţumiri familiei şi rudelor Patriciei Moss, care şi-au împărtăşit gîndurile şi trăirile chiar cînd Pat murea. De asemenea mulţumesc tuturor celor care lucrează la azile, indiferent de funcţia pe care o au, care îşi împart zi de zi viaţa şi inima între muribunzi şi familie.

Oraşul San Francisco e mereu o sursă de inspiraţie şi le sînt recunoscător oamenilor că mi-au permis să le străbat cartierul şi că au fost înţelegători cu sîcîielile mele. Am încercat să „redau" atmosfera cartierelor din San Francisco şi ştiu foarte bine că unele locuri reale din roman, cum ar fi magazinul lui Charlie şi Centrul Budist Trei Bijuterii, nu se află la adresele indicate. Dacă găsiţi că e absolut necesar să-mi scrieţi pentru a mă informa în legătură cu inexactităţile mele, mă văd obligat să subliniez că nu veţi găsi nici cîini ai iadului uriaşi lipăitori de şampon în North Beach.

Nu am pătruns prin canale pentru a verifica detaliile descrise în scenele care au avut loc acolo, în primul rînd pentru că e vorba de CANALE ! San Francisco e unul dintre puţinele oraşe de coastă în care se află un sistem de canalizare combinat cu unul de evacuare a apei pe timp de furtună - fapt complet ignorat de mine în descrierea Lumii Subterane. Dacă într-adevăr vă interesează peisajul din canalizare - ce pot să spun - scîrbos. Credeţi-mă pe cuvînt, toată povestea chiar ar fi putut avea loc acolo, jos şi nu faceţi praf romanul doar pentru că sînteţi obsedaţi de amănunte. Doar găsiţi în carte o veveriţă în rochie de bal, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă cramponaţi de faza cu canalizarea.

In ceea ce priveşte celelalte erori, nu ştiu dacă într-adevăr se poate zbura capul unui copil cu geamul electric al unui Cadillac Eldorado 1957 - m-am gîndit doar că ar da bine în cartea asta dacă s-ar putea. Vă rog, nu încercaţi asta acasă.

Cele mai sincere mulţumiri lui Monique Motil, din a cărei operă m-am inspirat în descrierea omuleţilor-veveriţe. Am ajuns întîmplător să-i văd sculpturile, cărora ea le spune Făpturi de Croitorie, la Paxton Gate, o galerie din Mission, San Francisco. Şi aşa de vrăjit am fost de ciudăţenia lor macabră, încît i-am scris lui Monique şi am rugat-o să-mi permită să le dau viaţă în *O treabă murdară.* Mi-a oferit toată îngăduinţa. Puteţi face cunoştinţă cu arta lui Monique la http ://www.moniquemotil.com/sartcre.html. Puteţi citi despre alte aspecte ale carierei ei de cîntăreaţă zombie (şi nu glumesc) şi despre pasiunea ei de a da zombilor solemnitatea senzuală de care se bucură vampirii la zombiepinups.com

Mulţumirile mele lui Betsy Aubrey, pentru replica „Ceaiul, ca şi bărbatul, trebuie să fie verde şi slab ca să-mi placă", pe care, de îndată ce am auzit-o, a trebuit s-o includ într-o carte. (Şi mulţumiri lui Sue Nash, al cărei ceai a fost, într-adevăr, slab şi verde.)

Pentru faptul că mi-a trimis de urgenţă cărţi despre budismul tibetan şi *p'howa* cînd am fost la ananghie şi fără nici o resursă, îi mulţumesc lui Rod Meade Sperry de la Wisdom Press.

Pentru faptul că mi-au dat de mîncare, transmit mulţumirile mele impresarului meu, Nick Ellison, lui Abby Koons şi Jennifer Cayea de la Nicholas Ellison Inc.

Mulţumiri extraordinarului meu redactor, Jennifer Brehl, care tot timpul mă face să par mai deştept decît sînt, fără să mă simt idiot. Multe mulţumiri lui Michael Morrison, Lisa Gallagher, Mike Spradlin, Jack Womack, Leslie Cohen, Dee Dee DeBartolo şi Debbie Stier, care şi-au păstrat toţi

credinţa în mine şi au pus cărţile dinaintea voastră, a cititorilor.

Şi, ca de obicei, mulţumirile mele lui Charlee Rodgers, pentru toleranţa şi înţelegerea de care a dat dovadă în timpul scrierii acestei cărţi, ca şi pentru extraordinarul ei curaj şi compasiune în îngrijirea pe care a acordat-o ambelor noastre mame pe patul de moarte - evenimente care m-au ajutat să modelez fiecare suflet din această poveste.

Cuprins

Partea întîi O afacere de toată jalea

Fiindcă n-am putut opri, cînd moartea-mi făcu semn, netrebuindu-i vreun îndemn, se-opri El pentru mine..... 9

Tăiş de brici 17
Sub roţile autobuzului patruzeci şi unu..... 27
Masculul Beta în mediul său natural 38
întunericul întrece măsura..... 49
Eroii vitezei variabile..... 65
Thanatoaster..... 79
Un tramvai numit confuzie..... 87
Dragonul, ursul şi peştele..... 102

Partea a doua Suflete de mîna a doua

i. Moartea iese la plimbare.....119
. Şi fetelor li se poate pune pata uneori..... 128
Cartea morţilor din Bay City..... 143
.. Strigă după haos şi dezlănţuie cîinii războiului !..... 161
. Lătrînd în draci 174
. Cînd ţi se scoală..... 191
i. Cînd ţi se scoală II : Recviem pentru o păpuşică de futut.. 206
17. Ţi-a plăcut ? 227

18. Mă-ta e aşa de moartă, că.....248

Partea a treia
Cîmpul de luptă

19. Totul e în regulă cîtă vreme lucrurile nu o iau razna 273
20. Atacul tipului crocodil.....292
21. Bunul-simţ firesc..... 307
22. Reconsiderarea unei cariere în comerţul la mîna a doua... 325
23. O zi de tot rahatul 340
24. Audrey şi omuleţii-veveriţe..... 361
25. Alternanţa pierdut-găsit.....377
26. Orfeu în canal..... 394
27. Fiertura de jigodii.....406

Epilog.....421
Note de autor şi mulţumiri 425ÎN COLECŢIA „BIBLIOTECA POLIROM'

au apărut :

F.M. Dostoievski - *Idiotul* Gustave Flaubert - *Doamna Bovary* Boris Pasternak - *Doctor Jivago*
**** - Dulcea mea Doamnă/Eminul meu iubit. Corespondenţă inedită Mihai Eminescu - Veronica Miele* Oscar Wilde - *Portretul lui Dorian Gray* D.H. Lawrence - *Amantul doamnei Chatterley* F. Scott Fitzgerald - *Blîndeţea nopţii* Mihail Bulgakov - *Cupa vieţii* Salman Rushdie - *Ruşinea* Saul Bellow - *Ravelstein* J.D. Salinger - *Nouă povestiri* Ian McEwan - *Amsterdam* Andrei Makine — *Crima Olgăi Arbelina* Jonathan Coe - *Casa somnului* J.D. Salinger - *De veghe în lanul de secară* John Fowles - *Iubita locotenentului francez* José Saramago - *Toate numele* Peter Ackroyd - *Documentele lui Platon* D.H. Lawrence - *Fii şi îndrăgostiţi* F. Scott Fitzgerald - *Marele Gatsby*
Antonio Tabucchi - *Capul pierdut al lui Damasceno Monteiro*
Ernst Junger - *Grădini şi drumuri*
I.S. Turgheniev - *Prima iubire*
Mika Waltari - *Etruscul*

Bernhard Schlink — *Cititorul*
Max Frisch - *Homo faber*
Dino Buzzati - Deşertul tătarilorII aşteptau a doua zi dimineaţă, la ora plimbării. Prevăzuse aşa ceva şi nu era dezamăgit. Se oprise la magazin ca să ia un costum italienesc pe care tocmai îl achiziţionase, precum şi o brichetă care zăcuse doi ani într-o casetă. Le înghesui în traistă alături de ursul de porţelan care conţinea sufletul cuiva care murise demult. Apoi ieşi şi se opri chiar deasupra unei guri de canal - şi le făcu semn cu mîna călătorilor din tramvaiul care trecu clănţănind pe şine.

— Bună dimineaţa ! spuse el voios.

Dacă l-ar fi văzut cineva, ar fi putut crede că saluta ziua, de vreme ce nu era nimeni în jur.

— O să-i scoatem ochii ăia ca nişte prune coapte, sîsîi o voce feminină din canal. Scoate-ne la lumină, cărniţă. Hai, saltă-ne la lumină ca să-ţi putem sorbi sîngele din rana pe care ţi-o vom căsca-n piept.